RADU ALDULESCU

Cronicile genocidului

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Radu Aldulescu

Cronicile genocidului

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2012

© 2012 by Editura Polirom

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-3326-5
ISBN PDF: 978-973-46-3327-2
ISBN print: 978-973-23-2987-0

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: Pierre Puvis de Chavannes (1824-1898), *Sărmanul pescar* (1881)

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

RADU ALDULESCU (n. 29 iunie 1954, Bucureşti) a debutat în 1993, la Editura Albatros, cu romanul *Sonata pentru acordeon*, pentru care a primit Premiul Uniunii Scriitorilor din România. A mai publicat romanele: *Amantul Colivăresei* (ediţia I, Editura Nemira, 1996; ediţia a II-a, Editura Cartea Românească, 2006); *Îngerul încălecat* (ediţia I, Editura Phoenix, 1997; ediţia a II-a, Editura Cartea Românească, 2011); *Istoria eroilor unui ţinut de verdeaţă şi răcoare* (ediţia I, Editura Nemira, 1998; ediţia a II-a, Editura Cartea Românească, 2007); *Proorocii Ierusalimului* (ediţia I, Editura Publicaţiilor pentru Străinătate, 2004; ediţia a II-a, Editura Corint, 2006; ediţia a III-a, Editura Cartea Românească, 2009; ediţia a IV-a, Editura Polirom, 2012); *Mirii nemuririi* (Editura Cartea Românească, 2006); *Ana Maria şi îngerii* (Editura Cartea Românească, 2010). A scris scenariul filmului *Terminus Paradis* (regizat de Lucian Pintilie), care a obţinut Marele Premiu al Juriului la Festivalul de la Veneţia.

Acest roman a fost definitivat cu ajutorul rezidenţei de la Paris din luna mai 2011, susţinută financiar de Institutul Cultural Român.

Constanţei, acum şi pururea

Oare de unde voi începe a plînge faptele vieţii mele celei ticăloase?

(Sfîntul Andrei Criteanul)

Spre sfîrşitul lui octombrie vremea se răcise dintr-o dată. De pe o zi pe alta ploaia se amesteca cu lapoviţa, iar într-o noapte a fulguit şi a pus-o de două degete, cît să învîrtoşeze zloata pe străzi. Iarna dădea să vină mai devreme, parcă tot în necazul lui Robert, care mergea pe a patra lună de cînd făcea pe paznicul unui grup de magazine de la parterul unui bloc lung cu zece etaje de pe şoseaua Mihai Bravu. Patrula de-a lungul a o sută de metri de trotuar, de la opt seara la şapte dimineaţa. Trei patroni puneau mînă de la mînă să-l plătească – un job de toată bafta, picat ca din cerul nopţilor acelea diluate de ceaţă purpurie; o mană cerească peste care căzuse lapoviţa, însufleţindu-l să mărşăluiască prin zloată ca şi desculţ. Adidaşii zdrenţuiţi, dezlipiţi, îl îndîrjeau să înfrunte frigul şi umezeala cu un soi de jubilaţie masochistă. După vreo jumătate de an de zbucium şi căutări zadarnice, de patru luni îşi rumega neabătut victoria, învîrtindu-se pe bucata aia de trotuar ca un animal captiv: o sută douăzeci şi şase de paşi în sus şi tot atîta în jos, un minut şi jumătate şi încă un minut şi jumătate şi încă şi tot aşa, în ţarcul ispăşirii, mărşăluind soldăţeşte. Înalt, slab, cocîrjat, curbat ca un ac de undiţă, supt la faţă şi cenuşiu, cu privire surpată într-un albastru cenuşiu şi plete cenuşii, cîlţoase şi înfoiate, înghesuite sub gluga hanoracului negru, s-ar fi cuvenit poate să-şi amintească ce bine-i picase

cîndva să-şi facă de lucru cu cazmaua, lopata şi tîrnăcopul printre cripte şi monumente funerare. Nu-i de rîs şi nici de plîns: dintre muncile şi meseriile care-i dăduseră de-a lungul vieţii o pîine mai bună sau mai rea de mîncat, poate că cel mai trainic se lipise de sufletul lui aceea de gropar. După vîrsta de treizeci de ani se apucase şi practicase cu intermitenţe, cu pauze mai mici sau mai mari, pînă ce într-un tîrziu, la cincizeci şi ceva, ajunse să renunţe definitiv. O meserie bănoasă altminteri, pe lîngă că sănătoasă. Este un exerciţiu fortifiant pentru trup, suflet şi duh să începi să asuzi dimineaţa pe răcoare scurmînd pămîntul cu tîrnăcopul şi cazmaua – gîndeşte-te, suflete al meu, la ceasul cel amar al morţii şi la judecata cea înfricoşătoare, că îngerii întunecaţi te vor lua pe tine, suflete, şi te vor duce în focul cel de veci. Iar tu, mai înainte de moarte pocăieşte-te strigînd: Miluieşte-mă pe mine păcătosul! După prînz cînd sosesc cu mortul eşti gata şi-ţi mai ia o oră şi jumătate să-l cobori în groapă, să-l acoperi cu pămînt şi uite-acuma se face seară, veşnica lui pomenire-veşnica lui pomenire-veşnica lui pomenireeeee… Aşa treci prin zile ca şi prin anotimpuri: nu te nădăjdui, suflete al meu, în bogăţia cea trecătoare sau în adunarea cea nedreaptă, că toate acestea nu ştii cui le vei lăsa. Asuzi iarna izbind cu tîrnăcopul în pămîntul îngheţat bocnă şi la fel treci prin primăvară şi toamnă şi prin crepetul de arşiţă din miezul verii, suflete al meu, nu nădăjdui la sănătatea trupească cea trecătoare, nici la dulceţile vieţii, nici la frumuseţea cea degrab trecătoare, ca să vezi cum cei puternici şi cei tineri mor, ci strigă: Miluieşte-mă, Iisuse, pe mine nevrednicul! şi curg de pe tine şapte rînduri de sudori, dar să nu te gîndeşti că fără folos. Cum nu voi plînge amintindu-mi de moarte? Că am văzut pe fratele meu în groapă zăcînd fără mărire şi fără chip. Dar ce aştept şi ce nădăjduiesc? Numai în Tine, Doamne, pe care Te rog ca înainte de sfîrşit să mă îndreptezi. Să nu te gîndeşti că fără folos te

otînjeşti pe tîrnăcop şi icneşti, te primeneşti şi te curăţeşti asudînd, agonisind osteneală peste osteneală.

Mai încoace n-a mai putut, i s-a luat şi totuşi n-ar avea cum să uite că morţii îi dăduseră o pîine bună de mîncat. A ajuns la saturaţie, poate unde n-o luase aşa din pripă. Altfel i-ar fi mers, poate ar fi dus-o şi azi, dacă s-ar fi apucat de gropărie la cincisprezece ani sau la optsprezece, ci nu la treizeci… Oare de unde voi începe a plînge faptele vieţii mele celei ticăloase? Păcatele tinereţilor cele grele ca pămîntul scos din gropi: m-am trufit, am ispitit şi am minţit, am furat şi am preacurvit şi am ucis, miluieşte-mă, Doamne, după mare mila Ta şi cu timpul morţii deveniră tot mai grei pe cînd îi ducea de la capelă la groapă cu targa sau cu căruciorul şi încă şi mai greu ajunsese mirosul lor de carne stricată, oricît de bine ar fi fost îmbălsămaţi sau oricît de frig ar fi fost. Duhoarea de hoit parcă ar fi tras după ea pacheţelele cu pomană împărţite la groapă, copănelele de pui, bucăţile de peşte prăjit, pilaful, castraveciorii, napolitanele, eugeniile, pachetele de biscuiţi, plăcinţelele, prăjiturelele, coliva din păhărelele de plastic, sticlele de vin şi de ţuică de turnat pe mormînt şi de dat pe gît ca să spele gustul morţii, dar mai curînd năclăindu-l şi învîrtoşîndu-l. Pe de altă parte, bine zis că ajunsese la saturaţie: la o adică, cimitirele fuseseră singurele locuri unde se ştiuse mereu sătul şi cu bani deajuns în buzunar, împăcat cu toată lumea şi unde ar fi avut credit. În oricare din cele nouă cimitire din Bucureşti prin care s-a perindat în douăzeci şi ceva de ani, s-ar fi putut întoarce oricînd, dar uite că nu. Oriunde în altă parte, numai acolo nu. Unde atunci? Ca şi cum ar mai fi avut de ales, la cei cincizeci şi opt de ani ai lui… Păi nu că s-ar fi şubrezit prea din cale-afară de la frigul şi umezeala din gropi, fiindcă pămîntul trage, trage al dracului, dar cui, cărui stăpîn i-ar mai da mîna să se încurce cu aşa o slugă? Patronii din ziua de azi, se ştie, nu mai sunt ca pe vremuri. Nimic nu mai e cum a fost şi nici el

nu mai e acelaşi. Toţi se uită şi vor să stoarcă din tine cît mai mult, cît ar mai avea ce… Vîrsta pe care-o duci cu tine ca şi un beteşug, ca o mînă moale, moartă, care nu te mai ajută nici să duci lingura la gură. Văzuse, simţise pe pielea lui cum e cînd se uită stăpînul strîmb la tine, citindu-ţi pe faţă nu numai că ai cărat la groapă ca la o mie de morţi, cît şi că eşti şi tu cu un picior în groapă, măcar că asta se poate citi pe toate feţele, moartea, dar pe unele se citeşte mai uşor decît pe altele… Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre soţioara lui, Andreea, care la cei treizeci şi patru de ani ai ei, de bună seamă că nu văzuse şi nu simţise. Ar fi corespuns ca vîrstă şi prezenţă într-un butic sau bodegă sau local de lux, sau birou de agenţie imobiliară, şi totuşi prin destule locuri pe unde încercase, nu reuşise să fie pe placul patronilor decît pe termene extrem de scurte, cel mult o lună. Ai crede c-ar fi îndreptăţită să ceară de la viaţă ceva mai de soi decît un butic ori birou de agenţie imobiliară, mai cu seamă dacă s-ar fi luat în serios, exploatîndu-şi calităţile de contorsionistă care-i permit să se lingă singură, precum o căţea sau pisică, dar uite că nu. Tocmai pentru că i-ar fi putut fi tată, tăticuţul ei Robert o ştia şi-o simţea mai bine decît taică-său care o fi făcut-o. Ar cam fi ştiut ce-i trebuie ca s-o ia din loc, însă de-o vreme nu mai avea răbdarea şi nici tactul necesar pentru a o trezi la realitate şi probabil că nici interesul. E dusă, mă rog, deşi pare în bună regulă, perfect normală la prima vedere. Trebuie să zăboveşti cît de cît în preajma ei ca să-ţi dai seama cu cine ai de-a face. După ce şi-a dat seama şi n-a mai avut nici un dubiu, parcă ar fi fost totuşi prea tîrziu să se mai răzgîndească. S-a tot gîndit şi răzgîndit pînă a ajuns să-şi spună că o femeie cu mintea cît de cît adunată, care ştie ce vrea şi pe ce pămînt calcă barem zece ore din douăzeci şi patru, mai greu s-ar fi încurcat cu unul ca el. N-avea decît să creadă asta, c-ar fi mai cîştigat lăsînd-o în plata ei, chiar şi chinuindu-se s-o hrănească. Nu numai la patroni, dar şi la bărbaţi în general n-avea priză decît pe termen

scurt, preţ de cîteva ejaculări, cu toate numerele ei de contorsionism, pe care nu oricine se pricepea să le preţuiască.

Robert continua la o adică să profite de vocaţia sau beteşugul ăsta al ei, dat fiind că nici el nu prea avea habar pe ce pămînt calcă, dacă ajunsese după cincizeci de ani fără nicio brumă de agoniseală, ca şi pe drumuri. Trebuie că tocmai se pregătea să moară într-o cameră de cămin de nefamilişti aflat cîndva în custodia Întreprinderii de Maşini Unelte şi Agregate, pe care o împărţea cu un tovarăş de un leat cu el, dedicat trup şi suflet patimii beţiei. Omul avea şi un nume cumva predestinat: Neghiniţă, Ion Neghiniţă, potrivindu-se în definitiv cu Robert Stan zis şi Robert Satan şi Robert Diavolul. Bineînţeles că se potriveau şi ei, nu doar numele, dacă soarta îi adunase împreună, măcar că Robert avea aplecare spre pocăinţă. Avea şi unele reţineri şi remuşcări în privinţa băuturii şi a altor vicii, din care se înfruptase cîndva pînă i se aplecase. Le-o fi fost scris să moară acolo, unul în braţele celuilalt, însă uite că Robert a scăpat la mustaţă, comutîndu-i-se pedeapsa în ultimul moment.

La cîteva luni după ce se mutase în garsoniera Andreei, a trecut pe la Neghiniţă să-l vadă în ce ape se mai scaldă, după ce rupsese legătura ca şi definitiv. Tăiase pasămite răul din rădăcină, crezuse asta, pînă i se făcu dor subit, muncit cum era de gînduri sumbre şi aproape izbăvitoare: să se întoarcă la vechea locaţie, să reia convieţuirea cu Neghiniţă, care-l avertizase altminteri şi aproape că-l blestemase ca şi o nevastă părăsită: te bucuri de pizdă tînără, Diavole, da’ uită-te aicea la mine c-o să-ţi iasă pe nas… Ştia Diavolul, ştiuse, dar încă ar fi vrut să mai afle pe propria piele. Peste tot doar de aşa ceva avusese parte, îi ieşise pe nas chiar şi cu reţinerile, remuşcările şi dorul de pocăinţă care nu făceau decît să pună gaz pe focul tembelismelor, masochismelor, dezastrelor şi tragediilor de toată mîna – balamuc şi haos, spaime, mîini tremurînde, degete reci, albite,

încleştate de haine să se rupă: oriunde dădeai să te duci şi să te-ntorci oamenii îşi băteau joc de viaţa lor în fel şi chip: atmosferă suprasaturată de plîns, eşecuri, lumea învîrtoşîndu-se în balele diavolului. Ce ţi-ar mai fi rămas de făcut decît să te laşi dus şi dat odată cu viaţa care merge înainte?

Ar fi putut s-o ia ca pe un semn atunci: a găsit vechea locaţie, camera în care se oploşise pe lîngă Neghiniţă timp de cinci ani, ocupată de un cuplu de tineri căsătoriţi. Unde mai pui că femeia era însărcinată, la fel ca Andreuţa lui de care deja i se luase. Îi ieşise într-adevăr pe nas, dar parcă n-ar mai fi fost loc de-ntors. Oricum, ce a fost e nimic pe lîngă ce va fi. Bineînţeles că viaţa merge înainte. Tinerii însurăţei îi povestiră de Neghiniţă, răpus în sfîrşit de una din comele alcoolice care-i dădeau tîrcoale de o viaţă. S-a întîmplat cu puţin înainte de a i se perfecta actele de evacuare. Concomitent tinerii îşi băgaseră pielea-n saramură cu nişte împrumuturi la bănci, ca să cumpere camera de la un întreprinzător nepot de parlamentar, care achiziţionase blocul en gros şi-l reamenajase, îi adusese unele îmbunătăţiri pentru a-l vinde en detail, cu camera, mă rog, mai ales pentru cei care ştiu ce vor şi pe ce pămînt calcă viaţa merge înainte.

Trecuseră vreo şapte ani de atunci, de la despărţirea definitivă de Neghiniţă, şi uite că lui Robert i-ar fi fost greu să decidă dacă anii ăştia au trecut în folosul sau în paguba lui… Ba dă-ţi peste gură, Diavole, ai fi preferat ca Neghiniţă, la doi metri sub pămînt? Mai bine desigur cu familie, nevastă tînără şi copil mic, chiar şi acum, la bătrîneţe şi trăgînd barca pe uscat cu Andreea care nu reuşeşte cu nici un chip să cadă la învoială cu patronii, care doar să profite de pe urma ta, tăticuţule, să le munceşti pînă cazi jos pe nimic şi se mai uită să te şi fută, iar el n-are decît s-o creadă: toţi o hărţuiesc în draci, dar ea se ţine tare, credincioasă tăticuţului ei iubit, care să fi muncit pe brînci ca s-o merite, chiar şi jelindu-se, vorba cîntecului, io te-am iubit cu disperare tu mi-ai făcut zilele-amare.

A disperat, a iubit-o în draci şi uite că pînă la urmă n-a fost chiar zadarnic. A dat Dumnezeu în sfîrşit şi s-a înfipt şi ea într-o slujbă. Tot acum patru luni, ca să vezi potriveala dracului şi pînă şi programul i se potrivea cu al lui: de la opt dimineaţa la şapte seara, schimb invers cu Robert, ca să nu rămînă copilul prea mult singur închis în casă, deşi ăsta ar fi fost ultimul lucru care ar fi contat. Andreea vindea gogoşi, langoşi, merdenele, polonezi şi aşa mai departe, la o patiserie din zonă. Frămînta totodată aluat, băga şi scotea tăvi din cuptor. Se specializase, era de nerecunoscut, iute şi destoinică, o maşinărie eficientă, care mergea ca unsă zece ore pe zi. Cine ar fi crezut? Uite că s-a trezit într-un tîrziu, cînd n-ar mai fi fost mult pînă să fie prea tîrziu, fără vreo contribuţie-îndemn din partea lui, silită pasămite, constrînsă, chiar i-o fi ajuns la os: datoriile adunate de-a lungul timpului, nişte zeci sau sute de milioane… Diavolul nu ştie şi nu-l interesează. Nu-i aparţine, n-a avut de-a face cu aşa ceva, el de cînd se ştie nu s-a întins mai mult decît îi e plapuma, măcar că s-a întins hrănindu-i pe alţii din puţinul lui. Tot răul spre bine însă, dacă de patru luni ea încă-i pe poziţie. Are doar două colege, mai experte în manevrele cu cocăraia, care lucrează în domeniu de nişte ani şi care ar avea la o adică interesul şi s-ar pricepe s-o bage la mijloc, s-o muncească pînă s-ar lăsa păgubaşă, sporindu-şi astfel creditul la patron, determinîndu-l eventual s-o pună pe liber şi să le împartă salariul ei. Robert ştie, e mîncat de mîncătorii de felul ăsta, în opt locuri din zece cam aşa se lucrează în echipă, cu frecuşuri care lasă pe dinafară oameni cu nervii de zece ori mai întremaţi decît Andreea. Şi ea fusese mîncată, fără să ştie, fără să ia aminte, obsedată cum era de obsesiile patronilor care n-or mai fi văzut femeie pînă la ea, o blondă roşcovană sexy, contorsionistă de geniu care improvizează spectacole lingîndu-se singură la cur, precum căţelele şi pisicile, io te-am iubit, io te-am iubit cu disperare şi uite că de astă dată a ieşit pe sufletul nostru. Treaba s-a legat la patiserie,

poate unde cele trei inse muncesc şi produc cît cinci-şase. Patronul şi-o scoate un profit, care i-ar tăia cheful să economisească tăind din salarii. S-ar zice că le plăteşte binişor. Vorba vine că binişor. Cinci milioane în ziua de azi e chiar o jale. Tot cinci milioane ia şi Robert de la păznicia lui. O jale, da, să dai să fugi, să-ţi iei cîmpii, tocmai acum cînd treaba pare să se lege, medita ameţit, înceţoşat, înfrigurat, pe fîşia de trotuar, o sută douăzeci şi şase de paşi în sus, o sută douăzeci şi şase în jos, io te-am iubit, io te-am iubit, în ţarcul uitării şi al aducerii aminte, toată noaptea, io te-am iubit cu disperare, pînă ce spre dimineaţă nu-şi mai amintea decît ploaia cu spic de zăpadă şi vîntul izbindu-l peste faţă, fleşcăiala prin care umbla ca şi desculţ şi de bună seamă că va umbla mereu, şi după ce o să înţepenească definitiv.

*

* *

În seara aceea, cînd s-a întors de la lucru, ce i-a venit Andreei să umble în cutia de scrisori. Numai bine c-a dat peste Înştiinţare. Data de pe plic arăta că o aştepta acolo de aproape două săptămîni. Fără să ştie, fără să-şi dea seama evitase, de frică sau trăgînd nădejde la vreo minune, şi totuşi o parte din ea încă refuza să creadă şi dădea să fugă. Doar că şi-a aruncat ochii pe adresa tribunalului şi restul cuvintelor au început să-i joace în minte şi s-o scormone în capul pieptului: administraţia… comitetul… locatari-proprietari… fixare termen… pînă la data de… recuperare… scoate la licitaţie… acoperire datorie întreţinere… suma de 3.355.542…

După două minute de slăbiciune extremă, tremurînd şi gata să i se taie picioarele, simţi cum se întăreşte imperceptibil, încet şi sigur, cît să se poată urni din faţa cutiei de scrisori. Răsuflă uşurată-eliberată, a aflat în sfîrşit, ştie ce o aşteaptă, încotro trebuie s-o ia, degeaba s-ar mai da de ceasul

morţii luptîndu-se cu tăvile de plăcinţi – nu mai e nimic de făcut. Vorba vine că nu mai e, ceva trebuie să facă totuşi… Încălzi mîncarea de cartofi şi puse în două farfurii. Desfăcu un borcan cu castraveţi muraţi şi puse patru pe o farfurie în timp ce-l întreba pe Andrei de taică-său. Cînd a plecat, da, acum o oră, la nouă şi ea îi atrase atenţia iarăşi, pe un ton calm-sastisit că n-avea cum să se întîmple aşa ceva, deoarece acum e opt şi jumătate. Andrei are şase ani şi n-a învăţat încă ceasul şi nici cum se socoteşte timpul, cum se adaugă sau se scad orele pentru a spune cînd s-a întîmplat ceva. Inventează în schimb prompt şi dezinvolt dacă-l întrebi, încercînd să-şi fructifice şansa de a ghici. N-a lipsit mult să-l dea la şcoală anul ăsta, dat fiind că-n primăvară face şapte ani, dar cu o zi înainte de termenul de înscriere Robert a decis că nu, iar ea a fost de acord. Înţelept ca de obicei tăticuţul ei: dacă abia la primăvară face copilul şapte ani, chiar n-are rost şi de bună seamă că pînă la toamna ailaltă ei se vor întrema cît să nu le pice greu cheltuiala cu uniforma, rechizitele, ghiozdanul şi aşa mai departe.

Azi, cu atît mai mult decît în vreo zece rînduri în care şi-a propus, ea nu se simte în stare să-l înveţe ceasul pe Andrei. Probabil că o să-l înveţe singur, nici pe ea n-a învăţat-o nimeni, la o adică nevoia te învaţă. Şi ce-a mai făcut, Andreuţ, tăticuţul nostru, da, de bine de rău conversaţii de felul ăsta ştie să poarte: a dormit, a dormit mult, toată ziua şi pe urmă a mîncat cu Andreuţ, a citit ziarul şi s-a uitat la televizor şi pe urmă a plecat la lucru.

A mîncat şi ea şi o să se culce, deşi e devreme încă, dar nu-i mai arde de nimic şi nu mai e nimic de făcut. În cîteva luni vor fi nevoiţi să plece din casa asta, gata, îşi trase plapuma peste cap încercînd să nu mai audă televizorul, replicile dintr-un film de desene animate împănate cu văitături, oftaturi, efuziuni, regrete, adio adio adio, o să-mi fie dor de tine, ochi de peşte, o să-mi fie dor… Scăpase în sfîrşit de grija datoriilor. Încerca să aibă acelaşi sentiment pe care-l avusese făcîndu-l fericit pe Andreuţ rebranşînd

antena prin cablu cînd a luat primul salariu de la patiserie şi uite-l încremenit în faţa televizorului ceasuri în şir, ca-n transă, posedat de o bucurie extremă. Oare ce ar putea s-o bucure şi pe ea pînă într-atît, timp de trei-patru ceasuri, ca şi un orgasm prelungit neverosimil, gata să te ucidă din secundă-n secundă şi totodată spălîndu-ţi mintea şi sufletul de toate grijile, sîcîielile, spaimele, vinovăţiile? Plăcerile, fericirile, bucuriile, extazul, datoria aia enormă la întreţinere. Scadenţa. Nota de plată. Plătea pentru delăsare, uitare, dacă nu cumva pentru păcatul de a se fi încurcat cu un bărbat de vîrsta tatălui ei pe care n-a apucat să-l cunoască îndeajuns. Îşi luase lumea-n cap cînd ea era cam de vîrsta lui Andreuţ. Peste încă doisprezece ani a plecat şi maică-sa, mai întîi să muncească în Italia şi pe urmă s-a măritat acolo. De atunci a mai venit în ţară de trei ori, i-a trimis şi cîte o sută de dolari în două rînduri şi cîteva scrisori în care-i promitea c-o s-o cheme acolo, la ea, cînd o să se mai întremeze cu banii, după care n-a mai dat niciun semn. A dispărut de tot, să fie vreo opt ani de cînd nu mai ştie nimic de ea. Şi-a pierdut părinţii, iar acum parcă ar fi pe cale să-i piardă din nou aşteptînd să fie evacuată din casa în care au stat cu ea şi-n care au lăsat-o singură. Ce nu s-a legat cu alţi netoţi, s-a legat de bine de rău cu tăticuţul ei Robert Diavolul, însăilînd-o de azi pe mîine cu zarvă, balamuc şi crize, Andreea Andreea revino-ţi, chiar eşti nebună? Ba nu-i deloc nebună! Nebun e el! Ea e blondă sexy, suplă, contorsionistă de geniu, capabilă să se-ncolăcească în jurul propriilor coapse şi-n jurul torsului bărbaţilor, precum un boa constrictor, în afară că nu-i nebună şi nici proastă cum o crede el. Lui i-a plăcut să tragă aici pentru că n-are niciun rost nicăieri. L-a luat pe Diavol de suflet, aşa-i trebuie. I-a plăcut carnea lui bătrînă, vînătă-gălbejită, stînd să alunece la vale pe oase, trupul lung, slab, scheletic, de muribund, emanînd un soi de tandreţe înnegurată. I-ar fi greu să contabilizeze, să inventarieze, dar nu-şi aminteşte să se fi cuplat vreodată cu un bărbat atît de

bătrîn. Trebuie că nu i s-a ivi ocazia sau i s-a ivit şi nu i-a dat curs, scîrbită probabil, oripilată, pînă ce şi ea a început să înainteze în vîrstă, apropiindu-se de treizeci şi sărind şi veştejindu-i-se nădejdea că ar da peste unul care s-o mute de la umbră la soare sau de la soare la umbră, ca s-o scoată la lumină la o adică. De fiecare dată ceva n-a mers, a fost un soi de blestem, nu s-a legat, ca şi cu tăticuţul ei de altfel. Dacă nu cumva nici ea nu-i întru totul aptă. Dintr-o dată o vezi alta şi nici tăticuţul ei nu mai e cel din urmă cu un minut. Dintr-o dată o vezi şi o auzi vorbind altuia, altora, tuturor bărbaţilor pe care i-a miluit încolăcindu-i şi strîngîndu-i între coapse, lăsîndu-se pătrunsă de dulceaţa disperării prin care ei i-au înşelat speranţele şi i-au călcat sufletul în picioare. Pentru că toţi au fost nişte nenorociţi cărora le-au mîncat creierii şi sufletul curvele. De cap să le fie. Ai auzit?! Să-ţi fie de cap! Să nu te mai văd în faţa ochilor! Du-te! Du-te! Să nu te mai văd, Diavole! Blestemat să fii! Chiar eşti nebună, Andreea? Revino-ţi! Cu cine vorbeşti?! Cu mă-ta! Ce treabă ai tu cu mama? Mă-ta care te-a făcut să-mi mănînci viaţa! Piei! Piei, spurcăciune! Andreea, termină cu tîmpeniile astea! Fugi, Diavole! Du-te la curvele tale! Care curve? Ce căcat o mai fierbe în capu’ ăla al tău, mă ia groaza, Andreea. Fugi, du-te după boschetaru’ şi alcolistu’ ăla de Neghiniţă! Soarta lui s-o ai. Să mori în boscheţi! Cînd ţi-o ieşi sufletu’ pe cur să te gîndeşti la mine, ce mi-ai făcut şi cum ţi-ai bătut joc… Ce ţi-am făcut şi cum mi-am bătut joc, Andreea, mă ia groaza ce căcat o fierbe-n capu’ tău. Ba tu ai căcat în cap, Diavole! Pleacă, nu mă mai chinui!

Pleca, scuipa în urmă, dădea cu sare-n urmă furios, satisfăcut, închinîndu-se: Bine că s-a rupt în sfîrşit, bine c-a scăpat! Curvă idioată şi perversă, ca tine-am întors pe dos cu miile. Asta-mi lipsea la bătrîneţe, să mă leg la cap. O să-mi fie dor de tine, ochi de peşte, o să-mi fie dor. Ţi-a ieşit pe nas, Diavole, ştia el Neghiniţă ce ştiai şi tu, vă iubesc nu vă mai

iubesc, ce nenorocire belită s-ajung la bătrîneţe la mîna curvelor! Care curve ţi-ar fi mîncat capul, dacă nu curva de Andreea? Bine că s-a rupt, bine c-ai scăpat. De data asta a scăpat. Ba iarăşi nu scăpase. După o lună se întorcea să-şi ia nişte haine, trei tricouri şi două perechi de pantaloni într-o pungă de plastic, dar mai mult să adulmece, să dea cu nasul, cum dăduse cîndva pe la Neghiniţă şi pe la vechea locaţie. Mereu există o veche locaţie, mai ales pentru unul ca el. Cu cît presimţi că nu mai e mult pînă să te stabileşti într-o locaţie definitivă, cu atît mai tare de mănîncă să te muţi de colo-colo. O locaţie definitivă, mă rog, ca Neghiniţă, se ocupă primăria… Uite însă că tocmai Andreea n-ar mai fi avut mult pînă să împărtăşească soarta lui Neghiniţă, dacă-i dăduse mîna să i-o prorocească tăticuţului ei, care la o adică o dusese în spinare, îi dăduse să mănînce şi-i dăduse un rost în viaţă făcîndu-i un copil… Cui dădea să-i iasă sufletul pe cur, ca să-şi aducă aminte că şi-a bătut joc, că a scuipat mîna care, în fine, tăticuţul ei o găsea înnegurată în ultimul hal, derutată, înfometată, cu gura încleştată de spaimă şi pocăinţă şi Andrei trimis prin vecini şi pe străzi să ceară, deh, o să-mi fie dor de tine, ochi de peşte… Cine pe cine să ierte, cine pe cine a bălăcărit? Cine pe cine a înşelat, a minţit, a lovit, a rănit şi a ucis? Deja nu mai contează. Andrei, a venit tăticuţu’ nostru! De data asta nu-l mai lăsăm să plece. Te iubim, tăticuţule. Uite Diavolul întors în sînul familiei, dedulcindu-se iarăşi; ciolanele lui slăbănoage şi bătrîne tînjesc după odihnă şi căldură, iar ea găseşte o plăcere sporită bălăcindu-se ca într-un noroi călduţ în carnea lui de mort, în surîsul lui de fum şi-n buzele lui putrede. Plăcerea se învîrtoşa, creştea hrănindu-se din ea însăşi, amînînd scadenţa unei vinovăţii abia bănuite, ca şi un program de desene animate prelungit, după care ţi se anulează abonamentul la antenă, fiindcă nu l-ai plătit… Asta e, mai devreme sau mai tîrziu tot s-ar fi întîmplat. A sosit scadenţa. Vor fi scoşi afară-n stradă. Se vor caza la boscheţi cu tăticuţul lor Diavolul de gît.

Gîndul îi dădea ocol, străduindu-se fără să reuşească să nu se întoarcă la plicul cu înştiinţarea, la pericolul iminent, în timp ce dîrdîia ghemuită sub plapumă, de frig şi frică, cutreierată de un plîns stins, uscat, care-i căina şi-i invoca totodată însingurarea. Era şi se dorea singură, ca după plecările tăticuţului ei, ca după plecarea maică-sii care o şocase şi deopotrivă o uşurase: rămăsese singură aici, în garsoniera asta spaţioasă la o adică, n-avea decît să-şi găsească un creştin care s-o mute de la umbră la soare, să-şi facă un rost, o familie… Într-un tîrziu îşi făcuse, dar de-acum avea să rămînă fără casă. O păţiseră destui alţii, ştia, văzuse şi auzise, poţi să mori afară-n frig, în stradă, în boscheţi, nu se uită nici dracu’ la tine pînă nu-nţepeneşti. Atunci abia se ocupă primăria, dacă nu vine nimeni să te revendice. Îţi găseşte un loc la cimitirul săracilor, la Străuleşti Doi, unde-i spusese Robert că i se găsise lui Neghiniţă… Se dădu jos din pat şi luă o pastilă de diazepam. Se ghemui iarăşi sub plapumă. Poate că în sfîrşit o să adoarmă. Avu un vis scurt cu Andrei întinzîndu-şi gem pe o felie de pîine cu cuţitul şi lingînd tăişul şi ea spunîndu-i să înceteze, că-şi taie limba şi chiar şi-o tăia. Îi curgea sînge din limbă, un fir de sînge care se îngroşa treptat, transformîndu-se într-un şuvoi inundînd patul şi camera, devenind o lumină purpurie în care se zbătea cu un gîfîit în ceafă, încercînd să-l vadă pe bărbatul din spatele ei. O ţinea de păr, de coama ei blondă, lungă pînă la crupe, prinsă într-un pumn şi răsucită pe un antebraţ vînjos de fierar, iar cealaltă mînă i se înfipsese în şold ca o gheară de fier, în timp ce o poseda într-un ritm îndrăcit răsucindu-i în vagin o suliţă înroşită în foc. Se trezi cu mîna-n chiloţi, căutîndu-se disperată, masturbîndu-se dintr-un reflex pe care nu-l putea controla, abandonîndu-se voinţei unei fiinţe cu sex incert, transpirată leoarcă şi cu inima bătîndu-i să-i sară din piept şi Andrei lîngă ea rezemat de pernă, cu faţa scăldată în lumina pîlpîitoare a televizorului, ca şi drogat de lumina aia şi de schimburile de replici din Liga Dreptăţii sau

Bidamanii sau Scooby-doo, unul din serialele alea cu urlete, scîncete, văitături. Îi spuse să-l dea mai încet, dar el n-o auzea. Îl prinse de mînă şi-l scuturǎ făcîndu-l să tresară speriat, ca trezit dintr-un somn profund. Ce e, mamă? Nimic, am visat urît. Dă televizorul ăla mai încet. Se dădu iarăşi jos din pat. Ce-ai visat, mamă? Nimic. Dă-l mai încet, că ţi-l sting!

Şi tăticuţul ei Diavolul care pretinde că munceşte ca să facă un ban, pentru salvarea lor, să-şi plătească datoriile ca să nu-i scoată în stradă… Aiurea, vrăjeli de doi bani, nu-l interesează. Doar curvele din capul lui, după care umblă toată noaptea, asta-l interesează, şi ea stă acasă să se frece singură ca o smintită, dacă i-a trebuit să se mărite – răsturnă în palmă restul de pastile de diazepam din borcănel şi le aruncă în gură. Înghiţi de mai multe ori, cu noduri. În sfîrşit, acum o să adoarmă. Să fi fost cincisprezece pastile sau mai multe, îşi spuse în drum spre baie. Bău o cană cu apă şi zăbovi pe closet frecîndu-se cu palmele pe coapse şi încercînd să-şi aducă aminte o rugăciune de spus înainte de culcare. Urină ascultîndu-şi bătăile inimii, tot mai slabe, mai rare, mai îndepărtate. Îşi privi în oglindă faţa lividă, ochii verzi, încercănaţi, nasul înroşit ca de frig, după care se lăsă să cadă iarăşi pe vasul closetului. Iar se ridică şi se uită în oglindă, de unde de astă dată o privea o femeie necunoscută, cu părul cărunt, tuns scurt, de un deget. Avea o rochie roşie, decoltată şi faţa lătăreaţă şi suptă totodată, de culoarea vinului, arătîndu-o cam de cincizeci de ani. O cicatrice subţire şi lungă îi traversa obrazul de-a curmezişul, de sub ochi spre coţul gurii.

Cicatricea e pe obrazul drept sau pe stîngul? se pomeni întrebîndu-se. Femeia o priveşte din oglindă sau e chiar ea uitîndu-se în oglindă? I se înmuiară picioarele şi încleştă mîinile de chiuvetă, cine-i femeia asta? Scutură detergent dintr-o pungă în cană, dădu drumul la apă peste el şi amestecă cu arătătorul. Bău dînd cana peste cap şi se înecă. Tuşi, bău şi restul din cană. Parfumul detergentului îi făcea bine, parcă ar fi curăţat-o pe

dinăuntru. E bun şi parfumat şi curăţă putreziciunea, îşi spuse şi iarăşi tuşi, forţîndu-se de astă dată, încercînd să vomite. Nu reuşi să vomite. Înghite tot, ochi de peşte, o să-mi fie dor de tine. Lăcrima abundent şi-i curgea nasul.

Se spălă îndelung pe faţă cu apă rece. Cînd îşi ridică ochii din chiuvetă o văzu iarăşi pe femeia aceea. Ţipă, îl strigă pe Andrei, să cheme vecinii că a intrat cineva la ei în baie.

*

* *

Nu-şi mai permitea să zăbovească prea mult să-şi tragă sufletul, iar ca să moţăie nici nu s-ar mai fi pus problema. Vremea în răcire îl silea să patruleze conştiincios prin sectorul de o sută de metri de trotuar, aproape continuu. Să nu-l ia frigul, să înceapă să dîrdîie şi să-l ia cu frisoane, de unde n-ar mai fi fost nimic pînă să se îmbolnăvească şi s-ar fi ales praful de jobul lui… Din oră-n oră, cînd simţea că mersul l-a încălzit îndeajuns, pînă aproape să transpire, se oprea zece minute să fumeze sub un balcon ca o streaşină, ghemuit pe o bucată de bordură lîngă vitrina ocupată în întregime de un corp de rafturi înalt de trei metri şi lat de patru, ticsit de sticle de vin, şampanie, votcă, coniac, butelcuţe cu lichioruri de toate culorile – vreo două sute de feluri de băuturi pentru care răspundea în caz că i s-ar fi făcut cuiva să arunce cu bolovanul în vitrină, cum se întîmplase de altfel pe vară, la doar două săptămîni după ce intrase în pîine. Pe la patru dimineaţa aţipise ghemuit pe bordură, cînd o jumătate de cărămidă a venit ca un proiectil din întunericul de peste bulevard, la un metru deasupra capului lui, în mijlocul vitrinei, cu o forţă şi-o precizie părînd ale unei catapulte. Sări în picioare într-un contrapunct la zgomotul geamului spart: un hohot de rîs prelung,

sardonic, mustind de satisfacţie. Nu visa, bucăţile de geam spart din vitrină încă se clătinau dimpreună cu toate sticlele din rafturi. Un diavol veritabil îşi bătea joc de diavolul pîrît care era el, transmiţîndu-i semnalul: n-o să aibă viaţă uşoară aici, o să tragă din greu pentru alea cinci milioane promise de patroni. A stat lîngă spărtura din vitrină ca un cîine de pază pînă la ziuă şi deja îşi luase adio de la slujba asta de toată bafta. Ce altceva ar fi putut face? Să fugă după făptaş, eventual să-l prindă şi să-l dea pe mîna poliţiei, nu mai are de mult nici vîrsta şi nici fizicul pentru astfel de acţiuni şi oricum, să fi lăsat intrarea liberă în magazin prin vitrină n-ar fi fost deloc o mişcare deşteaptă… Păi să fi dat telefon la poliţie, i-a spus patronul păgubit, pe un ton aproape îngăduitor, dătător de speranţă: poate că n-o să-şi ia adio, n-o fi fost diavolul ăla din beznă chiar atît de negru… Trebuie că patronul o mai fi fost încercat în felul ăsta, iar Robert încă ar mai fi avut loc de-ntors să se dezvinovăţească, păi n-avea mobil şi nici cartelă pentru telefon public, iar la ora aia dispăruseră toate patrulele din zonă. Oricum, poliţia tot de dimineaţă ar fi venit la locul faptei pentru cercetări, cîtă vreme păzea el gaura şi oricum făptaşul n-ar mai fi putut fi prins nici cu trupele speciale. Omul a vrut să se servească cu nişte sticle din rafturi, dar se răzgîndise pasămite văzîndu-l pe Robert, care la o adică riscase un bolovan în cap. Patronul parcă ar fi ţinut cont, de vreme ce nu-i impută costul vitrinei şi al celor cîteva sticle sparte. Suma ar fi depăşit salariul lui, mă rog, un om bun, îi spuse să aibă grijă pe viitor, iar Robert n-a avut curajul să-i spună să-şi protejeze prăvălia cu ceva ca un oblon pe care să-l tragă seara peste vitrină, sau un sistem de alarmă din astea care au ieşit acum, şi-atunci el ce-ar mai fi păzit? Vitrina trebuie să stea zi şi noapte la vedere, ca să arate, de vreme ce are ce arăta… Nu mai e ca altădată în alimentara, doar trei-patru soiuri de vinuri şi bere şi cinci feluri de tării. Vremurile s-au răsucit, s-au dat peste cap şi-au dat la iveală un rai şi un iad al beţivilor, pe lîngă raiurile şi iadurile

vicioşilor, obsedaţilor şi păcătoşilor de toată mîna. Vicioşii care dispun, care-şi permit să dea cu banul de-a azvîrlita, nu unii ca Neghiniţă, care n-au decît să-şi bea viaţa pe datorie, dacă n-au sînge-n instalaţie să arunce cu bolovanul în vitrină şi-n capul cui o păzeşte… Robert Diavolul mai cu seamă din aşa ceva îşi cîştigase viaţa pînă să se pocăiască, să înceapă să îmbătrînească şi să i se scurgă sîngele din instalaţie. Asta se întîmplase însă ca şi-n altă viaţă, în nişte vremuri îndepărtate, mult mai îndepărtate decît ar arăta anii scurşi de atunci. Nimic din ce a fost atunci şi mai încoace chiar, nu-i mai aparţine cum îi aparţine bucata asta de trotuar cu crustă de gheaţă peste care tropăie în draci fără să mai reuşească se se încălzească. Cît o mai fi pînă să se lumineze? Cinci şi zece, deh, şi sîngele lui a prins crustă de gheaţă. În dimineaţa asta va trebui să întîrzie pînă pe la opt-nouă ca să-i aştepte pe patroni cu banii. Zi de leafă, da, deja nu-l mai trage inima. Cinci milioane nu l-ar mai ajuta cu nimic şi nici să se întoarcă acasă nu-l mai trage inima…

Trăgea a rău, asta e, de nişte ani de zile, pe măsură ce i se scurge sîngele din instalaţie tot înclină spre rău. Trage a rău, ca şi cum s-ar vrea încercat. De cum intră pe uşă ştiu că va fi iarăşi încercat. Damful pustiirii plutind în aer, dînd să te ia de nas, să dea cu tine de pămînt să te facă zob şi Andrei prin vecini, la doamna Fota – tăticuţule, tăticuţule, nici n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întîmplat… Copilul nu trage a rău, ba tocmai dimpotrivă: întîmplările astea îl entuziasmează ca un joc plin de surprize. La o adică e mai bine aşa, decît să se sperie. Lumea-i plină de copii sărmani care învaţă fiecare pe cont propriu jocul ăsta plin de surprize la tot pasul: mama a căzut în baie şi am scos-o de acolo cu doamna Fota. Adormise, tăticuţule, da mai ‘nainte m-a strigat şi avea spume la gură… Doamna Fota îl edifică: a chemat Salvarea, Andreea e din nou la Urgenţă, păi ca anul trecut, ca acum doi ani, trei sau cinci… D-aia nu-l trăgea pe Diavol, ştia ce-l aşteaptă, o

mare plictiseală şi o mare oboseală, pentru el nu mai are surprize jocul ăsta. De astă dată însă, pe lîngă pumnul de pastile, pentru a fi mai sigură, băuse se pare nişte dero sau tix. Totodată o amestecase şi pe femeia asta în vîrstă, doamna Fota, trimiţîndu-l pe Andrei după ea la momentul potrivit, aşa încît Robert se simţi întrucîtva vinovat. Sarcina lui, crucea lui pînă la urmă, picase în spatele altcuiva.

— Mii de scuze, doamna Fota. A văzut că întîrzii şi a căşunat pe dumneavoastră să chemaţi Salvarea. A fost zi de leafă şi a trebuit să aştept după patroni. Altfel v-aş fi scutit de nenorocirea asta…

Se-nşela totuşi. Andreea nu-şi punea pînă într-atît bază-n el ca partener în scenele ei de teatru prost. Doamna Fota îl lămuri: nu s-a întîmplat dimineaţă, cînd ar fi apărut el de la lucru ca s-o salveze, ci aseară, în jur de ora zece. Nu e vorbă că ea, doamna Fota, s-a cam speriat cînd a văzut-o în halul ăla, ca şi posedată, îndrăcită, cu spume la gură şi zguduindu-se ca băgată la curent… Robert oftă: a băut dero, special a făcut-o, ca să sperie vecinii şi copilul. Doamna Fota părea cumva nedumerită, aşa încît ţinu să fie mai explicit: cunoaştem marfa, doamna Fota, vă rog să mă credeţi că mi-a ajuns pînă aici.

A arătat la gît: e plin să dea pe-afară. Îi e prea de ajuns. Mai mult de atît totodată, nu i-ar da mîna să se plîngă. Doamna Fota e corpolentă, cu faţa plină, pungită şi pătată ca un fruct borşit, gata să se se descompună. Vîrsta ei de şaptezeci şi opt de ani ar putea avea pentru Robert unele semnificaţii: atît ar fi avut maică-sa dacă ar fi trăit… E un moment potrivit să-şi amintească de maică-sa, văzînd-o pe doamna Fota în fotoliu, amestecînd zahărul cu linguriţa în ceşcuţa de cafea şi invitîndu-l insistent să ia loc, cinci minute barem, ca să-şi tragă sufletul, să se liniştească, îl vede doar cît e de ostenit după o noapte afară-n frig, domnu’ Stan, mă doare sufletul cînd vă văd, poate că nu meritaţi, dar ce să mai…

N-avea stare, dar s-a aşezat într-un tîrziu pe scaun în faţa femeii. Şi-a turnat cafea într-o ceşcuţă, spunîndu-şi şi străduindu-se să creadă că ce i se întîmplă acum face parte dintr-un lung şir de întîmplări înrudite, cu legături nevăzute între ele, dar extrem de puternice, cărora nu li se poate sustrage. Degeaba, zice doamna Fota. Tocmai că merită, cu siguranţă că merită cu vîrf şi-ndesat şi degeaba s-ar împotrivi. Mama lui procedase precum Andreea, doar că fusese mult mai hotărîtă şi eficientă. Îi ieşise, pentru că vrusese într-adevăr să-i iasă. Se dezisese irevocabil, fără jumătăţi de măsură, pe cînd Robert avea un an. Se cam ferea să împărtăşească oricui acest detaliu. N-o fi fost de laudă şi nici de ruşine, dar parcă s-ar fi simţit cumva răspunzător, dacă nu cumva vinovat de-a dreptul, în virtutea unui raţionament aberant la o adică, dar ce-ar mai fi contat? Îndeobşte chiar nu-l frămîntă, mai puţin în astfel de momente. Fusese copil din flori şi se pare ruşinea, profunda dezamăgire, pe care maică-sa catadicsise s-o spele luîndu-şi zilele. Se învinovăţea, dar totodată nu reuşea să găsească vreo justificare pentru maică-sa. Ar fi căinat-o şi deopotrivă ar fi învinovăţit-o, ca să se poată scutura de vină la rîndu-i, măcar că vina dădea să-l ajungă din urmă cu tot cu pedeapsă: Andreea, crizele ei, şi nu-i pomenise de maică-sa, deşi predispoziţiile ei spre gesturi din astea l-ar fi putut îndemna.

Şuşotind, ferindu-se parcă de Andrei care-şi făcea de lucru cu un teanc de vederi înşirate pe covorul doamnei Fota spre a alcătui figuri geometrice, bătrîna ţinu să-i spună lui Robert, în caz că nu aflase pînă la vîrsta asta, că şi cea mai bună femeie e muncită de o mulţime de draci, domnu’ Stan, n-ai ce face, ăsta-i datul femeii…

Ce tîmpenie, tocmai pe Diavol să-l dăscălească cu poveşti din astea. Îl lua cu ameţeală, simţea cum i-o ia inima razna şi i se închid ochii de somn. N-avea nici un fel de dispoziţie să converseze cu doamna Fota despre dracii care-şi fac de lucru în femeie, să-i povestească la rîndu-i cum devine cu

dracii care-şi fac de fapt de lucru în tot ce mişcă pe pămînt, în aer şi în ape şi pînă şi-n cele nemişcătoare… Şi cea mai bună femeie, mă rog, din prea mare delicateţe bătrîna e dispusă să creadă asta despre Andreuţa lui. Bună la ce? Cum dracului a putut să uite: bună la pat, cu numerele ei de contorsionism pe care el n-ar mai fi în stare să le preţuiască. Cea dintîi şi singura ei pricepere şi pînă la urmă vocaţie. Chiar şi numai glasul ei răstit să-ţi spargă timpanele sau şoptit de abia să-l auzi, e apt să provoace erecţii instantanee, să te scoale pur şi simplu din morţi. De aici s-ar putea să i se tragă lui disperarea aia de moarte. Io te-am iubit cu disperare, desigur, ce ar mai fi fost să se plîngă bătrînei, să se dea lovit? S-o întrebe ce vină ar avea el ca să se lase chinuit de dracii Andreei şi de bună seamă că doamna Fota l-ar fi lămurit numaidecît. În pofida dracilor, bătrîna avea pentru Andreea o grămadă de vorbe frumoase, de laudă şi i-ar fi luat apărarea pînă-n pînzele albe, fiind dispusă oricînd să-i reamintească lui Robert că are nişte obligaţii, chiar şi lăsîndu-se călcat în picioare de nişte draci care nu-i aparţin, dar în definitiv ne aparţin tuturor, se hrănesc din carnea noastră, n-or să ne slăbească pînă n-o să ne scuipăm sufletul afară din noi…

El îi întărîta dracii la o adică, unduirea neostoită a şoldurilor, carnea tare a coapselor şi feselor, muşchii răsucindu-se-contorsionîndu-se, zvîcnind-pulsînd, susţinînd îmbrăţişarea avidă a întregului trup, pîntecul atletic şi sînii erecţi din avangarda vaginului luptător, palpitînd şi absorbind umezit de gîfîieli şi gemete, imprecaţii-blasfemii declamate în ritmul pleoapelor tremurînde, al ochilor daţi peste cap, cu privirea dusă şi scursă peste firicelul de salivă din colţul buzelor muşcate. Îşi oblojea sau îşi afurisea bătrîneţile cu dracii ăia, sufletul stîrnind-tremurînd, gata să se rupă de trup, insinuînd că de astă dată, pentru prima dată, ea o făcuse nu de amorul artei, ci îndemnîndu-l totodată şi pe el s-o facă. Io te-am iubit cu disperare, da, ce altceva le-ar mai fi rămas de făcut la capătul acelei disperări? Cîte un pumn

de pastile de dat pe gît cu o cană de dero. Păi înştiinţarea de la tribunal, da, ar fi durat cel puţin un an pînă să fie pusă în aplicare, ca să fie goniţi din cuibuşorul lor de nebunii. Un boşorog băşinos, cocîrjat de păcate şi o curvă ordinară, de cea mai joasă speţă, puturoasă, care nu s-ar fi mişcat nici s-o pici cu ceară ca să cîştige un ban cinstit şi doar să atîrne la bărbaţi, aşa că-şi merită soarta la o adică. Se ştia, ştiau de la alţii că durează mai bine de un an, iar unii din ei reuşiseră chiar să se salveze în ceasul al doisprezecelea. Prin durata procedurilor, destul de eficiente altminteri, ţi se oferă un răgaz. Ar fi putut face rost de bani muncind-economisind-împrumutînd, chiar dacă Robert se arătase adesea extrem de reticent, susţinînd că nu-i aparţine… Plin de tupeu şi pervers tăticuţu', vezi, locuia şi el de nişte ani aici, chiar şi cu întreruperile de rigoare, cînd era gonit sau îşi lua lumea-n cap cu de la sine putere. Păi cînd a luat-o pe Andreuţa lui, a luat-o cu tot cu datorie, ca şi cu un copil din altă căsătorie pe care se obligă să-l crească precum tatăl lui bun. Între timp datoria asta a tot crescut, copilul devenise om în toată firea şi avea nevoile unui om în toată firea, deşi stătea tot la mîna părinţilor. Ea parcă s-ar fi săturat să stea cu cuiul ăsta în inimă, aşa încît îşi făcea numărul cu pumnul de pastile, parcă ceva mai des în vremea din urmă. Şi-l făcuse iarăşi şi poate că pentru cîteva săptămîni îşi domolise dracii. După o zi de spălături la Spitalul de Urgenţă, Andreuţa se întoarse acasă plină de chef de viaţă, dornică iarăşi de tăticuţul ei Diavolul, s-o frece pînă iese fum şi scîntei. Era tot ce le-ar mai fi rămas de făcut. Mai bine la o adică decît dero şi pastile.

Totodată, să nu mai fi auzit de patiserie. Un mare calvar şi o mare pedeapsă nemeritată. O storsese de vlagă, pînă s-o împingă să facă iarăşi nefăcute. În noaptea aia a văzut pe cineva în oglinda din baie. O femeie de cincizeci şi ceva de ani, cu o cicatrice lungă pe faţă… Uite ce e, Andreea, termină cu prostiile! Te rog foarte mult să te abţii de la chestiile astea.

Ascultă-mă, ascultă un om bătrîn, care a trecut prin multe şi ştie ce căcat mănîncă: întoarce-te la patiseria aia. Ştii doar cît de bine ţi-a mers în astea patru luni cît ai lucrat acolo. Andreuţă, te rog din tot sufletu’ şi om vedea cum o rezolvăm şi cu casa. Tu vezi-ţi de slujbă, înţelegi, asta-i important.

A dat din mînă sastisită, om vedea, o să vadă şi ea ce-o să facă. Văzuse ceva şi-n oglindă, măcar că el nu vrea să consimtă, s-o înţeleagă… În definitiv, fiecare vede exact ceea ce vrea să vadă, fiecare e liber pînă la urmă… De la Urgenţă îi dăduseră un bilet de trimitere la un cabinet de psihiatrie. Nici de asta nu-i ardea. Nu-i nebună, nu-i trebuie controale, investigaţii, nici să mai lucreze la patiserie pentru salariul ăla de căcat. Sănătatea e mai de preţ. Dacă nu ştii să ţi-o păstrezi, degeaba umbli prin doctori să ţi-o cauţi. Ea a văzut moartea cu ochii, da, habar n-are tăticuţu’, dacă-i dă mîna s-o trimită înapoi la muncă şi o mai şi ia la mişto: ce moarte, ziceai c-ai văzut o femeie bătrînă cu cicatrice aşa şi pe dincolo şi ea că lasă-mă şi mai du-te dracului, tăticuţule.

Pînă-n martie au mai venit cinci hîrtii cu termene şi avertismente care n-o mai clintiră pe Andreea din ale ei, iar tăticuţul înţelese că n-are rost să mai insiste. Numai bine însă că au găsit un cumpărător ce le oferea un preţ relativ bun, cu puţin înainte de pronunţarea sentinţei de evacuare. Din banii luaţi în avans au plătit datoriile şi au scăpat onorabil şi-n legalitate de pereţii ăia care le făcuseră destul sînge rău ca să-i mai încerce te miri ce regrete, mai cu seamă că rămăseseră cu ceva bani din care să-şi încropească un rost în altă parte.

*

* *

Trecuseră de halele supermarketurilor şi depozitelor de tot felul placate cu panouri de reclame, înconjurate de parcări înţesate de maşini jucînd sclipiri de alămuri din parbrize în soarele dimineţii de aprilie. Imediat pe dreapta lăsaseră apoi în urmă un cimitir privat, Ortodox, al Sfinţilor Mihail şi Gavril, scria pe firma de deasupra porţii ca de fortăreaţă în deşert, decupată în gardul înalt de beton văruit – un ţarc dreptunghiular perfect, inscripţionat pe latura dinspre şosea cu litere negre cît un stat de om: www.cimitir.ro. Cupola capelei, o jumătate de sferă, te-ar fi dus cu gîndul la o moschee, iar din fuga microbuzului avuseseră timp să vadă gazonul tuns perfect, îngrijit, aleile cimentuite delimitînd parcelele dreptunghiulare identice, umplute cu monumente funerare identice, aliniate ca soldaţii… Robert lucrase-n branşă la o adică, dar nu-şi amintea să fi văzut cimitire de felul ăsta decît poate-n filme. Făcuse pe groparul vreo douăzeci de ani, dintre care cîţiva după revoluţie, în cimitire ca nişte parcuri cu alei largi de pietriş sau asfalt, cu pomi umbroşi, boscheţi şi bălării crescute printre morminte. Locuri de verdeaţă şi răcoare unde nu-i durere şi suspin, deh, mare-i durerea sufletului cînd se desparte de trup. Başca vremurile care s-au răsucit şi pentru morţi, cu ţarcurile astea aseptice. Mai ales pentru morţi şi mai ales pentru cei care n-au apucat vremurile de după căderea lui Ceauşescu. Dacă s-ar întoarce acum, n-ar mai recunoaşte nimic. S-ar sperie probabil atît de tare c-ar da să se întoarcă înapoi în mormînt. S-ar sperie sau poate s-ar minuna.

— Şi cît de repede se ajunge cu microbuzul ăsta! se minunează Robert la rîndu-i. Cică-n trei ore şi ceva. Altădată făceai o zi întreagă schimbînd trenuri şi rate, aşteptînd în gări şi autogări…

— Cînd se întîmpla asta? întrebă Andreea, mimînd interesul, zgîndărindu-şi entuziasmul, străduindu-se să-şi închipuie că plecaseră în vacanţă, păi cum dracului! Au la ei ceva bani de cheltuială, de plimbăreală, iar Robert pretinde că ar cunoaşte zona, că ar găsi aici exact ce le-ar trebui lor… Tot n-am înţeles, tăticuţule. Cînd zici c-ai mai fost pe-acolo unde vrei să mă duci?

— Păi, să tot fie nişte zeci de ani…

S-ar zice că-i o poveste după care ar tînji, lăsîndu-se mîncat de viu de nostalgie, de vreme ce a pornit pe urmele ei. N-ar avea totuşi rost s-o încarce pe Andreuţa lui. Oricum ea ar înţelege doar ce-i convine. Adică altceva, cu totul altceva, din ceva extrem de labil şi pentru el. Doiniţa îl adusese încoace, în Frăsineni, la ai ei. Petrecuseră un soi de peţit de o lună, cu Doiniţa, cu soră-sa, cu maică-sa şi cu taică-său, după care s-a rupt filmul din cine mai ştie ce pricini. I-ar veni cam peste mînă să şi le amintească. Păi să tot fie cît? Vreo treizeci de ani. O viaţă de om. Altă viaţă. Povestea aia s-a întîmplat în altă viaţă. Doiniţa era parcă mai tînără cu cîţiva ani decît Andreea, iar el era mai tînăr şi decît Doiniţa. Un băiat-bărbat trecut deja prin multe şi grele. Prea multe şi prea grele ca să mai fi avut stare să se uite în urmă. Acum abia parcă l-ar năpădi o boare de ameţeală, care-l face să se sprijine de trecutul ăla. I s-a făcut să se întoarcă. Altă viaţă, desigur, el e cu totul altul şi alta-i şi femeia. Doiniţa şi cei din neamul ei aveau ochii mijiţi, asiatici, negri şi cu sclipiri iscoditoare, ca ai sălbăticiunilor, pometi proeminenţi şi ten argilos. N-aveau prea multe-n comun cu Andreea cea blondă-roşcovană, contorsionista care se poate linge singură, cu pistrui pe umeri şi pe ceafă şi ochi mari, de un verde dus-apos şi o senzualitate pervers-generoasă, cum au curvele şi cei predispuşi la visare, deliruri, crize… Se vede mîngîind pubisuri de diverse conformaţii, ca nişte boturi de viţei căutînd ugerul cu răsuflări de aburi calzi, întrebîndu-se ce-l îndeamnă

într-acolo. Poate ceva ca o pedeapsă, cu atît mai aspră cu cît şi-o administrează deliberat, cu Andreea în coastă bătînd cîmpii.

— … o casă micuţă şi ieftină, tăticuţule. Ca pentru noi. Ce dacă-i departe? Nu-mi pasă. La trei ore sau o zi întreagă de mers pînă la Bucureşti. În munţi ar fi cel mai bine. În vîrful muntelui, cît mai departe de oameni. Să nu mai văd ţipenie de om. În pustietate, doar noi doi cu copilaşu' nostru. Mereu mi-am dorit… Ai adormit, tăticuţule? Vorbesc singură, ca proasta?

Întors pe jumătate cu spatele spre ea, Robert scutură iritat din cap în semn că nu. În pofida oricăror aparenţe sau evidenţe, el nu este un moşulică pe care-l ia somnul din senin, uitîndu-se la televizor, citind ziarul sau uitîndu-se pe geamul microbuzului. El nu doarme nici cînd visează, ca acum, contemplînd cu ochii întredeschişi peisajul.

— Nu dormi, tăticuţule, văd că citeşti o carte.

Citeşte o carte, desigur, bancul ăla subtil-cretin. Andreea nu citeşte, n-are ce învăţa din cărţi, în afară că e o femeie pe care nu e bine s-o laşi singură nici cînd eşti lîngă ea. E ca o tîrlă de copii care trebuie distraţi şi ţinuţi sub supraveghere totodată, să nu facă tîmpenii. Andreea se plictiseşte repede şi-i mereu gata să facă nefăcute.

— Andreea, te mănîncă-n cur?

— Hai sictir, tăticuţule, nu fi porc!

— Poţi să taci? Înţelege: n-am niciun chef de glume proaste. Trebuie să mă gîndesc. Trebuie s-avem grijă ce facem, că ne ia dracu'!

— Ce să ne mai ia, că ne-a şi luat. Suntem pe drumuri, am rămas pe drumuri…

— Andreea, taci!

— Mi s-a părut c-ai adormit şi-am zis să te-nveselesc. Să nu te tragă la noadă.

— Tupeistă şi inconştientă, ca-ntotdeauna!

Ea şopti sîsîit:

— Mă lingi în pissszzz…

— Poţi să te lingi şi singură, oh, vai de capul nostru!

— Uh, eşti plictisit, tăticuţule… Relaxează-te, vino-ţi în fire, nu ie chiar atît de negru dracu’ ăsta care ne-a luat.

Adevărul e că glumele şi porcăriile ei chiar îl plictisesc. Altminteri, n-ar avea motive de plictiseală. Doar că se concentrează încercînd să recunoască locurile. Pe lîngă că se călătoreşte ceva mai repede decît pe vremea tinereţii lui, efortul concentrării pare să scurteze şi el drumul. Timpul are totodată altă consistenţă decît pe vremea tinereţii lui, care dă şi plictisului altă consistenţă. Şi felul de a se plictisi al femeilor este cu totul altul decît în urmă cu treizeci de ani. Îi e cît se poate de limpede că Doiniţa era muncită de alt soi de draci decît Andreea. Nu neapărat fiindcă arătau diferit, ci în primul rînd din pricina consistenţei timpului, despre care Robert e sigur că l-a schimbat şi pe el, mai mult decît l-a schimbat, îmbătrînindu-l, scurgerea celor treizeci de ani.

E o părere, o iluzie, dar altceva n-are la-ndemînă. Timpul debilizat, fragilizat, diluat, se contopeşte cu vederea lui, devorînd peisajul din fuga microbuzului, dimpreună cu lumina mare, însorită, care hrăneşte părerea şi iluzia: cîmpuri de pîrloagă cu ierburi mari, încîlcite printre tufe de ciulini, cîmpuri de semănături abia înverzite, iazuri şi cursuri de apă curgătoare traversate peste poduri de şosea, liziere de pădure şi dealuri, case singuratice şi crîmpeie de sate răzleţite peste zare, silozuri şi ruine de grajduri ale fostelor CAP-uri, balastiere înconjurate de grămezi mari de nisip şi pietriş, ziduri de hale de producţie în paragină, afumate, cu frontispicii purtînd urme şi litere din lozinci din alte vremuri şi altă viaţă, TRĂIAS… FLOREASCA… IN FRUN… CU … TOVARĂŞU… curţi vaste de depozite, stive de cherestea şi buşteni, hectare de parcări cu tiruri,

moteluri, pensiuni, terase cu grătare, mese şi scaune de plastic şi iar păduri şi drumuri de ţară mistuindu-se-n nori de praf şi pasarele pentru şosele şi pentru cale ferată, iar la marginea oraşelor rămăşiţele combinatelor siderurgice, chimice sau petrochimice, şi ele tot nişte ţarcuri, chiar dacă mai mari decît cimitirul acela privat şi de forme lăbărţate, şovăielnice, trasate cu garduri din plăci de beton înălţate uneori cu fîşie de sîrmă ghimpată, înconjurînd estacade şi instalaţii cu recipienţi, ţevăraie, ventile uriaşe, conducte groase izolate cu tablă, vagoane de marfă şi vagoane-cisternă încremenite pe căile ferate de triaj uzinale, parcuri cu rezervoare de solvenţi uriaşe, sferice şi cilindrice, coşuri de furnale care flutură ca pe nişte drapele zdrenţuite flăcări de gaze arse… Un decor străin-îndepărtat şi totodată dureros de familiar, făcînd să-i sune-n minte un cîntec din epoca discurilor Electrecord cu Maria Ciobanu, Ion Dolănescu şi alţii ca ei, din altă lume şi din altă viaţă în care n-ar mai avea cum să se întoarcă vreodată şi tocmai asta ar fi vrut să spună şi cîntecul: să am bani de cheltuială, aş veni la primăvară, cînd o da soarele iară şi tot aşa, mă rog, o poveste veche de cînd lumea, a marelui of şi-a dorinţei neostoite de a te întoarce din bătrîneţe şi din moarte, în tinereţe şi-n viaţă. Regretul şi nedreptatea cruntă, marea porcărie care ţi se face: şi ce dragă mi-a fost viaţa şi-uite pier cum piere ceaţa… Nici că s-ar fi putut ceva mai rău: să pieri, să te vezi pierind fără să poţi face nimic şi nimeni să nu te poată ajuta. Nimeni şi nimic, amarnică-i durerea sufletului îndepărtîndu-se şi despărţindu-se de trup, eşti şi nu mai eşti acolo, unde te învăţaseşi şi parcă ţi-ar fi fost bine, o jalnică jelanie de inimă albastră care parcă ar fi dat să devină altceva cîntată de glasul acela de femeie unduitor-învăluitor, de o senzualitate extremă, de-a dreptul divină. Robert divinizase glasul şi tocmai că-n ton cu vremurile, cu statutul ei de vedetă naţională idolatrizată de ţărănimea muncitoare, cîntăreţei i se spunea Privighetoarea Carpaţilor. O ascultase şi el pe discuri, la radio, la

televizor, o văzuse în mai multe rînduri pe viu la Sala Polivalentă… Erau şi astea tot amintiri din altă viaţă şi din altă lume, care deşteptînd în el rezonanţa acelui glas îl puneau parcă în pielea celei care se dorea stăpînă pe curgerea timpului, cu bani de cheltuială şi plimbăreală, ca să se poată întoarce din bătrîneţe şi din moarte înapoi în tinereţe şi-n viaţă.

*

* *

După un cot al şoselei, dincolo de dealuri apărură în zare munţii cu urme de zăpadă pe creste. Andreea îl strînse pe bărbatu-său de mînă. N-o mai mînca, nu se mai plictisea, i se luase probabil glasul de emoţie. Numai ce vorbise de munţi şi uite-i! Nu mai era nevoie să se străduie pentru a se închipui plecată în vacanţă, într-o călătorie plină de surprize plăcute, precum un program prelungit de desene animate. Peste încă doi kilometri, tot pe dreapta, aidoma cimitirului acela privat de la ieşirea din Bucureşti, alt ţarc dreptunghiular: gardul înalt de trei metri, de culoarea cimentului crud, cu foişoare pe coame, platforme şi cuşti hexagonale cu geamuri mari, ca punctele de supraveghere din aeroporturi, amplasate în colţuri şi pe laturile mari ale dreptunghiului, iar dintre clădirile lungi şi joase, ca nişte hangare, se înălţau turlele căptuşite cu tablă ale unei biserici – o puşcărie, Penitenciarul Frăsineni, care nu exista cînd fusese Robert prima şi ultima dată aici. Oricum nu-şi prea amintea împrejurimile, nu recunoştea peisajul decît extrem de vag. Totul se schimbase; treizeci de ani sunt destui, prea de ajuns, te ia groaza… Îmbătrînise, îmbătrînea de la o secundă la alta: pe măsură ce timpul îi expira, pierzîndu-şi treptat consistenţa, diluîndu-se, memoria se dilua şi ea pulsînd în erecţii intermitente, refăcînd traseul: cimitirele… fabricile… combinatele… puşcăriile… Ţarcurile! Adevărul e

că n-a dus lipsă. I s-au dat chiar cu asupra de măsură, mai cu seamă că de o vreme învăţase să şi ceară, Doamne, dă-mi lacrimi şi umilinţă şi aducere aminte de moarte… Nu mai avea practic ce să-şi amintească, deşi Frăsineniul era un oraş la fel de familiar ca cele prin care trecuse în drum spre el. Nu exista în urmă cu treizeci de ani şi totuşi şi-l putea aminti din nişte discursuri cu iz de litanie, nişte efluvii de vorbe duduitoare, vindicative, cu accent ţărănesc peltic, urcînd şi coborînd pe valuri de aplauze, urale, lozinci scandate. Valuri, avalanşe, cataclisme eliberate parcă din fundul pămîntului, de sub talpa iadului. Se întîmpla să le audă la difuzoarele din halele fabricilor sau din sălile de masă ale puşcăriilor. Tătucul care dădea decrete de amnistie, deh, adevăratul părinte al hoţilor, violatorilor şi criminalilor, singurul care ştia cu adevărat ce-i în sufletul lor, fiindcă mîncase şi el pîinea lor cîndva. Eroul între eroi declanşînd cataclismul mulţimilor, intercalat uneori de programe de muzică populară, cu cîntece din repertoriul Privighetorii Carpaţilor. Tătucul, eroul, deh, l-au omorît, l-au împuşcat ca pe un cîine… Oricum, fuseseră nişte vremuri de pomină, ale tinereţii lui Robert Diavolul călcînd în picioare lacrimile şi umilinţa şi aducerea aminte de moarte, măcar că i se dădeau cu asupra de măsură. Tinereţea lui ştanţată, însemnată cu fierul încins al discursurilor acelea, tot mai îndepărtate, făcînd şi ele să se dilate memoria în erecţii intermitente: planul de sistematizare… ştergerea diferenţei dintre sat şi oraş… partidul… poporul… industrializarea… modernizarea… în conformitate cu învăţăturile… în spiritul ideilor… societatea socialistă multilateral dezvoltată… visul de aur al omenirii… să facem totul să facem totul să facem totul. De bună seamă că din vorbele astea s-a ivit Frăsineniul pe care-l vede acum: un cartier de vreo două sute cincizeci de blocuri cu patru etaje, printre care nu mai există nici o casă din vechea aşezare. Cele cîteva tipuri de blocuri ar putea da seama la o adică de felul cum a evoluat

în timp grija partidului faţă de om: blocuri cu balcoane şi fără balcoane, tip ghetou, cu faţade cenuşii sau acoperite cu strop de tencuială dată cu vinarom, tip cămine de nefamilişti, cu grătare încărcate cu oale şi crătiţi la ferestre, sau mai cochete, ca-n staţiuni turistice, cu acoperişuri şi mansarde placate cu ţiglă roşie şi faţade ornate cu motive folclorice şi figuri geometrice încastrate în tencuială, flori stilizate, fluturi, brăduţi, perechi de dansatori.

Ştiuse, desigur, auzise, dar îi fusese pur şi simplu imposibil să-şi închipuie: aşezarea, satul care-i umblase prin cap tot drumul amestecat cu cîntecele Privighetorii, nu mai exista. Dispăruse pe veci dimpreună cu vremurile alea şi cu tinereţea lui. Amintirea acelui Frăsineni îl ajungea parcă acum din urmă dînd să-l strîngă de gît: Ce naiba căuta el aici cu femeia asta după el? Nu mai erau vremurile şi nici ei pentru te miri ce peţeală năucă, îndrăcită, ca cea din urmă cu treizeci de ani… Iarăşi uitase, n-are decît să repete iarăşi pînă i-o intra în cap definitiv: veniseră aici pentru a se stabili definitiv, să găsească ceva ca o locuinţă, ieftină, ca pentru buzunarul lor, constrînşi de lacrimi şi umilinţă şi aducere aminte de moarte. Din proprie dorinţă de fapt. Unde mai pui că-s şi grăbiţi, măcar că se cuvine să caute pe îndelete, să cerceteze, să cumpănească, să aleagă cu mare atenţie ce i-ar aranja ca preţ şi confort. Cumpără doar o casă, nu o haină sau o tigaie. Ceva pentru o viaţă. Uite însă că viaţa lor se întîmplă de azi pe mîine, tot pe grabă. L-au lăsat pe Andrei cu doamna Fota, de care nu pot abuza mai mult de două-trei zile, în afară că-n cel mult trei zile trebuie să-şi ia calabalîcul, să lase garsoniera goală pentru cei cărora le-au vîndut-o – o familie de negri congolezi găsiţi printr-un anunţ la ziar şi care vorbesc româneşte fără urmă de accent; sunt aici de nişte ani buni, dinainte de revoluţie şi au mai apucat să afle că au nu mai puţin de nouă copii, Dumnezeule, vor sta claie peste grămadă unde ei au stat cu un singur copil.

Trebuie că aşa se obişnuieşte la ei, acolo de unde vin. Obiceiul ăsta trebuie că le-a prins bine aici. Există oameni mai strîmtoraţi şi decît ei, a remarcat Robert în treacăt. Andreea însă n-a avut vreodată stare să ia aminte la strîmtoarea altora şi mai cu seamă acum, cînd atît de tare arde de nerăbdare să scape de propria strîmtoare, de pericolul de a fi scoasă afară-n stradă, aşa încît să se vadă odată mutată.

S-au hotărît pe loc pentru primul apartament pe care le-au picat ochii, scris căznit de o mînă vag alfabetizată pe un bilet dintr-o foaie de caiet dictando, alături de alte zeci de astfel de anunţuri de vînzări de locuinţe, mobilă sau maşini lipite pe un panou pentru afişaj electoral din piaţa oraşului, unde i-a lăsat microbuzul. Le spusese şoferul microbuzului că-s acolo apartamente de vînzare căcălău. Căcălău, măria ta, ca-n povestea cu regele. Ai de unde alege, uite-l! Ăsta-i al nostru. Cu două camere. Notează adresa, tăticuţule, strada Petre Zugravu… Uite că scrie şi preţul. Extraordinar! Incredibil! Or să ne mai rămînă şi bani, o grămadă de bani. Apartamentul costa cam trei sferturi din suma rămasă din vînzarea garsonierei, după ce plătiseră datoria la întreţinere care-i constrînsese să vîndă, pentru a nu fi evacuaţi. Gîfîiau deja ameţiţi de bucurie. Zăboviră acolo cît să-şi tragă sufletul printre tarabele cu legume şi mărfuri de tot felul de-ale privatizaţilor, iar de jur împrejur barăci de cîrciumi cu una şi aceeaşi firmă: Caracatiţa S.R.L. – grătare cu mici şi terase cu mese şi scaune de plastic, unde sărbătoriră izbînda în avans bînd cea mai ieftină bere la halbă pe care o pomeniseră vreodată undeva, iar mititeii erau şi ei mai mari şi mai ieftini decît oriunde în lume. Extraordinar! Incredibil!

Se întoarseră în piaţă pe înserat, ca să prindă ultimul microbuz înapoi spre Bucureşti. Trei ceasuri şi jumătate dus, trei ceasuri şi jumătate întors, şi tot trei ceasuri şi jumătate le fuseseră prea de ajuns ca să facă un tur al oraşului şi să perfecteze tranzacţia plătind avansul apartamentului găsit pe

panou, unei familii de disponibilizaţi de la Combinat. Oamenii fuseseră puşi pe liber, primind în schimb salariul pe doi ani. Vindeau apartamentul şi se duceau la ţară unde-şi renovau o casă şi-şi deschideau un magazin… Lumea circulă, tăticuţule, se mută de colo-colo, cumpără, vinde, face case, îşi deschide afaceri… Şi ei circulau, pînă la un punct erau şi ei în rîndul lumii, mă rog, ne-am înfipt aici pe viaţă, definitiv, constată Andreea cu oarece regret. I se mai tăiase din avîntul iniţial, înţelegînd că trebuie să-şi ia adio de la Bucureşti, ceea ce nu s-ar fi putut spune despre Robert: păi unde-i mai bine decît aici? La cea mai ieftină bere, la cei mai ieftini mici şi tot ce văzuseră pe tarabe şi la buticurile de la parterurile blocurilor era mai ieftin decît în Bucureşti şi nu mai spun apartamentele. Disponibilizările făcuseră să scadă preţurile. Oamenii vînd şi pleacă unde găsesc de lucru mai lesne. Pentru ei însă, mai mult decît orice conta că-şi găsiseră un acoperiş deasupra capului.

S-au întors după trei zile cu copilul şi un camion încărcat cu troace; trei scaune, un fotoliu descleiat, o dormeză borşită, o masă şchioapă, un şifonier stînd să se destrame… Andreea ţinea la mobila aia cumpărată de maică-sa în rate, cînd era ea de cinci-şase ani. În ruptul capului n-ar fi ascultat de tăticuţul ei, care spunea că-i de preferat să arunce troacele decît să arunce banii pe camion. Dacă tot rămăseseră cu nişte bani după toată afacerea, să-şi fi cumpărat din Frăsineni nişte canapele, mese şi scaune ieftine, lucruri noi ca pentru casă nouă, fiindcă nu vor mai avea prea curînd ocazia… Ba bine că nu, tăticuţule, trebuie să ţinem de bani, o să-i păstreze ea pentru la toamnă, cînd îl vor da pe Andrei la şcoală… Îşi intrase instantaneu în rolul de stăpînă şi proprietară, care se cuvenea să aibă ultimul cuvînt. Vînduse şi cumpărase pe numele ei, tăticuţul era la o adică tolerat, dacă vreme de şapte ani de cînd o lălăiau împreună cu un copil, nu se învrednicise să se cunune legal cu ea. Adevărul e că nici nu i-ar prea fi venit la-ndemînă dacă, în ăştia

şapte ani, cel puţin o dată la trei-patru luni se strica căruţa, fie că-l gonea din casa ei făţiş, fie i se sugera să-şi ia cîmpii pe cont propriu. De-acum însă, gata! O vor lua de la capăt în pace şi armonie. Au schimbat locul şi obligat li s-a schimbat şi norocul.

Odată instalaţi, se puteau în sfîrşit dumiri unde nimeriseră. Aer curat, ozonat, linişte, în unele ceasuri ale amiezei nu vedeai ţipenie de om pe străzi, iar prin livezile şi pădurile de pe dealuri puteai să umbli o zi întreagă fără să vezi pe nimeni. Un oraş părăsit, ceea ce nu era totuşi decît o impresie. Lumea pleca la lucru dimineaţa devreme spre Cîmpulung, Piteşti, Rîmnicu Vîlcea, pe la firme sau ce mai rămăsese din fabrici şi combinate după disponibilizări şi se întorcea seara tîrziu după 50 sau 120 de kilometri de navetă făcută cu microbuzul. Mai bine de jumătate din cele două sute cincizeci de blocuri se înşirau de o parte şi de alta a trei kilometri de şosea-bulevard central purtînd un nume pe măsură, Dacia, paralelă cu rîul şi străbătînd platoul deschizîndu-se şi lărgindu-se printre şiruri de dealuri cu păduri pe coame, spre nord, spre zarea peste care se profilau munţii. Din şoseaua-bulevard se ramificau spre vest şi est străzi care aproape că ajungeau la cîmpurile şi zăvoiul de pe malul rîului şi la livezile de meri şi pruni care începeau la poalele dealurilor şi urcau pînă-n buza pădurii.

Bordeiele rudarilor cioplitori de linguri şi fuse din lemn de frasin zadarnic le-ar mai fi căutat Robert. Dispăruseră ca şi cum nu fuseseră vreodată. Dispăruseră şi casele de la drum, cu tot cu drumul. Din satul pe care-l ştia rămăsese doar numele, lipit acum de oraşul construit pentru salariaţii combinatelor din zonă, într-o vreme cînd lumea auzea din cuvîntările lui Ceauşescu, indicaţiile şi planurile de sistematizare, că toată valea asta a şoselelor care leagă Frăsineniul de Piteşti şi Vîlcea avea să fie garnisită cu salbe de blocuri pentru muncitori ce vor lua locul satelor pînă după anul 2000, un termen-obiectiv nu foarte îndepărtat şi nu imposibil de

realizat, dacă n-ar fi venit revoluţia să dea peste cap planurile şi indicaţiile, împiedicînd totodată transformarea Frăsineniului într-o periferie a unei metropole de vis, parte din acel vis de aur al omenirii, îndelung invocat, promis şi rîvnit şi de care s-a ales praful şi pulberea. Vremurile s-au răsucit şi s-au pritocit de nu le-ar mai fi recunoscut nici unul ca Robert Stan zis şi Satan şi Diavolul, trecut ca prin brînză prin acel vis de aur şi prin praful şi pulberea lăsate-n urmă, pentru a încropi din propria viaţă un soi de lucrătură a diavolului şi pentru a simţi pe pielea lui şi-n carnea lui timpul debilizîndu-se, diluîndu-se pînă aproape de dispariţie, mai ales după acel fatidic an 2000, cînd tot mai mulţi asemenea lui, roşi pînă la os de sărmănie, ar fi dat să se întoarcă precum într-un paradis pierdut în acel vis de aur, dimpreună cu tătucul, eroul între eroi, tatăl minciunii şi tartorul tuturor capetelor înfierbîntate de delirul lui, în pofida unor blesteme precum ale sătenilor din Frăsineni, cu casele şi gospodăriile demolate pentru a face blocuri pe locul lor.

N-ar fi fost mare lucru ca urmele acelor blesteme să stăruie încă în aerul ozonat din preajma munţilor şi dealurilor împădurite, ca nişte semne ale vremurilor în continuă pritocire. Pe şoseaua-bulevard central şi pe străzile care dădeau în ea treceau jeep-uri ca nişte tancuri de lux şi limuzine scumpe de toate neamurile, iar pe dealuri apăruseră cîteva vile cu faţade zugrăvite-n culori ca nişte ţipete, cu terase vaste, geamuri imense, fumurii, de termopan, curţi pavate cu dale de gresie şi marmură, garduri şi porţi din fier forjat cu camere video de supraveghere pe ele, imitînd domenii din filme cu clanuri mafiote şi magnaţi miliardari – un alt soi de vis de aur, la care n-au visat la o adică neam de neamul lor de activişti şi secretari de partid judeţeni, primari de comune şi orăşele de provincie, directori şi şefi de secţie din combinate, deveniţi peste noapte patroni, oameni de afaceri prosperi, consilieri locali, şefi de filiale de partid, parlamentari, multimilionari în

dolari şi euro emanînd o pricopseală ce pare să-şi tragă vlaga dintr-o plămadă duhnitoare, învîrtoşată, de chin, sărăcie lucie şi potop de nenorociri de toată mîna, precum accidente de circulaţie cu tot mai mulţi morţi şi răniţi pe şoselele tot mai aglomerate, boli mortale îndesindu-se şi diversificîndu-se aidoma unor pedepse nemaiprididing să facă faţă păcatelor tot mai multe şi mai grele, morţi subite sau agonizante provocate de droguri, alcool şi alte soiuri de vicii, crime ivite din certuri la beţie, tîlhării, răfuieli, răzbunări, suiciduri, matriciduri, fraticiduri, cataclisme naturale tot mai dese şi cu tot mai multe victime, conflicte armate şi atacuri teroriste.

El unul revenise după treizeci de ani, înţelegînd în sfîrşit că n-ar mai fi avut de ales, că vine o vreme cînd eşti constrîns să te limitezi, pe măsură ce împrejurările devin tot mai potrivnice şi totodată prielnice resemnării, împăcării şi liniştirii, ce tîmpenie, să ai bani de cheltuială. Aia e că nu mai ai, ai cam cheltuit tot, ai rămas pe scîndura goală. Aici ar fi fost să fie staţia terminus. În Frăsineni, într-un apartament cu două camere cocoţat pe coasta unui deal. Pe ferestrele bucătăriei şi a uneia din camere se vedeau munţii, iar pe pajiştea în pantă de sub fereastra celeilalte camere păşteau mai mereu două vaci şi o iapă împiedicată de picioarele din faţă cu un mînz după ea. Cînd se săturau de iarbă, Robert le vedea coborînd panta la containerul cu gunoi de lîngă blocul de peste stradă, ca să tragă cu dinţii de gunoaie, să le răsfire pe jos şi să-şi aleagă de mîncare din ele. Iapa zvîcnea din copitele din spate ca să alunge cîinii care mîrîiau şi lătrau întărîtîndu-se unii pe alţii să-şi apere teritoriul şi hrana, păstrînd o distanţă strategică potrivit de mare, care să le permită eventual să muşte şi să fugă, fără a fi ajunşi de copitele iepei şi coarnele vacilor, de unde se vede că războiul supravieţuirii cere vigilenţă, atenţie, strădanie neîncetată. E un război, o luptă, chiar dacă e loc sub soare şi pentru învinşi.

Andreea găsi un loc de vînzătoare pe la buticurile din oraş, iar Robert se apucă de zugrăveli prin apartamentele din Frăsineni – o muncă deloc uşoară şi nu tocmai sănătoasă. Să cojeşti şi să freci la pereţi ceasuri întregi pe zi, inhalînd în credinţă praf de humă, var şi ipsos, să-ţi faci de lucru cu pompa şi bidineaua în spaţii închise, n-ar fi priit nici unuia mai tînăr şi mai robust decît el. De-acum însă parcă ar fi ştiut încotro o va lua viaţa lui peste un an, trei sau cinci sau zece. Sigur e că va fi din ce în ce mai bătrîn şi se va mişca tot mai greu. Îi va fi tot mai greu, iar acest gînd făcea în capul lui ca războiul cîinilor, cailor şi vacilor din jurul containerelor cu gunoi să se amestece cu războiul oamenilor, mai ales că de trei ori pe zi, la ore fixe, ca la programul unui serviciu, în zilele cînd îşi îngăduia cîte o pauză între lucrările de zugrăveli, vedea trecînd şi oameni ca să caute în containerele cu gunoi. Veneau rudari din satele din împrejurimi cu căruţe pe care le umpleau cu sticle de plastic, cartoane şi ambalaje de tot felul, carcase de frigidere vechi şi aragaze. Veneau şi boschetari trenţăroşi, dar şi femei şi bărbaţi îmbrăcaţi curăţel, cu genţi de voiaj, paporniţe şi saci de rafie, care-şi făcuseră o îndeletnicire de oameni gospodari, onorabilă, din căutatul de haine încă bune de purtat, de resturi de mîncare pentru porcii, cîinii şi vitele de-acasă sau chiar pentru ei, de fragmente de mobilier bune pentru reparat coteţe sau pentru foc. Toţi ţin pasul, desigur, oricît de greu te-ai mişca, tot e bine că te mişti, chiar şi căutînd prin gunoaie. De cînd lumea unii au trăit din gunoaiele şi resturile de la masa altora şi parcă acum mai mult decît oricînd. Acum sunt gunoaie şi resturi mai din belşug decît oricînd. Vremurile astea produc gunoaie cu ghiotura. Prin zona văioagelor unde Robert pomenise în urmă cu treizeci de ani bordeiele rudarilor, primăria amenajase o groapă de gunoi de zece hectare. Containerele din întreg oraşul scormonite de cai, vaci, cîini şi oameni, rămîneau destul de pline ca să umple groapa aceea. În răstimpuri, vîntul aducea de-acolo damfuri şi fum

de gunoaie arse, care păreau să apese deasupra oraşului, în timp ce Robert adulmeca apatic. N-ar fi avut cum să se înşele – damful şi duhoarea nenorocirii.

Primăvara sinucigaşilor

Lumea o ştia mai ales de madam Friţ, ăsta fiind de fapt numele cîinelui ăla care o trăgea după el pe străzi, prin zăvoiul de pe malul rîului şi pe toţi coclaurii dealurilor din jurul Frăsineniului. Aşa i se spunea, în batjocură parcă şi oricum ai fi luat-o tot a batjocură suna, dar uite că nici pomeneală să se fi simţit jignită. Îi plăcea chiar, ca şi cum ăla ar fi fost numele lui bărbatu-său, numele ei de familie. Fie numai şi din asta ţi-ai fi putut da seama cît ţinea la javra aia. În primul rînd de cîine s-o fi întrebat, o ungea pur şi simplu pe suflet, păi ce mai face Friţ?, iarăşi îi daţi tratament?… Oh, se vede cît suferă. După privire se vede cît de tare se chinuie, sărmanul… Cînd se-ntîmpla să dea cu ochii de Robert, trebuie că suferinţa lui atingea o limită care o transforma într-o criză. Se zbătea în lesă, mîrîia, schelălăia, lătratul căpăta inflexiuni de urlet la lună, n-ar mai fi avut mult pînă s-o ia tîrîş pe doamna Friţ după el. Andreea o atenţiona glumind pe jumătate-n serios: ţineţi-l bine, doamnă, că l-a văzut pe diavol. D-aia face aşa. Extraordinar, cît de simţitor! Simte tot, şi omu’ şi lighioana…

Era un compliment altminteri. Să-i căinezi cîinele, să-l lauzi, chiar şi cu preţul denigrării propriului soţ. Pe Robert oricum nu-l atingea. Rînjea a pagubă la Friţ, întărîtîndu-l în timp ce-l evalua: un monstru! O hidoşenie de corcitură imposibilă de pechinez cu ceva de talie mare. Foarte posibil ca unul din părinţii lui să fi fost ciobănesc german. Madam Friţ chiar n-avea idee. Îl căpătase de la o prietenă care-l luase de pe stradă puiandru, rătăcit, pierdut sau abandonat, dacă nu cumva se născuse chiar în stradă. N-avea de altfel nicio importanţă originea, locul unde se născuse, mediul care-l

formase sau educaţia, de vreme ce fuseseră predestinaţi unul altuia. Avea blana scurtă, galben-roşcată, de cîine lup şi figură de pechinez imperial, cu ochi bulbucaţi, nas întors şi turtit şi caninii de sus ieşiţi, încălecaţi peste buza inferioară, dîndu-i un aer feroce, susţinut în parte şi de statură: era de două ori mai mare decît un pechinez de talie mare, cu o conformaţie extrem de ciudată – picioarele groase, strîmbate spre exterior arătau că are printre strămoşi baseţi sau şoricari. Gabaritul era însă al unui pit-bull şi se vădea la fel de agresiv ca un pit-bull, fără să fie totuşi nici pe departe disciplinat şi tenace ca un cîine de luptă. Oricum n-avea nici urmă de calităţi de cîine de luptă, iar stăpînă-sa îl răsfăţa cu o osîrdie care cine ştie de unde i se trăgea, ca s-o direcţioneze spre un biet suflet de cîine. Îl culca cu ea în pat, îl îndopa cu copănele, ficăţei, muşchiuleţ de porc, ciocolată cu alune, napolitane, bomboane umplute cu vişinată şi tot felul de delicatese din astea, în afară că-l scotea la plimbare de cel puţin patru ori pe zi. Doar că se lungea lîngă uşă şi scîncea de două ori, fără să apuce să latre pînă ce ea să lase baltă orice treabă cît de urgentă, ca să-şi tragă treningul pe ea şi să sară-n adidaşi în zece secunde, ca un pompier chemat la foc. Cînd se sătura de plimbare, Friţ îşi trăgea stăpîna de zgardă spre casă. Lor chiar li se potrivea vorba aia care spune că de fapt cîinele îşi plimbă stăpînul. În unele privinţe însă, era ţinut din scurt. E foarte posibil ca Friţ să fi avut acea virilitate frenetică, deşănţată, a pechinezilor masculi, care-i îndeamnă să încalece de-a valma orice fel de cîini, indiferent de rasă, talie sau sex, iar adesea sar şi coţăie şi pe picioarele femeilor sau bărbaţilor care le permit. Aia e că lui Friţ nu i se permitea, nu era lăsat de capul lui, iar dacă ar fi fost eliberat din lesă, ar fi scăpat ca din puşcă printre cîinii şi căţelele de pe stradă şi nu s-ar mai fi întors la doamna Friţ săptămîni în şir, sau cine ştie dacă n-ar fi rămas pe străzi pentru tot restul vieţii, întorcîndu-se de unde a venit. Cu instinctele nu te joci, ştia madam Friţ ce ştia, ele spulberă şi cele mai înrădăcinate

obişnuinţe şi cea mai trainică afecţiune sau fidelitate, aşa încît nu-şi permitea să rişte; nu ştia nici ea prea bine dacă de frică, sau din gelozie sau din pricina unei posesivităţi excentrice, ce-o îndemna să-l păstreze virgin pe Friţ şi nici să-l castreze nu se îndura. Degeaba îi satisfăcea toate poftele, dacă îl scosese din porţie de la cea mai presantă şi mai îndreptăţită. Animalu-i animal, d-aia era şi aşa nervos, iritabil, veşnic pus pe harţă, mîrîind şi repezindu-se să muşte cîini şi oameni fără reţineri, văzîndu-l pe diavol în tot locul, deşi madam Friţ îl ducea regulat la veterinar să-l consulte şi să i-l injecteze. În pofida tratamentului, suferea în draci; se vedea în uitătura lui severă, de o cruzime înlăcrimată, de ofiţer nazist din filme, care-i inspirase desigur şi numele. Slăbea, făcea crize, adesea leşina, intra într-un soi de comă care dura pînă la jumătate de oră. Madam Friţ îl compătimea din toată inima, suferea alături de el, povestea oricui prin ce trece şi totuşi rămînea neclintită în hotărîrea de a nu-i da liber la căţele. Andreea n-ar fi fost de acord, animalu-i animal, la o adică şi omul turbează dacă-l ţii din scurt de la chestia asta, dar totodată nu şi-ar fi permis nici măcar să-i sugereze. Pă-i animalu’ femeii, în afară că femeia are o vîrstă faţă de ea. Trebuie c-o şti ea mai bine şi chiar catadicsi să-i explice cum devine cu suferinţa şi chinurile iubitului ei Friţ: fără de ele nu se poate şi tocmai că merg mînă-n mînă cu răsfăţul, la care Andreea ofta, cum că suferinţă-i pe toate drumurile, madam Friţ, s-a cîinoşit lumea…

O recunoscuse din prima clipă cînd o văzuse, în prima săptămînă cînd se mutase în Frăsineni, deşi îi crescuse părul şi nu mai era cărunt, ci vopsit blond, vîrstat cu şuviţe roşii, ca adolescenţii şi asortîndu-se la o adică cu blana lui Friţ. N-ar fi avut cum să se înşele. Ea era: faţa lătăreaţă, cu pometii largi, de culoarea vinului, şi cicatricea de pe obrazul drept ca o rîmă întinsă de sub ochi spre colţul gurii… Femeia pe care o văzuse în seara aia de octombrie, anul trecut, în oglindă, prea înspăimîntată ca să apuce să-i ia

seama mai bine. De atunci însă, iată, sunt vreo şase luni, s-a tot gîndit la ea, aşa că nu-i de mirare că a întîlnit-o. În sfîrşit, putea s-o vadă că-i înaltă şi suplă, ca o baschetbalistă, iar spaima din octombrie se transforma treptat într-o afecţiune copleşitoare. O recunoscuse, o acostase, intrase cu ea în vorbă ca nou mutată în bloc şi-n oraş, venită tocmai de la Bucureşti şi chitită să-şi găsească ceva ca o slujbă, orice, nu s-ar da în lături nici să dea cu mătura, nu-i e greu şi nici ruşine, sunt înghesuiţi de nu se poate, au un copil de crescut… Madam Friţ cunoştea nişte patroni de buticuri care au nevoie de vînzătoare. Salariu-i de mizerie, deh, da-i bine că-i aproape de casă, la cîteva străzi… Îi scrise pe o hîrtie nişte nume şi nişte numere de telefon, după care se răzgîndi: merse cu ea personal şi o ajută să aleagă cea mai bună ofertă. Săritoare, sufletistă şi fără să facă vreo aluzie la necazul care o silise pe Andreea să-şi ia lumea-n cap şi să plece din Bucureşti. Ea n-avea totuşi niciun dubiu, madam Friţ ştia de-a fir a păr prin ce trecuse şi tocmai că fusese în permanenţă aproape de ea şi-i insuflase gîndul cel bun arătîndu-i-se în oglindă pe cînd bea apă cu dero ca să facă să-i alunece pe gît pumnul de diazepame, hotărîtă s-o rupă cu viaţa asta de rahat şi nu era pentru prima dată, dar uite că Dumnezeu a vrut altfel. Dumnezeu şi femeia asta care i-a dat puterea să se scuture de rău: casa în care s-a născut şi unde i-a mers mai rău, Bucureştiul ăla împuţit… S-a tras aici, la aer curat şi linişte, unde de bună seamă că madam Friţ a călăuzit-o, veghind-o şi îndrumînd-o cu privirea din oglindă, compătimind-o, mustrînd-o blînd spre a-i aminti parcă prin ce trecuse, tocmai pentru a nu uita, ca să nu mai încerce vreodată.

Nu îndrăzni, n-ar fi avut nici un rost în definitiv, s-o întrebe cum nimerise în baia garsonierei ei din Dristor. Era prea deajuns că se regăsiseră aici. Andreea stătea la parter şi ea la etajul trei, vecine şi prietene de-acum. Continuă să-i spună madam Friţ şi după ce află că o cheamă Manuela.

Oricum ei îi pica mult mai bine doamna Friţ sau madam Friţ. Andreea îi surîse şoptind evaziv: Oricum noi ne ştim… Un crîmpei de aluzie, pe care madam Friţ n-ar fi avut cum să nu-l înţeleagă. Se ştiau desigur din altă viaţă, în care ea, Andreea, zăbovise niţel şi se întorsese… Ca să vezi, femeia asta preluase numele cîinelui, pe care tot ea i-l dăduse. Odată cu numele preluase şi o cîtime din soarta cîinelui ăla, care ar fi împăcat pasămite răsfăţul cu suferinţa. La o adică s-a cîinoşit şi ea pe lîngă Friţ al ei, scoţîndu-l din porţie de la căţele. Altminteri, madam Friţ era pe sufletul Andreei, subscriind constatării că s-a cîinoşit lumea în ultimul hal. Vorba vine că s-a cîinoşit. O vorbă care nedreptăţeşte cîinii de fapt. Cîinii sunt incomparabil mai buni decît oamenii, mă rog, oamenii-s cele mai rele şi mai perverse fiare.. Madam Friţ îi povesti un episod terifiant petrecut în Frăsineni în urmă cu trei ani. O vînătoare de cîini maidanezi pe străzile oraşului, organizată de primarul Vasile Robu. Ca să vezi la ce l-a dus mintea criminală: echipe de angajaţi ai primăriei înarmaţi, ca să fie mai ceva decît primarul de atunci al Bucureştiului, în acţiunea de exterminare a cîinilor comunitari. Cele două prietene învîrteau politica în felul ăsta, cu lumea cîinoşindu-se în frunte cu primari, miniştri, preşedinţi… Intenţiile criminale prin care fostul primar al Bucureştiului actual preşedinte al României şi-a făcut imaginea, înfăptuite de primarul Frăsineniului, drept pentru care lumea i-a votat şi-i votează într-o veselie. Votaţi criminalii şi ucigaşii de cîini – madam Friţ a trimis o notă de protest la Piteşti, care a părut în *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget*, condusă de Laurian Susanu, un om de presă de excepţie şi un caracter cum rar mai întîlneşti în ziua de azi. Bineînţeles însă că presa nu are şi n-a avut vreodată putere la noi. Latră şi schelălăie degeaba, ţinută-n zgardă la fel ca Friţ al ei, în timp ce criminalii îşi văd de treabă…

Compătimeau şi combăteau împreună. Madam Friţ compătimea şi cu Friţ al ei şi astfel iubirea îndurerată pentru animale îşi făcea loc şi-n inima Andreei, ca ecoul unei revolte împotriva cîinoşeniei generalizate, care la o adică o gonise din Bucureşti încoace. În primăvara aceea adoptă două pisici, pe lîngă care se pripăşiră numaidecît încă trei. Le punea mîncare sub geam şi-şi făceau veacul acolo şi-n casă. Săreau pe fereastră şi fătau în hainele din şifonier, de unde erau luate cu tot cu pisoi şi puse în cutii de carton cu cîrpe în ele prin baie şi bucătărie. Alte griji şi alte guri de hrănit, pe lîngă Andrei. Ea n-ar mai fi făcut copii, dar să castreze pisicile nu şi-ar fi permis. Intenţionase la un moment dat, se interesase şi aflase că ar costa-o un milion bucata, mă rog, o distracţie prea scumpă şi nici să le ţină din scurt de la motani precum madam Friţ, care acum avea un motiv în plus să-l ţină pe Friţ doar în zgardă: să nu dea iama prin cele douăsprezece pisici care se jucau şi se lingeau una pe alta prin iarbă sub fereastra Andreei. Familia de pisici prospera şi se-nmulţea sub ochii celor două prietene fidele sloganului canalului *Animal Planet* care spunea că animalele sunt mai bune decît oamenii, măcar că Robert ţinea s-o atenţioneze pe nevastă-sa asupra riscului enorm de a compara oamenii cu animalele, mai mare decît a compara oameni de rase sau naţii diferite, sau animale de specii diferite, sau să compari plante cu animale, să spui bunăoară că iarba-i mai bună decît calul, fiindcă se lasă mîncată de acesta, sau plante cu oameni care-i mai bun, mai de încredere sau mai virtuos, omul sau pomul?

Madam Friţ care-şi luase numele cîinelui ca şi cum se cununase cu el, era în ce-l privea pe Robert o ciudăţenie şi pînă la urmă o păcătoasă, în afară că-i îndeajuns de ţicnită să creadă că de mult ce-l iubeşte nu-l lasă la căţele. Ca o nevastă geloasă, vezi, îl vrea doar pentru ea şi-şi bate joc de bietul animal. E adevărat că s-a cîinoşit lumea, dar mai ales s-a stricat la cap. Doar ţicneală şi stricăciune la cap vedea Diavolul, păi ce-ar mai fi fost

ca Andreea să-i spună de unde o ştie pe madam Friţ? Ar fi sărit Diavolul de cur în sus, Andreea, termină cu prostiile! Şi dacă i-ar mai fi spus că madam Friţ pare mai tînără decît atunci cînd a văzut-o în oglinda băii din Dristor, de unde se vede că stabilirea Andreei în Frăsineni are un efect benefic asupra Manuelei Cristescu alias madam Friţ, care oricum arată mai tînără decît vîrsta ei de patruzeci şi nouă de ani, aşa longilină, zveltă, sportivă, fortificată de marşurile forţate pe dealuri la care o sileşte Friţ… Degeaba îşi dă Robert în petec fără niciun rost, madam Friţ e o femeie admirabilă. În pofida a ceea ce ar fi putut s-o facă pe Andreea să creadă ataşamentul acela fanatic pentru un cîine, de găsit îndeobşte la o femeie singură, lipsită de dorinţa sau abilitatea de a ţine un bărbat lîngă ea, uite că madam Friţ avea o căsnicie de douăzeci şi cinci de ani şi o familie model, un soţ pe măsura ei, înalt de aproape doi metri, cu care se înţelegea admirabil şi doi copii la fel de înalţi, un băiat de douăzeci şi unu şi o fată de douăzeci şi patru de ani. Toţi lucrau la Combinat la Vîlcea, ocoliţi de pericolul disponibilizării deocamdată, în afară de madam Friţ, silită să se pensioneze pe caz de boală. Ar fi fost pe cale să te înşele înfăţişarea ei prosperă şi tinerească, căci era bolnavă coaptă, plină de operaţii de jos pînă sus. Cu cicatricea de pe faţă s-a ales în urma unui abces păcătos combinat cu o sinuzită gravă, care i-a afectat creierul. Are ameţeli şi goluri de memorie, uită precum un bătrîn senil, başca operaţiile de hernie de disc, chist ovarian, ulcer, fiere, artrită… Cîrpită, cusută ca un sac de pînză putredă, care n-ar mai avea mult pînă să se destrame. De o lună i-a căzut un rinichi, care şi ăsta necesită o intervenţie chirurgicală nu tocmai simplă. Prapurele, îi explică madam Friţ Andreei, s-a rupt şi trebuie înlocuit cu plasă specială care să-i ţină rinichii.

Bolile şi operaţiile, vezi, îi procuraseră mai mult chin decît îndura Friţul ei tînjind după căţele. Robert înclina să creadă că în contul chinurilor bietului animal, Dumnezeu o chinuie şi pe ea, în afara altor păcate deloc

uşoare, pe care se întîmplase să le afle de la Miron Geană, tovarăşul lui de zugrăveli. Ăsta o ţine pe sora doamnei Friţ, au patru copii măricei şi scorpia de madam Friţ i-a băgat lui Miron nişte strîmbe urîte dîndu-i bani nevestii să divorţeze, învăţînd-o totodată cum să-l scoată afară din casă cu poliţia. O femeie rea şi periculoasă, asta-i convingerea lui Robert, măcar că pentru Andreea nu există nici un dubiu: zdreanţa aia de Miron este capul răutăţilor, după cum i s-a şi dovedit într-o seară cînd a însoţit-o pe doamna Friţ cu cîinele la plimbare şi-n centru, în faţa Primăriei chiar, au dat nas în nas cu Miron abia mergînd de beat, pişat pe cracul pantalonului şi s-a luat de doamna Friţ fără pic de ruşine, fără să-i pese de Andreea şi nici de lumea aia multă care trecea pe-acolo. Dintr-odată s-a schimbat la faţă doamna Friţ, devenind la fel de bătrînă cum o văzuse Andreea în oglindă şi cică ştii ceva, madam Friţ? E o vorbă din bătrîni care spune, şi nemernicul de Miron strigă, ţinînd cu tot dinadinsul să-l audă toată lumea: e o vorbă, madam Friţ, lua-mi-ai căcatu’ la labă!

Zdreanţa aia scîrboasă, ce-o avea el acuma cu biata femeie după ce şi-a bătut joc cum a vrut de Luminiţa, soră-sa, Dumnezeu ştie. Ba uite că ştie şi Diavolul de Robert: păi dacă madam Friţ i-a dat bani soră-sii să divorţeze şi a învăţat-o cum să-l scoată pe bărbatu-său afară din casă, ceea ce a şi făcut femeia, chit că pe urmă s-a răzgîndit, cînd a văzut că nu se descurcă fără Miron. Cu patru copii, dă-ţi seama, ce-o fi zis ea, că o ia madam Friţ de suflet cu tot cu copii? O netoată, la fel ca soră-sa… În sfîrşit, pe Andreea nu poţi s-o scoţi din ale ei: o tîrîtură şi un pericol Miron ăsta şi iarăşi căinînd-o pe madam Friţ cea chinuită de boli, pusă şi pe listele altor operaţii, dar vezi, niciun medic nu-şi asumă riscul, fiindcă are inima slăbită de suferinţe şi de anesteziile atîtor operaţii şi orice intervenţie i-ar pune viaţa în pericol…

Ce tîmpenie, ce aiureală, nu ne-a mai rămas decît s-o jelim pe madam Friţ. După ce că roasă de boli, cică se descurcă greu şi cu banii… Eşti

culmea, Andreuţo, cu trei salarii şi o pensie care le intră-n casă, n-ar mai fi avut cine să le plîngă de milă în afară de noi, care împuşcăm francul de azi pe mîine şi ne chinuim ca rîma pe pămînt. Am schimbat locul şi tot nu ne umblă norocul, da' tot e bine că murim de grija doamnei Friţ, înglodată în datorii la bănci, nemaifăcînd faţă la rate. La o adică destui fac împrumuturi la bănci, în afară de unii ca noi sau Miron, care n-au venituri să le permită. Şi-n definitiv, doamnei Friţ pentru ce i-au trebuit împrumuturile? Păi, termopane, gresie, faianţă, mobilă schimbată, o justifică Andreea. Şi bani pentru operaţii, doctorii nu se uită la tine dacă nu le dai, şi-n afară de asta ei cheltuie mult şi pe mîncare. Mănîncă mult, sunt ditamai oamenii, mari, înalţi, toţi de aproape doi metri şi Robert n-ar mai fi prididit să se mire: extraordinar, au făcut împrumuturi pentru mîncare. Oricum, după cît sunt de mari şi înalţi, s-au întins mai mult decît le e plapuma.

*

* *

Păi, de unde naiba să fie? De la ţărănoaia, desigur, Miron Geană venise şi el de la ţară, ca toţi de pe-aicea, cînd i-a dat Combinatul locuinţă. Casă la bloc, da, în Frăsineni, ie de rîs şi de plîns, ie de Doamne fereşte: garsoniera asta în care stă cu patru copii, din care n-a apucat să plece pînă nu l-a scos nevastă-sa afară cu poliţia, pusă la cale de soru-sa, stricăciunea aia de madam Friţ care pe unde-o vedea-o e jurat s-o scuipe şi s-o afurisească cu lua-mi-ai căcatu' la labă madam Friţ, ie o vorbă din bătrîni că nu-i bun gardu' cu spini şi iubitu' prin vecini şi mai departe vedem noi. Mai apoi nevastă-sa s-a căit, l-a rugat cu ceru' şi pămîntu' să se întoarcă, că moare de foame cu copiii în casă şi el idiotu' şi-a călcat pe inimă şi s-a întors.

Păi, d-aia înţepeniseră ei aici în garsonieră, că pînă să aibă primul copil ca să le dea Combinatul apartament, a venit revoluţia. Combinatul n-a mai dat locuinţe, dacă revoluţia a împroprietărit pe fiecare cu ce-a apucat. Şi dacă lumea a început să cumpere şi să vîndă case, lui Miron nu i-a mai dat mîna şi nu i-a mai stat capul să se strîngă, să facă bani ca să-i bage-n ziduri. A rămas cum a apucat. Lumea, da, mai sunt pe-aicea şi ca Robert, bucureşteni care şi-au cumpărat apartamente în Frăsineni ca să aibă unde să vină la aer curat în concedii şi weekenduri, da' cu Robert e altă treabă, dacă a venit aici ca să rămînă de tot. Miron n-ar fi avut altminteri la ce să se mire: venise omu' aici cu familia după el, fiindcă găsise să cumpere mai ieftin decît în alte părţi. Asta după ce catadicsi să i se confeseze: fuseseră nevoiţi să vină din pricina datoriilor făcute de Andreuţa lui, mă rog, garsoniera ei, dar prin mişcarea asta se cheamă că ar fi salvat-o să nu rămînă-n stradă cu copilul de gît. Copilul lor, da, Robert e taică-său bun, dar la o adică lui ar fi putut să nu-i pese, să-şi pună palma-n cur, după ce a dus-o-n spinare vreme de şapte ani bătuţi pe muche, înţelegi, i-o fi ajuns şi lui.

Miron e mai tînăr cu cîţiva ani decît Robert, la fel de înalt, dar deloc încovoiat. Drept, filiform, cu părul şaten bătînd în roşu, deloc încărunţit şi o faţă îngustă, strivită parcă, cu obraz supt şi smead şi privirea ochilor negri crucişă, mustind de o perversitate jucăuşă. De cînd se ştie, Diavolul a avut parte doar de astfel de tovarăşi. Prietenii şi femeile pe care le alegi şi te-aleg, ca şi un dat, fără să apuci să-ţi iei seama cu cine ai de-a face. Pur şi simplu pică pe tine, ca să-ţi spună la o adică cine eşti, să-ţi aducă aminte, dacă se întîmplă să uiţi. Miron e totuşi un beţiv de cu totul alt soi decît Neghiniţă cel ca o apă stătută, băltind în propria tulbureală. Miron e plin de vitalitate şi exuberanţă, dornic să pună umărul în folosul oricui e dispus să i se împuie capul cu treburile, poveştile şi isprăvile lui. Adulmecase totodată mirosul iute-putregăios, de capră, al lui Robert Diavolul, asemănător cu al

lui, doar c-al lui e estompat în bună măsură de damful de rachiu care se face în zonă, din care Miron îşi trage la o adică vlaga şi exuberanţa. Îl mirosise aşadar şi totodată îi plăcuse figura aia de înger decrepit, cenuşie, cu plete rărite cărunte, cîlţoase, pe care se vedea că-şi făcuse de lucru printre cripte, gropi, sicrie şi morţi. Îngropase sau dezgropase morţi, spălase morţi sau mîncase din carnea lor, ce ar mai fi contat? Miron presimţise ceva de felul ăsta, înainte ca el să-i spună că fusese gropar, săpase doar gropile morţilor şi aruncase pămînt peste ei. Îl văzuse nou în zonă, derutat parcă, tînjitor, cu foamea-n gît, dacă nu cumva înrăit şi pus pe rele, măcar că n-ar mai fi avut vîrsta pentru aşa ceva. Voinic tînăr cal bătrîn, greu se-ngăduie la drum. Nu contează, la ceva s-o pricepe el şi o putea, aşa încît îl luă la zugrăveli, ca ajutor sau asociat, să înveţe o meserie de care Diavolul se mai frecase cîndva şi nici că i-ar fi dus dorul. Păi nici Miron, mă, rog, tot de mare nevoie o deprinsese şi el, de cînd plecase din Combinat, de doi ani şi ceva, aproape trei, în care o învăţase după ureche şi pe sărite, dar avea în schimb ceva tupeu la tocmirea lucrărilor şi poate c-ar fi avut şi pricepere, deşi Robert se îndoia, după cum îl vedea agitîndu-se mai mult în gol şi trăgînd parcă a pagubă, adică mai mult gălăgia era de el, cea ce îl îndemnă într-o bună zi să-l întrebe de la care ţărănoaie a venit el încoace de fapt, iar Miron îl lămuri că de pe-aici de aproape. Ie un cătun de-i zice Mohaci. Aha, am înţeles şi Diavolul, bulbucind ochii, îl puse să repete: Mohaci Mohaci Mohaci… Suna ca un crîmpei din altă viaţă, ca şi cum ar fi dat să aleagă ceva din nimic, după ce s-a ales praful. Sora Doiniţei, Lenţica, locuia acolo. Venise de-acolo chiar în seara aia de noiembrie, una mie nouă sute şaptezeci şi nu mai ştiu cît, cînd el descinsese în Frăsineni cu Doiniţa, iar Lenţica îl jelea pe bărbatu-său tocmai arestat.

Unde vine Mohaciu ăsta? E un cătun – Miron rîse arătînd cu mîna spre munţi şi c-o iei pe-acolo – urci un deal cobori o vale, te-ntîlneşti cu dracu-n

cale! La şaizeci şi ceva de kilometri de Frăsineni, în nord prin nord-vest, ceva mai sus de boaşele muntelui, aproape de buricul lui… Da’ ce-i trebuie Diavolului? Are pe cineva acolo? Una Lenţica, spuse Robert. Mai de demult avea părinţii aici, în Frăsineniul vechi, de dinaintea ăstuia.

Miron socotea pe degetele noduroase, cu unghiile bombate, curbate ca nişte gheare, tivite ferm cu negru: Lenţi… Lenţica… Lenuţa… Elena… Mi-e că pă toate le-am futut, Diavole, nu mi-a scăpat nici una. Da’ asta de care zici nu mai avea şi alt nume? Robert nu-şi aminteşte decît că pe taică-său îl chema Trencu. Miron închide ochii, concentrîndu-se să-şi amintească: Nu cumva a ţinut ea un şofer, de-acolo, de la noi din Mohaci şi mi-e c-au stat prin Vîlcea vreo cîţiva ani. Robert confirmă: Era c-un şofer. Îl arestaseră la vremea cînd am cunoscut-o io. A avut un accident cu trei mortăciuni în Vîlcea, la care Miron, acum ştiu de care Lenţică zici. Popazu-i zice după şoferu’ ei. A dus-o cu el cît i-a făcut patru fete una după alta, după care a murit şoferu’, tot într-un accident. Mi se pare că femeia-i văduvă de vreo douăj’ de ani. Are fetele risipite-n Piteşti şi-n Vîlcea, care şi ele are copii o grămadă. Puzderie şi inflaţie de copii şi cei mai mulţi din flori, fără taţi, vezi, dacă pe neroada de Lenţica a dus-o mintea să le pună numai nume de flori: Viorica, Camelia, Brînduşa, Lăcrămioara… Ca să vezi, Diavole, cum păcatele părinţilor apasă pe copii. Poate şi pe nepoţi… Robert spuse că pe nepoţi s-ar putea să apese îndoit. Îl întrebă apoi dacă ştie ceva de sora Lenţicăi, Doiniţa, dar Miron n-ar fi avut de unde, el fiind demult plecat de-acolo şi mai dă din an în Paşti şi nu prea are glume cu dada Lenţica. N-are de unde să ştie de soră-sa sau alte neamuri ale ei, dacă ea e străină în Mohaci, venită acolo după bărbatu-său, plecată din Frăsineni de mai bine de treizeci de ani, cînd aici nu erau blocuri. Aici era ca şi altă lume, Diavole, care s-a surpat şi s-a scufundat în fundul pămîntului odată cu bordeiele rudarilor de pe coaste şi din rîpi. Cînd a dărîmat Ceauşescu toate casele, şi-

ale rudarilor şi-ale românilor şi-a nivelat cu buldozerele pe coaste, i-a zburătăcit pe toţi care-ncotro prin Vîlcea, Cîmpulung sau Piteşti şi le-a dat apartamente la bloc, care unde s-a nimerit pînă s-apuce să ridice primele blocuri pe-aicea pentru angajaţii Combinatului.

De neamul Lenţicăi, numai de la ea ar putea să afle. O s-ajungem, Diavole, într-o bună zi şi-n Mohaci. Cînd lucra la Combinat, Miron trecea mai des prin Mohaci, pe la maică-sa s-o ajute la muncă. De cînd a lăsat Combinatul, a cam lăsat-o de izbelişte şi pe maică-sa. Nu prea mai are nici bani de drum, nici tragere de inimă şi parcă nici atîta timp cît avea înainte, prins cum e cu zugrăvelile, cu căutatul de lucru cu ziua pe la oameni prin satele din jurul Frăsineniului, da’ cînd le-o veni la-ndemînă o să-l ia pe Robert să-l ducă-n Mohaci, să-şi vadă gagica din tinereţe.

Adevărul e că de cînd se liberase din Combinat, Miron ar fi putut spune că i se cam schimbase sau i se dăduse peste cap viaţa. Adică nu ştia şi nici nu conta, Diavole, dacă i s-a schimbat în bine sau în rău. Spune că s-a liberat, ca şi cum ar fi scăpat din armată sau de la puşcărie, chiar dacă atunci avea bani şi timp să se ducă s-o vadă pe maică-sa aproape săptămînal. Ce mai, erau alte vremuri alea, de care unii ca Miron sau Robert se agăţaseră, trăseseră cu dinţii de ele, pînă mai încoace, ca şi cum ar fi dat cu tot dinadinsul să rămînă-n ele pînă ar fi pus mîinile pe piept.

Miron apucase să lucreze în Combinat cinci ani pe vremea lui Ceauşescu, iar după revoluţie mai trăsese cu dinţii încă cincisprezece. Douăzeci de ani în cap. I se cam aplecase, ce să mai, el unul a răsuflat uşurat, chit că grosul celor puşi pe liber de disponibilizări or plînge toată viaţa lor cu lăcrămi amare Combinatul. Combinatul fusese pentru ei a doua casă şi familie şi de fapt cea dintîi. Pe vremea lui Ceauşescu, chiar şi-n ultimii ani cînd se strînsese şurubul, nicăieri n-ai fi găsit sporuri şi salarii ca-n Combinat. Ţărănimea muncitoare, Diavole, ar mai fi avut cu ce să se

cîrpească şi mai încoace. Combinatul le dăduse apartamente, pe care după revoluţie au putut să le vîndă pe zeci sau sute de milioane de lei, după cum a mers piaţa imobiliară şi inflaţia care a dus lumea la sapă de lemn ca să le meargă bine la băieţii deştepţi care se pricepură să-nvîrtă politica şi afacerile. Diavolu' dacă-i de la Bucureşti, de unde se dă ora exactă, cum se spune, ştie mai bine cum au tipărit ei bani ca să-i voteze lumea şi au pornit inflaţia, după care au dat la fier vechi fabricile şi combinatele făcute de Ceauşescu, ori le-au vîndut pe nimic străinilor. Care ăştia, străinii, pe lîngă mîna de lucru ieftină căutată şi găsită-n Combinat ca să le meargă treaba, băgară şi disponibilizări de salariaţi en gros. Oameni în jur de cincizeci de ani, care unde să se fi dus şi ce să fi făcut chiar şi cu salariul ăla pe doi ani primit în contul disponbilizării. Bani cică să-şi deschidă afaceri, să investească şi ei ca băieţii deştepţi ori ca străinii care cumpărară pe nimic făbrici, combinate şi terenuri. Asta-i treaba cu ţărănimea muncitoare: scăpară care cum putură, care la furat ori la cerşit, care la muncă-n străinătate, care aşa ca noi, Diavole, frecînd la pereţi pînă ne iese os prin os…

Cu Diavolul în coastă ţinîndu-i isonul şi curajul treaz cîte opt-zece ore pe zi, Miron inhala praf de var în credinţă, ispăşindu-şi pasămite păcatele tinereţilor. Povestea de Luminiţa, nevastă-sa, vai de pizda ei de prostovancă, că ea şi-acum duce dorul Combinatului. Acolo fusese primul ei serviciu şi cel de pe urmă, de care nu se putu ţine dacă a fătat şase copilaşi unul după altul. Şase, dintre care doi muriră la unu şi la trei ani şi pe urmă n-avu de ales, decît să stea acasă cu copiii, la care Robert cum n-a mai avut de ales? Pînă într-atît de nenorocit ai fost c-ai silit-o pe biata femeie să toarne atîţia copii? Ba n-a silit-o deloc, da' nici s-o-mpiedice nu-i dădu mîna. Fiincă-i libertate şi democraţie şi fiecare se descurcă cum poate… Adevăru-i că la amîndoi le plăcură copilaşii şi, ce-şi ziseră ei? Păi

cine le dădu dinţi o să aivă grijă să le deie şi ce să roadă cu ei, da’ uite că nu se prea legă. Fură încercaţi greu, Diavole, după ce se ridicară cît de cît copiii, pînă să se dezmeticească Luminiţa să se angajeze, în Combinat se sistară angajările şi porni primul val de disponibilizări.

Miron a intrat în al treilea sau al patrulea val, pornit în urmă cu trei ani. Cînd colegii lui de pe listele de disponibilizaţi se dădeau de ceasul morţii că ce-or să se facă fără Combinat, el o primi ca şi o izbăvire şi bucurie cu care nu te întîlneşti de prea multe ori în viaţă. S-ar fi cuvenit să fie la înălţimea momentului, sărbătorindu-l. Trebuie că asta a fost în capul lui cînd a tocat cele 190 de milioane primite-n contul disponibilizării, în doar două săptămîni. Nu e vorbă că dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi putut scăpa de banii ăia şi-n două zile. Salariul pe doi ani, Diavole, unde s-ar fi dus anii ăia? Anii lui sau ai lor? Tot e bine că n-a fugit în lume cu banii ca să-şi caute şi să-şi răzbune cei douăzeci de ani petrecuţi în puşcăria Combinatului, deh, adevărata casă şi familie, cu sporuri de noapte şi toxicitate de gradul zero, gaze de solvenţi şi aburi de sodă caustică. Tot e bine că după două săptămîni s-a întors acasă la datorie, acasă-n familie la copilaşi şi la mama lor, măcar că uşurat de bani şi de-acum fără slujbă.

Robert înclina să creadă că de-acolo i s-a tras: o fi vrut să se răzbune pe nevastă-sa că l-a legat de mîini şi de picioare cu atîţia copii, să se simtă şi el liber barem două săptămîni şi pe urmă nu i-ar mai fi păsat, deşi îşi doriseră pasămite şi le plăcură la amîndoi copilaşii, deşi mai apoi el n-ar mai fi prididit să-şi dea cu pumnii-n cap, să se căiască şi pentru c-a făcut mai mulţi copii decît l-ar fi dus curelele să crească şi pentru că-i dăduse mîna să topească în două săptămîni salariul pe doi ani. Şi dacă s-a căit la ce i-a folosit, dacă madam Friţ, fute-o-ar cîinele ăla care o trage după el pe coclauri, a învăţat-o pe Luminiţa să-l gonească de-acasă, de-a zis iarăşi că s-a liberat, da’ de astă dată nu s-a mai legat ca şi cu familia, casa şi puşcăria

Combinatului, dacă Luminiţa vai de pizda ei de prostovancă l-a chemat înapoi şi el a pus botu’ ca idiotu’ ca să i se amintească cît de des posibil care ar fi fost rostul banilor ăia, cele 190 de milioane, păi să se extindă, să vîndă garsoniera şi să cumpere un apartament cu două camere, sau să se privatizeze, să-şi deschidă un butic şi să strîngă bani ca să-şi cumpere o căsuţă la ţară, sau să-i pună-n bancă şi să trăiască dintr-o mică dobîndă pînă ar fi chibzuit în ce să investească, aşteptînd să vadă cum se schimbă vremurile, dincotro bate vîntu’…

Se întorsese, măcar că nu-l frămîntase nici cît negru sub unghie ce s-ar fi făcut Luminiţa cu copiii fără el. Cine le-a dat lor dinţi i-a dat şi lui să ispăşească, nevăzînd c-ar fi avut altceva mai bun de făcut, asta fiindu-i soarta, parcursul, întrerupt accidental fie de banii primiţi în contul disponibilizării, fie de mizeriile lui madam Friţ. Se potrivise bine altminteri, că-n afara alocaţiilor copiilor, toată nădejdea Luminiţei rămăsese în ce ciugulea bărbatu-său de la zugrăveli, aproape tot atît cît cîştiga la Combinat, aşa că erau aproape la fel ca-ntotdeauna.

*

* *

Miron se căia, mă rog, dar ce să mai zici că uneori chiar se fălea cu isprava de a fi tocat 190 de milioane în regim de urgenţă şi nici nu-şi mai aducea bine aminte pe ce. Trebuie că făcînd pe filotimul sau grandomanul, cinstind şi miluind, dînd de băut în stînga şi-n dreapta prietenilor-curve şi trădători, care acuma nu mai vor să ştie nimic de Miron Geană, un falit şi-un ratat şi-un alcoolist notoriu şi mai du-te, bă, de-aici şi lasă-ne, fugi, fugi, fugi, fă-ne să ne fie dracului dor de tine! Poate că mai mult decît pe prietenii-curve, cheltuise pe curvele luate din rubrica de „Servicii Sexuale”

a ziarului *Foaie Argeşeană pentru Minte şi Cuget*. Ce-i place mai mult şi mai mult la ziarul ăsta, e că din toate cele şaptesprezece publicaţii de Piteşti şi Vîlcea de găsit pe tarabele chioşcurilor de presă din oraş, doar el are o rubrică care se numeşte aşa. Dacă-i pe graniţa dintre cele două judeţe, Frăsineniul primeşte presă şi de-acolo şi de dincolo; totuşi nici în ziarele cu pozele fetelor color, arătînd buci şi ţîţe dolofane alături de nume şi numere de telefon, n-au rubrici numite-n felul ăsta, *Servicii…* Ca să vezi, Diavole, unde se duce banii noştri.

Adevărul e că nu fusese nici Robert departe de astfel de isprăvi, cînd, după manevrele cu vînzarea garsonierei din Dristor şi cumpărarea apartamentului din Frăsineni, rămăseseră cu douăzeci şi cinci de milioane pe care de voie-de nevoie le lăsase pe mîna Andreei. Şi tocmai că Miron nu făcuse o greşeală de felul ăsta, aşa c-ar fi în drept să se fălească, în timp ce Robert să se fi căit, să se fi dat cu capul de pereţi. La o lună după ce s-au înfipt definitiv în Frăsineni, înainte să apuce vreunul să-şi găsească de lucru, rămăseseră deja pe scîndura goală, vezi, ea pusese la păstrare cele douăzeci şi cinci de milioane, cică să aibă la toamnă cînd or da copilul la şcoală, pentru rechizite, ghiozdan, uniformă… Termină cu prostiile, Andreea, facem acuma foamea pentru la toamnă?

Mai apoi Robert şi-a spus şi a fost sigur că Andreuţa lui a investit banii în ceva de genul Serviciilor la care apelase Miron. Banii ei, mă rog, banii de pe garsoniera moştenită de la mă-sa. Dar dacă n-ar fi fost el s-o aducă-n Frăsineni, unde-s locuinţe de trei ori mai ieftine decît în Bucureşti, ar fi rămas în stradă cu copilul de gît. Şi dacă n-ar fi fost el, să-i dea un rost pe lume cu copilul ăsta… În septembrie cînd să dea copilul la şcoală, zor nevoie ea căsca gura la tăticuţu’ să-i dea bani de rechizite, ghiozdan, uniformă… Eşti nebună, Andreea, unde-s banii? Şi ea, care bani? Termină cu prostiile, Andreea, nu mă mai dispera. Banii care ne-au rămas de la casă

şi ea că s-au dus şi că banii mei… Banii noştri, idioato, ai zis că-i păstrezi pentru şcoală. Asta e, gata, nu mai dăm copilul la şcoală. Mai bine-l dăm de suflet, ce dracului, dacă nu suntem în stare! Mai mare ruşinea! Unul singur avem şi nici d-ăla nu suntem capabili! Ce fel de bărbat?! Ce fel de cap de familie?! Tot ea cu gura mare. Şi unde-s banii şi care bani? Iar o luăm de la capăt? N-o mai luăm. Las-o aşa cum a picat. Eşti nebună. Eşti inconştientă. Eşti un bou, tăticuţule, pînă acuma nu m-ai văzut cum sunt?!

Ceva-ceva văzuse el, dar de bună seamă că nu văzuse îndeajuns. Încă-l mînca să mai vadă. Au ieşit basma curată cu ajutorul lui Miron, care-l îndrumă pe Robert să-l dea pe fiu-său la şcoala din Răchiţele, unde avea şi el copiii. Satul Răchiţele e lipit de Frăsineni şi pînă la şcoală nu-i decît un sfert de oră de mers pe jos pe şosea. Spre deosebire de şcolile din Frăsineni, anul acela şcoala din Răchiţele asigura elevilor din clasa întîia ghiozdane şi seturi de rechizite gratuite. Făcuseră o alegere inspirată, mergînd pe mîna lui Miron. Răchiţelele fiind înfrăţite cu localitatea elveţiană Obwald, după cum scria pe tabla indicatoare de la intrarea în sat, şcoala primise donaţii substanţiale, din care nu doar că achiziţionase rechizite, dar şi construise un nou corp de clădire lîngă localul şcolii, cu laboratoare şi săli cu computere, în afară că-n fiecare an se organizau excursii la preţuri promoţionale pentru elevi în Obwald şi alte localităţi din Elveţia şi poate că la un moment dat îşi vor permite şi ei să-l trimită pe Andreuţ.

Astfel trecu toamna şi uite-i intraţi în prima iarnă în Frăsineni, din care Robert ar fi dat să iasă-n primăvară mai mult pe cont propriu, dînd cu sare-n urmă peste tot ce văzuse sau ar mai fi avut de văzut. Trăgea de-acum la lucrarea tocmită de Miron, mutînd calabalîcul de găleţi, bidinele, pompe, bormaşini, saci cu ciment şi ipsos şi pachete cu gresie şi faianţă, prin trei apartamente ale unui tip, Crivac Auraş pe numele lui. După bunu-i obicei, Miron rînjea a pagubă:

— Dă-ţi seama, Diavole, cu cine avem noi de-a face.

Cu cine, uite, nu te rîde ca prostu’, Diavole, moşneguţul ăsta băşinos poate fi pentru ei o pildă vie a felului cum să-ţi foloseşti banul pentru a-l spori. Nu pentru a-l irosi, cum făcuseră ei. De bună seamă că alt rost ar fi avut, dacă ar fi dat peste omul ăsta pînă să le fugă printre degete milioanele. Miron auzise de la mulţi că moş Crivac are mînă de luat, că fără aşa ceva nu se poate, dar cică ar avea şi mînă de dat. Chiar şi numai un sfat să le fi dat şi tot le-ar fi picat bine, ca să-şi încropească un capital şi o afacere din puţin, el fiind la o adică expert în domeniu, după douăzeci şi cinci de ani de cînd se ocupă de cămătărie.

Încă de pe vremea lui Ceauşescu moşu’ a înţeles că ăsta-i viitorul şi a ţinut aproape de manevrele cu banul. Tot cam pe atunci soarta i-a scos-o-n cale pe nevastă-sa asta pe care-o văd pe lîngă el, tanti Eugenia, cu care face o echipă de toată bafta, Diavole, nu ca noi cu proastele noastre. El cu tanti Eugenia au trecut împreună prin multe şi grele, dar au răzbătut şi au agonisit cît pentru şapte vieţi. Doi bătrînei pirpirii, fosilizaţi, de n-ai da nici mucii pe ei. El scundac şi grăsun, cu faţă revărsată de apopleptic, de culoarea morcovului putred, văitîndu-se în permanenţă de picioarele umflate-butuci, şi ea aschilambică-gălbejită, o nimicură de femeie de patruj’ de kile cu tot cu ambalaj. Casa de la ţară şi-o făcură vilă cu etaj cu douăj’ de camere mobilate ca-n filme, Diavole, iar de-acum au în Frăsineni cinci apartamente, dintre care trei le-au dat pe mîna lor să le pună la punct pentru închiriere în regim hotelier, pentru cînd o fi cerere şi pentru servicii din astea în Frăsineni. Nu e grabă, moş Auraş nu se grăbeşte, ocaziile şi clienţii mereu au tras la el, ca musca la mortăciune. Uite musca cum bîzîie şi umblă peste buze vinete şi cheaguri de sînge: prin apartamentele lui e trafic non-stop de calicime şi pricopsiţi de tot felul. Vine lume din patru zări cu jipuri şi mercedesuri, sau descinzînd din pelerinaje ale sărmăniei cu trenuri

personale de noapte ducînd foamea tîrîş după ei. Moşul împrumută de la mic la mare, de la zece milioane de lei la cincizeci de mii de euro, cu dobînzi de treizeci la sută. Şi nu-ţi mai spun, Diavole, mese-ntinse, tanti Eugenia bucătăreşte-n draci de toate pentru toţi, după cum cere fasonul clienţilor: omlete cu cîrnăciori, fasole cu ciolan sau somon fumé, caviar, fructe de mare, telemea de Vaideeni sau brînzeturi franţuzeşti, şampanie, whisky de marcă sau tescovină de mere sau zarzăre, iar cînd e nevoie pregăteşte camere şi paturi. Cazarea şi mîncarea care va să zică, îi pune moşul în temă, vin de se adaugă la dobîndă şi totu' apare-n catastif dimpreună cu data scadenţei, datele clientului şi numărul chitanţei făcute la notar… Nu-nu, n-are nevoie de computer, nici de angajaţi să-i ţină evidenţa şi socotelile. Ce scrie el cu mîna lui e sfînt. La o adică nu-i de mirare, Diavole, că lumea îl preferă băncilor care una-două auzi că dau faliment şi-şi lasă clienţii sărmani. Moşu' are sistem, auzi, fiecare zi care depăşeşte scadenţa încarcă dobînda cu penalităţi, iar penalităţile dimpreună cu dobînda şi datoria se întorc obligat în buzunarul moşului. Nu s-a auzit pînă acuma să fi reuşit cineva să-l înţepe. Are oamenii lui plătiţi în procuraturi şi-n poliţii în Frăsineni şi-n şase judeţe de jur împrejur, gata mereu să-i recupereze, în afară că el ştie mereu cu cine se încurcă şi-şi pune clienţii să gireze cu casa şi maşina, la fel ca băncile. Oala acoperită care va să zică. Toată viaţa a ştiut să fie prevăzător. Care prevedere le-o recomandă şi lor, lui Robert şi Miron… Li s-a băgat pe gît şi au trebuit să înveţe procedurile şi schema sistemului care a devenit din ce în ce mai eficient şi mai sigur de-a lungul a douăzeci şi cinci de ani – o poveste plină de meandre întunecoase, alunecoase şi duhnitoare, debitată cu fervoare paranoică paternă. Ca şi cum ar fi vrut să-i convingă să i se asocieze, ceea ce nu era decît o impresie, Diavole, te minte ca să te vîndă şi să te cumpere pe nimic. Nu te uita în gura lui că-i pericol. Poate însă că nu simţea nevoia decît să se

îmbărbăteze şi totodată să se umfle-n pene şi-n faţa altora decît a nevesti-sii, revizuindu-şi şi întărindu-şi totodată justificările. Pricinos şi suspicios altminteri, după cum le împuia capul cu învăţămintele lui de doi bani, în timp ce-i freca punîndu-i să dea jos plăcile de faianţă, să le aranjeze de cinci ori pînă să i se pară că sunt drepte. Verifica cu polobocul şi firul de aţă cu plumb ţinute de mîna lui tremurînd de parkinson, strîmbată de reumatisme imemoriale, şi cu vederea tulbure, atinsă de cataractă, păi cît l-ar mai ţine ochii să-i pună la lucru, în nădejdea că într-o bună zi o să se opereze, păi cînd o avea timp şi bani, după ce o să-şi pună la punct apartamentele, să se vadă scăpat de grija asta mare, şi tot aşa i-a sucit şi i-a chinuit ca pe hoţii de cai cu ornamentele de ipsos fixate pe tavane şi-n jurul uşilor şi ferestrelor, aranjate la milimetru în poziţii care să satisfacă boala lui de cap descoperindu-se treptat, pe măsură ce înaintau cu lucrul. Zugrăveala desfăşura de-a lungul şi de-a latul pereţilor trei nuanţe în degradeuri de roşu, albastru, verde şi galben, potrivite după poziţiile celor nouăzeci şi şase de lămpi îngropate în ziduri, de sticlă de asemenea colorată în roşu, albastru, verde şi galben, conectate la întrerupătoare aprinzîndu-se în trepte, cu patru faze de intensităţi ale lumii, care te ţinea captiv într-un soi de coşmar multicolor.

Ceva-ceva auzisem io, Diavole, dar nu mi-ar fi trecut prin cap ce poate zace în omuleţul ăsta. Peste iniţierea în arta cămătăriei, catadicsi să-i înveţe un lucru de care ar fi avut nevoie într-adevăr amîndoi, cum să te căpătuieşti cu o femeie în care să ai încredere şi să-ţi fie de ajutor în tot ce faci. Eugenia bunăoară, nimicura lui de femeie, auzi, Diavole, că nu-i iese din cuvînt, fiind de felul ei foarte dibace, dar n-a avut parte de ea de la începutul începutului. Le povesti, ca s-audă şi ei cum s-a lovit de pragul de sus ca să-i vină mintea la cap. Păi prima lui femeie, o năpastă şi-o nenorocire care nu s-ar fi ridicat nici cu degetul mic al lui tanti Eugenia, aici

de faţă uite-o cum amuşină, ţopăie şi adună ca o cioară, pune în ordine şi stochează tot felul de lucruri numai bune de aruncat la gunoi, ambalaje, hîrtii şi cartoane şi pînă şi pachete goale de ţigări, Diavole, uită-te şi ia aminte, e nebună şi asta, ie la fel ca bărba'-su, ie duşi cu capu' amîndoi în ultimu' hal. Nea Auraş parc-ar fi confirmat bătîndu-se cu pumnu-n piept: nu iese nimic dintre pereţii ăştia fără ştirea lui, măcar că nu întotdeauna a fost aşa, păi cît şi-a mîncat el viaţa cu prima…

Ba tocmai că el i-a mîncat viaţa, Diavole, am auzit c-ar fi omorît-o. Cum auzi, a luat-o dupe pîine dac-a avut probleme cu ea. N-ar fi nici primu' şi nici ultimu'. Ie plină lumea de disperaţi d-ăştia. Cică a dus-o cinci ani cu ea, tot într-o pagubă şi-o nenorocire, mie-mi spui nea Auraş? Cînd o mănîncă-n cur şi-i ie de cap şi-i mai dai şi mînă liberă, femeia te trage la fund de tot. Avea meteahna beţiei, aha, asta chiar ie de rău. Miron îi cînta în strună minunîndu-se: şi-a trîndăvelii, aha, nu ţinea cu casa, ceea ce pe Robert îl distra teribil: ţinea sau nu ţinea cu casa, ca şi cum ar fi ţinut cu o echipă de fotbal, dar Miron ştia că nu-i de glumă cu aşa ceva: cînd o femeie nu ţine cu casa, asta înseamnă că a luat-o dracu' pe casa aia. Atuncea n-ai decît să-ţi iei cîmpii, să-ţi iei gîtu' sau să-i iei gîtu' femeii. Nu-i aşa, nea Auraş? M-aş mira totuşi c-ai mai stat atîta vreme cu ea. Ai zis c-o dai pe brazdă, mă rog, ai încercat, ai zis că poate-poate, după care n-a mai fost cale de-ntors. Trebuia să scape de ea, dar nu oricum. Păi d-aia a şi lungit-o atîta vreme. Adică el vroia s-o lase, dar în ruptul capului n-ar fi lăsat-o ca s-o ia altul. Cum adică, nea Auraş? Ce ţi-ar mai fi păsat matale? I-ar fi păsat, uite, i-ar fi stat ca un cui în inimă s-o ştie agăţată de gîtul altuia. Era musai s-o termine definitiv. Cum, nea Auraş, chiar ai fi vrut s-o omori? Încă ar mai fi fost loc de-ntors pentru Robert şi Miron să se minuneze, să nu le vină să creadă, deşi Miron auzise cîte ceva şi nici clientul lor n-avea reţineri, chiar îi pria să se confeseze, cîtă vreme nu era pus să recunoască în faţa

procuraturii sau a judecătorului şi la o adică n-avea nimic să-şi reproşeze, de vreme ce doar aşa a putut el să scape de iad, Diavole, ia aminte şi te cutremură la ce zace-n omuleţul ăsta, păi de bună seamă c-a omorît-o, dacă n-a avut alte posibilităţi, s-o trimită la mînăstire sau la puşcărie. S-o condamne pe viaţă după cum merită, că bine zici, nea Auraş. Auzi, Diavole, că Dumnezeu care i-a pus-o-n cîrcă, i-a dat şi gîndul cel bun, cum să facă să scape de ea fără să lase loc de bănuieli. Păi ce-ai fi crezut că-i dă un topor în cap şi se duce să se predea la poliţie? Păi tot oala acoperită, am înţeles, nea Auraş, fii-ne-ar aurul de căcat, să te asiguri că nu pică gunoaie-n oală.

Adevărul e că pînă să-şi pună planul în aplicare a trebuit să aştepte vreun an, cît a ţinut încuiate într-un dulap nişte sticle de ţuică, la care ea n-ar fi trebuit să ajungă, dar atît de tare o ardea la lingurică, încît el a bănuit şi-a avut răbdare şi într-un tîrziu şi-a făcut o dublură după cheia lui, cu care umbla în dulap cînd era el la lucru la Combinat. El muncea la Combinat, se chinuia cu naveta, vezi, şi ea stătea acasă ca o putoare ce era, în afară că mereu o găsea cînd se întorcea acasă beată lemn, deşi era ceva vreme de cînd nu-i mai lăsa bani pe mînă, tot ca să nu aibă pentru băutură. Îl făcuse de baftă, toată lumea ştia cu cine-şi mănîncă amarul, vecinii rîdeau unii de el, iar alţii îl căinau, ce pacoste ţine la uşă nea Auraş şi-i mare lucru că nu-i vine s-o lase, păi femeia lui, i-o fi şi lui milă şi silă, dar dacă asta i-a dat-o Dumnezeu n-are decît să-şi ducă crucea pînă la capăt. Rău, deh, da’ lasă că tot răul spre bine, cînd vecinii i-au putut fi martori. Fii-ne-ar aurul, nea Auraş, auzi ce i-a dat prin cap: a pus o sticlă de otravă printre cele de ţuică, identică cu ele, iar de-acum n-a mai avut de aşteptat nicio săptămînă. Nu se poate, nea Auraş, ai otrăvit biata femeie? Care biata femeie? săriră într-un glas el şi Eugenia. Lesne ai fi citit pe feţele lor, pe lîngă dispreţul pentru cei doi necunoscători ai situaţiei, şi satisfacţia retrăirii acelor clipe ale victoriei eliberării, care a făcut posibilă căsătoria lor. Femeia chiar a căzut în cursă şi

a băut din otravă. Atîta că n-a băut cît trebuie. Seara, cînd s-a întors nea Auraş de la lucru, încă sufla. Poate dacă ar fi lăsat-o în plata ei şi-ar fi revenit şi s-ar fi hrănit poate şi-n ziua de azi din banii şi viaţa soţului ei legiuit, căruia i-a venit însă ideea salvatoare. Ce dracu' i-ai mai făcut, nea Auraş? Să nu ne spui că i-ai luat beregata, făcea Miron pe înspăimîntatul, şoptind spre Robert, omuleţu' ăsta-i în stare de orice, l-a speriat pe dracu', la care Robert că unde m-ai adus ca să ne-ncurcăm cu dracu'? şi Miron ba vezi de treabă că n-o fi fost el pînă înr-atît de bătut în cap ca să-i ia gîtul femeii, să intre la ocnă. Auzi-l, Diavole, cîtă doxă: a făcut nişte săculeţi din ciorapi umpluţi cu nisip şi a lovit-o cu ei e de-a rîndul în inimă, în ficat, în plămîni, în stomac, în splină, ce mai, i-a făcut zob toate măruntaiele, fără să lase urme de vînătăi, pînă n-a mai auzit-o suflînd şi atunci a ştiut în sfîrşit că şi-a terminat lucrarea.

A doua zi dis-de-dimineaţă, pe întuneric, a plecat spre slujbă la Combinat. A ieşit la şosea în afara oraşului şi a luat o maşină de ocazie, să nu-l vadă în autobuz vecinii şi colegii navetişti c-ar fi dat pe acasă. Tot oala acoperită, deh, a mai rămas în Piteşti trei zile, cu treburi pe la nişte neamuri. Cînd s-a întors acasă şi-a găsit femeia chiar aşa cum s-a aşteptat şi şi-a dorit. Deja prinsese miros, Diavole, se-mpuţise femeia lui, i se spărseseră ochii şi-i curgeau la vale pe obraji, pe pat, pe aşternuturi, pe podele şi pe pereţi, pîndindu-l şi căutîndu-l prin toată casa, unde-i bărbăţelu' mieu iubit care m-a omorît?

Atunci a putut în sfîrşit să cheme poliţia şi procuratura ca să constate: femeia lui umblase unde ţinea sub cheie nişte sticle şi băuse din una în care ţinea otravă pentru şoareci, crezînd că-i ţuică, sau poate c-o fi vrut să se omoare. Ea avea patima asta a băuturii, toţi vecinii o ştiu şi pot depune mărturie că bea pînă cade lată jos şi uite că de data asta nu s-a mai ridicat…

Gîfîia povestindu-le, stîndu-le-n coastă în timp ce lucrau, mutîndu-se de pe un scaun pe altul să-şi odihnească picioarele umflate. Are o boală grea de picioare, Diavole, odată cu minţile Dumnezeu i-a luat şi picioarele, şuşoteau şi luat totodată aminte la şuierul vorbelor lui, el a fost cu cugetul împăcat, da, dacă Dumnezeu i-a pus-o-n spinare, tot Dumnezeu i-a dat şi dezlegare ca să scape de ea.

*

* *

Fusese într-o joie de la sfîrşitul lui martie cînd se-ntîmplaseră în Frăsineni patru sinucideri care au ocupat primele pagini ale mai multor cotidiene de Argeş şi Vîlcea. Miron îi arătase lui Robert în *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget*, ca să vezi, Diavole, cîte se-ntîmplă-n lume şi chiar sub nasul nostru şi noi habar n-avem tot cu nasu-n pereţii lui Crivac. Într-un interviu dat patronului şi directorului *Foii*, domnul Laurian Susanu, domnul primar Vasile Robu declara că factorii de decizie ai oraşului se confruntau cu o veritabilă epidemie de sinucideri, după ce în ultima săptămînă poliţia şi procuratura au mai înregistrat cinci evenimente de acest fel. Nu mai puţin de nouă sinucideri aşadar, în doar opt zile, pe teritoriul unui orăşel-cartier avînd în jur de patruzeci de mii de locuitori, aşa încît autorităţile se angajează să întreprindă cercetări pentru elucidarea cauzelor epidemiei şi eradicarea lor…

De cînd îl ştia Miron, nea Vasile Robu lui Dumnezeu s-a priceput să apuce taurul de coarne. Pînă-n revoluţie îl avusese şef de secţie în Combinat. Un beţiv tebecist care şi-a schimbat viaţa intrînd în Frontul Salvării Naţionale şi lăsîndu-se de băutură ca să se înfigă în Primărie. De la primele alegeri cînd a ieşit Iliescu, a ieşit şi el. Nu l-a mai dat nimeni la o

parte. A şi spus la ultimele alegeri că el unul n-o să iasă din Primăria Frăsineniului decît cu picioarele înainte… Miron ştia cîte ceva şi despre cei doi spînzuraţi, aruncatul de la etajul patru şi aruncatul înaintea trenului din joia aceea. Unul din spînzuraţi îi era văr şi tocmai că stătea în acelaşi bloc cu Robert, la etajul patru. Îl ştia din vedere Diavolul, îl identifică ajutat de Miron, da, Victoraş, tipul ăla bruneţel-subţirel-frumuşel, cu mustăcioară, la vreo patruj' de ani… Ba avea chiar patru'şapte, după cît ştia Miron, da' aşa arăta, tinerel. Îşi repara el maşina ceasuri în şir în faţa blocului. Chiar ăla, Diavole, vezi că nu-i a bună cu reparatul maşinii toată ziua bună ziua. Te şi dereglează, te scoate de pe fix. E cam tot aşa cum stăm noi aicea cîte zece-douăşpe ore pe zi cu nasu-n pereţi, mîncînd la praf în credinţă. Ne sălbăticim dracului, ar trebui să mai ieşim la aer. Tot cu nasu-n pereţi de aproape un an de cînd era în Frăsineni, Robert nu-şi ştia bine nici vecinii. Pe Victoraş îl vedea mai ales duminica pigulindu-şi Dacia în parcarea din faţa blocului. Un băiat tăcut, retras, iar după cum îl ştia Miron nici cu băutura nu le prea avea, ca să zici că de la asta i s-a tras. Un băiat la locu' lui, venit şi el de pe la ţărănoaia, tot de la Mohaci… N-am uitat, Diavole, ţi-am promis că te duc pe la Mohaci, să-ţi vezi gagica din tinereţe. Păi după ce ne liberăm de lucrarea lui Crivac şi-i luăm banul…

Victoraş fusese mai vrednic decît Miron. Venise mai demult în Frăsineni, cam de pe vremea cînd se turnau fundaţiile blocurilor mai din deal, iar noul Frăsineni era gata cam trei sferturi din cît e acum. Încă se construia şi Combinatul dădea repartiţii pentru apartamente şi garsoniere oricărui angajat. Apartamente şi garsoniere confort înjosit, cum se spunea, cum erau pe atunci, fără gaze şi încălzire centrală, aşa încît nu se prea înghesuia lumea. Mai bine acasă la ţară şi să faci naveta, sau în gazdă la Piteşti. Deşi oraş de-acum, Frăsineniul era tot la curu' pămîntului, un ghetou încropit în văgăunile rudarilor cioplitori de linguri, fuse şi copăi din lemn de

frasin. Tocmai că ăştia dispăruseră, zburătăciţi care încotro la Piteşti şi Vîlcea, dar Frăsineniului i se spunea tot Combinatul de linguri şi fuse. La o adică rudarii se pricopsiseră cu apartamente şi buletine de Piteşti şi Vîlcea, în timp ce combinatul dădea repartiţii de locuinţă şi făcea buletine de Frăsineni, cînd cei plecaţi de la ţară trăgeau nădejde la pricopseală cu buletine de Piteşti, Vîlcea sau Bucureşti. Asta o fi fost şi-n capul lui Victoraş dacă nu s-a grăbit să facă cerere de locuinţă la Combinat pentru Frăsineni. Şi-o fi dat el cu pumnii-n cap cînd l-a prins revoluţia pe dinafară, fără casă, dar n-a mai avut ce face şi nici bani ca să-şi cumpere. Strînsese el ceva bani, dar îşi luase maşină. Trebuie că ăsta a fost visul lui cînd a fugit de la ţărănoaia la oraş, angajîndu-se-n Combinat: maşina, buletinul de Piteşti, apartamentul în Piteşti, după care s-ar fi căpătuit şi el ca orişicine cu o creştină de femeie. Ce să te faci însă că vremurile s-au schimbat ca peste noapte odată cu revoluţia. Cît de tare ar fi strîns acuma cureaua, fiind băiat strîns şi econom văru' Victoraş, n-ar fi reuşit să-şi cumpere apartament în Piteşti şi nici măcar în Frăsineni. Visul lui se cerea apucat de la alt capăt. Mai întîi să se însoare, să ia una cu casă şi se orientă întocmai. Aia e, Diavole, că dădu peste năpasta asta de femeie, care numai bine că-l băgă în pămînt. Dacă avea apartament, nu mai conta că-i cu opt ani mai mare decît el, ce mai, se potriveau: el cu maşina, ea cu apartamentul, le-ar mai fi trebuit nişte copilaşi ca s-o ducă fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. De copilaşi n-avuseseră parte. Ea era stearpă, da-n schimb geloasă-n draci şi iarăşi se potrivea că avea pe cine. Văru' Victoraş era mort după femei. Pînă într-atît că nu se prea sinchisea să se ferească, iar în contul gagicilor pe care le plimba cu maşina încolo şi-ncoace la munte şi la mare, o duceau tot într-un scandal. Trebuie că-l cam rodea chestia asta. D-aia îşi vărsa el focul pe maşină pigulind-o şi nemaiterminînd s-o repare pînă nu prindea altă gagică

şi scăpa cu ea ca din puşcă de-acasă cîteva zile, după care se întorcea înapoi în scandal.

De la asta i s-o fi tras. Punea la inimă văru' Victoraş. Vecinii îl ştiau că-n multe nopţi cobora la subsolul blocului cu aşternuturile-n braţe, să doarmă acolo, da, îşi înjghebase un fel de magazie pentru sculele maşinii şi pentru murături, pe care o folosea ca pe un refugiu, care se dovedi mai apoi anticamera unui refugiu mult mai vast. Se simţea la adăpost acolo, să-şi rumege necazul pe un pat de scînduri întinse pe ciment. Scorpia de nevastă-sa îl dădea afară din casa ei. Păi şi ce dacă, nu era nici primul şi nici ultimul. Să fi plecat în lume, dar uite că nu. Ceva îl ţinea în loc. Pasămite un plan de răzbunare. Care plan nu e vorbă că pînă la urmă i-a ieşit.

Magazia lui Victoraş de la subsol era sub camera în care dormea Robert. Poate chiar sub patul lui, de vreme ce în unele nopţi, cînd se întorcea rupt de oase de la apartamentele lui Crivac, îl auzea tuşind şi foindu-se pînă să-l ia somnul după miezul nopţii. Podeaua subţire, vezi, iar prin aerisirea de la baie intra fumul ţigărilor fumate-n lanţ, sudate una de la alta de Victoraş. Fumul urca, se strecura pe sub pragurile uşilor la nasul lui Robert, care-l ştia acolo fără să ştie nimic despre el deocamdată, fără să facă vreo legătură cu tipul care-şi repara maşina în parcare.

Robert se lăsase de fumat primăvara trecută, la cîteva zile după ce se stabilise în Frăsineni ca şi definitiv, poate tot într-un soi de refugiu, cum era magazia din subsol pentru Victoraş. După patruzeci şi ceva de ani de fumat, chiar şi ajuns la saturaţie, cu crize de tuse şi vomă ducîndu-l pînă-n pragul leşinului, fusese un fel de sinucidere parţială: omorîse o parte din el, se simţea ca o rană închizîndu-se şi deschizîndu-se periodic, sîngerînd, supurînd, amînîndu-şi cicatrizarea. Ţigara aprinsă, gustul fumului împăienjenind vederea, izul de ameţeală în rafale şi-n valuri care anihilează şi oblojeşte… Nu-şi amintea ca în răstimpul de aproape un an de cînd nu

mai fuma, în care se ferise să atingă vreo ţigară chiar şi neaprinsă, să-l fi încercat o dorinţă atît de aprigă, ca şi o tortură, cînd îi mirosise a fum de ţigară, ca în nopţile cînd îl simţea pe tipul de la subsol – o fiinţă incertă, de fum, tuse, oftaturi, foieli, frămîntări, nesomn, încrîncenare, planuri de răzbunare rumegate-n întuneric… La o adică-i ţinea tovărăşie. Veghea deasupra lui ridicat în capul oaselor în mijlocul patului, cu ochii scăpărînd fosforescent în întuneric, adulmecînd fumul şi împotrivindu-se din răsputeri ispitei de a coborî la subsol să-i ceară o ţigară.

Scăpase de obiceiul fumatului, deprinzînd în schimb obiceiul de a dormi singur. N-o fi fost Andreea ca şi o ţigară de care să-i fie frică să se atingă chiar şi neaprinsă, dar dacă aici aveau ceva mai mult spaţiu decît în garsoniera din Dristor, ar fi fost păcat să nu profite. Andreea stătea cu Andrei şi cu televizorul în camera mare, iar el în camera mică. Bucătăria era destul de mare ca să poată ţine în ea o canapea pe care dormeau pisicile şi pe care îşi ţineau uneori de urît cu un bidon de bere seara tîrziu, cînd se întorcea Robert de la zugrăveli. În una din serile acelea Andreea se îndupleca în sfîrşit să se destăinuie soţului ei: doamna Friţ este de fapt femeia pe care a văzut-o în oglindă atunci, în octombrie, în ultima toamnă petrecută în Dristor, cînd se îndopase cu diazepame şi băuse dero ca să scape de înştiinţare şi de scos afară în stradă… Avea un surîs senin, în pofida încercării grele prin care trecuse. Făcuse faţă, vezi, se descurcase, se dorea felicitată, încurajată, compătimită eventual, mă rog, astea nu mai erau nişte prostii-halucinaţii de boală mintală, ca atunci cînd văzuse-n oglindă o femeie şi se supărase pe viaţă, aşa că n-avea decît să-i spună să ţină aproape de doamna Friţ, dacă femeia asta vrea s-o împiedice să facă nefăcute… Se sfătuiau, aveau o grămadă să-şi spună pînă după miezul nopţii, cînd lui începeau să i se închidă ochii. Ea mai aflase cîte ceva de la doamna Friţ, nu doar despre lepra de Miron Geană care a nenorocit-o pe soră-sa făcîndu-i

patru copii şi ţinînd-o în sărăcie, dar şi despre Crivac Auraş, de la care doamna Friţ a împrumutat cîndva bani şi n-a lipsit mult s-o scoată afară din casă cu Poliţia ca să-şi recupereze împrumutul. S-ar cuveni aşadar ca Robert să caşte bine ochii, să aibă mare grijă cu cine se-ncurcă, fiindcă lor şi aşa nu le merge prea bine, deşi au tras nădejde că schimbîndu-şi locul vor schimba şi norocul, dar uite că nu. Păi n-ar fi trebuit, au făcut o greşeală enormă renunţînd la Bucureşti ca să vină aici…

Robert renunţase de ceva vreme să-i tot reamintească de ce nu le merge bine, deşi de bine de rău îşi permiteau cîte un bidon de bere seara, iar ea n-avea de făcut prea mare lucru în afară de a sta toată ziua cu ochii-n televizor. Păi tocmai pentru că-şi lăsase slujba, d-aia nu le mergea. Asta poate unde acum se ştia asigurată, nu-i păsa, ar fi trebuit să treacă cel puţin zece ani pînă să se strîngă iarăşi la întreţinere cît să le vină o nouă înştiinţare. Lucrase cinci luni la buticul unde o trimisese madam Friţ, dar în privinţa asta nu ţinuse aproape. Lăsase baltă slujba, îşi luase o pauză, nu se ştia pentru cît timp. De patru luni era în pauză, neclintită la insistenţele tăticuţului ei. Nu putea fi trezită la realitate: cu cît cîştigă el din zugrăveli, chiar nu sunt în situaţia să facă pe casnica… Renunţase totuşi, de vreo lună o lăsase în plata ei, drept pentru care ea în schimb, uite că se simţea obligată să-l înveţe cu cine să lucreze. Un tupeu idiot, pe cale să-l scoată din minţi, şi care l-ar fi determinat cîndva să recurgă fără să stea pe gînduri la leacul lui nea Auraş pentru femeia puturoasă, beţivă şi obraznică. Asta s-ar fi putut întîmpla însă demult, cu treizeci şi ceva de ani în urmă. Poate nici atunci, fiindcă atunci nu i-ar fi dat mîna s-o lungească cu una ca Andreea.

O lungeau încă acolo în bucătărie pe canapea, cu un taburet în faţă drept masă, pe care aveau un bidon de bere de doi litri şi pahare. Pisicile foiau împrejurul lor, li se cocoţau pe umeri şi-i lingeau pe urechi. Le mergea nu tocmai bine, pentru că… Robert schimbă subiectul. Purcese să-i

povestească de tipul care doarme la subsol, cum îl aude oftînd şi foindu-se şi-i vine la nas fumul ţigărilor… Ţineau ochiurile aragazului şi cuptorul aprinse. E frig încă la începutul lui martie, zăpada de pe culmile munţilor ţine pînă spre sfîrşitul lui mai; caloriferele abia de se încălzesc cîte două ore dimineaţa şi seara şi apă caldă deloc, mai ceva decît pe vremea lu Ceauşescu, ceea ce nu-i tocmai rău, că nu-i mai încarcă la întreţinere… Da' omu' ăla de la subsol, sărmanul, oare n-o îngheţa acolo? Andreea îl asculta mahmură de somn. O trezise cu oarece insistenţe ca să bea din bidonul de bere adus, după ce mai băuse un bidon cu Miron ca să-şi spele gîtul de praful de pe pereţi. Tocmai se băgase în pat de nici o jumătate de oră Andreuţa şi Diavolul o sculase să-i îndruge nişte tîmpenii.

— Visezi. Ai halucinaţii. Cine dracu' să fie în subsol? Nu te văd bine deloc, tăticuţule. Uită-te la tine cum ţi s-au dus ochii-n fundul capului, de-ai zice că Doamne fereşte.

— Care din noi?

— Care din noi ce?

— Care din noi are halucinaţii?

— Păi cine aude pe cineva la subsol oftînd, fumînd şi aşa mai departe. Aştepta răspunsul cu un rictus al gurii uşor întredeschise, bine cunoscut lui Robert. Strîmbătura aia pecetluia bunele ei intenţii, în caz că ar fi avut spre cine să le direcţioneze. Tăticuţul ei nu avea însă bune intenţii şi nu era nici întreg la minte. Acum tăcea. O trezise, intenţionînd poate s-o aducă pe calea cea bună iarăşi, s-o îndemne cu binişorul, pe ocolite, să se întoarcă la buticul ăla sau la altul, ca şi cum salariul ăla de rahat le-ar mai fi ajutat…

Robert amuţise de indignare însă, abia înfrînîndu-şi pornirea să strige, să-i şteargă un dos de palmă peste botul ăla schimonosit de tupeu. Inconştientă, obraznică, nesimţită în ultimul hal! I-a mai spus-o în atîtea

rînduri, nefăcînd decît să pună gaz pe foc. Tăcerea lui e altminteri elocventă pentru Andreea, edificatoare şi dîndu-i desigur cîştig de cauză:

— Care din noi e nebun şi vrea să arunce pe celălalt?

— Eu oi fi nebun şi arunc pe tine crizele şi tentativele tale de sinucidere, care ne-au adus aici. Că n-ai fost în stare de o slujbă şi un salariu ca să supravieţuim în Bucureşti. Mai ai şi tupeul să spui că nu ne merge…

— Cine pe cine a adus aici? Îl fixă iarăşi cu rictusul gurii întredeschise aşteptînd răspuns la întrebarea încuietoare. Iarăşi l-a dovedit. Minte, e nebun, vrea să arunce pe ea…

— Dracu, diavolul, el ne-a adus aici pe amîndoi! Eu, Robert Diavolul, sunt gata oricînd să recunosc, dar asta nu înseamnă că!

— Că ce?

— Căcat! Ar fi trebuit să te las acolo şi să-mi văd de-ale mele. M-a mîncat în cur. Am făcut tot posibilu’ da’ n-am avut cu cine.

— Las-o baltă, tăticuţule. Peştele de la cap se-mpute. Dacă tu, ca bărbat, cap de familie, n-ai fost în stare să rezolvi decît aşa, să ne arunci din lac în puţ…

— Păi cum dracu’? Dacă tu ca femeie n-ai vrut să te tratezi de boala aia de cap de care suferi, care ne-a ţinut în loc şi ne-a tras înapoi…

— Care din noi suferă cu capu’? Cine aude foieli la subsol? Cine pe cine vrea să scoată nebun?

N-aveau decît să-şi vadă fiecare de nebunia lui, dar pe lîngă multe altele, acum nu-i mai lăsa nici tipul de la subsol, care avea să devină unul din sinucigaşii din primăvara aceea şi care-i dădea apă la moară Andreei: tăticuţul nu-i sănătos la cap şi tocmai că boala lui de cap l-a făcut să se încurce cu un pierde vară ratat şi alcoolic precum Miron, care l-a dus la jigodia de Crivac să-i muncească pe degeaba. Să nu-l mai prindă cu nenorociţi din ăştia! Ne-am înţeles? Ori ei, ori ea, la care Robert

minunîndu-se iarăşi de atîta tupeu idiot, ce să mă fac, îi face ea program cu cine să umble şi să lucreze, şi ea că să se ducă la ăia cu care umblă şi lucrează, dacă ţine la ei mai mult decît la familia lui. Diavol cretin, să se ducă la golanii lui care-i toacă minţile pînă aude la subsol foieli şi oftaturi!.. Hai sictir, curvă nesimţită şi obraznică! Stau să-mi omor viaţa cu o idioată! Du-te, tăticuţule, ai toată viaţa înainte. Rînji: du-te şi refă-ţi viaţa cu Neghiniţă. Diavolul smuci din cap, scuipînd-o în obraz cu o flegmă îngroşată şi înnegrită de praful inhalat de pe pereţii lui Crivac, care o făcu să chiuie: futu-ţi morţii mă-tii! Termină cu prostiile, Andreea, nu mai striga că trezeşti copilul. Afară, afară din casa mea! Şi în sfîrşit dosul de palmă al Diavolului dînd să-i astupe gura, dar nefăcînd decît să-i dea frîu liber la blesteme chiuite: nemernicule şi idiotule, să nu te mai văd! Afară, afară din casa mea!

Bîntuiau ispite înecate-n damfuri grele de ură, zîzanie, scandaluri. A urmat o săptămînă cînd Robert l-a ştiut noapte de noapte pe Victoraş în magazia de la subsol, clocindu-şi planul de răzbunare. Cît de curînd avea să afle povestea lui din *Foaia argeşeană*, de la Miron şi de la vecinii din bloc. Omul dormea într-adevăr la subsol, nu fusese o halucinaţie provocată de boala de cap a Diavolului, dar asta nu mai conta, era vorbă-n vînt pe lîngă cît îl căinau pe Victoraş Robert şi Miron. Vezi bine că omul se pusese la mintea nevesti-sii, care-şi făcuse un obicei să-l gonească din casa ei. Ca şi Luminiţa lui Miron altminteri, şi ca şi Andreea.

*

* *

Luni, la patru zile după joia cu patru sinucigaşi, Andreea şi-a aşteptat toată ziua soţul cu sufletul la gură. Plecase dimineaţa la şapte odată cu

Andrei, pe care-l condusese la şcoală. Spusese că se întoarce repede, cel tîrziu la zece. Terminase lucrarea lui Crivac. Mai avea doar să strîngă sculele şi să ia ultimii bani, ultimii zece milioane de împărţit cu Miron. Cu cinci milioane ar mai lungi-o pînă ar găsi altă lucrare. În tăticuţul ei îi e toată nădejdea, asta e, se mai ceartă ei, se mai bălăcăresc, dar fără el ce s-ar face?

Trecuse de douăsprezece. Andrei se întorsese de la şcoală, iar Diavolul încă o ţinea pe jar: o ştia doar că n-are ce pune copilului pe masă. Cu pisicile frecîndu-i-se de picioare şi cu ochii-n telenovela de la televizor, stătea ca pe ghimpi, se stăpînea cu greu să se ducă la uşa lui Crivac să întrebe de bărbatu-său. O reţinea presimţirea că nu i-ar fi găsit acolo pe Robert şi Miron, care-şi luaseră desigur banii şi fugiseră cu ei în dinţi la Piteşti sau la Cîmpulung, dacă nu cumva chiar la Bucureşti, să-i bea şi să-i fută, cum de bună seamă că Miron îl învăţase pe tăticuţul ei.

Îi lăsă telecomanda lui Andrei. Să ronţăie desene animate în loc de mîncare, dacă pe taică-său îl doare-n fund. Doamna Friţ, îi trecu prin cap, iar în clipa următoare alungă gîndul: n-ar mai avea nas să-i ceară, îi e datoare două milioane… Atunci? Se mută în bucătărie cu cîrdul de pisici urmînd-o în salturi, zbenguindu-se, tăvălindu-se şi încăierîndu-se pe mochetă, în timp ce rumega povestea cu Miron şi Robert descoperind-o tot mai verosimilă, incitîndu-se de la o clipă la alta. Dădu pisicile afară, aproape că le aruncă pe geam. Afară la iarbă verde, curve penale! Nu mai am ce să vă dau nici vouă! Afară că m-aţi umplut de purici! Se apucă să tragă sertarele înţepenite ale bufetului cu tîmplele zvîcnind de furie. Răscoli printre ghemotoace de aţă, papiote, nasturi, chitanţe amestecate cu siguranţe de lumină şi căpătîie de liţă, dopuri de plută şi cîrlige de rufe. O pastilă, un diazepam rătăcit, un distonocalm, o aspirină barem, un antinevralgic, nimic, nimic, nimic şi dincolo în sufragerie sonorul desenelor la maximum,

zgîriindu-i creierii, o să-mi fie dor de tine ochi de peşte! o să-mi fie dor! iarăşi şi iarăşi, Andrei, tu n-auzi? Dă-l dracului mai încet că-l sparg! Televizorul! Ţi-l fac zob cu ciocanul!

În vremea asta Miron făcea feţe-feţe învîrtindu-se pe lîngă nea Auraş. Se vedea pe faţa lui schimbîndu-şi culoarea din zece-n zece secunde, înroşindu-se, învineţindu-se, îngălbenindu-se, că mai mult decît de bani, îi părea rău de Robert. Îi pica greu că-l trăsese după el în porcăria asta. Fratele nostru şi-a băgat coada, Diavole, zisei c-o fac pă treabă… Se tocmise cu Crivac pentru treizeci de milioane, adică cinşpe milioane de căciulă pentru aproape două luni de lucru. O mare mizerie în definitiv, dar omul n-a vrut să audă de mai mult şi Miron n-a găsit nicăieri în oraş în momentul ăla ceva mai convenabil. Le dăduse zece milioane cînd s-au apucat de lucru şi le mai dăduse zece după o lună. Cu mare greutate au scos a doua tranşă, după ce l-au amenințat că-l lasă baltă cu lucrarea şi chiar aşa ar fi trebuit să facă, văzîndu-se cu banii în mînă. Robert chiar propusese şi Miron că nu te joci cu ăsta, Diavole, e omul dracului, ceea ce acum deja se vede: i-au terminat lucrarea lăsîndu-se frecaţi cîte zece-douăşpe ore pe zi şi uite că nu vrea să le dea restul de zece milioane, cum le-a fost înţelegerea. Cică n-a ieşit cum s-au înţeles, au lucrat de mîntuială, doar n-o fi nebun să le mai dea zece milioane, că el munceşte pentru banii ăştia, nu-i dă mîna să-şi bată joc aruncîndu-i…

Tot cu Diavolu-n coastă susţinîndu-l în negocieri, Miron înţepenise şi amuţise în hol, lîngă calabalîcul de scule strînse, pregătite pentru plecare şi doar să-şi fi luat banii şi să se ducă în plata lor. Nu l-ar fi crezut în stare pe nea Auraş să se preteze. Ba Miron ar fi trebuit să-şi dea seama, ştiindu-l, fiind de-al locului, nu ca Robert picat din lună. De-acum n-ar mai fi avut decît să-i pună şpaclul la gît moşului, să scoată banii. N-avea Miron sînge-n instalaţie pentru manevre de genul ăsta, iar lui Robert nu că i-ar fi fost frică

sau ruşine, dar în afară că se pocăise, cît ar mai fi lungit-o cu Miron, cam tot aşa cum o lungea cu Andreea, s-ar fi cuvenit să se lase la mîna lui. Uite-l că într-un tîrziu îi veni gîndul cel bun, iar Robert îi urmă exemplul apucînd un ciocan de un kilogram din găleţi şi luîndu-se după el în sufrageria proaspăt zugrăvită în culorile curcubeului. Se foiau amîndoi cu ciocanele în mîini pe sub arcadele de ipsos şi-n jurul lui nea Auraş cu dă-ne banii, ie păcat de Dumnezeu, tocmai matale, om cu scaun la cap, să-ţi faci păcate cu nişte amărîţi, să te bucuri la banii noştri. Se asmuţeau unul pe altul ca nişte cîini întrecîndu-se în lătrat, păi arcadele şi pereţii, nea Auraş, ţi le facem pe toate praf dacă nu ne dai banii, în timp ce el vorbea cu glas scăzut pe mobil cu cineva şi apucase să-i spună ce are pe suflet, cînd boul de Miron se trezi în sfîrşit să-i dea peste mînă să-i zboare telefonul.

Sediul Poliţiei din Frăsineni e aproape, la două străzi, aşa încît Miron n-apucă să dărîme decît o arcadă şi Robert tot una, cînd sună la uşă căpitanul Drohotaru şi clientul lor îi strigă să intre. Uşa neîncuiată, cum stătea de altfel tot timpul, moşul avînd banii puşi la păstrare în alte locuri. Nu-i era frică de hoţi şi la o adică nici de golanii ăştia care au dat buzna la el în casă ca să-i distrugă pereţii, zugrăveala nouă pentru care a plătit de s-a uscat, banu’ lui muncit, ca să-şi bată joc nişte dementi. Căpitanul Drohotaru ştia altminteri cu cine are de-a face. Pe Miron îl ştia ca pe un cal breaz, iar lui Crivac îi era ca şi angajat cu o jumătate de normă. Doar Robert era nou în povestea asta. Miron se scremea să i-o detaileze căpitanului, care părea să-l creadă şi dispus să-l ajute. Banii, mă rog, nea Crivac le e dator, drept pentru care ei doi trebuie să meargă la secţie ca să dea cîte o declaraţie în sensul ăsta. O plîngere scrisă la Poliţie, da, care e puţin probabil că le va folosi la ceva, cîtă vreme nu există acte şi niciun fel de înscris pentru banii datoraţi lor de Crivac în contul lucrării, dar nu se ştie. Ei să vină cu el şi vor rezolva în vreun fel.

Trebuie că uitase Robert de procedurile astea din care gustase pînă i se aplecase cîndva. În urmă cu treizeci, treizeci şi cinci, patruzeci de ani, Diavole, în altă lume şi-n altă viaţă din care-l gonise pasămite dorul de pocăinţă, părînd să devină acum dor de acele vremuri. Ce vremuri, Diavole, de să-ţi vină să te dai cu capul de pereţii lui nea Crivac. Gustase pînă i se aplecase, de n-ar mai fi avut mult pînă să-şi verse sufletul din el, dar trebuie că tot nu se săturase. Mergeau să dea o declaraţie cu căpitanul Drohotaru escortîndu-i. Un căpitan civil, un ţăran roşcovan la vreo treizeci de ani, deja borcănat cu burta revărsată ca aluatul peste betelia blugilor, abia camuflată de poalele cămăşii înflorate fluturînd pe afară. Părea să le vrea binele îmbiindu-i cu vorba lui ţărănească molcom-aşezată, păi altădată să aibă grijă cum se poartă cu domnul Crivac, că nu-i de glumă. Exact cum spusese Miron, care vezi bine că ştiuse, dar degeaba ştiuse. Şi-a căutat-o cu lumînarea: odată intraţi pe uşa Sediului Poliţiei Frăsineni, Miron fu zguduit din temelii de un dos de palmă expert al căpitanului Drohotaru şi io ţi-am mai spus, Miroane, să nu mă mai bagi în căcaturi din astea, după care, arătînd cu privirea ostenită-scîrbită spre Robert:

— Şi ăsta cine mai e?

Miron încă se ştergea la nas şi se chiombea la mîneca canadianei să vadă dacă-i sînge sau doar muci. Căpitanul Drohotaru îl aduse la realitate cu un şut în fund încă şi mai expert, care-l proiectă în patru labe.

— Ie un prieten, dom’ căpitan, l-am luat cu mine la muncă… E din Bucureşti.

— Şi ce dracu’ caută aici dacă-i din Bucureşti?

Robert n-avea nimic de zis în apărarea lui, socotindu-se la o adică vinovat pe de-a-ntregul: chiar n-avea ce căuta aici, după treizeci de ani. Să am bani de cheltuială aş veni la primăvară, cînd o da soarele iară şi ce dragă mi-a fost viaţa şi-uite pier cum piere ceaţa.

— Cu respect vă raportez că s-a stabilit aici, spune Miron. Trebuie să cîştige şi el un ban şi l-am luat cu mine, dom’ căpitan. Noi n-am făcut nimic rău. Am vrut doar să ne luăm banii pentru care am muncit.

Pe hol, lîngă uşa biroului căpitanului, trei poliţişti în uniforme se distrau cu un cîine lup, probabil de curînd achiziţionat, testîndu-i calităţile. Strigau la el ca la un soldat la instrucţie: Culcat! Drepţi! Aport! Hoţu! Hoţu! Cîinele lătra, se zmucea din zgardă, se ridica în două picioare.

— Iar avem probleme cu Miron, îi anunţă căpitanul intrînd în birou.

Un plutonier negricios, la fel de borcănat ca căpitanul, propuse:

— Io zic să punem cîinele pe el. Arătă spre Miron şi strigă la cîine: Hoţu! Hoţu! Ia-l!

Poliţiştii rîdeau şi cîinele lătra de mama focului ridicat în lesa ţinută de plutonier cu amîndouă mîinile. N-ar fi fost mare lucru să scape şi să sară pe Miron. Căpitanul Drohotaru se instalase la birou în faţa calculatorului şi le făcu semn celor doi să se aşeze pe două scaune. Vorbi cîteva minute la mobil cu nea Auraş, dînd din cap şi aprobînd, ca şi cum ar fi primit indicaţii. După ce încheie spuse, adresîndu-se în primul rînd lui Miron:

— Auzişi ce zice omu’: dacă vreţi să vă ierte, vă întoarceţi şi-i reparaţi ce i-aţi dărîmat.

Miron îi răspunse iarăşi căpitanului ca un subordonat:

— Cu respect vă raportez că nu ne mai întoarcem să lucrăm la Crivac, orice s-ar întîmpla.

— O să se-ntîmple c-o să vă facă dosar penal pentru violare de domiciliu şi n-o să se lase pînă nu vă bagă pentru cel puţin doi ani. Îl ştii doar că-i ambiţios. Nu se lasă călcat pe coadă.

— Cu respect vă raportez că nu ne mai întoarcem să-i reparăm arcadele, oricîte dosare ar face.

— Ba vă întoarceţi acum imediat! strigă căpitanul Drohotaru. Sări de pe scaun şi, cu o iuţeală neverosimilă pentru corpolenţa lui, îi administră încă o lovitură expertă. Un upercut înfundat în stomac de astă dată. Miron se încovoie gemînd stins:

— Cu respect vă raportez, dom’ căpitan, că nu ne mai întoarcem…

Figura roşcovană a căpitanului se destinse instantaneu de cum se aşează la loc pe scaun şi i se adresă lui Robert pe un ton îndulcit. Îi ceru buletinul, dar Diavolul se zgîia la el tîmp-derutat, ca şi cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Hai, unchiule, buletinul. N-auzi bine? Te văd om bătrîn, serios, ce-ţi veni să te-nhăitezi cu lepra asta de Miron?

Robert se dezmeticea anevoie din nebuloasa altei lumi şi altei vieţi, în care se vedea retrăind aceeaşi scenă uşor modificată: căpitanul zbierînd la Miron şi lovindu-l, după care se repezea şi la el şi-l lovea. Cu dreapta peste faţă şi cu stînga în stomac, două lovituri experte legate, un svast şi un upercut încovoindu-l, frîngîndu-l de mijloc, îngenunchindu-l, trezindu-l la realitate, să am bani de cheltuială… Nu mai avea bani, degeaba se întorsese, n-avea ce căuta şi nici ce găsi aici. În sfîrşit pricepu, se dezmetici. Îi întinse buletinul căpitanului, care de bună seamă că-l socotea prea bătrîn ca să-şi facă păcate exersînd pe el svasturi şi upercuturi de stînga şi de dreapta. Cu buletinul în stînga şi cu dreapta umblînd pe tastatura computerului, descoperea totuşi identitatea bătrînului din altă lume şi din altă viaţă, dintr-o vreme cînd el, căpitanul Drohotaru, poate nici nu era născut.

Cei trei poliţişti lăsaseră joaca cu cîinele şi fumau pe canapeaua îmbrăcată în piele neagră lipită de peretele dinspre uşă al biroului. Urmăriseră cu atenţie mostra de corecţie de aplicat infractorului, iar acum urma punctul culminant:

— Auziţi cu cine avem onoarea: Robert Stan zis şi Robert Diavolul. Cazier incomplet recuperat pînă-n decembrie ’89. Atenţie deci, ce-i aici ie doar un mizilic: condamnat pentru spargeri de locuinţe, ultraj şi… şi… Ah, nu-mi mai intră aici. Tastă iar şi aşteptă pocnind nerăbdător din degete. Oho, tentativă de crimă. Eşti un mare pericol, unchiule, cui i-ai luat glanda? Căpitanul rîdea înfundat, ca de-o poantă deşteaptă. Nu-l credea în stare de ce o fi avut trecut în cont, sau poate rîdea de ce-i trecuse lui prin cap, să inventeze acea tentativă de crimă. Ucisese, minţise, ispitise, Robert nu-şi mai amintea, deşi îi dăduse mîna să facă şi din astea în viaţa aceea îndepărtată… După ce se opri din rîs, căpitanul păru să mediteze preţ de un minut asupra situaţiei. Reveni:

— Îmi pare rău de voi ca să vă las la mîna moşului. Duceţi-vă şi-i reparaţi ce i-aţi stricat. Hai!

— Cu respect vă raportez, să ştiu bine că putrezesc în puşcărie pentru tot restul vieţii…

Robert luă în sfîrşit iniţiativa:

— Ne ducem acum şi reparăm, dom’ căpitan. Fiţi fără grijă. Puteţi să-i daţi telefon lui nea Auraş. În zece minute ajungem la el şi ne apucăm de treabă.

Căpitanul Drohotaru păru să răsufle uşurat. Robert şi Miron ieşiră din birou şi din secţie în lumina crudă a amiezii de martie, în atmosfera grea a orăşelului dintre dealuri împădurite, chemînd valuri de nenorociri, sinucideri, crime, bătăi, sminteli, certuri şi scandaluri de tot felul.

*

* *

Odată cu primele zile călduroase de după Paşti damful nenorocirii se diluă treptat şi dispăru peste pădurile înverzite, pajiştile şi livezile de meri şi pruni înfloriţi de pe dealuri. Ca şi cum lui Victoraş i-ar fi părut rău, la fel şi Diavolului. Să am bani de cheltuială m-aş întoarce; era şi timpul: Miron îşi aminti că de anul trecut din vară promisese c-o să-l ducă la Mohaci. Tot din pricina banilor amînaseră şi uite-i acum ieşind în primăvară sărmani, slabi de-i suflă vîntul, dar tot e bine c-au ieşit vii, cu chef de ducă. Îi mînca să plece, s-o ia din loc, ca şi Victoraş la o adică. Ba dă-ţi peste gură, Diavole!

Andreea primi neaşteptat de bine vestea că bărbatu-său a pus-o-n cui cu Crivac, de vreme ce chiar i-o prezisese. Îngroşă obrazul şi-i mai ceru un milion doamnei Friţ, care mare lucru că n-o refuză şi nici nu-i impuse vreun termen ca să-i restituie datoria. La o adică o învăţase de bine tăticuţu’ ei cînd i-a spus să ţină aproape. Asta în vreme ce el şi Miron au găsit de lucru trei zile în sat la un om, la desfundat o grădină, şi cum s-au văzut cu ceva bani în buzunar au luat-o spre Mohaci mai mult pe jos. Nu le prea rămăseseră bani de maxi-taxi, după ce lăsaseră ceva şi acasă la neveste, ca nişte buni capi de familie ce se doreau, spunîndu-le totodată nevestelor că pleacă să-şi caute de lucru şi se vor întoarce peste trei-patru zile, sau o săptămînă, dacă nu cumva vor face ca Victoraş şi iarăşi dă-ţi peste gură, Diavole, se ceartă maţele-n noi de foame… Mersul întins şi urcuşul de dealuri şi prin păduri, gîfîitul şi transpiraţia şiroind pe feţe, picurînd din bărbii şi vîrful nasurilor, se amestecau cu povestea lui Victoraş, Diavole, dacă nevastă-sa nu l-o fi lăsat… Ba vezi de treabă că stricăciunea din capul lui, nicidecum nevastă-sa. Miron îl înţelegea de-a fir a păr pe văru-său: un idiot! Degeaba că idiotu’ avea slujbă bună la Combinat, într-o vreme cînd alţii ie daţi afară pă capete, cu miiile, de restructurările şi disponibilizările

care nu se mai termină şi nu se mai linişteşte. Văru’ Victoraş rămăsese însă pe poziţie, cu salariu bunicel. Avea şi o casă şi o femeie, cu salariu şi ea. Femeie cu capu’ pe umeri. Femeie de casă, strîngătoare, aducătoare… Ce dacă stearpă? Păi tot spre binele lui, că nu-l băga la cheltuială. N-avea alte guri de hrănit afara d-ale lor. Avea şi-o gagică tinerică, măcar că-ndura balamuc în casă din cauza ei şi mai încoace am auzit c-avea şi-un copilaş cu una, chiar din Mohaci. Ghici cu cine, Diavole? Cică cu una din fetele Lenţicăi la care mergem noi acum. Şi mai avea văru’ Victoraş şi-o Dacie care s-o fi reparat în faţa blocului zi şi noapte, pînă i s-ar fi aplecat. Ce mai, nu-i lipsea nimic idiotului. Alţii moare şi-aşa n-are, da’ nu fuse-n stare să preţuiască…

Urcau o coastă abruptă. Miron povestea gîfîind şi asudînd, vărsîndu-şi parcă năduful pe văru-său. Văz că n-obosişi Diavole. Robert nu gîfîia şi nu transpira, la doi metri în faţa lui şi încă depărtîndu-se uşor, ca şi cum l-ar fi tras după el cu o frînghie care se deşira lungindu-se şi stai mai uşor să-ţi spui cum a fost ca să-ţi dai seama cît de idiot. Prima dată-şi făcu un ştreang dintr-un căpătîi de cablu de antenă de televizor care ar fi trebuit să reziste la şaizeci şi ceva de kile ale lui. Că s-a rupt, a fost un semn. Dumnezeu îl puse să se răzgîndească. I-a dat peste mînă, Diavole, şi tocmai că-n momentul ăla a primit un telefon. Alt semn, de la nevastă-sa poate, care venea de la lucru de la schimbul doi peste o jumătate de oră. Sau l-o fi sunat gagica. Nu se ştie, niciuna din ele nu s-a complicat să dea declaraţie la procuratură despre asta. Ce se ştie e că Victoraş, nervos că a fost întrerupt din treabă, ori ca să şteargă urmele care ar fi amestecat şi pe altcineva, a dat cu celularul de pămînt de au sărit măruntaiele din el, după ce vecinul care stă perete-n perete cu el l-a auzit sunînd, fără s-audă însă şi ce a vorbit. Pereţii sunt la fel de subţiri ca tavanele şi podelele, Diavole, mie-mi spui? Victoraş ştia şi el şi oricum vroia să lucreze doar pe cont propriu. Şi-a făcut zob telefonul să fie

sigur că nu se mai amestecă nimeni în treburile lui… Uh-uh, Diavole, scoseşi sufletu’ din mine!

Urcaseră pînă ieşiseră în buza unui platou, alungîndu-se spre poala unei păduri care urca la rîndu-i alt deal. Mergeau de-acum pe pajiştea vastă, punctată rar de tufe de arţari şi de cîţiva stejari groşi peste care se roteau ulii şi cîrduri de ciori cîrîind. Cerul însorit al amiezii era jos, cu scame de nori alburii ca nişte pale de ceaţă trecîndu-le repede pe deasupra capetelor, spre direcţia din care veneau. Miron se prăbuşi epuizat. Venise timpul să-şi tragă puţin sufletul. Din locul unde stăteau se vedeau munţii profilîndu-se pe zarea limpede, cu urme de zăpadă pe creştet, iar dincoace de munţi valea de sate, şosele, drumuri şi dealuri cu păduri şi pajişti. Cu privirea fixată pe orizont, Miron parcă ar fi citit ce scria acolo: a coborît pe urmă în magazia de la subsol după doi metri de cablu de sudură, care ar fi rezistat şi la două sute de kile. Totuşi nevastă-sa nu-l găsi atîrnat, închipuieşte-ţi, ci căzut în genunchi, ghemuit, de unde s-ar fi văzut că mai greşise odată, i se mai dădu o ocazie să se răzgîndească. Făcuse un ştreang prea lung, da-n loc să rămînă cu picioarele întinse ca să se salveze, le-a strîns ca să se uşureze. Îţi dai seama, Diavole, ce o fi fost în capu’ lui? Foarte hotărît şi grăbit, fu de părere Robert. Să fie el primul, vezi, să nu i-o ia altul înainte.

A fost totuşi ultimul din cei patru care au bifat în joia aceea fatidică şi totodată ultimul din cei nouă. În schimb, extrem de punctual la întîlnirea cu nevastă-sa, constată Miron. Nu s-a abătut de la planul care şi-l rumegase în nopţile petrecute în magazia de la subsol. Femeia a dat peste el în hol, cald încă, atîrnat de ţeava de gaze. L-a lovit cu uşa cînd să intre în casă. Mai încoace, ea le-a spus de altfel vecinilor că special a ales locul, ca să-i arate de ce-i în stare, să i-o pună-n bot cum intră pe uşă, dacă ea nu l-a crezut cînd i-a strigat în nas că se omoară. L-au auzit vecinii prin pereţi cînd o ameninţa, şi uite că n-a fost vorbă-n vînt.

Hotărît, da, porniseră la drum şi, după încă o jumătate de oră de mers întins, erau deja prea epuizaţi ca să-i mai pasioneze isprava lui Victoraş. Ba lui Miron i se răsucise pînă într-atît dispoziţia, încît nu l-ar mai fi considerat idiot, ci tocmai dimpotrivă.

— Pînă la coadă a ştiut el ce face, spuse ca o concluzie şi sentinţă, iar după jumătate de minut de tăcere: ce să-ţi mai spui, că şi mie-mi vine.

— Şi mie, punctă Robert sec. Mai avem mult?

— O grămadă. Da’ pînă diseară avem tot timpul.

— Mai bine am fi luat microbuzul.

— Dacă-l luam, nu l-am mai fi luat la întoarcere. Mama n-ar avea de unde să-mi dea bani. Poate ţie, dada Lenţica, da’ nu cred. N-are nici ea.

— E săracă?

— Păi ce-ai fi crezut? Ie şi ea ca toţi rămaşi aici să scurme pămîntu’, ori să facă naveta pe la fabrici şi firme la Vîlcea, Piteşti, Cîmpulung, dacă nu i-a dus capul să plece la muncă pe-afară. Da’ mi se pare că ea o are pe una din fete mai avută. Nu ştiu dacă o şi ajută. Dacă o ajută şi are, înseamnă că ne-am scos. O să te umple de bani, de bucurie cînd te-o vedea.

Urcau prin pădure şi le tăie calea o căprioară fugind la vale prin frunzişul uscat cu rapiditatea unei stele căzătoare.

— Căprioare, spuse Miron. Mai sunt şi mistreţi…

— Cînd am venit prima dată în Frăsineni acum treizeci de ani, am auzit o grămadă de poveşti cu mistreţi. Glasul lui Robert se voală, căpătînd consistenţa unui vis în care tocmai dădea să se întoarcă.

— Mistreţi, da, sunt o grămadă. Toamna năvălesc în porumbul oamenilor. Urşi mai puţini, prea rar coboară din munte…

Ieşiră în altă plantaţie de pruni şi pe urmă în şosea. Pînă să ajungă în staţia de microbuz îi depăşiră cîteva căruţe cu coviltire răpănoase, încropite din rogojini, bucăţi de carton gudronat şi folii de polietilenă. Aveau roţi de

automobil cu anvelope şi plăcuţe dreptunghiulare de tablă albă, inscripţionate cu numere şi litere de înmatriculare, luate tot de la maşini, bătute-n cuie la vedere pe lemnul obloanelor, dorind parcă să arate că fac şi ele parte din traficul-convoi de maşini lunecînd în viteză pe lîngă ele. Caii famelici, costelivi, cu urme de jupuială şi smocuri de păr învîrtoşate pe greabănele roase de hamuri, semănau cu rudarii care-i mînau, cu bărbi şi mustăţi stufoase. Păreau plecaţi la drum pentru mai multă vreme, cu cîini legaţi cu lanţuri alergînd în urma căruţelor şi bagaje înghesuite în plasele din spatele coviltirelor, ligheane şi ceaune şi suluri de trenţe.

— Cîndva umblau cu linguri şi cauce, spuse Robert ca pentru sine. Unde s-or duce acum?

— Ce-ar mai conta? Noi unde dracu’ ne ducem? Dacă a dat colţu’ ierbii au ieşit şi ei să-şi facă turu’. Nu mai fac linguri. Umblă după alte afaceri pe picior mare. Ie jale pă devale: fier vechi, sticle de plastic, ambalaje de carton… Vai de steaua lor. Hai repede să-l prindem p-ăsta!

O rupseră la fugă după un microbuz oprit în staţie – Uh, bine că l-am prins. Mai scutim picioarele rupte. Mai avem la un colţ, Diavole. După douăzeci de minute de rulaj agale în urcuş, în serpentine, intrară în Mohaci: o uliţă în pantă de pămînt tasat acoperit cu sfărîmătură de piatră de var şi vreo treizeci de case cocoţate pe pajişti alpine. Miron îi arătă o poartă cu bandă de pînză neagră legată de stîlp. – Aici stau părinţii lui Victoraş, trebuie că l-au îngropat aici… După încă zece case intrară într-o curte mare, împestriţată de rotocoale de pietre de rîu bătute în pămînt ca un desen-frescă, închipuind un fragment de floare abandonată înainte de a fi finalizată, probabil cînd s-au terminat pietrele. Văzură şi o maşină, un BMW botos de culoarea cernelii, cu geamuri fumurii, care trecuse probabil pe lîngă ei în timp ce se otînjeau la drum pe şosea în urma căruţelor. Îi

împresură o haită de cinci-şase căţelandri lătrînd şi gudurîndu-se circumspecţi-prietenoşi, scuturînd din capete şi din cozi.

— Dadă Lenţicăăă! strigă Miron spre casa compusă din trei corpuri joase, cu ferestre mici, tencuite cu strop de ciment şi acoperite cu tablă mîncată de rugină. Undeva sub streaşina corpului din mijloc, Robert văzu săpat în zid: 1969. Atunci terminase şoferul casa şi şapte-opt ani mai tîrziu o adusese aici din Frăsineni pe Lenţica.

O recunoscu numaidecît cînd le ieşi în întîmpinare gonind cîinii, deşi nu mai rămăsese aproape nimic din cea pe care o ştia. Aproape nimicul ăsta trebuie c-o ţine-n viaţă şi-n amintirea lui. Trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani. O cunoscuse şi o văzuse ultima oară cînd avea şaişpe, şaptişpe sau optişpe ani… Nu-şi aminteşte s-o fi întrebat cîţi ani are în răstimpul de aproape o lună petrecut în Frăsineni cu ea şi soră-sa. O poveste întîmplată în altă lume şi-n altă viaţă. El n-are iarăşi nimic de spus în apărarea lui; cade tot în sarcina lui Miron, care izbucneşte pe un ton de jubilaţie exacerbată, contrafăcută totodată: Uite pă cin’ ţi-am adus, dadă Lenţică. Îl ştii, îl ştii, nu se poate să nu-l ştii… Ba nici pomeneală. L-a uitat. În treningul cărămiziu, strîmt, arată parcă mai slabă decît şi-o aminteşte. Ca el şi ca Miron, ea face parte dintre acei oameni, tot mai puţini în vremurile astea, care n-au timp să se îngraşe odată cu înaintarea în vîrstă. Slabă de-o suflă vîntul, dar nu şi zveltă ca altădată. Conformaţia cumva dezarticulată, te duce cu gîndul la o păpuşă reasamblată din piese disparate. Basmaua neagră strînsă pe cap, înfăşurată în jurul gîtului şi figura mongoloidă ridată intens, ca piatra de stîncă striată de intemperii, o fac să pară ceva mai vîrstnică de cincizeci de ani. Derutată, deh, ea şi Diavolul se privesc intens, rugîndu-se parcă din priviri să se recunoască. Nu ştie de unde să-l ia şi el nu vrea să-i spună. În sfîrşit trăsăturile i se îndulcesc într-un surîs al aducerii aminte dintr-un vis şi un răgaz al altei vieţi: îngeraş, îngeraş, îngeraş…

Robert rîde, stihuind cu vorbele de atunci, readuse din altă lume, din altă viaţă: da-bineînţeles că te-am căutat fiindc-am ştiut că nu m-ai uitat… Nu-i aşa că nu m-ai uitat?

Miron se strîmbă a pagubă, căinindu-şi parcă tovarăşul dat în mintea copiilor. La o adică el, care-l dăduse de pagubă pe Robert încurcîndu-l să lucreze ca şi pe degeaba pentru jigodia de Crivac, s-a spălat pasămite de păcate aducîndu-l la cîştig de astă dată, cu dada Lenţica. Strîmbătura îi lunecă într-un rînjet libidinos insinuant: Ţi l-am adus, dadă Lenţico, ăsta-i diavolu-n carne şi oase. De cînd mă tot freacă la cap că vrea să te vază.

— Îngeraş, îngeraş de la oraş, chicoti Lenţica cu glas pierit de emoţie. Haideţi înăuntru, oh, azi am avut o grămadă de musafiri. Îmi veniră şi toate fetele cu toţi copiii şi parcă presimţii…

— Io nu mai intru, spuse Miron. Mă duc la mama că n-o mai văzui de-o juma’ de an. Te las aici, Diavole, eşti pă mîini bune. Vin mîine sau poimîine să te iau, să vedem încotro o luăm. Dacă ne întoarcem la Frăsineni sau dracu’ ştie încotro om lua-o. Dacă nu cumva ţi s-o face să rămîi cu dada Lenţica, hi-hi-hi… E singurică. De cînd te-aşteaptă ea, spuse luînd-o spre poartă. Cînd să iasă, se bătu cu palma peste frunte. Se întoarse: Ai auzit de Victoraş, dadă Lenţică?

— Cum să nu. Doar îl îngropară aici.

— Auzi ce-am auzit ieri, şi-am zis să te-ntreb dacă-i aşa. Cică văru’ Victoraş cu fie-ta aia mică ierea şi cică mai mult din cauza ei ar fi făcut-o decît din cauza nevesti-sii. Aşa vorbeşte lumea.

— Lumea minte, mănîncă ce nu trebuie…

— C-aşa ie, dadă Lenţico…

— Viorica a avut copilu’ cu el, da’ nici pomeneală că din cauza ei. Şi dacă lumea n-a prea ştiut pînă să se spînzure şi abia pe urmă s-a aflat, d-aia au ieşit vorbele astea. Victoraş se ferea ca de dracu’ şi fie-mea nici nu l-a

tras prin tribunale şi nu s-a plîns la lume, da’ mă vait că l-or fi ajuns nişte blesteme. El a rupt-o cu fie-mea dinainte să nască şi nici n-a mai vrut s-o vază. El era însurat în Frăsineni şi ea s-a dus cu copilu-n Vîlcea şi l-a crescut singură. Vorbeşte lumea că din cauza ei, da’ mă vait că satana…

— Trăia cu una pentru care îi scotea ochii nevastă-sa şi-l trimitea să doarmă la subsol. N-a avut nici el viaţă uşoară, dadă Lenţico. Şi-a tras păcatele şi blestemele.

— Ori în ce caz, cu Viorica nu mai era de cinci ani. Că era curvar, se ştie, cum sunteţi toţi din neamu’ lu’ Geană. Dacă l-a-ngropat aici, c-aşa a vrut mă-sa, să nu-l lase-n Frăsineni la nevastă-sa, că i-a făcut inima-amară, lumea a scos-o că Victoraş s-a-ntors la Viorica şi la copil. Că vezi Doamne din cauza lu’ Viorica, care nici ea nu mai stă aici de şapte-opt ani. Ce-o fi zis lumea asta proastă că cineva i-o purta păcatele lu’ Victoraş şi numaidecît fii-mea…

— Săraca Viorica, o întrerupse Miron căinînd-o, plictisit altminteri de jelania Lenţicăi. Îi spuse lui Robert ce-i mai spusese şi altădată, dar de data asta pentru a justifica frustrările Lenţicăi: dă-ţi seama, Diavole, că toate fetele ei are copii fără taţi, din flori, de parc-ar fi ştiut cînd le-a pus nume de flori.

Lenţica oftă:

— Nişte păcate amărîte. Ie plină lumea de copii din flori. Lumea-i mai stricată şi mai dată păcatului decît pe vremea noastră, îngeraş. Lăsă privirea într-o parte interogativ, aşteptînd o părere din partea lui Robert, care confirmă scuturînd din cap, în timp ce ea consemna o excepţie de la regula fetelor cu nume de flori şi copii din flori: dintre toate patru, decît numai Brînduşa avu noroc. Singura măritată. Are doi copii şi ţine cu dinţii de tatăl lor.

— Brînduşa-i cumva cea mai mică? întrebă Miron.

— Nu, penultima.

— Care va să zică p-asta o ai cea mai cuminte. Ori asta-i cea mai drăcoasă din toate? Lenţica refuză să-şi dea cu părerea, aşa că Miron decide: P-asta ar fi trebuit să mi-o dai mie!

— Mă vait că n-ai nas de ea. Ie fată deşteaptă, cu stare… Tocmai p-asta mi-o ceri, singura măritată?

— Aha, tocmai p-asta. Mi s-a pus pă ea! Am văzut-o de cîteva ori prin Piteşti. O mare cocoană: umblă cu maşina aia care-am văzut-o-n curte. Cîţi ani zici că are ea acuma?

— Douăjşapte. S-a măritat la şaişpe ani, ca mine. A avut noroc de bărbat cu bani. Nu-i de nasu’ tău, Miroane. Ia vino-n casă s-o vezi. Le am pe toate fetele, cu tot cu copiii după ele. Vino, dacă zici, să vezi şi să-ţi alegi, dacă te ţin curelele.

Lenţica glumeşte şi nu glumeşte. Glumeşte pe jumătate-n serios. Şi-ar scoate la o adică fetele pe piaţă, peţindu-le sau peştindu-le, tot în nădejdea că ar găsi taţi pentru copiii lor. Miron însă dă din mînă, nu vrea, evită, doar gura-i de el…

— Lasă, altădată, dacă zici că nu-i de nasu’ meu. Se strîmbă iarăşi a pagubă: mă duc la mama. Să-mi dea să sug, să mai cresc pînă oi corespunde pentru fie-ta aia penultima, cu maşina. Vin să te iau mîine sau poimîine, Diavole, dacă nu te-o îmbîrliga dada Lenţica cu vreuna din fetele ei. Poate cu aia, penultima.

— Tu n-auzi că-i singura măritată? Brînduşa. În rest puteţi s-alegeţi.

— Femei cu copii făcuţi gata, să nu ne mai muncim să-i facem… Mă duc la mama, dadă Lenţico.

Miron iese în grabă pe poartă cu rîsul Lenţicăi şi-al lui Robert pe urme. Joaca asta de-a peţitul parcă dă să-l întoarcă pe Robert în lumea şi viaţa aceea ca şi îngropată, cînd a nimerit în Frăsineni tot într-un soi de peţit. Se

lasă condus în casă, într-o cameră cu tavanul jos şi pereţi de paiantă umflată crăpată pe alocuri, văruită, cu multe straturi suprapuse de-a lungul timpului date cu bidineaua, cu două paturi-laviţe aşezate faţă-n faţă – aceeaşi cameră din amintirea lui, în care intrase în urmă cu treizeci de ani cînd venise-n Frăsineni, doar că-n locul carpetei cu păuni duelîndu-se-n ciocuri de pe perete, e una cu un cerb cu coarne rămuroase amestecate printre frunzişurile bogate ale unui copac plin cu toate rasele de păsări de toate mărimile şi toate culorile. Ca şi cum Frăsineniul acela, gonit de blocurile din noul Frăsineni se refugiase încoace, urcînd în timp şi totodată pe dealuri spre munte, mai aproape de cer, inducîndu-i frisonul unei transe, din care-l trezi după o vreme un zvon crescînd de glasuri şi rîsete rostogolindu-se parcă pe o vale de fum – o vale de trecere între altă lume şi altă viaţă şi lumea şi viaţa de acum. Timpul dilatîndu-se şi diluîndu-se căpăta consistenţa fumului coborînd şi urcînd zvonuri de glasuri şi rîsete de copii. Din camera celalaltă năvăli un cîrd de şapte-opt copii amestecat cu patru femei tinere; fetele şi nepoţii Lenţicăi amintindu-i parcă viaţa mergînd înainte şi înapoi, pierzîndu-i şi cîştigîndu-i pe drum, din mers, pe unii asemenea lui. Să ai bani de cheltuială, deh, vîntul şuierînd prin buzunare şi fetele chicotind, glumind, scuzîndu-se insinuant că dau buzna, deranjînd pasămite intimitatea unor tineri îndrăgostiţi şi Robert amintindu-şi de Lenţica şi soră-sa cum vorbeau în dodii cu mama lor, pregătindu-se să-şi facă de lucru cu îngeraşul. El fusese, vezi, un bărbat-băiat pe care cele două surori îl împărţiseră ca pe o bucată de pîine în vremuri de foamete şi totuşi Lenţica nu greşea prea tare spunînd că lumea de acum e mai dată păcatului decît cea de atunci. Prezenţa celor patru femei îi întărea senzaţia de familiar-benefic şi deopotrivă straniu-străin-malefic. Deşi le ştia şi le recunoştea, ele erau din altă lume, menită să-l înghită, să-l digere, să-l asimileze, să-l facă să dispară în măruntaiele ei. Se pregăteau să plece fetele Lenţicăi, se grăbeau

să prindă microbuzele de Vîlcea, Piteşti sau Cîmpulung, de unde veniseră. O parte din ele plecau cu maşina, BMW-ul acela scump din curte, pe care Miron pusese ochii dimpreună cu proprietara lui, penultima fiică. Toate patru erau echipate-n pas cu moda, în blugi strîmţi, mulaţi, scoţînd în evidenţă toate detaliile exhibînd crăpăturile, cu talia joasă, lăsînd la vedere pîntecele supte, îmbietoare, lascive şi viguroase totodată, cu tot cu buric şi la mai bine de-o palmă sub buric. În altă lume şi-n altă viaţă n-ai fi fost în stare să-ţi închipui, Diavole: femeile care umblă prin lume cu pizda pe-afară, la vedere şi pulpele suple, uşor curbate, ducîndu-te cu gîndul la nişte călăreţi obişnuiţi cu drumurile lungi prin stepă; toate păstrează o boare din trăsăturile mongoloide ale mamei lor şi nuanţa argiloasă a tenului.

Dintr-un soi de instinct matern care se agaţă disperat de date importante, pe cale de a le uita, ea făcu un efort vădit să-i prezinte fiicele într-o anumită ordine, cea a naşterii, începînd cu cea mai mare. Robert n-o reţinu însă decît pe penultima, Brînduşa. Ciorica asta mică, pufni maică-sa cu un soi de mîndrie sastisită, iar Robert repetă, rîzînd în hohote, ciorica asta mică. Reţinuse, da, cea mai pricopsită, cea cu BMW-ul, la care Miron rîvnise fără ca măcar să îndrăznească să dea ochii cu ea şi uite că şi lui îi transmitea o anume stingherealã, să am bani de cheltuială, singura măritată, cea mai cuminte din toate sau poate cea mai drăcoasă, singura cu tată la copii… Ea însăşi are ceva de copilă de rudar, care face pe tîrfa cu buricul gol.

Copiii, Lenţica îi numi de-a valma, fără să spună care ai cui sunt, băieţi şi fete între trei şi zece-unşpe ani, pentru care afecţiunea părea să i se mărunţească şi să se disipeze pe măsură ce neamul lui Trencu, al lui Ion şi-al Ioanei, se înmulţea şi creştea prin Tudorel, Măriuţa, Greta, Gabriel, Alina, Florinel, Ramona… Cîţi? Fetele ei harnice i-au făcut o grădiniţă, nouă în cap şi ar mai avea timp de încă pe-atîţia. În toiul grabei plecării şi foielii printre sacoşe, rucsăcele şi copii îmbrîncindu-se şi ţipînd, Lenţica se simţi

datoare să le spună de Robert, un prieten de demult. Nu reuşi să le capteze atenţia nici după ce întări, un prieten de demult din tinereţe. Doar Brînduşa se învrednici să prindă din zbor vorbele maică-sii şi o apostrofă rîzînd cum că dintre atîţia prieteni şi iubiţi nu s-a ales cu nici unul care să-i ţină de urît. Tot singură a rămas. Lenţica oftă aruncîndu-i lui Robert o privire piezişă. Oful ei nu era nicidecum singurătatea. Glumi iarăşi pe jumătate-n serios:

— Ce curve nemernice am crescut, ca să mă judece ele pe mine. Înghiţi în sec: oare cu cine or semăna?

*

* *

După ce i-au plecat fetele şi nepoţii, Lenţica se înmuie, ca
şi cum s-ar fi înduplecat să recunoască, să accepte că rămăsese într-adevăr singură, măcar că nu-i vedea la-ndemînă şi-i suna ca o jignire să i-o reamintească tocmai fetele ei, din pricina cărora, la o adică nu-i dăduse mîna să se mărite după ce-i murise şoferul, vezi, în loc să-şi vadă de viaţa ei, stătuse de fundul lor, să le crească, să le ridice cît să poată pleca în lume şi s-o lase singură, deh, ar fi vrut să-l facă pe Robert să creadă că nu-i pasă, dar de bună seamă că o apasă, după felul cum turuie cu răsuflarea tăiată despre lucruri ce pare să le fi strîns în ea în răstimpul de cînd nu l-a mai văzut, aşteptîndu-l desigur fără să ştie, vreme de treizeci de ani, pentru a se uşura de o povară ce n-ar mai fi avut mult pînă s-o strivească: un şuvoi de vorbe copleşitor, violent şi înlăcrimat amestecînd întîmplări, poveşti, închipuiri, pritocindu-le, transformîndu-le în ceva diferit de ce au fost cîndva; atît de multă vreme a trecut şi atît de bătrîni s-au regăsit, da, nu se mai văzuseră de cînd se cunoscuseră şi cît se iubiseră pînă se topiseră unii în alţii şi pînă dispăruseră ca şi pentru totdeauna unii pentru alţii.

În acel miez de noiembrie cînd soră-sa l-a adus în Frăsineni, un peţitor rîzgîiat şi duhnitor, uns cu multe alifii urît mirositoare, din care răzbătea mai ales mirosul iute, cu iz de pucioasă, de ţap sau capră-n călduri… Mai ştii, îngeraş, cum spuneam? Capra sus pe urs şi ursu’ pe autobuz, cine era mai sus? Şi că femeia l-a-ncălecat pe dracu’ şi dracu’ a-ncălecat lumea şi tot aşa… În seara aia de noiembrie cînd a nimerit Robert Diavolul în bătătura lui Trencu, a venit şi ea în Frăsineni la părinţi. El venise pasămite s-o peţească pe soră-sa. Ba mai degrabă tras de soră-sa după ea venise. Ba tocmai invers, de fapt el se ţinuse de poala Doiniţei ca un orfan ce era, fără nimeni pe lume, iar Lenţica nimerise şi ea ca musca-n lapte din Mohaci, să le aducă vestea că bărbatu-său fusese arestat, da, Robert îşi aminteşte: arestarea lui bărbatu-său o îndemnase să zăbovească în Frăsineni aproape o lună; pe lîngă că nu-i pica bine să se întoarcă singură să stea aici, în casa asta, cu socrii care nu prea aveau ochi s-o vadă, da’ mă vait că pînă la urmă mai bine m-aş fi împăcat cu ei decît cu tăticu’ nostru, Trencu, cum poate că-ţi mai aminteşti că ai apucat să vezi, îngeraş, pînă să-l ia Dumnezeu. Trencu era omu’ dracului, Dumnezeu să-l ierte, cum a murit el în iarna aia în chinuri mari, strivit ca o broască sub copacul căzut pe el în pădure. Mai ştii îngeraş cum s-a întîmplat să-l găsim cîteşitrei, io cu tine şi cu soru-mea şi l-am adus acasă la mama?

Ba dac-a rămas în Frăsineni în luna aia, tot de focu’ îngeraşului a rămas, hi-hi-hi, îţi mai aminteşti cîta focu’ de mare? Doiniţa îl adusese pentru ea, dar uite c-a trebuit să-l împartă cu Lenţica şi pînă la urmă s-a văzut că nu le-a fost deloc a bună curvăsăreala lor cu Diavolul din care la o adică i s-o fi tras tăticului lor să moară-n pădure strivit sub copac pe geru’ ăla şi viscolu’ ăla amarnic, pe cînd ei cîteşitrei adunau lemne din pădure să aibă ce băga în sobă, frigu’ şi focu’ ăla marele, îngeraş, ţi-aminteşti? Mai ştii? Cum dracu’ să nu-şi amintească? Păi cît să fie de-atunci? Cît zici tălică că ar putea să

fie, îngeraş? Tocmai mă măritasem şi-l arestase pe bărbată-miu şi-n drum spre Vîlcea la el la arest mă oprisem acasă-n Frăsineni ca să-mi fac de cap, o lună aproape… Nu făcusem nici una din fete, păi să tot fie vreo treizeci de ani… O groază de timp, o viaţă de om, timpu' trece, da-bineînţeles , îmbătrînim, ne ducem de rîpă, ne cheamă şi ne-nghite pămîntu' din care suntem făcuţi, ne-ntoarcem şi pînă ne-ntoarcem ne facem de lucru aşteptînd şi tocmai că timpul stă în loc, dacă zăboveşti să-ţi aminteşti. Tu dispăruseşi, îngeraş, din Frăsineni, ţi-ai pierdut urma şi a doua zi l-au găsit mort pe Berilă surorile lui. Berilă ar fi trebuit să aibă grijă de mama, rămasă fără Trencu… După ce a plecat din Frăsineni, Robert n-a mai dat nici de Doiniţa în Bucureşti… Ea era gravidă cînd o cunoscuse şi ar fi vrut desigur să-i pună copilul în cîrcă, dacă se tot ţinea de capul ei…

După nişte ani, după ce toate începuseră să-i meargă pe dos şi nu i se mai lega nimic, drept pentru care a zis să se pocăiască făcîndu-se gropar, umblînd cu morţii, a dat-o pe pocăinţă, el ar fi dat să întoarcă timpul înapoi: ar fi fost mult mai bine pentru viaţa lui, şi-a spus, dacă s-ar fi lăsat în voia sorţii rămînînd cu Doiniţa şi totodată cu Lenţica. La vremea aceea însă, n-ar fi vrut să se încurce mai mult decît se încurcase, aşa încît a fugit de la locul faptei, măcar că fapta altuia, copilul Doiniţei, care la o adică i-ar fi putut aparţine şi lui, în afara faptei care-i aparţinea în exclusivitate: Berilă, da, îl omorîse să-i ia banii strînşi la saltea şi aşa se face că viaţa lui a fost după aceea mai grea şi mai rea decît ar fi îndrăznit să creadă şi să se aştepte. Ce mai, nici n-ar mai vrea să-şi amintească…

Cît te încurcaseşi cu soru-mea, îngeraş, tălică ştii mai bine… Şi el iarăşi că n-ar mai vrea să-şi amintească. El aşa a trăit mereu, rupîndu-se mereu de trecut, încurcîndu-se tot ca să se descurce. Aşa a fost să fie pentru el: oamenii pe care i-o fi cunoscut odată şi a trăit printre ei, s-a întîmplat că nu i-a mai văzut deloc de la o vreme încolo. După ce s-a întîmplat să aibă un

crîmpei de familie şi prieteni pentru o vreme, a trebuit să se însingureze printre alţi străini, dintre care a trebuit din nou să plece, după ce i-au devenit apropiaţi. În felul ăsta şi-a tot îngreunat viaţa, cum a făcut şi anul trecut, cînd a venit şi de fapt a revenit într-un Frăsineni străin, altul decît cel pe care-l pomenise în urmă cu treizeci de ani, care acum parcă îl vede mutat aici, în Mohaci, cu tot cu casa şi camera unde l-a dus Doiniţa în seara aia de noiembrie din anul o mie nouă sute şaptezeci şi, măcar că Doiniţa nu mai e şi nici Lenţica de atunci nu mai este…

Nici tu nu mai eşti ăla care erai, îngeraş. Nu mai suntem, dar încă mai suntem ca să zăbovim să ne amintim de vremurile de demult. Să ştii că io atunci am tot stat cu gîndul la tălică şi atît de tare mă apăsa că n-ar fi lipsit mult să plec în lume să te caut… M-a ţinut în loc rostul care-l aveam aici. După ce a venit bărbată-miu de la puşcărie, am fost iarăşi femeie măritată-n rîndul lumii, cum prea rar mai vezi în vremurile astea şi ce să-ţi mai spui, îngeraş, că nici pentru mine n-a durat cine ştie ce… A durat însă îndeajuns ca să apuce să îmbătrînească şi s-o prindă grijile din urmă, s-o ia de cap şi să n-o mai lase să se gîndească la îngeri şi la cai verzi. După accidentul ăla cu mortăciuni, o bunică cu cei doi nepoţi ai ei pe care-i ducea la şcoală, şoferul ei s-a întors repede de la puşcărie, după nici un an, scăpat de unul din decretele alea invocate de Robert în seara cînd nimerise în Frăsineni. A avut gura aurită, cum se zice, trimiţîndu-i-l Lenţicăi acasă pe bărbatu-său şi parcă doar pentru a-i face fetele, că-n rest Lenţica n-a prea avut parte de el. Fetele abia de se făcuseră de mers la şcoală, cînd el s-a dat de ceasul morţii, a făcut pe dracu-n patru să-şi facă iarăşi carnet şi a început să lucreze iarăşi pe basculă şi a murit într-un accident asemănător celui care-l băgase în puşcărie. La nici un an, Lenţicăi i-au murit socrii; stînd în casa lor singură de-acum îşi punea nădejdea în ei la atîtea treburi şi munci în gospodărie şi să aibă grijă de fete. După ce a rămas doar ea cu fetele, i-a fost şi ei tot mai

greu… Ioana, maică-sa, a murit şi ea cam tot pe-atunci, la doi ani după Trencu… Da’ mă vait c-am uitat să-ţi spui, îngeraş, că înainte de mama a murit Doiniţa, cînd a avortat copilu’ ăla care zici că ar fi vrut să ţi-l puie-n cîrcă şi uite că a atîrnat pe ea ca şi un blestem. Care io mă vait că blestem a fost cu surioara mea, la care Robert că acelaşi blestem m-a făcut să mă întorc în Frăsineni după atîta amar de vreme, ca să văd şi să-mi amintesc.

Lenţica scoase de sub unul din paturile-laviţă măsuţa joasă, rotundă, cu trei picioare. Asta n-o fi un blestem, spuse, că m-ai văzut şi ţi-ai amintit, însă Robert a vrut să spună altceva, şi anume că i s-a dat să se întoarcă în Frăsineni la bătrîneţe ca să se chinuie… Ea îi mai spuse de frate-său, Aurel, care tocmai se întorsese şi el de la puşcărie în luna aia petrecută de Robert în Frăsineni şi Robert îl recunoscuse, îl ştia din puşcăriile prin care şi el umblase, dar se cam ferise să le-o spună din capul locului. Nu era ceva de împărtăşit acelor necunoscuţi care-l găzduiau, familia unei femei pe care o cunoscuse de cîteva zile… La o jumătate de an după ce s-a întors de la puşcărie şi s-a dus la Vîlcea să se angajeze, Aurel a dispărut. Au auzit c-ar fi fugit peste graniţă cu celălalt frate, Rîndunel, abia întors din armată şi nu s-a mai ştiut nimic de ei pînă-n ziua de azi. Rămăsese de-acum din neamul lui Trencu doar Lenţica singură. Stătea deja de cîţiva ani în Mohaci, cînd le-a dărîmat casa din Frăsineni ca să facă blocuri. Oricum nu mai stătea nimeni în casa aia şi, deşi nu li se stîrpise de tot neamul, se risipise care încotro pierzîndu-şi urma.

Rămăsese singură prea de timpuriu şi parcă tot un blestem a fost şi ăsta, în afară că fetele i s-au încurcat toate de copile cu bărbaţi şi s-au dus după ei lăsînd-o iarăşi singură, tot mai singură, ca şi maică-sa, Ioana, şi ca şi Pipilina, bunică-sa, care a luat foc şi a ars în bordeiul ei din luminişuri. Toate femeile din neamul ei au avut parte într-un fel sau altul de blestemul ăsta, să rămînă fără bărbaţi de timpuriu şi să le plece de timpuriu copiii în

lume şi nu mai spun că tot singură eşti cînd ai copii, dar n-ai bărbat, ca trei din cele patru fiice ale ei… Se bucura altminteri că-l vedea, îngeraş, cine s-ar fi gîndit c-o să-l mai reîntîlnească vreodată? Venise s-o vadă doar, are rostul lui în Frăsineni cum îl are şi ea aici… S-o vadă, să zăbovească şi să-şi amintească.

Şedeau ghemuiţi pe scăunelele joase, pe lîngă măsuţa joasă, rotundă, cu trei picioare, cu mămăliga aburindă răsturnată din ceaun în mijloc şi tigaia cu ouăle sfîrîind în untură şi castroanele de pămînt cu varză călită şi sticla cu rachiu… Toate aveau gustul de atunci, ca şi cum Robert ar fi bîjbîit printr-un vis cu Lenţica îmbătrînită, căruntă şi cu obrazul supt, striat de riduri, însemnat de un timp labil, lipsit de consistenţă, fără rost şi fără sens, precum viaţa care-ţi scapă printre degete şi degeaba te chinui s-o aduni de pe jos ca să încropeşti ceva din ea. Rachiul cu acelaşi gust şi damf puturos-înmiresmat din viaţa şi vremurile acelea dispărute şi totodată eterne, îl beau din ceşti la fel cu cele din care beau cafeaua. Cinzecurile chiar au dispărut, nu mai sunt de găsit nici în cîrciumi şi nici în fostele magazine mixte transformate în minimarketuri. Rachiul amestecat cu cafea îi înteţeşte turuiala Lenţicăi despre viaţa ei şi neamul ei dispărut, perpetuat totodată prin propriile puteri, prin fetele şi nepoţii ei… Nu-l aude pe Robert povestindu-i cum s-a întîmplat să revină în Frăsineni, de astă dată cu o femeie şi un copil ca să-şi pună iarăşi soarta la cale, să adune iarăşi de pe jos viaţa care scapă printre degete, pentru a încropi un rost în care se străduie să creadă, fără să reuşească, fiindcă el a revenit aici de fapt pentru a adulmeca urmele unui zbucium pe care-l credea stins, dar care nu-l slăbeşte nici acum şi poate că n-ar mai avea mult pînă să-l omoare… Lenţica se întrerupse. Tresări surîzînd: cine nu-l lasă să trăiască pe îngeraşul ei scump? N-ar fi mai bine să rămînă aici, la ea, s-o ducă fericiţi împreună pînă la adînci bătrîneţi, măcar că tineri nu mai sunt, dar nici pînă într-atît de

bătrîni… Păi n-ar fi mare lucru s-o facă şi p-asta, spuse Robert. Unde merge mia, merge şi suta. Toată viaţa lui a umblat prin Bucureşti cu traista-n băţ, iar la bătrîneţe a plecat tot aşa în Frăsineni, încît acum n-ar fi mare lucru să rămînă-n Mohaci. În Frăsineni îl aşteaptă o familie de care nu se simte-n stare. O femeie şi un copil pe care se chinuie din răsputeri să-i hrănească. Trage barca pe uscat, de n-ar mai avea mult pînă să dea ochii peste cap…

De o vreme ea tăcuse, îl asculta, era rîndul lui să se vaite şi abia de sendură să se domolească după ce o văzu picîndu-i bărbia în piept şi luînd-o somnul instantaneu, ca un vîrtej de furtună iscat din senin, măturînd un stol de frunze şi făcîndu-l să dispară. Tot aşa adormea şi maică-sa cîndva. A îmbătrînit Lenţica, deh, din trei ceşti de rachiu o ia apa stînd în cur pe scăunel. Poate că mai mult decît rachiul au cufundat-o-n somnul ăsta letal văităturile lui. Ea ar fi mai în drept să se vaite la o adică, îşi spuse Robert, singură aici în vîrf de munte… Adună de pe masă resturile, castroanele şi tacîmurile, fundul de lemn rotund cu jumătatea de mămăligă rămasă. Le duse în bucătăria din curte – o magazie de scînduri şi înăuntru postamentul de cărămizi cu cenuşă şi resturi de lemne carbonizate, cu pirostiile afumate pentru ceaun şi cuptorul de pămînt pentru copt pîine şi pereţii de scîndură afumaţi, toate amintindu-i iarăşi de Frăsineniul de acum treizeci de ani. Aruncă bucăţi de mămăligă căţelandrilor care-l aşteptau ţopăind şi dînd din coadă afară, în uşa magaziei-bucătărie. Zăbovi apoi cîteva clipe în mijlocul pajiştii în pantă care era partea de sus a curţii, inspirînd cu o aviditate uimită amurgul şi liniştea ţiuindu-i în urechi, timpul întorcîndu-se în sine, diluîndu-se şi dispărînd pentru a lua totul în stăpînire. Din locul unde stătea, vedea la vale grădina proaspăt săpată, separată de curte printr-un gard de scînduri înnegrite, lăsate într-o rînă şi partea din faţă a curţii pavată cu bolovani de rîu, iar la deal grajdul cu pătul cu fîn şi două coteţe pentru găini. Se vedea întorcîndu-se în sine odată cu timpul. Să rămînă în liniştea asta, să se

întoarcă, să rămînă şi să se-ntoarcă… Pînă una alta se întoarse în casă. Lenţica rămăsese aşa cum o lăsase, parcă şi mai ghemuită pe scăunel, cu fruntea sprijinită de genunchii strînşi, în poziţia unui fetus. Băgă masa şi scăunelul lui sub pat şi încercă s-o trezească scuturînd-o uşor de umăr. Lenţico, scoal’ de te culcă, scoal’ de te pişă, să nu faci pe tine-n pat… Doarme somnul morţii Lenţica noastră, deh, o luă în braţe ca pe un copil şi o puse în unul din paturile-laviţă. Nu-i mai grea decît un copil, atîrnă cît un sac cu oase scuturat deasupra unui mormînt… Pămîntul care ne înveleşte şi ne ocroteşte, o descălţă de tenişii din pînză decolorată traşi peste picioarele goale, zbîrcite, slabe, pline de stropi de noroi uscat, cu călcîile crăpate, cu negreală în crăpături şi unghiile curbate, pietrificate, tivite din belşug cu negru, amintind de copitele unui animal dispărut, pierdut, devorat de timpul acela întors în sine. O înveli cu o pătură îmbîcsită de miros greu de grajd şi se întinse şi el în celălalt pat-laviţă, fără să se dezbrace, trăgîndu-şi pe el o pătură mirosind tot a grajd. Încercă să scape de frig ghemuindu-se sub pătură în mirosul acela. E frig încă aici la munte în aprilie, sau o fi frigul din oasele lui bătrîne. Adormi gîndindu-se să se ducă în celălalt pat lîngă Lenţica, să se încălzească ţinînd-o în braţe. O visă apoi întinerind pe măsură ce se apropiau zorii. Lumina zilei îi lumina chipul, pînă ce într-un tîrziu luă înfăţişarea Doiniţei. Erau una şi aceeaşi în acelaşi trup şi chip scăldat în lacrimi acide care lăsau dîre de sînge pe obraji, jelindu-l pe îngeraşul lor, Robert Diavolul, întins pe patul-laviţă, ţeapăn, cu mîinile ţepene încrucişate pe piept, iar chipul cenuşiu se veştejise şi se pietrificase aidoma picioarelor Lenţicăi, stîrnind rîsul batjocoritor al Andreei şi rictusul gurii ei strîmbate a îngăduinţă.

Se trezi devreme, cum era învăţat, dar rămase în pat pînă începu să se lumineze de ziuă şi văzu patul Lenţicăi gol. Ea se sculase cu noaptea-n cap. Dăduse de mîncare la păsări şi porc, iar acum îşi făcea de lucru în grădină

cu nişte lădiţe cu răsaduri plantate în pahare de celofibră, pe care le punea în pămînt şi le uda din găleată cu o cănuţă de tablă. Acolo o găsi Robert şi-şi petrecu toată ziua ajutînd-o la munca aceea migăloasă, făcută tot aplecat, rupt de şale sau un genunchi. I-a ţinut companie în felul ăsta încă două zile, pînă a venit Miron să-l ia, amintindu-i pentru ce plecaseră de fapt de acasă, să caute de lucru, să facă rost de bani şi uite că Robert îşi găsise de lucru în bătătura Lenţicăi. Fără bani însă, nu era rost de făcut bani în Mohaci, aşa încît o luară înapoi spre Frăsineni, făcînd tot drumul pe jos de astă dată, fără o leţcaie în buzunar.

Te iubesc te iubesc te iubesc

Într-unul din editorialele sale politice din cadrul unei rubrici cu titlu tendenţios – „Cronicile genocidului” – Laurian Susanu, director şi patron al cotidianului *Foaie argeşeană pentru minte şi cuget,* se întreba la ce ne-am fi putut aştepta dacă Ceauşescu ar fi dus-o pînă dincolo de anul 2000. Şanse ar fi avut, era de părere jurnalistul.

… unul dintre cei mai longevivi conducători din istoria modernă a României era de felul lui un ţăran vînos, călit de timpuriu în mediile de joasă extracţie ale penitenciarelor interbelice, în care a deprins arta supravieţuirii. Cu sînge-n instalaţie, cum se spune, fără îndoială că el a ştiut ce a vrut şi cum să obţină, vreme de douăzeci şi cinci de ani bătuţi pe muche. Mic la stat mare la sfat şi viteaz cum n-a mai stat, vorba poetului. Navigator dibaci în apele tulburi ale istoriei, pînă ce echipajul l-a trădat. Să ne întrebăm aşadar care i-ar fi fost şi ne-ar fi fost soarta, dacă echipajul i-ar fi rămas fidel, îngăduindu-i să moară de bătrîneţe şi să-şi facă numărul pînă la capăt? Într-o astfel de situaţie, un oraş ca Răsineniul bunăoară, aflat pe graniţa nordică a judeţului nostru, apărut practic în urma planurilor de sistematizare a satelor, ce au marcat apogeul Epocii de aur, n-ar fi avut decît de cîştigat. În cuvîntările din timpul vizitelor de lucru în cele două judeţe vecine, se spune că Ceauşescu şi-ar fi exprimat dorinţa de a extinde acest oraş nu mai puţin de treizeci de kilometri, unindu-l practic cu Rîmnicu Vîlcea, aşa încît ne e limpede ce a fost în mintea genialului strateg. Ar fi putut fi opera lui de căpătîi. „Dacă timpul ar fi avut răbdare”, vorba marelui romanicer a cărui operă a intrat la un moment dat în conflict

ireconciliabil cu viziunile şi visele de mărire ale eroului între eroi, drept pentru care a trebuit să fie sacrificat. Lui Marin Preda, căci despre el e vorba, dat fiind că l-a reabilitat pe generalul Antonescu în faţa cititorilor săi ca luptător împotriva ciumei roşii şi pentru că ultimul său roman, Cel mai iubit dintre pământeni, *era singular în epocă prin faptul că evoca închisorile comuniste, i s-a înscenat de către Securitate o moarte provocată de o comă alcoolică. Aceeaşi Securitate care nouă ani mai tîrziu avea să-l sacrifice şi pe Ceauşescu, aducîndu-l în faţa plutonului de execuţie, şi care a blagoslovit aşa-zisa revoluţie anticomunistă cu 1.500 de eroi martiri şi victime inutile. Aceeaşi care a pus la cale toate diversiunile postdecembriste, ducîndu-ne în falimentul actual. În sfîrşit. Timpul n-a mai avut răbdare, iar Ceauşescu n-a mai apucat să extindă Frăsineniul, edificînd o cetate de scaun şi o metropolă în inima ţării, care ar fi concurat de la egal la egal cu marile capitale europene şi ar fi încununat planul sistematizării.*

Să ne punem însă la lucru imaginaţia, stimaţi cititori, mergînd mai departe cu presupunerile: dacă Ceauşescu ar fi azi preşedinte, sigur e că n-am mai vedea cetăţeni evacuaţi pe capete din apartamente pentru neplata cotelor la întreţinere, sau a facturilor ratelor la bănci. N-am mai vedea cartiere şi oraşe întregi – vezi iarăşi Frăsineniul, caz tipic, intrat în iarnă fără căldură în calorifere şi fără apă caldă – decuplate de la furnizarea agentului termic, ca măsură de protecţie a statului împotriva aceloraşi cetăţeni rău platnici. Totodată, un apartament n-ar mai ajunge să coste cît cîştigul pe douăzeci de ani al unui muncitor din Combinat, iar în Combinat ar lucra azi în jur de o sută de mii de oameni, dacă…

Dacă istoria s-ar scrie cu dacă – un cuvînt cu încărcătură magică, într-un astfel de context. Istoria care în niciun caz n-o scriem şi n-o punem la cale noi, ca simpli cetăţeni sau în calitate de jurnalişti, membri activi ai

celei de-a patra puteri în stat, cum ar trebui să fie presa. Istoria-i scrisă de chiar slugile nemernice asasine ale stăpînului lor, căruia i-au luat locul ca să împingă poporul român în vremurile de pe urmă, într-o Vale a Plîngerii unde mulţi dintre români au ajuns să ducă dorul visului de aur al omenirii, din care i-a trezit revoluţia din decembrie ’89.

Istoria aşadar. Poate că cei mai în vîrstă dintre dumneavoastră, stimaţi cititori, îşi mai aduc aminte cum se spunea la începutul instalării regimului comunist: au venit slugile la putere. Ei bine, iată că-n democraţia originală regimurilor Iliescu-Constantinescu-Băsescu, instaurată de aşa-zisa revoluţie anticomunistă, au venit la putere slugile slugilor de altădată, care scriu şi fac istoria în beneficiul lor al familiilor şi tovarăşilor de clan.

Să recapitulăm: reducerile de personal prin care a trecut Combinatul în ultimii şaptesprezece ani au lăsat pe afară nişte zeci de mii de oameni, fără niciun rost, într-o lume străină, ostilă şi într-o ţară care nu mai e a lor nici cît pe vremea lui Ceauşescu, dat fiind că aparţine trup şi suflet unei elite de politicieni multimilionari care sug vlaga acestui popor pînă n-ar mai fi mult ca să-l desfiinţeze definitiv. Combinatul are azi în jur de patru mii de salariaţi, adică mai puţin de o cincime din cîţi mîncau acolo o pîine pe timpul lui Ceauşescu, la care vrînd-nevrînd trebuie să ne întoarcem ca la un reper, pentru a evalua crizele de toată mîna din aceste vremuri. Să nu uităm, aşadar, cum l-au acuzat de genocid împotriva poporului român şi l-au împuşcat ca pe un cîine înseşi slugile lui cele mai de încredere, cîinii despre care putem spune azi că au muşcat mîna care le-a dat să mănînce, definindu-şi astfel vocaţia de asasini, priceperea de a călca pe cadavre, de a se cocoţa pe ele pentru a-şi revendica privilegii, bani şi putere. Menirea şi misiunea acestor cîini a fost şi este să-şi ducă la ultimele consecinţe propriul genocid, desăvîrşindu-l, amplificîndu-l, ridicîndu-l la cote incredibile pe cel de care şi-au acuzat predecesorul.

„Omul e cîine chiar dacă nu latră”, spunea un fost poet, opozant al lui Ceauşescu, care din păcate a dat onoarea pe ruşine alăturîndu-se spoliatorilor poporului român din regimurile postcomuniste. Omul e cîine, da, aş aminti în acest sens un episod petrecut în urmă cu trei ani şi ceva pe scena noastră politico-administrativă. Primarul de atunci al Bucureştiului, demn urmaş al lui Iliescu şi Constantinescu în gestionarea genocidului împotriva poporului român, îşi construia o imagine electorală extrem de eficientă, sortită succesului, iniţiind soluţii de protecţie a cetăţenilor capitalei împotriva terorii cîinilor fără stăpîn de pe străzi. Tocmai începuse să circule la vremea respectivă un cuvînt cu priză la electorat, care a dat de lucru simţului civic: euthanasiere. După omorîrea lui Ceauşescu, alt hop de trecut pentru a ajunge la propăşirea poporului român era omorîrea cîinilor. Totodată, lesne se poate vedea cum cei care ne conduc şi scriu la o adică istoria, dau în permanenţă să se întoarcă la meseria de bază şi profesia lor de credinţă: crima. Direcţionată în cazul de faţă împotriva cîinilor. Omul este un cîine mai rău şi mai josnic decît cîinele care latră, pe care-i foarte dispus altminteri să-l ucidă.

Pe cînd afacerea se afla în fază de proiect şi se purtau negocieri cu asociaţii de protecţie a animalelor, cu vedete şi personalităţi internaţionale de tot felul dornice să contribuie cu donaţii pentru salvarea cîinilor din România, ei bine, chiar în perioada aceea de maximă exacerbare a simţului civic autohton, primarul Frăsineniului, un tip destoinic şi dintr-o bucată, inginer-şef de secţie în Combinat la viaţa lui, Vasile Robu, a pus pe cont propriu în practică proiectul abia schiţat de primarul capitalei viitor preşedinte al României. Simplu, curat, eficient: Jupîn Vasile, cum îi spun localnicii, a scos pe teren două echipe de vînători care au pornit concomitent din nordul şi sudul oraşului şi tot ce au putut prinde în bătaia puştii, mai bine de trei sferturi din populaţia canină a Frăsineniului, a fost

euthanasiat în acest fel, încărcat în camioane şi dus spre a fi incinerat la groapa de gunoi de la marginea oraşului.

A se vedea şi a se lua aminte, stimaţi cititori, cum uciderea cîinilor stă mărturie spre a confirma genocidul, în Frăsineni mai hotărît şi mai aplicat decît în alte oraşe ale României, printr-o senzaţională hăituială horror, cu urmăriri din viteza camioanelor, pînde şi descinderi în scările blocurilor unde se ascundeau cîinii, schelălăieli jalnice de cîini răniţi, tîrîndu-se cu şalele rupte, însîngerate, spre a primi glonţul izbăvitor în cap. O iubitoare de cîini martoră oculară a carnagiului, doamna Emanuela Cristescu, cunoscută în zonă ca madam Friţ, după numele cîinelui ei, ne-a povestit cele de mai sus şi cum a încercat să-l distragă de la sarcina lui pe unul din vînători, cu poveşti despre sufletul cîinilor împuşcaţi şi sufletul ucigaşilor asupra căruia apasă nişte blesteme. După cum era de aşteptat, dar doamnei Cristescu parcă tot nu i-ar fi venit să creadă, omului nu-i ardea de astfel de predici. Fiind în timpul serviciului, nu-şi permitea să se lase ispitit. Era ca şi cum l-ar fi ispitit cu un pahar de băutură, care să-i amorţească vigilenţa în îndeplinirea misiunii, în afară că, ce face, nu face de capul lui, fiind un simplu executant al ordinelor primarului, iar la o adică, dacă ar primi ordin, ar împuşca-o şi pe ea, pe doamna Cristescu, pentru că el are o famlie şi trebuie să-şi apere salariul şi slujba de la Primărie.

*

* *

Zăpada ajunsă pînă-n pervazul ferestrelor, gata să intre-n casă, nu mai lăsa pisicile Andreei să iasă afară să-şi facă nevoile. Scîrţîiau de ger în amurg trunchiurile copacilor, risipind lumina în jelanii lungi, stinse-n

oftaturi la fel de lungi, care scuturau de pe crăci guguştiuci îngheţaţi bocnă. A fost o iarnă grea prima petrecută-n Frăsineni fără căldură în calorifere şi fără apă caldă. Primarul a dat dispoziţie şi semnătură ca oraşul să fie debranşat de la furnizarea agentului termic – o măsură amînată cîţiva ani şi la o adică îndreptăţită: restanţierii la cotele de întreţinere secătuiseră bugetul primăriei cu treizeci de miliarde de lei. Situaţia creată a fost comentată în fel şi chip în presa judeţeană de diverse orientări, dimpreună cu declaraţii şi comunicate oficiale şi semioficiale ale consilierilor locali, primarului şi viceprimarului, vindicative şi deopotrivă patetice, dominate de aşa nu se mai poate, oameni buni, să ne încălzim fără să plătim, pe banii primăriei…

Pe banii mă-sii, Diavole, să fie de sufletu' lu' jupîn Vasile. Ne-a rezolvat ca pe cîinii maidanezi. Ăştia-şi puseră-n gînd să ne omoare. Şi totuşi Miron şi Robert aveau prea puţin de-a face cu frigul de-acasă, de cînd îşi găsiseră de lucru ceva cît de cît stabil, mai de viitor oricum decît zugrăvelile şi lucrul cu ziua la sapă ori la cules de porumb. Păi tot zilieri, dar nu se compara: firma aia de construcţii din Rîmnicu Vîlcea, după şase luni le-ar fi făcut şi carte de muncă; nu că şi-ar fi dorit numaidecît aşa ceva, învăţaţi cum erau de azi pe mîine, unde şi cum s-o nimeri, dar şase sute de mii pe zi era enorm, mai mult decît ar fi îndrăznit vreunul din ei să viseze vreodată. Trai pă vătrai, Diavole, aşa să ne-ajute Dumnezeu… Cîţiva ani barem de-acum încolo. Să ne hrănim familiile. Cît ne-or mai ţine curelele. Măcar de ne-ar ţine.

Şase sute de mii, adică de trei ori cît ziua de muncă la sapă, dublu faţă de cît reuşeau să tocmească la zugrăveli, chiar dacă program de şantier, de-ţi suflă vîntu-n cur pe schele zece ore pe zi, întinzînd cabluri electrice şi găurind ziduri de hale, şi după ce se întunecă, la lumina reflectoarelor. Păi cine ţi-ar da banii ăştia pe rîs? Salahoreau la instalaţiile electrice ale unor supermaketuri în construcţie din Piteşti, Rîmnicu Vîlcea, Cîmpulung,

Sibiu… În fiecare săptămînă erau mutaţi, umblau de colo colo, schimbau decorul şi peisajul surpat în vaietul viscolului. Plimbăreală-plimbăreală, să am bani de cheltuială. Numai de-am ieşi în primăvară. Cheltuiala transportului, suportată de firmă părea încă o înlesnire peste cei şase sute de mii de lei pe zi, pe cale să-i facă să nu ia în seamă istoveala navetei pe distanţe între cincizeci şi o sută douăzeci de kilometri, adăugîndu-se peste istovirea dezminţitoare a lucrului în frig.

Odată ajuns seara acasă în jurul orei zece, Robert n-ar mai fi avut cum să simtă frigul. Putea în schimb să-l vadă: gheaţa căptuşind colţul din nord al camerei, în direcţia munţilor, pe o suprafaţă de trei palme la îmbucătura tavanului cu pereţii. N-avea putere s-o topească radiatorul electric cu patru rezistenţe pe care-l ţinea între picioare ghemuit pe marginea patului în rugăciunea lui de seară. Doar că amorţea atmosfera radiatorul şi lumina camera cît să vadă frigul şi sub forma aburului respiraţiei; sufletul care dă să iasă din el plimbîndu-se deasupra patului pînă să-l ia somnul. Visa la vremurile cînd se vorbea de frigul din case şi el nu se învrednicea să-l simtă nici cît acum, pentru că şi pe vremea lui Ceauşescu îşi cîştiga viaţa afară-n frig, săpînd gropi pentru morţi sau şanţuri pentru fundaţii pe şantier, preparînd mortar, cărînd cărămizi cu roaba, sau găurind ziduri, ca acum, cu şpiţul şi ciocanul sau cu bormaşina… Atîta că atunci era tînăr şi-avea unde s-adune frig şi osteneală peste frig şi osteneală, zi după zi şi an după an, treizeci de ani şi mai bine, să ai bani de cheltuială. Nu mai am, şi gîndurile frîngîndu-se în somn, împletindu-se cu glasul lui Miron într-o spaimă lîncedă, Diavole, ăştia îşi puseră-n gînd să ne omoare… Glasul i se altera îngroşîndu-se şi subţiindu-se, se transfigura pînă-l auzea răţoindu-se într-o engleză-americană de o fluenţă poticnită, care venea dinspre bucătărie – replicile filmului de la televizor. Andreea îşi băgase televizorul în bucătărie. Dormea acolo cu Andrei şi pisicile, cu televizorul şi aragazul deschise.

Gazele de la aragaz sunt cea mai rentabilă sursă de încălzire, chit că lui nu-i prieşte înghesuiala. Mănîncă trei linguri de pilaf, lasă pe masă trei din cele şase sute de mii, să aibă Andreea de cheltuială, şi se retrage în camera lui pe întuneric, se bagă-n pat fără să-şi mai dea jos puloverele de pe el, cu radiatorul aproape de pat, pînă ar lua foc păturile. Mai bine aşa, deşi curentul costă, iar gazele-s gratis; guvernul compensează costul încălzirii pentru populaţia defavorizată, cu venituri sub cinci milioane pe cap de membru de familie, s-ar zice că peste capul primăriei, care a tăiat căldura. Şi totuşi guvernul şi primăria lucrează mînă-n mînă: subvenţia pentru căldură a guvernului îngrijorat, vezi, de soarta populaţiei aflate în pericol să înţepenească de frig, acoperă plata gazelor. Ne putem gaza la liber pe banii guvernului. O centrală de încălzire pe gaze plus instalaţia aferentă costă în jur de cincizeci de milioane. Robert văzuse în magazine şi sobe pe gaze, de cinci şi zece milioane, pentru care cît ar trebui să pună de-o parte din tainul zilnic de şase sute de mii, pînă la iarna ailaltă?

Se trezea şi adormea iarăşi încîlcindu-se în socoteli. Pînă la iarna ailaltă nu se ştie. Deja îi e cald sub pături şi-i fierb în stomac cele trei linguri de pilaf. Îi e foame, visează că mănîncă mici şi fripturi sfîrîind pe grătar. Mustul cărnii îi umple gura şi-i curge pe bărbie. Andreea e lîngă el. I se cuibăreşte în scobitura pîntecului. Andreea chiar e lîngă el, nu mai e vis. Strînge-mă-n braţe, tăticuţule, că nu mai pot de frig. Dîrdîie, îi clănţăne dinţii-n gură. Te mănîncă, Andreea, sîntem în post… Mi-e rău, tăticuţule, bagă-mi-o niţel.

Şi lui îi e rău. Îi e foame. S-ar duce la bucătărie să mai mănînce trei linguri de pilaf. Se cufunda şi adormea în urdorile încinse ale Andreei şi-n mirosul iute-putregăios, de capră al trupurilor lor îmbrăţişate strîns sub pături. Îl visa pe Victoraş fumînd şi îmbiindu-l cu o ţigară în magazia lui din subsol. Îl refuza, mi-e rău, vomit, leşin, nu mai pot să fumez, nici să beau şi

nici să mănînc. Nici nu-ţi mai trebuie, rînjea Victoraş atîrnînd în ştreang cu picioarele strînse, să n-atingă pămîntul. Se trezea iar spunîndu-şi că asta a fost anul trecut pe vremea asta, spre sfîrşitul Postului mare.

În prima zi din Săptămîna Patimilor, luni dimineaţa, n-a mai putut să se dea jos din pat să plece la muncă. Stomacul refuza totul şi deja începuse să simtă frigul de-acasă. Miercuri n-a mai putut să bea nici apă. Nu-l durea nimic. Ar fi dus-o probabil mult şi bine aşa, totul rezolvîndu-se de la sine, fără se se mai complice să bea dero cu diazepame, sau să se refugieze în subsol pe patul de scînduri al lui Victoraş pentru a urzi te miri ce planuri de răzbunare. Andreea însă a chemat Salvarea. O mişcare deloc inspirată, fiindcă zăpada începuse să se topească şi şoseaua fusese curăţată, eliberîndu-se astfel gropile, crăpăturile şi denivelările prin care a fost zdruncinat de maşină să-şi verse sufletul din el, cale de treizeci de kilometri pînă la Spitalul Judeţean Piteşti. A ajuns acolo ca bătut cu bîta de baseball în stomac. Ca şi cum suta de kilometri de navetă zilnică din ultimele luni şi-ar fi desăvîrşit lucrarea de a scoate sufletul din el cu tot cu stomac, pe toate găurile, într-o pritoceală amarnică de păcate cu voie sau fără voie. Ar fi fost multe de povestit, de mărturisit, dar îi cam expirase timpul. Să am bani de cheltuială şi nu mai avea un leuţ chior. Îi fluiera vîntul prin buzunare, iar asta era desigur limpede pentru cele trei asistente şi medicul chirurg cu şorţ de măcelar şi încălţări acoperite cu apărători de azbest stropite cu sînge. Cîteva clipe lungi îl evaluară circumspecţi. Nimerise în prăvălia lor cu intenţii deloc curate. N-arăta c-ar intenţiona să le facă vînzare, n-avea cu ce şi părea în schimb pus pe furtăciuni, aşa încît stăteau cu ochii pe el. În sfîrşit, asistentele îl prinseră de cap şi de picioare. Se opinteau de-acum din răsputeri să-l dezdoaie, ca să-l întindă pe masa de consult. Gîfîiau împroşcîndu-l cu stropi de salivă şi reproşuri:

— Uh-uh, tataie, să nu ne dai de belea! Doar n-ai venit aici să mori! Să nu ne faci vreo figură, că te-ai ars! Ce naiba ai păţit? Ai? Te-au bătut? Te-au bătut golanii să-ţi ia banii? Te-au lăsat lefter, n-are nimic, bine c-ai scăpat cu viaţă. Ori te-a lovit vreo maşină? Ce? Zii mai tare! Auziţi dom' doctor că l-a zdruncinat. Cică maşina, Salvarea… Ce? Vomiţi? Ce să facem tataie, că elicopter n-avem… Nu mai ai aer? Uh, ai vomitat pe mine. Uite dom' doctor, vomită sînge. Acuma moare!

— Dezbracă-l repede!

— A naibii pielea pe tine, tataie, nici să te dezbrăcăm nu vrei…

Refuza să se lase dezbrăcat. Se încovrigase, înţepenise. Un vierme pietrificat, Diavole, ţi-am spus că ăştia şi-au pus în gînd. I-au tăiat cu lama cele două pulovere pe care nu le mai dăduse jos de pe el de o săptămînă. Anticamera blocului operator de urgenţă se umplu de mirosul iute-putregăios, de capră sau ţap.

Medicul chirurg Vicenţiu Spiroiu care l-a operat, i-a pus un diagnostic sunînd ca un nume de scenă al diavolului făcîndu-şi de lucru în măruntaiele lui: dublu ulcer hemoragic şi peritonită generalizată. Andreea a întrebat o asistentă care-i tariful diagnosticului şi al operaţiei, presimţind probabil c-ar trebui dreasă cumva îmbîrligătura în care intrase tăticuţul ei, oricum pătruns ilegal în Spitalul Judeţean, fără asigurările sociale plătite de angajatorii care i-ar fi făcut carte de muncă. Chirurgul Spiroiu n-ar fi avut de unde să ştie deocamdată situaţia pacientului său, dar nici n-a vrut să primească cele trei milioane obţinute de Andreea cu mari stăruinţi de la madam Friţ, strîmtorată, îndatorată iarăşi la bănci, de astă dată pentru centrala de încălzire pe gaze instalată în toamnă, cînd a tăiat primarul căldura. Cine poate, oase roade, vezi, nu tot Frăsineniul se încălzeşte ca ei, gazîndu-se cu aragazul, trăgînd a pagubă, a moarte, că peste toate astea dom' doctor Spiroiu nu garantează pentru tăticuţul ei. Nu ştie dacă, nu crede c-o să

scape. Cică l-a curăţat şi l-a cusut în mare grabă la loc, după ce a ajuns pe masa de operaţie cu tensiunea zero. Numai Dumnezeu ştie dac-o mai avea zile. I l-a adus, auzi, în ultimul hal de slăbit, subnutrit, şi că ce naiba mai aşteptai, femeie, nu-l vedeai că ajunsese un pachet de oase, să-l iei pe făraş şi să-l arunci la gunoi?

Îl roagă cu bani şi el o ceartă, ca să vezi, o trage la răspundere, aproape că ţipă la ea ca la o slugă. Limbricul ăsta de doctor, mic şi slab şi congestionat, băi lindicu' principesei, sînt mîncată de din ăştia ca tine… Agresivitatea lui îi aminteşte de patronii buticurilor şi chioşcurilor de ziare unde nu reuşea niciodată să facă purici. Bărbaţii care strigă la tine să te sperie, să te complexeze, ca să-ţi poată băga mai lesne mîna în chiloţi. Te silesc să stai drepţi în faţa lor, ca să poţi răsufla uşurată cînd desfaci picioarele…

— Ce vină am io, dom' doctor, dacă aşa-i el slab de felul lui. Mai gras de-atît n-a fost, nu l-am pomenit niciodată…

— Cine te-aude poate să te şi creadă. Adică tac-tu-i om normal în bună regulă şi ţi l-am omorît io.

— Doamne fereşte, dom' doctor, cum să-l omorîţi dumneavoastră? N-a zis nimeni. Nu trebuie să vă simţiţi… Andreea se opri bîjbîind îndelung după cuvinte: vinovat… obligat… excitat poate, da, mai degrabă, excitat, dar n-apucă să pronunţe, că doctorul Spiroiu sări ca ars:

— Să mă simt cum?

Andreea înţelese că mai bine o lasă moartă.

— Nu-i tata, dom' doctor, că-i bărbată-miu. E o diferenţă de vîrstă între noi, dar să ştiţi că ne-am luat din dragoste.

— N-aş zice, după halul în care l-ai adus.

Stă în picioare în faţa biroului medicului chirurg Spiroiu, cu plicul în mînă, în poziţie de drepţi chiar, cum e silită, pregătindu-se să-şi relaxeze şi

să-i încordeze concomitent, alternativ, muşchii feselor, coapselor, pulpelor, desfăcînd picioarele pentru a îmbrăţişa strîns, căscînd totodată vulva uşor pleoştită, pe cale să cadă, dar încă ridicînd-o şi semeţind-o, încă-i tînără şi plină de draci, cotropită de o boare de spaimă plăcută, pentru a-l absorbi şi aspira pe limbricul ăsta de doctor. E rujată strident-sfidător, fardată şi rimelată gros, cu cercei mari de aur în urechi, văzîndu-se precum o zeiţă egipteană de pe un pliant. E îmbrăcată cu ce are mai bun. Cojocul de miel trei sferturi, vopsit negru şi cu blana gulerului de aceeaşi culoare, cumpărat împreună cu cerceii din banii rămaşi după ce cumpărase apartamentul din Frăsineni, se asortează cu părul blond, vopsit blond-platinat, fiindcă au început să-i apară nişte fire albe, dar arată la fel de semeţ ca vulva, strîns în coama de cal bogată şi lungă pînă aproape de crupe. Femeie adevărată. Femeie de femeie, limbricule, chiar l-ai omorît ca să-i iei locul între cracii mei. D-aia mă tot învinovăţeşti, ca şi cum eu n-aş şti… Le ştie pe toate, deşi iese rar din casă, iar din Frăsineni încă şi mai rar, cînd se întîmplă să aibă bani de microbuz ca să dea o raită printr-un oraş mai mare precum Piteştiul sau Rîmnicu Vîlcea, să caşte gura la vitrine şi chipuri de oameni, amintindu-şi de Bucureştiul căruia a început să-i ducă dorul. Umblă brambura, fără vreo treabă anume, dar acum a venit încoace cu o treabă importantă, să trateze cu limbricul. Păcat că-i aşa dus, sau poate timid, şi nu-i spune odată verde-n faţă ce vrea de la ea.

— Cu atît mai mult că-i bărbatu-tău. Ar fi trebuit să ai grijă de el. Nu l-ai văzut că nu-i în regulă? Ăsta nu-i om normal, care mănîncă, merge pe picioarele lui, munceşte… De regulat te mai regula?

— Vai, dom’ doctor… Se înroşi pînă-n rădăcinile părului tras şi întins pe ţeastă. Figura i se destinse într-un surîs tîmp. Un porc de limbric simpatic, îşi spuse.

Doctorul pufni plin de năduf:

— Barem din asta să-ţi fi dat seama că nu-i în regulă.

— Mă scuzaţi dom’ doctor, da’ era-n regulă cu regulatu’. N-am avut niciodată probleme de felu’ ăsta.

Rememora agale carnea tăticuţului ei, pe ducă se pare, lunecînd pe oase, departe de ea, păcat, păcat şi limbricul ăsta cu fixurile lui prin care tot dă s-o umilească…

— … la-i băgat în pămînt, l-ai mîncat fript, l-ai ţinut nemîncat. Nu l-ai văzut că-i ca scăpat de la Auschwitz? De cînd nu mai mînca?

— Păi dacă pleca la lucru de dimineaţă şi se întorcea noaptea, îi lăsam mîncare să-şi încălzească, să mănînce… Doar nu era copil mic să stau după el ori să-i dau în gură. Ce vină am io, dom’ doctor? După ce că abia ne ajungem şi avem şi-un copil de crescut, iarna asta ne-a tăiat căldura. Am zis c-a răcit, i-am făcut frecţii, i-am dat ceaiuri, o săptămînă am tot aşteptat să-şi revină, pînă să-l aduc la dumneavoastră. Ce vină am io? Ce era să fac?

— Să-l fi adus mai repede. L-ai adus mai mult mort. Un schelet. Şi acuma-mi vii cu trei milioane ca să ţi-l fac ca nou.

— Nu nou, da’ barem să se pună cît de cît pe picioare, să muncească să mai aducă un ban… Oftă, faţa îmbujorată i se destinse în acelaşi surîs tîmp, provocator şi îmbietor totodată, nepotrivit cu ce spunea.

Medicul clipi preţ de cîteva secunde, izbit între ochi de lumina albastră, malefică, a ochilor ei. În străfulgerarea acelei lumini îşi dădu seama că, fără să vrea, adineauri aruncase nişte vorbe care corespundeau realităţii: l-ai băgat în pămînt, deşi el se gîndise doar că făcuse asta fără intenţie, că l-ar fi neglijat, cînd de fapt o făcuse intenţionat şi perfect conştientă.

— Credeţi că scapă, dom’ doctor?

Întrebarea îi suna medicului Spiroiu ca o confirmare. Îl întreabă ca şi într-o doară dacă scapă, ca să ştie ce ar mai avea de făcut pentru a-şi desăvîrşi lucrarea. Ce curvă dementă şi periculoasă…

— Nu cred. Nu sînt şanse, spuse, spunîndu-şi concomitent că ar mai fi şanse, dacă se sustrage influenţei ei, stînd o vreme în spital. Du-te acasă, spuse, pe un ton înmuiat de blîndeţe de astă dată. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nu mai ai cum să-l ajuţi.

*

* *

…Nu întîmplător, artizanul acelei exterminări a cîinilor consemnată la un moment dat în una din „Cronicile" noastre, stă în fruntea oraşului Frăsineni de şaisprezece ani. Cei porniţi să-l incrimineze pe primarul Vasilică Robu, precum corespondenta noastră iubitoare de animale, doamna Emanuela Cristescu, alcătuiesc desigur un segment electoral infim, minoritar, care n-a crescut nici după ce, sub presiunea normelor Uniunii Europene, povestea asta cu cîini a luat o turnură neaşteptată, în afară că respectivele norme au fost un bun prilej pentru primarul Frăsineniului să-şi revendice partea, a leului, cum era firesc, din fondurile alocate pentru amenajarea de adăposturi pentru cîini şi pentru hrănirea şi îngrijirea acestora. Şi iarăşi, nu întîmplător, în virtutea semnelor şi simetriei implacabile a destinelor cîinilor şi oamenilor din România, acele adăposturi moderne au fost ridicate lîngă groapa de gunoi a oraşului, unde în urmă cu patru ani erau arse cadavrele cîinilor împuşcaţi din ordinul primarului.

S-au trimis aşadar bani europeni şi pentru ocrotirea şi integrarea cîinilor, iar Parlamentul României a votat legi care pedepsesc uciderea cîinilor şi orice fel de agresiune împotriva animalelor în general. Un efect semnificativ al popularizării acestor legi a fost că populaţia, electoratul, a făcut haz de necaz, cum că cîinele-i mai de preţ decît omul, uitînd totodată

instantaneu, sau fiind manipulat spre a uita că, la un moment dat, pe la începutul mileniului trei, primarul unui orăşel subcarpatic l-a surclasat pur şi simplu pe primarul capitalei în campania de exterminare a cîinilor comunitari, care a fost de fapt un pogrom pasibil de pedeapsă penală, conform normelor Uniunii Europene – un amănunt aparent lipsit de importanţă, stimaţi cititori, din care reiese însă foarte limpede cu ce fel de cheltuială se ţine la noi, la români, obrazul subţire al unei campanii electorale eficiente, cîştigătoare, hotărîtoare altminteri pentru destinul european al poporului român, care subzistă cu cel mai scăzut nivel de trai din zonă, comparabil cu al ţărilor din lumea a treia din Africa sau America de Sud.

Să revenim însă la pogromul cîinilor şi al oamenilor, de care puterea politică de azi a învinuit-o în permanenţă pe cea de ieri, pentru a-şi putea vedea în tihnă de treburi, recte de propriul pogrom. E bine de ţinut minte că povestea noastră se petrece într-o vreme cînd un viitor-actual preşedinte al României îşi făcea mîna în primăria capitalei pornind de la munca de jos, de la stîrpit cîini, precum un criminal ucenic care exersează pe animale, activitate ce avea să inspire nenumărate altele de aceeaşi extracţie, în buna tradiţie a tranziţiei postcomuniste dominată de crime, jafuri, banditism economic de cea mai joasă speţă, disimulat în politică de stat pentru instaurarea democraţiei şi economiei de piaţă. Acţiunile de acest gen au invocat cel mai adesea necesitatea alinierii la normele europene, făcînd abstracţie de nivelul de trai de rîs şi de plîns al românului, care a avut parte de legiferarea taxelor pe alcool şi ţigări, venind în urma taxelor pe şosele, iniţiativă pînă într-atît de populară încît a ajuns la un moment dat să se personalizeze, numindu-se taxa băsescu, plus multe alte taxe şi impozite pe tot ce mişcă-n ţara asta, părînd a avea menirea explicită de a împovăra şi ucide ca şi la propriu poporul român, dimpreună cu tăierile din

pensii şi salarii impuse de secătuirea bugetului prin furturi şi agonisiri de averi uriaşe purtînd marca eternului rînjet prezidenţial, cu care membrii grupărilor politice cu unul sau doi trandafiri au anesteziat judecata şi simţul civic al unui popor greu încercat pe năprasnele istoriei. Toate acestea au fost însoţite de diversiuni precum răpiri de ziarişti aflaţi în miezul unor conflicte internaţionale, combinate cu salvări spectaculoase datorate inspiraţiei şefului statului în a-şi regiza faptele de eroism, aspirînd în felul ăsta la titlul de erou între eroi şi erou al neamului al înaintaşului său, la a cărui asasinare şi investire cu statutul de martir şi-a dat la o adică obolul: ştim doar cum şi-a construit pas cu pas cariera politică şi carisma, ca membru marcant al FSN-ului, ca preşedinte al aripii aşa-zis reformiste desprinse din această grupare neocomunistă, ca primar al Bucureştiului şi mai ales ca preşedinte al României, iniţiind o campanie împotriva corupţiei aparent fără precedent în guvernările anterioare, dar respectînd spiritul şi buna tradiţie a acestui gen de iniţiative, care nu face uz de confiscări de averi făcute din furturi masive cu acte-n regulă din avutul ţării şi nici de arestări soldate cu ani grei de ocnă pentru spolierea şi împilarea poporului român, echivalînd cu genocidul. Din perspectiva anilor scurşi de la evenimentele din decembrie 1989, faţă de acest genocid în plină desfăşurare, îl putem considera pe Ceauşescu mic copil, dat fiind că el şi acoliţii săi îşi cam făcuseră suma şi încă se străduiau să păstreze nişte aparenţe, ale aşa zisei etici şi echităţi socialiste.

În aceeaşi notă diversionistă şi servind intereselor puterii postcomuniste, a clasei politico-economice rezultate din genocidul poporului român, a avut loc şi simulacrul deconspirării dosarelor fostei Securităţi, sub atenta supraveghere, îndrumare şi oblăduire a actualei Securităţi, urmaşă şi continuatoare a precedentei în acelaşi spirit, sub numele de SRI, precum şi condamnarea comunismului pur formală de către

fiii foştilor nomenclaturişti care au pus în practică în România această ideologie criminală. Aceste acte de justiţie se petrec sub ochii noştri, în consens cu vechiul proverb românesc care spune că, corb la corb nu-şi scoate ochii. Decît poate de ochii lumii, am spune noi, adică de ochii poporului credul ori bănuit doar de a fi credul, drept pentru care i se bagă pe gît dreptatea spre a-i îndulci pasămite alunecarea spre marasmul socio-politic-economic-cultural şi mai ales spiritual la care l-au dus guvernările post-decembriste.

*

* *

Ştia el Miron ce rahat mănîncă. Păi ce-ţi spusei io, Diavole, c-ăştia urmăreşte să ne omoare? Să ne ia dupe pîine, să ne răreasscă, că prea ne-am înmulţit şi le-mpuţim aeru'. Ne înghesuie cu foamea şi frigu', cu mizeriile de chimicale care le bagă-n mîncare şi otrăveşte aeru' şi apa cu ele, ca să te macine cu încetu', fără să simţi… Acuma mulţumeşte lui Dumnezeu c-ai scăpat. De data asta scăpaşi cu viaţă, da' mai încolo nu se ştie. Gata, te-au însemnat deja, ţi-au pus sechestru pe suflet, cum s-ar spune. Mai are să vină să ţi-l ia. De firmă scăpaşi, nu e vorbă… Ce-ai fi zis, c-apucaşi pe Dumnezeu de-un picior cu şase sute de mii pe zi? Uite că ţi se tăie. Da' să nu-ţi pară rău. Şi ce mare chestie dacă ţi-ar fi făcut carte de muncă? La ce ţi-ar fi folosit asigurările medicale, dacă n-ai mai fi avut zile de la Dumnezeu? Dumnezeu ne dă zile şi ăştia ie chitiţi să ni le ia, să rămîie ei să-mpărăţească lumea, lasă-i… Şi ce mare nenorocire dacă or să te puie să le plăteşti spitalizarea? Vinzi apartamentu' şi te-ai scos, ai scăpat de datorie. Nu-i al tău, aha, ie al Andreuţei şi n-ar pune curu' ea ca să te salveze…

După ce n-a mai vomitat sînge, s-a căcat sînge o vreme şi las’ că-i bine, mulţumeşte lui Dumnezeu c-ai scăpat. Spune mai bine ce văzuşi cît umblaşi pe dincolo. Pe dincolo, da, umblase prin frig şi zloată, uneori printre nămeţi de zăpadă cît casa şi viscolul şuierînd îl izbea peste faţă cu ace de gheaţă. Toate toamnele şi toate iernile a umblat, de cînd se ştie pe lumea sta, cum de bună seamă c-o să umble şi pe lumea ailaltă. A umblat pînă s-a trezit conectat la aparate, cu perfuzii şi sonde şi mîinile legate de patul de fier cu faşe de pansament răsucite ca nişte frînghii. A văzut lîngă el o asistentă grăsuţă şi îmbujorată, alta decît cea care-l întrebase dacă l-a bătut cineva ori l-a lovit o maşină. Părea femeie de treabă aşa că a îndrăznit s-o roage să-l dezlege. Asta nu-i mai vorbea cu tataie, ci cu unchiule, nu te dezleg că dai din mîini şi-ţi scoţi perfuziile şi-i păcat de Dumnezeu, după cît ne-am chinuit cu tine. Ne faci greutăţi, unchiule, d-aia te-am legat.

Unchiule, auzi, cu cine crede că vorbeşte femeia asta smintită? I-au pus sechestru pe suflet şi nu le e de ajuns. Vor să-i anuleze şi identitatea, dar încă-i în stare să-şi amintească: el e Robert Diavolul, duce de Normandia. A dat din mîini ca să se apere de ăştia care vor să-i ia viaţa, să-l omoare cu frigul şi foamea, cu otrăvurile care le bagă-n mîncare, în apă şi-n aer. Ca să fie mai siguri, l-au tăiat, l-au hăcuit ca pe o vită la abator. I-au făcut în burtă o gaură cît o uşă de catedrală, ca să scoată sufletul din el şi i-au băgat ace în mîini şi sonde prin toate găurile, dar uite că n-au reuşit să-l răzbească, să-l facă să joace cum îi cîntă ei. Numaidecît îşi va reveni şi o să le arate el cine-i Robert Diavolul.

Pînă una alta îi promise asistentei c-o să stea cuminte. N-o să mai dea din mîini şi fu dezlegat. Primul lucru pe care-l făcu cu mîinile odată eliberate a fost să tragă sertarul noptierei de tablă vopsită alb. Ceva îl îndemna să caute şi găsi un căpătîi de lumînare şi o cutie de chibrituri, care-

i întăriră nădejdea şi curajul: n-ar fi murit fără lumînare, în afară că murind în Săptămîna Patimilor, ar fi găsit deschise porţile Raiului.

A zăbovit în spitalul judeţean o lună, ca într-o lungă aşteptare la porţile Raiului, stînd la o adică după medicul chirurg Spiroiu, care n-ar fi vrut să facă treabă de mîntuială, în afară că-l ţinea pasămite departe de influenţa malefică a femeii ăleia demente şi periculoase, cum o ghicise din prima clipă cînd o văzuse. În fapt, pacientul Stan Robert trebuia întremat pentru a rezista la încă o operaţie. Medicul îi spuse de altfel care-i situaţia: presat de timp şi de împrejurări, de slăbiciunea lui extremă mai ales, a trebuit să se grăbească. Nu l-a lucrat pe îndelete, cum scrie la carte, deoarece s-ar fi putut să nu facă faţă, iar după o operaţie pe deplin reuşită, cu stomacul curăţat şi cusut trainic, să nu supravieţuiască. Operaţia reuşită şi pacientul mort, cum se spune. Cine-i de vină în toată îmbîrligătura asta, dacă nu diavolul care şi-a băgat coada în tăietura bisturiului? Aşa se face că a preferat o cîrpeală pe grabă, o improvizaţie care să-i ofere şanse de supravieţuire ca să ajungă în bună stare pentru o nouă operaţie, care-l va face ca nou. Medicul chirurg îşi punea toată nădejdea în strategia lui, susţinută de compasiunea pentru sărmanul tataie care n-a lipsit mult ca să dea colţu’, ca şi din greşeală, mă rog, asta pînă a aflat în sfîrşit cu cine are de-a face: pacientul Stan Robert n-are asigurări medicale plătite şi nici carte verde prin care să dovedească contribuţia bănească la asigurări; există desigur mulţi bătuţi de soartă în astfel de situaţii, nimeriţi din greşeală sau cu bună ştiinţă în spitale, săvîrşind ilegalităţi care la o adică s-ar mai trece cu vederea, că doar oameni sîntem, nu cîini. Cîini d-ăia care latră, care conform Andreei, doamnei Friţ sau canalului de televiziune *Animal Planet*, nu sînt atît de cîinoşi ca oamenii, aşa încît graţie stării sale de cadavru ambulant, pe cale de a stîrni jalea şi compasiunea, pacientului Stan Robert i s-a trecut cu vederea. Medicul Spiroiu l-a iertat cu de la sine putere de plata

spitalizării. L-a trimis însă acasă în cea mai mare grabă, pînă nu şi-ar fi dat seama direcţia cum a operat în actele de externare, riscîndu-şi la o adică cariera şi postul în Spitalul Judeţean.

Să se roage de-acum pentru sănătate celui care l-a cîrpit cît să nu moară şi l-a ţinut în spital la căldură, pe mîncarea şi medicamentele statului, iar în rest să-şi ia adio de la o a doua operaţie care să-l fi făcut ca nou şi care nu i-ar mai fi trebuit de altfel nici făcută cadou. Se cocîrjase şi mai mult şi se scobise. Arăta ca un ac de undiţă strîns special cu patentul, ca să poată agăţa soiuri de peşti mai versaţi în lupta cu pescarii. Cu măruntaiele măcinate de slăbiciune, ajunsese umbra umbrei care fusese cu două luni în urmă. Coapsele şi gambele îi colcăiau de junghiuri şi cîrcei, după ce în primele două săptămîni petrecute în spital mersese doar ţinîndu-se de pereţi pînă la closetul din capătul culoarului. Douăzeci de metri dus şi încă douăzeci întors înapoi la pat, ca şi prin frig, zloată, ploaie cu spic de zăpadă, cu încălţările rupte şi picioarele ude, oprindu-se să-şi tragă sufletul din doi în doi metri. Îi amorţeau muşchii pulpelor, iar culoarea lui cenuşie vira spre străveziui. I se scursese mai bine de jumătate din sînge din instalaţie. S-ar fi cuvenit să recupereze postul care-n Săptămîna Patimilor dăduse să-l scoată din lumea asta, ca să-l bage-n Rai gata mîntuit, dacă nu l-ar fi ispitit Andreea cu strînge-mă-n braţe tăticuţule… Te mănîncă, Andreea, uite porţile Raiului ne aşteaptă deschise. Nu-i ăsta Raiul, ba tocmai dimpotrivă: ne frecăm pînă uităm de sufletele noastre şi o mie de draci se reped să ne hăcuiască… Nici de data asta n-a fost să fie, să se mîntuiască. A ratat iarăşi la mustaţă. I s-a comutat pedeapsa, sau graţierea, tot un drac. I s-a prelungit ispăşirea prin frig şi zloată. Ar mai fi avut ceva de aşteptat, poate nu aşa mult. Tocmai sărise de şaizeci de ani. Să mulţumeşti lu’ Dumnezeu, Diavole, să zici bodaproste c-ai apucat. Miron îl fericea. Păi cîţi nu se duce de tineri, la treizeci, patruzeci? Taci că-i bine, ai ieşit basma curată. Bagă-n

tine acolo ce-ţi pune Andreuţa în farfurie, ca să prinzi puteri. Nu mai fi şi tu aşa simandicos… Aşa-i el de fel simandicos, gomos, pretenţios – stomacul se scutură de poverile bunătăţilor ca un catîr îndărătnic, care nu mai vrea să ştie nici de vorbă bună, nici de înjurături, nici de bătaie. Mititeii ăia mai mari şi mai ieftini decît oriunde-n lume, care cu mirosul sfîrîielii şi fumului îi momise la o adică în văgăuna Frăsineniului, şi mai tronau pe grătarele SRL-ului Caracatiţa fripturi, ficat, inimă şi rinichi de porc sau viţel, pe alese, copănele şi piept de pui, macrou, hering şi hamsii cu mujdei de usturoi, iar pe tarabele privatizaţilor din piaţă banane, portocale şi mandarine turceşti şi greceşti, kiwi şi rodii, prune şi mere turceşti, dac-ai fi strîmbat din nas la cele care se coceau în livezile de pe dealuri unde te-ai fi dus să culegi ca din grădina Raiului, dar lui îi pica greu şi uite că-i era dat să rămînă cum îl scuipase diavolu-n lume: subţirel şi curbat ca o foaie de arc, hi-hi-hi… Vezi de treabă că nu-i de rîs, Diavole, mai rău de ăia care moare de graşi, să se sature viermii de hoitu’ lor…

Îşi depăna agale convalescenţa plimbîndu-se pe dealuri, prin plantaţia de meri şi pruni pe care o redescoperea ca o grădină a Raiului, în timp ce stomacul o lua uşurel din loc reînvăţînd de pe o zi pe alta ce uitase. Uneori îl însoţea şi Miron, care se lipsise şi el de firma de construcţii. Îi ajunsese desigur şi lui la os: pe lîngă că ăştia au în plan să-i rărească, moartea-i oricum pe urmele lor. Îi urmăreşte pas cu pas, Diavole, vezi bine că moare lumea pe capete. Ce să mai zici, dacă pînă şi sărmanu’ nostru primar jupîn Vasile, şi pe el îl luă, la doar şaizeci şi şase de ani. Cine ar fi zis? Păi după cîte case şi cîtă agoniseală de conturi în bănci, de-şi puse tot neamu’ la adăpost pînă de-acum într-o sută de ani, ce i-ar fi lipsit decît numai zile de la Dumnezeu? Şi ce pomană-i făcură neamurile, văzuşi, cu mese-ntinse cu de toate bunătăţile în toate localurile din oraş, mai ceva decît la vot. Tot Frăsineniul a băut şi a mîncat de pe urma lui şi l-a jelit cu lacrimi amare, păi

ce dacă le-a tăiat căldura astă iarnă? Omu’ nostru nu ţine rîcă, Diavole, omu’ nostru-i îndelung răbdător şi iertător, şi care ie salariaţi şi răzbătători făcură împrumuturi în bănci să-şi puie centrale termice. Îi duru fix în cur că le tăie primarul căldura. Nu toţi ie ca noi cîini de pripas, fără salarii şi fără asigurări medicale… Păi şi ce dacă împuşcă cîinii, că p-ormă tot el le făcu adăposturi, îi castră, îi vaccină şi-i capsă la urechi ca să se ştie că ie cîinii noştri. Tot ce făcu jupîn Vasile ie bun făcut, numa’ lucruri bune. Lumea îl votă îl jeli şi-i mănîncă pomana…

Măcar că nu-i plesnise stomacul, lui Miron îi dăduse mîna să renunţe la cele şase sute de mii pe zi. Simţea nevoia de odihnă, să se întremeze, deh, nu mai e nici el tînăr la cei cincizeci şi patru de ani cîţi are. Se cuvenea totodată să schimbe aerul şi decorul. I se făcuse iarăşi dor de maică-sa şi de Mohaci, dacă îl dusese capul să pună nişte bani deoparte cît lucrase la firmă şi nu e vorbă c-ar fi avut şi pentru Robert, dacă l-ar fi însoţit. Bani de drum, şi ceva de cheltuială. Trebuie că i se făcuse dor Diavolului de dada Lenţica, ar merita să-i mai împingă o vizită… Robert n-avea însă niciun fel de tragere să robotească-n bătătura Lenţicăi pe mîncare şi poveşti de cînd erau în floarea tinereţii, care mai degrabă l-ar fi secat decît să-l întremeze – Să am bani de cheltuială, mă rog, aş veni, m-aş întoarce, aş pleca… Dacă pleacă, Miron ar face bine să-i lase nişte bani. Din bucata mea de pîine, da, am hrănit un om şi-un cîine… Mai mult de un milion n-are de unde. Buni şi ăştia, să fie primiţi de stomacul lui beteag şi-i lăsă totodată şi-un cadou ca să-l ţină minte şi să ţină aproape de prietenul lui: un telefon mobil şi-şi cumpărase şi el unul din banii strînşi din cîştigul de la firma de construcţii. Fusese mai cumpătat decît cu banii primiţi în contul disponibilizării, dacă nu-i picaseră ca din cer şi se chinuise pentru ei şi nici nu fuseseră atît de mulţi.

După ce se achită de Diavol, Miron plecă la maică-sa cu inima împăcată, fără să-i lase desigur Luminiţei nici un şfanţ. Doar în felul ăsta o să înveţe să se descurce pe cont propriu. Aşa ar trebui să procedeze şi Robert cu Andreuţa lui, să nu-i mai caute atîta-n coarne, mă rog, chiar aşa proceda, măcar că el unul rămăsese-n sînul familiei pe care nu mai era în stare şi-n putere deocamdată s-o hrănească. Se străduia să iasă din convalescenţa prelungită mărşăluind pe dealuri în fiecare dimineaţă preţ de zece-cincisprezece kilometri. Un bun exerciţiu, desigur, fortifiant pentru trup, suflet şi duh, s-o iei dis-de-dimineaţă pe răcoare sau arşiţă, pe ger sau ploaie cu spic de zăpadă… Se întorcea acasă dărîmat şi deopotrivă fortificat, dezmeticit parcă în primăvara din cîntecul Privighetorii Carpaţilor al revenirii din bătrîneţe şi moarte în viaţă şi tinereţe. Puţin pînă-n prînz aluneca la loc în toropeala lîncedă a convalescenţei, un soi de dor de moarte din care se opintea să se scuture, de astă dată luîndu-l pe fiu-său din faţa televizorului, de la desene animate, să-l scoată la plimbare. Dacă-i vacanţă, nu înseamnă că trebuie să ne drogăm cu desene animate. Lui Andrei nu-i plăcea însă prin livezi pe dealuri, n-avea firea sportivă a lui taică-său, deşi parcă ar fi înţeles că nu-i a bună cu statul în faţa televizorului ceasuri în şir. Făceau un mic ocol prin oraş, cît să cumpere Robert o *Foaie argeşeană* de la un chioşc de ziare, după care poposeau într-un spaţiu de joacă pentru copii amenajat de proaspătul defunct Vasile Robu, purtîndu-i numele pe un panou de tablă prins pe stîlpi de ţeavă printre leagăne, balansoare şi tobogane de plastic colorat şi inox, de ultimă generaţie şi bănci pentru bunici pensionari veniţi cu nepoţeii la joacă. Arăta şi el ca un vajnic pensionar fără pensie şi cu un fiu în loc de nepot, stînd cumva izolat pe o bancă la umbra frunzişurilor unor arţari tineri şi picotind cu nasul în *Foaia Argeşeană pentru Minte şi Cuget*.

Citea de fiecare dată editorialul de la rubrica intitulată „Cronicile genocidului”, atras, sedus chiar, de fotografia directorului şi patronul ziarului Laurian Susanu – un bărbat cu fălci puternice, rotunjite şi un început de guşă, la treizeci şi ceva de ani. Coama de păr creţ năclăită parcă de briantină rima cu lumina dîrză din priviri făcînd să se perpelească în Robert un sentiment ciudat, nemaiîncercat din copilărie şi adolescenţă, cînd i se părea că-şi regăseşte tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată cercetînd chipuri ale necunoscuţilor de pe stradă. Băi găozare, care scrii la ziare! Ce vrei de la viaţa mea? Ceva părea să-l lege de tipul din fotografie, ca şi cum s-ar fi înrudit cu el şi dădea să şi-l apropie şi încă nu reuşea. Dacă nu cumva o luase şi el pe urmele Andreei, cu crizele ei în care o văzuse în oglindă pe madam Friţ înainte de a o cunoaşte. Dacă l-a lovit la stomac, n-ar fi mare lucru acum să i se urce şi la cap.

*

* *

Foaie Argeşeană pentru Minte şi Cuget este cel mai ieftin ziar de găsit pe tarabele de presă din Frăsineni şi de bună seamă că şi cel mai bine vîndut din judeţ. Pe lîngă acele „Cronici ale genocidului” care lovesc în stînga şi-n dreapta luînd în permanenţă pulsul vieţii politice din judeţ şi din ţară şi perorînd pe diverse teme socio-culturale, subzistă încă rubrica de publicitate cu titulatură singulară, „Servicii Sexuale”, în care-şi investise Miron cîndva salariul pe doi ani primit în contul disponibilizării din Combinat. Bineînţeles că pe Robert nu-l interesează aşa ceva, nu doar că n-ar avea ce investi, dar se cuvine să se concentreze asupra altora. Citeşte cap-coadă de cîteva ori, pînă aproape să înveţe pe dinafară, rubricile de vînzări-cumpărări de case şi cele de oferte de serviciu. Plănuieşte o combinaţie pe care i-a

împărtăşit-o de altfel Andreei şi ea s-a arătat deschisă: să vîndă apartamentul şi să găsească ceva mai ieftin… Iarăşi, da, dacă împrejurările o cer, trebuie desigur să ne mişcăm, să schimbăm locul ca să schimbăm iarăşi norocul. Ceva mai ieftin, mai avantajos şi mai sănătos, da, o casă prin satele din împrejurimi, cu cîteva mii de metri de teren, curte, grădină, tot ce trebuie, cît să se poată gospodări şi trăi din roadele pămîntului, cum se spune, iar concomitent să se cîrpească din diferenţa de preţ. O altă mutare salvatoare aşadar, deşi nu mai sînt în pericol să fie scoşi afară-n stradă. Au scăpat de grija întreţinerii odată cu debranşarea de la agentul termic, dar uite că tot nu e-n regulă, iar pînă ar fi găsit casă, el tot ar mai avea ceva de făcut. Să caute-n *Foaie* oferte de serviciu pentru paznici, portari ori gardieni publici, genul de muncă potrivindu-i-se cel mai bine de-acum, după cît l-a debilizat boala. Asta în caz c-ar mai trage nădejde s-o mai tîrîie cîţiva ani. Vezi bine la o adică, boala şi bătrîneţea vin de la sine, fără să mişti un deget, în timp ce sărăcia e un fel de bonus, care ţi se dă ca o garanţie a mîntuirii. După vîrsta de treizeci de ani parcă începuse, constrîns de împrejurări, să deprindă această învăţătură de căpătîi, care acum, odată sărit de şaizeci, s-a îndurat să-l izbească în moalele capului obligîndu-l să ia aminte, să se bucure totodată de felul cum a fost momit şi adus pe marginea prăpastiei, oferindu-i-se posibilitatea salvării.

Robert surîde imperceptibil în lumina rumenă a amiezii de august filtrată prin frunzişurile arţarilor tineri. Îi e bine, un bine prelins ca mierea din sfîrşeala bolii, intens şi presimţindu-l etern. Dacă ar muri aici pe bancă la umbră, lîngă zarva copiilor înghesuindu-se la leagăne şi balansoare, dispărînd treptat din auzul lui, sufletul i s-ar înălţa prin frunzişuri ducînd cu sine spre cer binele acela. Meditează, picoteşte, sufletu-i pîlpîie ca flacăra unei candele care aproape şi-a consumat uleiul. În răstimpuri tresare şi-l caută din ochi pe fiu-său printre copii. E păţit. Într-o zi s-a întors acasă fără

el. Nu-i mare lucru să dispară un copil de nouă ani, deşi nu-i tocmai lesne să se rătăcească în oraşul ăsta format dintr-un bulevard-şosea de trei kilometri din care pornesc cincisprezece străzi de maxim un kilometru, terminîndu-se în poalele dealurilor şi-n zăvoiul de pe malul rîului, aşa că n-a intrat nimeni în panică. Dacă Andrei era să rămînă fără tată, cum îi spusese neroada de maică-sa, îndoctrinată de medicul chirurg Spiroiu, iar el povestise colegilor de clasă o aventură din filmele de desene animate: nici n-o să vă vină să credeţi ce s-a întîmplat cu tatăl meu… Aşadar dacă el era să-şi piardă tatăl, e puţin probabil ca taică-său să-l piardă pe el. A apărut de altfel după două ore şi ceva. Fusese să se plimbe prin oraş cu nişte copii mai mari decît el, printre care şi doi din fiii lui Miron, aşa că fusese ca şi-n familie. Plecase de la leagăne pe furiş, fără să-l anunţe, pentru a nu-l pune pe tăticuţul lui într-o situaţie jenantă faţă de copiii ăia, care-l luaseră după ei nu doar la plimbare, ci şi să cumpere îngheţată. Robert n-avea să-i dea bani pentru îngheţată, aşa că nu l-ar fi lăsat să plece. Intuise, vezi, e destul de dezgheţat pentru un copil de nouă ani, care stă toată ziua cu ochii în desene animate.

Cînd se întorceau acasă de la leagăne, era trecut de ora patru. Pentru prînz şi cină deopotrivă existau din belşug mere şi prune din plantaţie şi ciuperci adunate din pădure, gătite sub formă de ciulama, ostropel sau fripte pe grătar. Aveau şi pîine, slavă lui Dumnezeu. Lui Robert îi stătea totuşi pe limbă să-i spună putorii de Andreea să-şi mişte fundul la muncă, vede bine doar că la el nu-i nădejde să se întremeze prea curînd. N-ar fi avut însă rost să mai tulbure nişte ape şi aşa îmbîcsite în ultimul hal. Îi dăduse satisfacţie la o adică nemaiumblînd cu Miron, faţă de care ea îşi păstrase întreg dispreţul şi aversiunea dobîndite prin madam Friţ, dar tot prin madam Friţ se împrieteni cu sora acesteia, nu alta decît Luminiţa lui Miron. Andreea se acomodă foarte bine cu Luminiţa, iar lucrurile se legară cum nici n-ar fi îndrăznit să spere Robert sau Miron: pe la sfîrşitul lui august nevestele lor s-

au cuplat ducîndu-se împreună la cules de prune pentru două sute de mii pe zi de căciulă. Nevoia te învaţă, vezi, Luminiţa fiind mai înghesuită şi decît Andreea, cu trei copii de hrănit şi fără nicio speranţă de ajutor de la soră-sa. Madam Friţ ar fi ajutat-o cu bani mai degrabă pe Andreea decît pe soră-sa, pe care n-ar fi iertat-o-n veci că s-a împăcat cu Miron şi l-a primit înapoi acasă, după cîte i-a făcut şi-i face, uite-l că şi-a pus palma-n cur şi s-a dus la mă-sa şi-a lăsat-o de izbelişte cu copiii…

Pînă la urmă însă, tot răul spre bine. La fel ca soţii lor pînă mai deunăzi, Andreea şi Luminiţa se îndemnau să umble împreună cu folos. La începutul lui septembrie, cînd s-a terminat cu prunele, au continuat să-şi facă de lucru adunînd ciuperci din pădure, cu copiii după ele şi uneori le însoţea şi Robert. S-ar fi dus şi la prune cu ele, dacă i-ar fi permis stomacul să stea aplecat şi pe vine multe ceasuri pe zi şi să care găleţi cu prune. Era ca şi infirm. Trăgea totuşi speranţă că-şi va reveni cît ar fi încurcat-o de azi pe mîine cu ciupercile. Adunau şi umpleau saci cu ghebe, bibalaci, gălbiori, văcăruşi, ciuperci de livadă şi alte soiuri cărora nu le ştiau numele, dar nu păreau să fie otrăvitoare. Să pună la murat, da, la iarnă or să bage-n ei ciuperci murate. Era un an foarte bogat în ciuperci, aflaseră din ziare şi de la televizor despre nişte cazuri de otrăviri. N-aveau decît să meargă pe mîna lui Robert, care pretindea că le ştie şi le deosebeşte pe cele bune de cele otrăvitoare. N-ar mai fi contat că învăţase să le deosebească de la Miron, în care Luminiţa nu mai avea nici un strop de încredere, deşi din iarnă pînă mai încoace, stătuse la mîna lui, trăind din banii cîştigaţi la firma de construcţii. Luminiţa era la fel de înaltă ca soră-sa, mai tînără cu opt ani şi nehăcuită de operaţii, mai sănătoasă şi totuşi arătînd mai uzată decît madam Friţ. Plimbările lungi prin pădure după ciuperci erau un bun prilej pentru ea ca să-l bîrfească pe bărbatu-său Andreei, cu oarece reţineri cînd îl aveau cu ele pe Robert, care i-ar fi spus. Adică n-ar fi el Miron om rău, cum se spune,

ci mai degrabă pămîntu’din care-şi trage vlaga, că-l ţine ca să umble chiaun prin Mohaci în loc să stea în Frăsineni să-şi aibă grijă de familie.

În aceeaşi formaţie în care mărşăluiau prin pădure după ciuperci, pe cincisprezece septembrie, la zece dimineaţa, descinseră în curtea şcolii la serbarea de deschidere a anului şcolar. Robert cu cele două femei după el, cu Andrei care trecea în clasa a treia, băieţii lui Miron aflaţi în ultimele clase şi-n plus madam Friţ, cu cîinele-n zgardă, profitînd de lipsa lui Miron ca să-şi însoţească nepoţii şi să caşte gura. Chiar atunci Miron îi telefonă lui Robert, nicidecum ca să se intereseze de nevastă-sa şi de copiii care începeau şcoala, ci ca să-i spună că s-a plictisit în Mohaci şi a cam rămas şi fără bani şi dacă n-ar fi bine, cît o mai ţine vremea bună să se întoarcă împreună pe şantier, la firma de construcţii. Robert îi spuse să se întoarcă deocamdată acasă şi-or mai vedea ce or să facă. Adevărul e că-n nici un caz nu s-ar fi bazat să lucreze din nou pe şantiere, chiar şi-n condiţii mult mai bune decît astă iarnă. Dacă i-ar fi plesnit iarăşi stomacul, e puţin probabil că de astă dată şi-ar mai fi găsit loc în Spitalul Judeţean, ceea ce ar fi însemnat la o adică încă o şansă de mîntuire căreia îi dădea cu piciorul. Aşa să ne ajute Dumnezeu, Diavole. Miron s-a întors în Frăsineni după o vacanţă de aproape trei luni, cu gînduri bune, iar prezenţa lui printre ei se dovedi de bun augur. Cu toată rîca pe care i-o purtau şi Luminiţa şi Andreea, erau totuşi o familie mare, reunită temporar, aşa încît el găsi de lucru pentru toţi la cules de porumb, cu două sute de mii pe zi de căciulă şi uite că se învoi şi Robert cu stomacul lui în pioneze, să se rişte. Două săptămîni au slugărit cîteşipatru pentru un tip care luase în arendă douăzeci de hectare peste gîrlă. Slugi la slugile din neam, au strîns roadele cîmpului pentru alţii, ei neavînd hambare unde să strîngă şi nici vite de hrănit. Au tăiat şi au strîns cocenii încă o săptămînă, pentru o sută de mii pe zi, iar de-acum Miron ar fi putut să caute prin Frăsineni un apartament de zugrăvit.

Astfel a trecut toamna aceea lungă, cu multe zile însorite pînă-n decembrie şi tot într-o şovăială şi o aşteptare au intrat în iarna blîndă, fără pic de zăpadă, ca pentru sufletele lor rebegite. Oamenii de ştiinţă experţi în meteorologie decretaseră că, din pricina încălzirii globale, toate iernile vor fi aşa, încît se putea spune fără teamă de a greşi că Dumnezeu ţine cu ei, cu ăştia fără căldură în case.

Nu le mai ardea de slugăreală, iar dacă strînseseră roadele pămîntului, fie chiar şi pentru alţii, de-acum îi trăgea la zăcere şi huzureală zgîindu-se la pereţi. Pe peretele dinspre munţi al camerei lui Robert, în locul gheţii care însemna în fiecare an miezul iernii, apăruse un soi de pînză freatică, o hartă de umezeală de forma unui bust fără cap şi cu mîinile tăiate de la jumătatea antebraţelor. Părea puloverul acela de care nu vrusese să se dezbrace cînd ajunsese în anticamera blocului operator a Spitalului Judeţean şi asistentele i-l tăiaseră cu lama; umbra sufletului său dînd să urce la cer şi poticnindu-se-n tavan, care spre primăvară se zvîntă căpătînd culoarea verde-argiloasă a igrasiei.

*

* *

Pentru o mai bună înţelegere a ce ni se întîmplă, ce ne aşteaptă şi ce ni se pregăteşte, să aruncăm, stimaţi cititori, o privire fugară în urmă, peste istoria tinerei noastre democraţii, amintindu-ne bunăoară că după cîştigarea primelor alegeri libere de către Iliescu-FSN cu o majoritate de aproape nouăzeci la sută, recent învestiţii cu nobila misiune de instaurare a democraţiei şi economiei de piaţă în România, simţindu-se primejduiţi, contestaţi, ilegitimi ca ucenici trădători şi fii denaturaţi ai defunctului dictator, şi-au dorit o unanimitate pe care au şi obţinut-o de altfel, chemînd

minerii ca să aducă la ordine cu bîta populaţia contestatară. În vîltoarea acelor evenimente, românii cu vederi democratice care au decis să rămînă în ţară, cînd mulţi conaţionali au înţeles că nu mai e nimic de sperat şi au emigrat, au tras nădejde la o ameliorare a situaţiei prin aducerea la ordine a clasei politice în formare cu ajutorul forţelor democratice ale societăţii civile. Aceasta ar fi avut o contribuţie decisivă, alături de presa recent eliberată de cenzură, în elucidarea unor dileme precum: aflarea adevărului despre revoluţia-lovitură de stat, cine au fost teroriştii, situaţia victimelor-eroi martiri căzuţi în timpul luptelor de stradă, realizarea lustraţiei prin impunerea punctului opt al Proclamaţiei de la Timişoara, scoaterea la lumină, spre a fi făcute publice, a dosarelor Securităţii, pentru a bloca accesul în funcţiile de conducere a instituţiilor democratice, a foştilor securişti, turnători şi informatori şi multe alte deziderate de acest fel.

Societatea civilă aşadar, de ea ar fi depins viitorul democratic al României în acele momente, în a doua jumătate a anului de graţie 1990. Care era starea şi posibilităţile respectivei societăţi? Cea mai notorie ispravă a societăţii civile de la noi a fost desigur decapitarea regimului Ceauşescu. Nu trebuie uitat însă, că acea acţiune s-a desfăşurat sub supravegherea strictă şi prin contribuţia directă a departamentelor Securităţii. Sînt lucruri ştiute, îndelung vehiculate în presă şi-n literatura de specialitate, dar care se cer repetate oricît de des, dat fiind că cei implicaţi au tot interesul să se uite: slugile nemernice care şi-au trădat stăpînul şi l-au asasinat în sfînta zi de Crăciun în numele poporului, şi-au pecetluit lucrarea prin 1500 crime inutile din rîndul societăţii civile. Aceleiaşi societăţi civile aparţin şi militarii ucişi la revoluţie, din ordinul superiorilor şi-n numele aceloraşi deziderate pe care le vedem concretizate prin amplificarea şi ridicarea la cote incredibile a genocidului poporului român de care a fost acuzat Ceauşescu.

Multe evenimente postdecembriste, precum cele din martie 1990 de la Tîrgu Mureş sau mineriadele s-au autoproclamat din capul locului şi sînt catalogate şi azi de cei interesaţi în acest sens, drept acţiuni ale societăţii civile dornice de libertate şi democraţie, fără nici un amestec din partea Securităţii sereiste, care la vremea respectivă, mai mult decît acum, cînd deja s-a înfipt pe poziţia prosperităţii capitaliste, încă trudea din răsputeri pentru inventarea de noi obiecte ale muncii: partidele istorice renăscute pentru a periclita democraţia originală iliesciană, prin vînzarea ţării străinătăţii sau aducerea înapoi a moşierilor şi patronilor care au împilat ţărănimea şi clasa muncitoare, pînă la venirea comuniştilor salvatori; regele care a plecat din ţară cu un vagon de lingouri de aur şi vrea să se întoarcă pentru a mai suge din bogăţiile ţării; ungurii care tînjesc după Ardeal; golanii, drogaţii şi vînduţii din Piaţa Universităţii care atentează la integritatea statului de drept şi a democraţiei originale etc.

Să ne amintim de asemenea de acea confruntare pe viaţă şi pe moarte: de o parte partidele istorice, golanii din Piaţa Universităţii, militanţii pentru punctul opt de la Timişoara, care i-ar fi scos din viaţa politică pe foştii nomenclaturişti de rangul doi, activişti şi securişti, cei mai capabili oameni ai acestei ţări la o adică, iar de cealaltă emanaţii ale societăţii civile precum minerii aplaudaţi de gospodine, felicitaţi pentru descinderea lor în capitală de însuşi preşedintele proaspăt ales, imeghebe care face ordine, clasa muncitoare ca detaşament de avangardă al partidului aflat la putere, dar şi forţele intelectualităţii, ziarişti luminaţi formaţi fie de vechiul regim, fie în bătălia în marş a vremurilor noi, care au dat direcţie atît presei puterii, cît şi presei de opoziţie, contribuind laolaltă la consolidarea noului regim politic pe bazele de date genetice, logistice, socio-politice şi economice ale fostei-actuale Nomenclaturi şi Securităţi.

Ce a fost a fost, ce va fi va fi, după cum foarte inspirat ne învăţa celebrul bard care a subzistat glorios sub vremuri şi deasupra lor – l-am numit pe Adrian Păunescu, tribunul, purtătorul de cuvînt înfălăcărat-înlăcrimat al societăţii noastre civile, patriotul şi spiritul justiţiar incisv, omul de presă neobosit, omul de fotbal dăruit trup şi suflet, poetul de geniu, dar mai cu seamă vajnicul mîncător de covrigi pe la toate mesele puterii, care a sprijinit şi a pus umărul său voinic la edificarea acestor vremuri. Ce a fost şi ce va fi e în fapt o oficiere a unei liturghii negre, pe dos, a unei secte sataniste de extracţie securisto-masonică, care nu mai pridideşte slăvindu-l pe Lucifer dimpreună cu izbînzile sale, prin sintagme preluate din Evanghelii.

Pentru cine ar fi avut ochi de văzut şi urechi de auzit, în 1996 fusese deja cîştigat războiul dus împotriva unei societăţi civile ca şi inexistente, reduse la tăcere de 45 de ani de comunism şi mai ales de crimele, diversiunile, manipulările de tot felul şi verva demagogică vehiculată neostoit pentru punerea în drepturi şi privilegii a noii clase politice. Puterea trecuse ireversibil în mîinile celor care o meritau, repet, în virtutea moştenirii unor date genetice, logistice, financiare etc., drept pentru care respectivii merituoşi, pentru a se pune iarăşi la adăpost în faţa oricăror bănuieli de ilegitimitate, şi-au permis luxul de a lăsa să prolifereze şi să vină la putere un partid născut, într-o manieră cît se poate de diversionistă altminteri, dintr-o asociaţie-alianţă a tuturor reprezentanţilor societăţii civile din România. Diversiunea a constat în însăşi transformarea acelei Alianţe Civice în partid politic, cu concursul unor elite culturale avide să parvină politic, şi a avut drept rezultat distrugerea, anihilarea ultimelor rămăşiţe ale societăţii civile din România, care ar fi avut şansa de a deturna ţara de pe calea dezastrului actual. Aşa se face că societatea civilă, pe care unii sceptici lucizi, pesimişti incurabili asemenea subsemnatului, o

dăduseră dispărută, îşi afirma existenţa şi-şi susţinea dorinţa de înfăptuire a unei democraţii autentice, neoriginale, prin Partidul Alianţei Civice şi reprezentanţii săi din Guvern, Parlament şi de la Cotroceni. Se ştie însă de-acum, ca şi în timpul revoluţiei-lovitură de stat, această nouă iluzie de izbîndă a societăţii civile s-a desfăşurat tot sub supravegherea strictă şi prin contribuţia decisivă a forţelor pomenite la începutul acestor rînduri, prin oficierea aceleiaşi liturghii negre avîndu-l în capul trebii pe Lucifer, aşa încît potentaţii PAC-ului, care ulterior a dispărut risipindu-se în organizaţii democratice şi publicaţii care înjură Puterea pe banii Puterii în mod reciproc avantajos (poporului i se oferă posibilităţi de refulare infinit mai diversificate decît pe vremea odioasei dictaturi, cînd avea la dispoziţie doar fotbalul pentru mitocănime şi literatura cu şopîrle pentru cei cu aplecări spre subtilităţi culturale) respectivul partid aşadar, s-a dovedit incapabil de o prestaţie în folosul populaţiei peste cea a predecesorilor, descalificîndu-se în ochii electoratului, în conformitate cu planul şi punerea-n scenă a marilor regizori moştenitori ai regimului Ceauşescu. După expirarea mandatului, electoratul-societate civilă s-a reorientat spre pofta ce-a poftit, numită Iliescu şi ai lui, despre care ar fi bine să nu ne facem iluzii că s-ar fi retras vreodată la pensie sau şi-ar fi pierdut vreo cîtime din putere cînd cei din capul ţării s-au numit Băsescu sau Constantinescu, susţinuţi eventual de forţe politice revendicîndu-se pompos-demagogic dintr-o societate civilă, la fel de prezentă la noi precum mult şi zadarnic invocata clasă de mijloc, cu aspiraţii la un nivel de trai decent, comparabil dacă nu cu Europa Occidentală cu vecine de-ale noastre din Estul fost comunist.

Societatea civilă aşadar – o poveste cu iluminări sumbre, despre un mort iubit. Dumnezeu să-l aibă în pază!

*

* *

Odată cu primele zile însorite din aprilie sîngele începu iar să susure şi să dea în fiert. Umplu instalaţia, făcînd-o să duduie laolaltă cu dorul de ducă, foială, tremurul, fornicaţia, deh, să am bani de cheltuială… Îşi îndesi drumurile şi-şi intensifică căutările, trebuie neapărat să găsească ceva, de astă dată ceva stabil, o slujbă de paznic, portar sau gardian… Extrem de hotărît, presat de perspectiva sumbră de a rămîne la mîna Andreei, după ce vreo zece ani ea stătuse la mîna lui, iar el în casa ei. N-ar mai fi contat cine la mîna cui stă, faţă de cît de înghesuiţi de lipsuri au ieşit în primăvară, în afară că fusese avertizat: nu-l mai ţin curelele pentru munci grele. Munca pe care-o făcea deocamdată era să urmărească în ziare oferte de serviciu de paznici, portari, gardieni, să dea telefoane, să se ducă la faţa locului pentru a afla pe cont propriu cît de anevoios e accesul la astfel de slujbe, revendicate cel mai adesea fie în baza unor relaţii, fie în schimbul unor sume de bani pe care solicitantul şi le-ar recupera din primele trei-patru salarii. N-ar fi avut cum să facă rost de banii ăia, economisind din banii ciuguliţi de la zugrăveli ajutîndu-l pe Miron odată la cîteva zile, în ferestrele tot mai rare prin foiala drumurilor. Cum-necum, trebuie să se lege ceva. Presimţea, ştia, presimţind totodată şi ştiind că-i foarte aproape vremea cînd nu va mai putea să-şi tîrîie hoitul de azi pe mîine la zugrăveli sau la munca cîmpului. Măcar că începuse să-i fiarbă iarăşi sîngele-n instalaţie, nu era mai mult decît o amăgire. Se şubrezise în anul din urmă, se cocîrjase, continua să se cocîrjeze vînturîndu-se încolo şi-ncoace pe urmele anunţurilor din ziare prin Rîmnicu Vîlcea, Cîmpulung, Piteşti, Sibiu, cu tot mai puţin bani de cheltuială, pînă ar fi rămas fără bani de tren şi microbuz şi ar fi luat drumurile alea în piept pe jos, dar nu se ştie de unde sare norocul. Norocul şi soarta ar trebui să ţină cu el. Se luptă doar pentru viaţa lui şi-a familiei,

dispus să facă naveta oricît de departe de casă, unde o găsi ceva convenabil. În ultimă instanţă însă, nici slujba aia, sursa de venit, n-ar fi contat mai mult decît ostoirea dorului de ducă, foielii năuce de colo-colo care-i ţinea instalaţia sub presiune. Devenise dependent, era conştient, îi făcea bine mersul cu trenul sau microbuzul, statul nemişcat pe scaun cu peisajul curgîndu-i prin ochi şi prin minte laolaltă cu gîndurile, pe măsură ce se apropia de o destinaţie niciodată atinsă. Îi pria şi mersul pe jos, traversînd sinele de cale ferată, terenurile virane potopite de gunoaie din preajma gărilor şi autogărilor şi mersul pe străzi, prin cartiere necunoscute sau abia recunoscute din nişte escapade anterioare. Era de ajuns să plece de acasă la şase dimineaţa şi să se urce în microbuz, iar pe drum se diluau şi dispăreau treptat toate apăsările, chiar şi cea mai importantă, să rezolve cu slujba, că doar pentru asta pleca şi se întorcea noaptea tîrziu, sau mai apărea a doua zi sau a treia, după nopţi petrecute prin săli de aşteptare din gări şi autogări, parcuri sau scări de blocuri.

Vagabonda, umbla brambura, dar nu chiar fără rost. Întrebase la cîteva supermarketuri de posturi de oameni de ordine-supraveghetori, din aceia cu uniformă pe care-i văzuse plimbîndu-se cu mîinile la spate printre rafturi. Despre asta vorbeau anunţurile şi i se confirmase şi la telefon, însă odată ajuns la faţa locului găsi disponibile doar posturi de manipulatori de marfă. N-ar fi avut cum să reziste la o astfel de muncă nici pînă la prima chenzină. Nu mai are cîrcă şi muşchi pentru aşa ceva, i s-au tot subţiat pînă i-au dispărut definitiv… Oare chiar aşa? Poate că n-ar fi stricat să încerce. Ce l-ar fi costat să încerce? Poate că-l reţinuse tocmai teama de a fi rezistat şi astfel ar fi pus capăt foielii dezlînate, limitînd-o la naveta zilnică, abrutizantă, spre unul şi acelaşi oraş şi slujbă. La un moment dat găsise un post de paznic într-o parcare aflată în custodia primăriei din Cîmpulung. Îi venea foarte la-ndemînă, chiar şi afară-n arşiţă sau frig, să se învîrtă printre

maşini, să le păzească şi să taie tichete, dar după ce i s-a promis şi urma să intre în pîine, a venit un localnic şi a ocupat postul. Localnicii au prioritate, precum şi cei încadrîndu-se în limita de vîrstă de pînă la patruzeci şi cinci de ani menţionată în mai toate anunţurile şi de care el face mereu abstracţie, în nădejdea că ar face abstracţie şi cei la care ar căsca gura pentru o slujbă.

O ţinu astfel toată primăvara şi toată vara bîntuind consecvent din oraş în oraş, pe la sedii de consilii locale, primării, case de pensii, centre culturale, parcări, administraţii de domenii publice, magazine, şcoli… Spre seară, cînd îl răzbea foamea, cu aceeaşi consecvenţă, abstras, concentrat, cu gluga hanoracului acoperindu-i aproape ochii, lua la puricat coşurile de gunoi agăţate de stîlpi. Găsea bunătăţi pe care altminteri nu şi le-ar fi permis: sticle şi cutii de suc aproape pline, shaorme, kebaburi şi pizze abia muşcate, senvişuri şi pulpe de pui aproape întregi, pateuri, covrigi, cutiuţe cu smîntînă şi iaurt: lumea dispune şi aruncă cu banii, aruncă la gunoi şi n-ai decît să aduni. În ziua cînd s-a pomenit fără bani să se întoarcă acasă, s-a învîrtit cîteva ceasuri pe străzi pînă s-a oprit în faţa autogării şi a început să cerşească improvizînd un soi de litanie dezlînată: ajutaţi un biet bătrîn fără salariu, pensie, n-am casă n-am masă sînt bolnav operat de stomac… Deprinse şi această îndeletnicire, exersînd-o consecvent din oraş în oraş prin gări, autogări, pieţe şi-n faţa bisericilor, să am bani de cheltuială, schimbîndu-şi locul în permanenţă pentru a nu fi recunoscut, de cine, nu-şi dădea seama deocamdată. Poate că de cei la care ar fi căscat gura pentru o slujbă.

La şcoala aia generală din Piteşti unde nimeri în septembrie, dădu peste cineva la care s-ar fi cuvenit să caşte gura, deşi la început a avut unele îndoieli. Îndoaie-te, Diavole, pînă ai să te rupi ca un vreasc uscat ce eşti. Îndoaie-te peste coşul de gunoi din care mănînci şi-ţi tragi vlaga. Era oricum dator să insiste pînă la ultima suflare, călcînd în picioare orice fel de

îndoieli. Atîta că prin prospeţimea şi tinereţea ei, domnişorica aia bruneţică părea să-i răscolească mirosul iute-putregăios de ţap sau capră. Se simţea nu de 61, ci de 91 de ani, în afară că nu mai ştia de unde o ştie. Memoria se mişcă tot mai anevoie, da, una din cele patru fete ale Lenţicăi. Cînd îl chemă de pe culoar în secretariat, abordîndu-l ca solicitant al postului de gardian anunţat la ziar, vru să creadă într-o minune. O amăralâ mai degrabă, printre atîtea alte amăreli, dar dacă te scremi s-o vezi ca pe o minune, Dumnezeu poate o să aibă grijă de sufletul îndelung hărţuit de îndoieli şi amăreli. O slujbă în şcoala asta, da, un salariu pentru care să stea pe scaun la uşa secretariatului sau în vreo gheretă şi să se plimbe pe holuri şi prin curte printre copiii zbenguindu-se în recreaţii. Gardian sau paznic, da, tot paznic, dar ceva mai de Doamne ajută decît în ultima vară-toamnă petrecută în Bucureşti, cînd luase nişte salarii de la patronii grupului ăla de magazine de pe Mihai Bravu… Ar fi putut fi şi-n ziua de azi acolo, dacă nu s-ar fi întîmplat… Cum mai trece timpul, punîndu-ţi soarta la cale.. Asta-i Brînduşa, da, penultima, singura măritată cică, cu tată la copii… O recunoştea ca prin ceaţa timpului subminat de tot felul de meandre. Au trecut doi ani şi ceva de cînd a revăzut-o pe maică-sa, după treizeci de ani şi, de atunci, nu l-a mai tras inima spre Mohaci. N-a mai avut tragere şi nici timp.

Timpul i se risipeşte printre degete. Şi-a pierdut consistenţa şi fermitatea de odinioară, la fel ca trupul, sufletul şi duhul care se scutură şi se dezic de trecut: a ispitit, a minţit, a furat, a ucis, a dat să se pocăiască săpînd gropi pentru morţi, pentru ca mai apoi să devină o fantomă care cerşeşte şi mănîncă din gunoaie. Ea fusese singura din cele patru care-l privise ceva mai atentă şi-l măsurase pieziş cînd maică-sa îl prezentase: un prieten de demult. Îi picase destul de rău Lenţicăi replica ei, cum că prietenii ăia de demult ar fi trădat-o lăsînd-o singură. O moraliza pe maică-sa, vezi, ce o

legase de prietenii ăia nu fusese tocmai ce trebuise. Uitarea, ruptura dintre oameni, dintre bărbaţi şi femei, în urma timpului diluîndu-se, pierind ca într-o sinucidere lentă, care la o adică te ajută să supravieţuieşti. Uitase din nou de Lenţica şi parcă i-ar fi dat dreptate fiică-sii, simţindu-se vinovat că timp de doi ani n-o căutase, dar nu-i mai puţin adevărat că-n felul ăsta supravieţuise frigului, bolii, sărăciei, ca să ajungă acum să tragă nădejde că ar intra în graţiile Brînduşei. De ea depinde, e la mîna ei. E profesoară de limba română în şcoala asta şi directoare adjunctă, aşa încît n-are decît să lase la o parte orice fel de îndoială şi reţinere şi să se arate impresionat:

— Atît de tînără şi directoare? Nu pot să cred.. Ştii, io şi cu maică-ta am fost foarte apropiaţi într-o vreme…

— Ştiu, mi-a spus. Pare cumva agasată, nerăbdătoare să treacă la lucruri concrete, dar el nu se grăbeşte deloc.

— Cîţi ani ai?

— Douăzeci şi şapte.

O ciorică mică, o curvă nemernică, după cum chiar mă-sa spunea…

— Cred că Lenţica se mîndreşte cu tine. Mă mir că nu mi-a spus că eşti directoare, că te-aş fi căutat mai demult…

Nu par s-o mişte complimentele lui. Trebuie că maică-sa nu se prea mîndreşte cu ea şi nici ea nu face caz.

— Acum doi ani nu eram directoare. Am obţinut postul prin relaţiile lui bărbată-miu. Surîse, arătîndu-se deja dispusă să i se confeseze, ca şi cum ăsta era scopul vizitei lui, să mai afle nişte lucruri despre fetele Lenţicăi. Soţul meu e o persoană cu oarecare influenţă, ca patron al celui mai citit cotidian din oraş. Soţul meu e Laurian Susanu, spuse cu un soi de resemnare în glas, ca şi cum ăsta i s-a dat şi n-a avut de ales: a trebuit să-l accepte pe respectivul. Poate ai auzit de el…

— Cum să nu. Îl citesc, îmi place foarte mult *Foaia* soţului tău. O cumpăr în fiecare zi. Soţul tău e un om foarte deştept.

Îl complimenta pe bărbatu-său la fel cum o complimentase pe ea, încercînd concomitent să-şi dea seama dacă e dispusă să-l ajute, închipuindu-se un fel de rudă nevoiaşă, un unchi sexagenar, înghesuit de necazuri, care ar înduioşa-o şi şi-ar face pomană cu el. Un ajutor discret, da, care să nu-i lezeze demnitatea şi aşa pusă la grea încercare, tocmai acum, la vîrsta asta cînd s-ar cuveni un strop de bunăstare… Ciorica asta mică, da, ciorica şi n-ar mai fi fost loc pentru statutul ei de profesoară şi directoare şi soţie de patron de ziar. Lenţica nu-i spusese despre ea decît că, spre deosebire de celelalte, are tată la copii, un amănunt care nu-i spunea nimic despre intenţiile ei, dacă i s-ar înmuia inima în contul maică-sii.

Înainte să apuce să deschidă vorba despre ce-l doare, ea îi spuse că postul de gardian pe care îl vizează a fost solicitat pînă acum de nouă inşi. N-o crezu – îl minte, ca să se justifice, tot în contul relaţiei lui cu maică-sa şi de obrazul ei, înainte să-l trimite la plimbare. E bine crescută, o bună gazdă după felul cum îl ţine de vorbă în Secretariat, cu cafele în faţă, dar asta nu îl încălzeşte cu nimic. Şi totuşi cît stătură acolo, cu profesori intrînd şi ieşind din cancelarie, vînturîndu-se pe lîngă ei, în decurs de un sfert de oră veniră la ea s-o întrebe de postul de gardian nu mai puţin de trei inşi. Unul grăsuliu şi mocofănos arătînd de la ţară şi învăţat cu naveta, părînd special făcut pentru o astfel de slujbă, întrebă de doamna Susanu Brînduşa. Fusese trimis la ea în legătură cu postul de gardian, da, postul s-a ocupat, iar la cîteva minute mai veniră doi pe care-i lămuri la fel. Se vede treaba că nu-l minţise cînd îi spusese de nouă inşi şi numaidecît apăru alt solicitant, care o luă mai cu tupeu: l-a trimis doamna directoare Ciochină Georgeta pentru postul de gardian şi parcă ai fi înţeles că-i transmite ordin de la şefa ei. Tot un ţăran, un flăcău înalt şi vînjos, în blugi şi cămaşă albă cu mînecă scurtă,

care n-avea însă nicio şansă: ea i-o reteză scurt că postu-i ocupat şi că nu-i de competenţa doamnei directoare să decidă. Flăcăul se retrase cu coada între picioare. Tupeul iniţial i se răsuci într-o spăşire pe care Robert păru s-o preia din aer, cînd o întrebă în şoaptă dacă postul a fost într-adevăr ocupat. O şoaptă gîtuită de gravitate, ridicolă. I se răspunse pe un ton firesc, era doar la mintea cocoşului şi ar fi trebuit să-şi dea seama din capul locului că a păstrat postul special pentru el, încă de alaltăieri de cînd a dat telefon…

— Ce te uiţi aşa? făcu iarăşi agasată. Să nu-mi spui că n-ai ştiut pentru cine am păstrat postul. Chiar nu-mi arde de teatru ieftin.

Rămăsese cu gura întredeschisă, ca şi prostit, dînd să spună ceva ce tocmai uitase şi n-ar fi fost în veci în stare să-şi amintească. De unde şi pînă unde, ciorica asta mică… Miron, da, doar ăsta ar fi putut s-o pună la curent, prin Lenţica, fără ştirea lui, cu sau fără intenţie, uitînd poate să-i spună, să-l avertizeze, luat de val, subscriind şi el la sinuciderea lentă a uitării… Ce n-ar fi avut cum să uite Robert, e că alaltăieri chiar dăduse telefon la şcoală să întrebe de postul de gardian anunţat în ziar, chiar în nenorocita aia de *Foaie argeşeană* şi o voce de femeie îi spuse că poate să se prezinte pentru interviu, dacă îndeplineşte condiţiile cerute în anunţ. Idioata, auzi, interviu, pentru slujba asta, şi iarăşi limită de vîrstă de patruzeci şi cinci de ani şi stagiul militar satisfăcut. Dat fiind c-a făcut lungi stagii în ospicii şi penitenciare el n-are stagiul militar satisfăcut şi nici la vîrstă nu corespunde, dar asta nu înseamnă că trebuie să se lase păgubaş. Surîse uşurat:

— Tu mi-ai răspuns alaltăieri la telefon cînd am întrebat de post?

— Nu. Nu eu fac angajări. Eu cel mult le aprob. Secretara a răspuns şi ţi-a trecut numele în caiet. Eu îţi ştiam numărul de telefon de la mama, care l-a luat de la Miron… În sfîrşit. Am rugat-o pe mama să afle cum pot să dau de tine şi nu ştia nici ea nimic, pînă i-a dat prin cap să apeleze la Miron. În

sfîrşit, eu ţi-am dat un mesaj şi Dumnezeu a vrut ca peste două zile să dai telefon la şcoală şi pe urmă să vii…

— Ce mesaj, întrebă el tot ca prostit, cu uimirea revărsată din privirea care ia aminte: figura ei, alta decît cea din urmă cu un sfert de oră şi pe care şi-o aminteşte de la Mohaci – romboidală, trasă în lateral de lumina emanată de ochii mari, negri, bătînd spre verde, sub claia de păr bogat, de un negru clocotitor. Aducea cu un copil păstor, cu obrazul supt de umblat şi alergătură după capre pe dealuri prin frig şi arşiţă. Un mesaj, da, un SMS… Nu ştiu încă să scot mesaje. Am de curînd telefonul. Ai fi putut totuşi să mă suni direct. Mi-ar fi făcut plăcere.

— N-am îndrăznit. Te-am văzut în două rînduri în vara asta, aici în Piteşti şi-n Cîmpulung…

— Trebuia să mă opreşti, să mă faci atent…

— Păreai dus. N-am îndrăznit să te scot din ale tale, să te deranjez.

— Să mă deranjezi? Să mă scoţi? Eşti timidă sau ce?

— Ar fi trebuit să citeşti mesajul.

— Era pentru postul de gardian?

Ea smuci din cap, de data asta vădit agasată, scoasă din răbdări. Îşi muşcă buzele.

— Nu pentru postul de gardian. Am fost sigură că l-ai citit. Dă-mi telefonul să ţi-l scot.

Şi el parcă şi-ar fi pierdut răbdarea să se pună la mintea ei, potrivindu-se la strategia asta de doi bani, dar nu şi-ar fi permis să i-o arate. Joaca asta de-a mesajele, mă rog, şi lumina ciudată din ochii ei pe care încerca s-o recunoască. O zărise parcă în treacăt pe unele feţe de bărbaţi şi femei prin locurile pe unde umbla, căuta prin gunoaie sau cerşea, prin aglomeraţia gărilor şi pieţelor, a holurilor şi secretariatelor unde aştepta răspunsuri pentru o slujbă, şi totuşi parcă nicăieri nu avea atîta pregnanţă şi insistenţă

ca-n ochii ei. De mulţi ani el trecea pe lîngă lumina aceea dezinteresat, fără să zăbovească o clipă, neputîndu-se opri din alergătura care într-o bună zi îl va răpune, tocmai pentru că îl ţine în fiinţă. O sinucidere de azi pe mîine şi totodată o supravieţuire, cu ciorica asta mică aşteptînd un răspuns, deh, îi întinse telefonul văzînd-o tot agasată, întoarsă pe dos, în timp ce butonează să scoată mesajul şi i-l arată, Doamne fereşte, la orice altceva s-ar fi aşteptat. Nu şi la chestia asta în care nu crede să aibă vreun amestec. Dacă-i nevoie însă, dacă-i neapărat necesar…

Pîlpîia pe ecranul mobilului: Te iubesc, şi el scuturîndu-se, ce tîmpenie, ba nu, ba da, ba nu, ciorica asta mică ar face mai mult decît să ajute un unchi bătrîn sau un bunic.

*

* *

…unul dintre cele mai tinere oraşe din România, ridicat de Ceauşescu în urmă cu treizeci de ani pe graniţa dintre două judeţe, subzistă la graniţa dintre două epoci. Sediul Primăriei, construit imediat după revoluţia din decembrie, în primul an al lui Vasile Robu în fruntea oraşului şi conform directivelor lui, uimeşte prin aspectul de replică la scară redusă a clădirii Casei Poporului din Bucureşti, reproducînd *mot-à-mot* stitlul arhitecturii pătrăţoase, de fortăreaţă, a bastionului ceauşismului tîrziu. E lesne de observat şi extrem de sugestiv…

Foaia argeşeană pentru minte şi cuget fusese singurul ziar din judeţ care nu publicase nici un rînd spre pomenirea lui Vasile Robu, la decesul acestuia din vară. Oricîtă detaşare şi obiectivitate şi-ar fi impus, Laurian Susanu nu-şi putea reprima un soi de repulsie difuză faţă de personaj, iar ca persoană publică îl considera de-a dreptul un pericol, în primul rînd datorită

carismei de om din popor, cunoscător al slăbiciunilor poporului şi de aceea extrem de priceput în a mima dorinţa de a ajuta şi a scoate poporul din necazuri, pricepere preluată şi adaptată propriilor mijloace, de la grosul persoanelor şi personalităţilor publice politice din aceste vremuri.

În septembrie, traversînd cu maşina Frăsineniul în timpul unui tur de rutină prin judeţ, îi veni ideea scrierii unui editorial despre primarul decedat, binevenit altminteri şi cu întîrziere de două luni, inspirat fiind de oraşul pe care-l vedea acum, mai mult decît altădată, o creaţie personală a aceluia şi totodată o clonă arhitecturală născută de un sistem politic de tristă amintire.

Extrem de sugestiv aşadar cum sediul Primăriei Frăsineni, Casa de Cultură a Sindicatelor şi alinierea perfectă a blocurilor încadrînd piaţa Centrală şi şoseaua-bulevard amintesc prin amplasarea lor de Centrul Civic din Bucureşti şi de Bulevardul numit în epocă Victoria Socialismului, aşa cum a fost el conceput şi construit de – ne repetăm, n-avem încotro, de vreme ce însăşi istoria se repetă, cu o încăpăţînare şi o lipsă de imaginaţie de-a dreptul diavolească – de însuşi cel mai slăvit şi cel mai iubit preşedinte al României moderne, pînă-n ultima cilpă a vieţii şi întru veşnica lui pomenire. El şi ai lui, poporul, au trecut pe acolo şi urmele lor vor dăinui, cum pe bună dreptate s-a spus, în veac – Partidul (Poporul) – Ceauşescu – România. Nu doar Bucureştiul ridicat pe ruinele cartierelor micului Paris pierite sub şinele buldozerelor a fost reconceput în spiritul acelui cizmar semidoct de geniu, care a dat direcţie României vreme de douăzeci şi cinci de ani bătuţi pe muche, ci şi alte mii de oraşe încropite din cartiere-ghetouri construite printre sate sau pe ruinele satelor, îngropate şi acelea sub şinele buldozerelor.

Capitala ţării şi provinciile ei pot lesne să vorbească una în contul celeilalte, uneori chiar şi-n lipsă, cum s-a întîmplat bunăoară cu acea

Catedrală a Neamului care ar fi trebuit să apară, iar la un moment dat decis de configuraţia astrelor, chiar va apărea în Bucureşti, pentru a disloca sume de bani enorme dintr-un buget secătuit întru prosperitatea perpetuă a îmbogăţiţilor postcomunismului. Putem vedea azi o clonă a acelei catedrale în Frăsineni, în fază de construcţie, amînîndu-şi finalizarea de circa opt ani, dat fiind că fondurile Primăriei s-au tot subţiat pe măsură ce primarul Vasile Robu şi clanul său de neamuri şi prieteni, părtaşi la proiect şi la furăciuni, şi-au tras drepturile în avans. De opt ani însă, Catedrala Ortodoxă a Neamului din Frăsineni funcţionează ca biserică, cu ziduri netencuite, fără turle şi ferestre, cu slujbe ţinute în subsolul clădirii care aduce cu un buncăr-adăpost antiatomic, cu pereţii acoperiţi de o peliculă provizorie de tencuială de ciment crud haşurat cu mistria, cu rînduri de bănci de lemn şi un altar dominat de o cruce metalică ornată cu o ghirlandă de beculeţe roşii. Există şi tablouri cu icoane pe pereţi, care ar vrea să risipească impresia de catacombă, precum şi o staţie de amplificare cu boxe şi microfoane, menită să asigure slujbelor o bună sonorizare. Caloriferele şi centrala termică din subsol arată şi ele că avem de-a face cu o improvizaţie de durată, funcţională, în pas cu vremurile, dotată pînă şi cu uşi-termopan prin care se poate intra în hruba lăcaşului sfînt prin cîte două rînduri a cîte cincisprezece trepte de scară abruptă la stînga şi la dreapta, în formă de paranteze, urmînd conturul fundaţiei şi curbura pereţilor, aşa încît tot ce ar mai lipsi aici ar fi doar lumina zilei, neîntinată de cea a neonului, lumină din lumină de la Dumnezeu care să intre prin geamuri-vitralii.

La fel cum se spune acum despre Ceauşescu că a făcut pentru popor ce nu vor face în veci de veci cei care l-au asasinat ca să-i ia locul – metrou, blocuri, milioane de apartamente pentru poporul muncitor, fabrici şi combinate unde să muncească şi să-şi cîştige viaţa cinstit tot românul,

şcoli, spitale, grădiniţe, lăcaşuri de cultură, despre care fiul dictatorului, în timpul mascaradei de proces ce i s-a intentat, s-a exprimat cît se poate de elocvent-dezinvolt: voi n-o să apucaţi nici să zugrăviţi cît a construit tata în ţara asta – tot aşa se va spune cît de curînd şi despre Vasile Robu că a făcut pentru Frăsineni cîte-n lună şi-n stele: două hale de supermarketuri, un stadion dotat cu instalaţie nocturnă şi echipă de fotbal în care s-au investit mulţi bani pentru a intra în divizia primă a ţării, o Catedrală Ortodoxă a Neamului, başca sediile Primăriei şi Prefecturii, Casei de Cultură, Poliţiei, pe lîngă alte facilităţi pentru cetăţeanul acestui început de mileniu, avid de civilizaţie şi bunăstare, dedicat trup şi suflet bolilor grele ale lumii în care trăieşte, precum parcări pentru automobilele din oraş special amenajate, spaţii de joacă pentru copii dotate cu utilităţi moderne, artere de trafic pietonal recondiţionate, pavate cu dale în formă de biscuiţi şi multe altele, ce ne pot arăta limpede că războiul pentru bani publici se duce azi cu arme mult mai grele decît pe vremea cruntului dictator. În epoca actuală miza este enormă şi stînd la baza unor averi la care n-ar fi visat neam de neamul lor primarii comunişti şi prim-secretarii de judeţ. Vilele, domeniile private din ţinuturi de vis, din paradisurile fiscale de la capătul lumii, conturile din străinătate de zeci şi sute de milioane de euro ale politicienilor, baronilor locali, oamenilor de afaceri care după ce şi-au dat din plin obolul tatălui lor, diavolul, au vrut să se pună bine şi cu Dumnezeu, închinîndu-se concomitent ambilor taţi, din banii pentru ridicat biserici şi proiectînd catedrale faraonice ale neamului, aşa încît toate aceste lucruri şi fapte vin în sprijinul afirmaţiei de bun simţ că miliardarii noştri sînt mai frumoşi, mai deştepţi şi mai puternici decît ai lor, ai Occidentului.

Cei care l-au iubit şi l-au ales în fruntea oraşului pe Vasile Robu de-a lungul a optsprezece ani, îşi amintesc desigur cum din ordinul lui s-a dispus încetarea furnizării agentului termic spre oraş, ceea ce unul ca Ceauşescu

pur şi simplu nu şi-ar fi permis, cît o fi fost el de dictator şi erou între eroi, nemaivorbind de împrejurarea mai mult decît fericită că măsura instituită de primar, a fost pe sufletul celor cărora li se diminuau astfel şansele să se îndatoreze la cotele de întreţinere, pentru a nu mai ajunge în situaţia devenită de-acum banală de a li se scoate apartamentele la licitaţie spre vînzare pentru a fi recuperate datoriile la bugetul de stat. În acest fel şi-a pregătit intrarea în Europa oraşul Frăsineni, prin tăierea căldurii şi apei calde din apartamente, o măsură inteligentă în definitiv, pe care primarul n-ar fi îngăduit-o totuşi, pînă ce obiectivele de interes naţional precum Primăria, Poliţia, Casa de Cultură n-ar fi fost asigurate cu centrale termice, iar notabilităţile oraşului şi cei cu venituri care să le permită nu şi-ar fi dotat apartamentele cu centrale.

Se ştie cum s-a încheiat cea mai lungă legislatură a vreunei primării de oraş din judeţ şi poate din întreaga ţară: Vasile Robu lui Dumnezeu şi-a dat obştescul sfîrşit anul acesta pe cincisprezece iulie, cum au anunţat toate publicaţiile din judeţ, mai puţin Foaia *noastră, ca un erou al acestor vremuri, care şi-a pus viaţa în slujba cetăţenilor Frăsineniului. Cîteva din respectivele publicaţii au reprodus pe primele pagini o scrisoare către Sfîntul Petru întocmită cu talent şi simţ patriotic de poetul nostru local Graure Sălişte, care a pus nişte vorbe bune, temeinic argumentate de altfel, pentru intrarea în rai a robului lui Dumnezeu Vasile primar al Frăsineniului vreme de optsprezece ani. Aflăm astfel de la poetul publicist fost ceasornicar cu vocaţie politico-administrativă, candidat la un post în Consiliul primăriei Piteşti, că pînă şi atunci cînd s-a întîmplat să greşească şi a făcut rău, Vasile Robu a făcut-o cu bună intenţie, drept pentru care obştea îi va fi veşnic îndatorată şi veşnic recunoscătoare. Peste acest cec în alb, ca să aibă de cheltuială pe lumea ailaltă, a atîrnat mult şi înmormîntarea, care după cum vă amintiţi a scos practic pe străzi tot oraşul*

Frăsineni. Pomana a adunat lume cît pentru zece nunţi, cu mese bogate în toate restaurantele, birturile şi cantinele sociale din oraş, cu o cheltuială evaluată la circa două sute de milioane de lei vechi. După cum au ţinut să asigure presa rudele defunctului, banii n-au provenit nicidecum din bugetul Primăriei, ci din banii personali ai lui jupîn Vasile, special puşi deoparte pentru eveniment, ca toată lumea să bea şi să mănînce, să-şi amintească şi să povestească de unde i s-a tras moartea în floarea vîrstei, la şaizeci şi şase de ani neîmpliniţi.

Să ne amintim aşadar ce a spus primarul Frăsineniului într-un discurs din cale-afară de înfierbîntat în lupta electorală, cînd a candidat cu al doilea sau al treilea mandat, şi anume că el unul nu se dă bătut şi nu e dispus să iasă din Primărie, decît poate doar cu picioarele înainte. Peste nişte ani, el a fost operat în urma depistării unui cancer la plămîni, iar după o convalescenţă de cîteva luni, simţindu-se mai bine, timp de o lună a mers zi de zi pe picioarele lui la biroul personal din primărie. Trebuie că efortul parcurgerii zilnice a şapte sute de metri de la vila lui la locul de muncă şi efortul exercitării nobilei misiuni în slujba obştei nu i-au priit de fel. Bravul primar n-a depus însă armele nici cînd n-a mai putut să meargă. Dacă vă puteţi închipui pînă unde poate să meargă spiritul de sacrificiu: vreme de trei săptămîni a fost dus cu maşina de acasă şi a dat dispoziţie să fie urcat pe braţe pe scări pînă la biroul său de la ultimul etaj al primăriei. Într-o zi caniculară de iulie din acest an, inevitabilul s-a produs. La ora unsprezece i-a spus femeii de serviciu să coboare în oraş să-i cumpere o sticlă de suc, iar cînd aceasta a sosit cu sucul, l-a găsit ţeapăn în scaunul său de primar şi-n funcţie. Căzut pe cîmpul de luptă, cum se spune, astfel îndeplinindu-i-se premoniţia şi dorinţa de a ieşi din primărie şi din funcţie doar cu picioarele înainte.

*

* *

Ciorica asta mică, da, o mănîncă. Îi ia foc. E fata mă-sii doar. Căşună pe un biet bătrîn. Nu-l văzuse nici zece minute atunci, cînd l-a dus Miron în Mohaci la mă-sa. Sau l-o fi ştiind din ce i-o fi povestit mă-sa de el. N-o fi avut de lucru Lenţica, o fi mîncat-o-n cur şi p-aia să-i povestească întîmplări vechi de peste treizeci de ani, cum ea şi soră-sa călăreau Diavolul pe deşelate şi, ce şi-o fi zis ciorica, dacă tot îşi făcuseră de lucru-n familie…

Chiar n-avea încotro, trebuia să se împărtăşească din nebunia ei. Singura dintre fetele Lenţicăi cu soţ şi tată la copii, care cască gura la Diavolul ăsta decrepit, cu maţele şi sufletul putrede, îndeajuns de slab de înger ca să se pună la mintea ei, şi ea ca toată lumea asta în care el se învîrte ca o fantomă cerşind şi mîncînd din gunoaie. O lume de o nebunie subtilă, insesizabilă şi deopotrivă devastatoare, cu Diavolul uitîndu-se la ciorica asta mică, topindu-se trup şi suflet în imaginea chipului ei, văzînd-o mai tînără şi mai frumoasă decît în urmă cu zece minute, pînă să-i arate mesajul de pe telefon, bineînţeles c-o mănîncă şi-i ia foc.

În lumina aceea a dorinţei şi a nebuniei şiroindu-i peste trăsături i-ar fi fost imposibil s-o asemene cu maică-sa cea din tinereţea lui dusă, în care nu mai era loc de-ntors – să ai bani de cheltuială, deh, nu mai avea bani nici pentru un veceu public, dar dacă ea, ciorica, Brînduşa… Astfel şi-ar duce pînă la capăt restul de timp rămas, călcîndu-şi în picioare mîntuirea, ajutat de ea, contopindu-se cu timpul ei pe care-l vedea coborînd dintr-un neam de nomazi umblînd călare şi pe jos, desculţi, după turme de vite şi totodată se vedea însoţindu-se cu ea fără să ştie, în peregrinările lui pe străzile oraşelor prin care umblase degeaba sau cu folos ca să-şi cîştige viaţa şi s-o cheltuie, pînă ce soarta l-a trimis încoace, într-un loc unde era aşteptat. Brînduşa…

— Şi eu te iubesc. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu-mi dau seama totuşi…

Ce tîmpenie: îi venea s-o întrebe cum de i-a venit ideea asta şi ce urmăreşte de fapt, purtîndu-se ca o femeie care vrea nişte garanţii înainte de a se lăsa sedusă şi posedată, ca şi cum ea, Brînduşa, după cît se arătase de agasată şi nerăbdătoare, ar mai fi stat în loc pentru astfel de detalii; la o adică şi pe el îl mînca, şi lui îi luase foc, păi ce altceva ne-ar mai rămîne de făcut decît să ne frecăm zi şi noapte pînă ne-o da sîngele pe nas şi pe gură şi-atuncea să vezi ce minune. Asta-i viaţa noastră împreună, Brînduşa, te iubesc te iubesc te iubesc.

Îşi trase scaunul mai aproape de ea şi o prinse de braţ, deasupra cotului, strîngîndu-i-l, iar la zece secunde apăru secretara şi se aşeză pe scaun, în dreapta lor, în faţa biroului şi computerului. Intră apoi o profesoară pulpoasă, cu rochie scurtă şi cizme lucioase de lac pînă la genunchi, rujată şi rimelată strident, arătînd ca o prostituată de pe centură. Aruncă spre ei un fulger de privire scurt, complice parcă, satisfăcut totodată, ca şi cum atît ar fi aşteptat. El slăbi puţin strînsoarea. Brînduşa îi îndepărtă mîna surîzînd. Se ridică de la masă, dispăru pe o uşă şi reveni după două minute cu încă două ceşti de cafea, zîmbind încă, adresîndu-se celui venit cu căciula-n mînă să cerşească o slujbă.

— Vă faceţi analizele pentru angajare şi vă aduceţi cartea de muncă.

— Nu am carte de muncă, domnişoară.

— Cum aşa? La vîrsta dumneavoastră, v-ar trebui pentru pensionare…

— Ştiu că mi-ar trebui, dar nu am. Am pierdut-o. Au rătăcit-o în unul din locurile unde am lucrat cu puţin înainte de revoluţie, la Cimitirul Izvorul Nou din Bucureşti. Pe urmă nu m-am mai ocupat să-mi fac carte de muncă.

— Păcat, ar trebui să vă scoateţi adeverinţe din locurile unde aţi lucrat. Să aveţi pentru pensionare. Noi oricum o să vă facem carte de muncă. O să lucraţi în ture, douăsprezece cu douăzeci şi patru. E mult mai convenabil, dacă faceţi naveta. Am înţeles că locuiţi în Frăsineni. Salariul e de şase

milioane… Tonul ei detaşat era desigur impus de prezenţa secretarei pe care o vedeau din semiprofil la doi metri în dreapta lui Robert, cu ochii în computer, nemişcată, dînd impresia că trage cu urechea. Şase milioane deocamdată, spuse Brînduşa, ca şi cum s-ar fi temut ca lui să nu-i convină. Vor veni indexări de la guvern, vor creşte salariile în învăţămînt, sau vor scădea… Sînt tot felul de zvonuri, dar normal ar fi să crească. Şi salariul minim pe economie va trebui să crească.

— Cît este acum?

— Ce?

— Salariul minim pe economie.

— Mi se pare că şase milioane, dar obligat va creşte. Guvernul Tăriceanu a promis, dar guvernul Boc stă la cotitură şi abia aşteaptă să taie din salarii…

— Păi ce-o să se întîmple pînă la urmă? Creşte sau scade, domnişoară?

— Nu se ştie. Normal ar fi să crească. Şase milioane, adică sub două sute de euro este sub limita decenţei. Salariul nostru minim este mai mic decît orice ajutor social din Uniunea Europeană. Odată intraţi în Uniunea Europeană, guvernul va trebui să mărească şi salariile. Trebuie neapărat să crească salariile, mai ales salariul minim. Nu vă faceţi griji.

— Nu-mi fac. Vă mulţumesc oricum pentru tot ce faceţi…

Nu doar fiindcă n-avea încotro ştiindu-se ascultată de cei din secretariat, îi făcea genul ăsta de conversaţie. Trebuie că găsea totodată oportun să-i explice ce-l aşteaptă odată intrat în slujba de gardian – lucruri bune mai ales. Pînă băură al doilea rînd de cafele, sună de intrare la ore şi se mai linişti foiala profesorilor prin secretariat. Ea îi făcu semn s-o urmeze. Ieşiră din secretariat şi îl duse într-o sală de clasă goală de la etajul trei. Se aşezară amîndoi în ultima bancă din rîndul de la peretele cu uşa, şi acum putea s-o ţină de mînă. Erau ca doi elevi avizi de sărutări şi pipăială, însă uite că nici

aici, la o jumătate de oră după ce stabiliră că se iubesc, nu se simţeau în deplină intimitate. Din cinci în cinci minute, cîte un elev băga capul pe uşă fără să spună nimic, să vadă probabil dacă-i clasa goală, disponibilă, să-şi repete lecţiile sau să-şi aducă un partener pentru întrevederi de genul celor pentru care se pregăteau ei. Doi elevi întrebară unde se ţin meditaţiile la fizică şi cercul de matematică, iar ea îi expedie dîndu-le informaţiile cerute. Clasa era la ora asta un fel de refugiu, ocupat de doamna directoare şi vizitatorul ei, părînd să fie tatăl venit de undeva de la ţară, după cum îl arătau vîrsta şi aspectul răpănos.

Mîna lui o căuta pe sub fustă urcînd pe pulpă, iar ea îi venea în întîmpinare desfăcînd picioarele şi ridicînd uşor fundul, cît să-i poată băga degetele în vagin pe lîngă marginea chiloţilor mai întîi şi pe urmă îi trase chiloţii peste pulpe – aşteptarea şi zbuciumul avid se reflecta eliberîndu-se în vaginul zvîcnind precum o inimă. Ea îl urma şi totodată îl călăuzea cu un soi de teamă contrafăcută, de circumstanţă, menită să-i amplifice excitaţia. Elevul care ar fi deschis uşa ar fi văzut-o acum cocoţată cu fundul pe pupitrul băncii şi cu coapsele încolăcite strîns peste şoldurile Diavolului, care trebui încă s-o ridice cu palmele de fese ca s-o poată penetra fără să fie nevoit să îndoaie genunchii prea mult. Se perpelea înfiptă în frigarea Diavolului care părea să-i asculte atent dorinţa hrănindu-i-o, în timp ce icnetele ei n-ar mai fi avut mult pînă să devină urlete. Cît foc şi disperare într-un trup atît de mic – îi ţinea de-acum fesele doar într-o palmă, cu care aproape că i le acoperea, iar cu cealaltă mînă îi dădea la o parte şuviţele de păr lipite de fruntea asudată, acoperindu-i aproape privirea dusă, de muribundă. Se linişti repede, pînă ce el s-apuce să ejaculeze şi cu o secundă înainte ca alt elev să bage capul pe uşă şi să şi-l retragă parcă speriat.

— Ne-o fi văzut? întrebă el.

Ea dădu din mînă fără să-i răspundă, îndesîndu-se încă în el şi umblîndu-i cu mîinile mici pe sub cămaşă, cu un soi de mulţumire mută-extaziată. Se şterse între picioare cu chiloţii folosindu-i ca pe o cîrpă şi în sfîrşit catadicsi să-i spună că n-are la ce să-şi facă griji în privinţa elevilor, că ar bîrfi-o sau ar pîrî-o.

— Sînt nişte copii buni, spuse, ca şi cum ar fi avut în vedere aplecarea lor spre studiu şi notele mari, dar se referea la cu totul atlceva: au lucruri mai interesante de făcut decît să se uite-n fundul nostru: de la cinşpe-şaişpe ani încep să bea, să se drogheze, să se filmeze cu telefoanele cu cameră cînd se dezbracă şi şi-o trag… Dacă-i laşi în plata lor, nu te deranjează. Va trebui însă să fim atenţi cu colegii profesori. Destui sînt cu ochii pe mine de cînd am ocupat postul ăsta de directoare adjunctă, dispuşi să-mi însceneze tot felul de porcării, dar să mai şi bănuiască ceva… E destul de riscant. N-am încotro însă, trebuie să risc.

Umilirea celor umili

Şcoala generală Nicolae Dudescu se află pe fundul unei depresiuni, la capătul unei străduţe de un kilometru coborînd în pantă, străjuită de case şi vile boiereşti vechi de o sută de ani, cu două şi trei etaje – ziduri împînzite de iederă şi viţă sălbatică, terase umbrite de brazi şi frunzişuri de platani seculari, cu trunchiuri pătate de hărţi de coajă gri-verzulii, curţi cu pajişti şi fundături cotropite de buruieni viguroase, boscheţi tunşi în chip de gard viu, bănci şi mese de lemn geluit, chioşcuri cu streşini traforate şi pereţi din reţele de şipci încrucişate. Nemişcarea susţinută de uguitul guguştiucilor e animată în răstimpuri de figura fosilizată-străvezie a vreunei bătrîne scuturînd o cîrpă de praf peste un pervaz de fereastră. Zgomotul traficului supraaglomerat de maşini din centrul oraşului, aflat la mai puţin de doi kilometri depărtare, ajunge aici estompat, iar după lasarea serii dispare definitiv, ca şi cum casele boiereşti dimpreună cu şcoala coboară sub pămînt, într-un gol al zbuciumului vremurilor.

Brînduşa auzise de la doamna directoare Georgeta Ciochină, care auzise la rîndu-i de la un profesor ieşit de mult la pensie, cine fusese de fapt acest Nicolae Dudescu. Cică un învăţător activ prin anii cincizeci, într-o comună limitrofă a Piteştiului, se spune că de felul lui cam nevropat: bătea copiii de-i zvînta, posedat se pare de un har pedagogic sărit din normă, graţie căruia s-a ales cu titlul de învăţător emerit, ajungînd un soi de personalitate anonimă a învăţămîntului românesc, cu numele pe firma şcolii unde-şi făcea de-acum veacul Diavolul în ture de zi şi de noapte de cîte douăsprezece ore.

Prima jumătate a zilei trecea repede, cu zarva copiilor cărora le împărţea dreptatea cînd joaca lor în curte dădea semne că s-ar transforma în încăierare, cu comisioane de tot felul pentru profesori, după care umbla neobosit, harnic, umil, fiind bine văzut şi ca protejat, cunoştinţă sau rudă a doamnei directoare tinere. Brînduşa-i cel mai tînăr cadru didactic din şcoală, iar cel mai bătrîn e chiar doamna directoare plină Georgeta Ciochină, sărită bine de vîrsta pensionării, dar nu se lasă. Bune camarade de bîrfă şi sporovăială generatoare de strategii pentru bunul mers al treburilor în şcoală, cele două directoare împart şi ele dreptatea elevilor şi deopotrivă profesorilor şi salariaţilor Serviciului administrativ. O familie numeroasă şi la o adică armonioasă, în care Robert nimerise ca-n sînul lui Avraam, după o primăvară şi-o vară de cerşit în faţa bisericilor şi autogărilor din patru oraşe, de căutat şi mîncat din gunoaie, concomitent cu căutatul zadarnic al unei slujbe.

În serile şi nopţile petrecute singur în toată şcoala, cu porţile şi uşile încuiate, îşi trăgea sufletul prin Secretariat sau oficiul unde avea un pat pliant moştenit de la predecesorul său, despre care auzise că se îndurase să iasă la pensie după mai bine de patruzeci de ani petrecuţi în post. Povestea asta parcă ar fi dat să răscolească în el năzuinţa după o astfel de împlinire, un dar şi pînă la urmă o răsplată a sorţii, tîrzie dar cu atît mai meritată: să facă umbră pămîntului cu folos cincisprezece sau douăzeci de ani de-acum încolo, coborînd şi urcînd străduţa cu case boiereşti, bîntuind pe culoarele şi etajele şcolii Nicolae Dudescu, prin săli de clasă, oficii călduroase, grupuri sanitare curate, dintre care unele cu duşuri şi apă caldă la orice oră din zi şi din noapte.

Nici că s-ar fi putut mai bine. Se aranjase, se pusese la adăpost, pe viaţă ar fi putut spune, Miron chiar îl fericea, deşi lui unul nu i-ar fi surîs aşa ceva. N-ar fi fost tentat să facă pe gardianul, decît poate la Penitenciarul

Frăsineni, pentru un salariu de cinşpe-douăzeci de milioane. În niciun caz să mucezească-n şcoală cu şase milioane pe lună, mă rog, pînă una alta tot e bine că-i iei. Îi iei, nu-i dai. Vară-iarnă, îţi intră lună de lună şi uite că Diavolul a scăpat nu doar de frigul de-acasă, dar şi de frigul de pe şantier, care fusese gata să-l bage-n pămînt iarna trecută şi lasă, lasă, aşa să ne-ajute, ţi-am spus io că Dumnezeu ţine cu ăştia ca noi, nu ne lasă să ne omoare spurcaţii cu foamea şi frigu', cu mizeriile care le bagă-n mîncare şi băutură şi otrăveşte aeru' cu ele…

Miron se pusese şi el la adăpost. Se pripăşise pe lîngă un tip cu dare de mînă, un soi de celebritate locală cu un nume de scenă de toată bafta: Elvis din Frăsineni. Apăruseră cîteva reportaje despre el în *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget*. Tot judeţul ştia că are-n pregătire un repertoriu cu piesele de rezistenţă ale idolului său, cu care va participa la concursul din Las Vegas alături de alte clone ale regelui rock 'n' roll-ului. Pînă atunci însă, a apărut la televiziunea naţională într-un festival-concurs alături de alţi elvişi perciunaţi, în costume strîmte-evazate cu gulere înalte, placate cu strasuri şi cristale Swarowski, din douăzeci şi una de localităţi: Elvis din Moreni, din Turda, Ciorogîrla, Vadu Oii, Grădiştea şi tot aşa. Cîştigătorul concursului şi al sumei de o sută de milioane a fost nimeni altul decît Elvis din Frăsineni. El are trei magazine în Frăsineni, vezi bine, Diavole, cum ban la ban trage şi păduche la păduche, în afară că-şi sărbători victoria începînd o construcţie în cîmp, lîngă şosea, la trei kilometri de Penitenciar; Miron săpa de zor la fundaţie, în timp ce patronul lui declara pentru *Foaia argeşeană* că va ridica un local-club-discotecă în memoria magnificului Elvis Presley, care local va face din el cel mai bogat şi celebru om din Frăsineini… Un mare noroc pe capul lui Miron, iar Robert la rîndu-i n-avea decît să recunoască: Miron îi purtase noroc punîndu-l în legătură cu Lenţica, cînd căscase gura la una din fetele ei cu nume de flori. Penultima,

da, singura măritată, care numai bine că se potrivi pentru Robert, să pice pe sufletul lui cu tot cu minunea asta de serviciu. Floricica Lenţicăi îl căuta noaptea în şcoală pe iubitul ei Diavolul, plină de rîvnă în a-i dovedi că mesajul ei nu fusese vorbă-n vînt. Te iubesc-te iubesc-te iubesc şi el tresărind la auzul bătăilor în geamul oficiului, sîngele lui bătrîn iuţindu-se, preluînd din zbor nerăbdarea acelor bătăi. Îl asalta cu trupul ei de pisică maidaneză, cu şolduri înguste şi sîni cît pumnul, părînd să-şi revendice dreptul la o feminitate îndelung reprimată, opresată, călcată pur şi simplu-n picioare de un soţ care o ignoră, mă rog, o poveste de găsit pe toate drumurile, care ei i se potriveşte şi o motivează, în afară că uneori îl duce pe Robert cu gîndul la familia lui, căreia uite că-i asigură tainul supravieţuirii prin pasiunea neostoită a floricicăi. Totuşi problemele familiei Susanu, deşi de altă natură, nu pot fi ignorate, chiar dacă lui Robert îi e greu să accepte, se cam îndoieşte că există şi astfel de probleme. Să ai tot ce-ţi trebuie, dar să te dai de ceasul morţii că te mănîncă. Totodată însă, nici nu-i dă mîna să se îndoiască prea tare, fiindcă de rezolvarea problemelor Brînduşei, ale familiei Susanu, atîrnă la o adică rezolvarea problemelor familiei lui. Ce-i pica de la Brînduşa ar însemna cam încă un salariu şi jumătate peste salariul de gardian, pentru care nu-l costă chiar nimic să se încarce cu spovedania şi confesiunea Brînduşei: o horă a răului, da, în care s-a prins cu bărbatu-său. Laurian nu s-a mai atins de ea de ani de zile şi Diavolul minunîndu-se, păi e tinerel Laurian al tău şi ea confirmînd că-i în floarea vîrstei, de treizeci şi opt de ani abia, dar vîrsta chiar nu mai contează. Pe lîngă că-i beţiv şi curvar, Laurian n-a simţit niciodată nimic pentru ea. O spune oftînd din toţi rărunchii, cutreierată de aceiaşi fiori care au îndemnat-o să-i trimită mesajul acela neverosimil, dar întemeiat, floricica mea, cît te iubesc, cît te iubesc… Sincer Diavolul, asta fiind la o adică crucea lui, blestemul şi boala de care nu se va lecui în veci: io te-am iubit cu disperare tu mi-ai făcut zilele-

amare! Nu e însă mai puţin adevărat că ea l-a iubit şi pe Laurian. A fost doar primul bărbat din viaţa ei. Laurian a dezvirginat-o pe cînd avea şaisprezece ani, i-a făcut doi copii minunaţi şi nu s-a îndurat să divorţeze de el, deşi ar putea să numere pe degete de cîte ori a regulat-o de cînd sînt împreună. Astfel se deapănă confesiunea Brînduşei făcută Diavolului şi să nu care cumva să-şi închipuie că ea n-ar şti ce-s alea greutăţi şi lipsuri, sărăcie; a avut parte din plin şi-n primii ani de căsnicie şi la maică-sa acasă, la Mohaci, unde a copilărit la coada vacii, cum se spune, la munca cîmpului şi la munca de jos. Aşa au trăit şi trăiesc toţi ai ei şi nici Laurian nu-i dintr-o familie cu posibilităţi; şi el, cum îi place să-şi spună poetizînd, copil al durerii, copil sărac şi sceptic al plebei proletare din Epoca de aur. Să nu cumva să creadă Robert că l-a căcat mă-sa aşa cum îl vede, în pricopseală. Adevărul e c-a avut noroc, dar şi o sclipire care i-a schimbat viaţa, schimbîndu-i-o totodată şi pe a ei. De vreo zece ani doar, lor a început să le meargă tot mai bine, atît de bine încît ea una, în pofida dezastrului căsniciei, ar prefera să moară decît să se întoarcă vreodată de unde a plecat, la sărăcia din copilărie şi din prima tinereţe.

Ţinu să-i spună că, pe lîngă tarele şi metehnele care i-au mîncat viaţa, Laurian are şi nişte merite, fiind un poet talentat la vremea lui şi în prezent un om de presă de excepţie, extrem de harnic, cu simţul datoriei în sînge, calităţi care n-ar fi însemnat nimic însă, dacă n-ar fi avut norocul să se asocieze cu omul potrivit. Nu-i nici un secret, da, un fost locotenent de miliţie şi fost securist, mason şi om de afaceri care i-a pus în mînă banii pentru *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget* – o invenţie extrem de lucrativă, pusă-n funcţiune la şapte ani de la revoluţie, cînd piaţa presei, invadată de publicaţii de tot felul, restricţionase deja drastic posibilităţile de investiţie în domeniu. În astfel de împrejurări nefavorabile, Laurian a dat lovitura cu *Foaia* lui, făcîndu-şi loc totodată în elita politico-administrativă

a judeţului. Treptat au crescut cîştigurile şi totodată şi cheltuielile familiei Susanu. Pe lîngă apartamentul cu patru camere din centrul Piteştiului, evaluat în momentul de faţă pe piaţa imobiliară la o sută de mii de euro, un teren de cinci mii de metri pătraţi în zona Rucăr-Bran, pe care au început construcţia unei vile, un Land Rover 4x4 ultimul tip, un Audi A4 şi BMW-ul personal al Brînduşei, cumpărat anul trecut cu treizeci de mii de euro, iar în rest vacanţe şi excursii de zeci de mii de euro prin toată lumea, de care să se bucure mai ales copiii, să nu cunoască strîmtoarea sărăciei prin care şi părinţii lor au trecut, dînd desigur cu sare-n urmă pentru a onora o poziţie socială greu de închipuit pentru unul ca Robert, de necomparat totuşi, ţine Brînduşa să-i atragă atenţia, cu al unor baroni locali din judeţ, cu care Laurian se întîmplă să aibă de-a face în virtutea statutului său de comentator şi uneori arbitru al jocurilor politice pe bani grei. Brînduşa ştie că bărbatu-său reuşeşte adesea să influenţeze cît de cît jocurile acelea, favorizînd unele grupări politice în detrimentul altora, iar de aici ies nişte bani. Cîţi, ea nu poate nici să presupună. E şi ăsta un mare of de împărtăşit Diavolului, confidentul ei cel mai de nădejde de-acum. Şi-n privinţa afacerilor lui, Laurian o tratează ca pe o străină. De multă vreme o ţine la distanţă, interzicîndu-i orice fel de amestec sau sugestie, dar de bună seamă că sumele vehiculate sînt mult mai mari decît ar lăsa-o el să creadă din ce-i dă de cheltuială, de benzină, de mîncare şi îmbrăcăminte pentru copii. Nişte firimituri, desigur, din ospăţul pe care-l pune la cale cu securistul ăla infect.

Ea nu duce lipsă, ceea ce nu înseamnă însă că ar avea atît cît i-ar trebui, mă rog, pînă la urmă-i bine că-l are pe Diavol lîngă ea s-o liniştească, să-i spună că n-are rost să se zbuciume. E sănătoasă, are copiii sănătoşi şi ce să pună pe masă şi, revenind la gînduri mai bune, Brînduşa ajunge la concluzia că bărbatu-său şi securistul ăla infect se merită unul pe altul. Au avut noroc unul cu altul, măcar că a avut şi ea noroc pe lîngă ei. A fost răsplătită de

soartă, vezi, fiindcă a ţinut aproape de Laurian, măcar că n-o mai fute de ani de zile. Trăieşte totuşi într-o lume diferită de cea a unora ca Robert, Miron, maică-sa, surorile ei sau neamurile lui Laurian, părinţii şi cei cinci fraţi care trag targa pe uscat cu tot felul de încropeli păguboase. Rudele lor sărace, da, ei le mai ajută cu ce-i lasă inima, însă niciodată nu vor ajunge să le mulţumească, fiindcă-n definitiv fiecare le ştie pe ale lui, fiecare cu soarta şi necazurile lui. Nici ei nu-i e uşor, chiar şi cu maşină de treizeci de mii de euro, apartament, vilă şi vacanţe în străinătate… Ştiu, floricică, nu ţi-e uşor, dar linişteşte-te. Ea nu se putea linişti decît împroşcînd vorbe grele în contul lui bărbatu-său: un cinic şi un nesimţit sinistru, care urmăreşte desigur s-o bage-n mormînt… Chiar aşa, floricică? Chiar aşa: ar muri de fericire dacă m-ar vedea moartă. Un animal, o huidumă de o sută treizeci de kilograme. Vine acasă ca la hotel, după patru dimineaţa, beat şi înşirînd noroiul de pe încălţări pe covoare şi borînd pe unde-apucă. Zbiară, trezeşte copiii şi pe ea ca să-i pună să mănînce. Face ca toţi dracii într-un calvar şi-un coşmar de neînchipuit, da, asta-i viaţa ei de familie. Nimeni nu ştie şi nimeni n-o crede. În nimeni n-are încredere să-i povestească, în afară de Diavol şi de doamna Geta, directoarea, singura care o înţelege dintre toţi colegii profesori, care o sapă încontinuu, o invidiază şi-o urăsc de moarte pentru situaţia şi banii ei.

De doi ani şi ceva însă, Diavolul trebuie s-o ştie şi pe asta, Brînduşa s-a mai uşurat. I-a venit şi ei rîndul să poată întîrzia şi să lipsească de-acasă ca să-şi facă de cap, dacă copiii au mai crescut şi poate avea încredere în ei că se descurcă singuri. Copiii, da, mai ales copiii au ţinut-o lîngă Laurian. Păi să aibă un tată, să nu crească-n sărăcie cum au crescut ea şi surorile ei, care şi ele ar fi pentru ea o pildă cum stau la mîna cui se nimereşte, cu copii şi fără bărbaţi, vai de steaua lor, că n-au fost în stare să rabde şi să ţină cu dinţii de un soţ şi le-au fugit ochii încolo şi-ncoace crezînd că tot ce zboară

se mănîncă. N-au fost în stare, vezi, să facă compromisul Brînduşei de a-şi perverti căsnicia, făcînd din ea o rutină îngreţoşată, interesată, şi tocmai că acest compromis ar fi ucis-o, dacă nu l-ar fi compensat cu alte compromisuri.

Confesiunile Brînduşei se înfierbîntau atingînd temperatura sincerităţii depline, care de bună seamă că o alina. Avea destule de spus Diavolului, cum ar fi bunăoară că el este unul din cei o sută şi ceva de aleşi aproape la întîmplare, meniţi să atenueze compromisul căsniciei. Unul din mai bine de o sută, însă după toate semnele şi ea îşi doreşte asta din tot sufletul, ultimul şi singurul de-acum. Iubitul meu pe viaţă. E o hotărîre foarte deşteaptă, floricică, şi io te iubesc.

*

* *

Sărăcia moştenită de Lenţica din neam, din străbuni, fusese lăsată fetelor ei moştenire ca şi un blestem, pe care Brînduşa se învrednicise să-l rupă, dar cu ce preţ? Preţu-i prea mare: pe cît de tare-l urăşte pe Laurian, pe-atît de greu i-ar fi să se dezică de el. Este şi ăsta un preţ, nu cu mult mai mic decît blestemul sărăciei, încercat la o adică pe propria piele şi pe care-l vede de jur împrejur la toată lumea, la surori şi la maică-sa… Îşi ajută cît poate neamurile, cît o lasă inima, fără să reuşească vreodată să le mulţumească. Sătulul nu crede flămîndului, mă rog, nu se poate achita întru totul, dar e tot atît de adevărat că flămîndul e greu de săturat, oricît l-ai îndesa. Şi ce să mai zici, fiecare cu soarta lui, o zicere pe care o freacă pînă ia foc, în afară că fiecare le ştie pe ale lui… Le ştie şi se-ntîmplă că le spune şi altora, să se uşureze, o meteahnă din care poate ieşi ce nu te aştepţi: maică-sa, uite, îi povestise Brînduşei de Robert. Păi şi înainte să apuce să-l

vadă şi după aceea, drept pentru care, după ce s-a întîmplat să-l vadă, ei i s-a făcut s-o pună să se intereseze de el şi astfel a ajuns Lenţica să-l întrebe pe Miron, cînd a apărut iarăşi în Mohaci, şi Miron că cine, Diavolul? Ţi-e dor de el, dadă Lenţică? Auzi cum îi zicea, Diavolul, sau înger-îngeraş, cum şi-l aminteşte Lenţica, plămădit şi încropit parcă din vorba aia cu care îşi tot împăna poveştile, cum că femeia l-a încălecat pe dracu' şi dracu' a-ncălecat lumea şi pămîntu'…

Cînd se nimerise la maică-sa şi-l văzuse, cinci minute doar, între drumuri, cu surorile şi copiii pe picior de plecare, trebuie că deja începuse să lucreze obsesia în ea, să şi-l închipuie ca pe un multvisat şi multaşteptat, măcar că uneori presimţea ca pe o aiureală o astfel de fixaţie. Un bătrîn înalt, adus de spate, arcuit parcă de o slăbiciune extremă ce reverbera în lumina aceea smerită a ochilor de un albastru stins şi hainele lui arătînd roase de purtare îndelungată şi decolorate de intemperii, hainele unui călător neîngăduindu-şi prea multe clipe de răgaz, şi felul cum se înclinase în faţa ei şi-a surorilor, umil, uitîndu-se-n pămînt, urîndu-le parcă tot binele din lume, iar binele chiar s-a întîmplat, cînd l-a reîntîlnit şi l-a cunoscut în şcoală.

Fiind făcut din pămînt s-ar fi cuvenit într-adevăr să se uite-n pămînt, în timp ce curviştinele alea cu pîntecele şi buricele dezgolite rînjeau uitîndu-se la el, dat fiind că erau făcute din coasta lui. Acuma însă, şi io te iubesc, floricică… Repetînd de-a surda i-ar fi trebuit mai multe perechi de palme ca s-o simtă, să şi-o apropie, s-o îmbrăţişeze, s-o mîngîie, ca şi cum ea l-ar fi făcut să se îndoiască de propriile simţuri. N-ar fi fost mare lucru să fi intrat în anul morţii după cît de pornit era, iar ea părea şi mai pornită decît le pomenise cîndva pe maică-sa şi pe soră-sa, rătăcite amîndouă acum printre umbrele mîloase ale unui trecut incert, mistuit de acelaşi foc – carnea care arde, sfîrîie şi se face scrum înainte să apuce să putrezească şi să rămînă

sufletul şi duhul tînjind în van după carne, la fel ca palmele care se îndoiesc de tot ce ating şi iarăşi se vedea revenind în vremurile cînd nimerise prima dată prin locurile astea, pe un traseu concentric, urmînd cercuri tot mai strînse, pînă devenea duhul putred al unui diavol care dădea ochii peste cap sastisit, dezgustat, îngreţoşat, fiindu-i prea de ajuns ce a văzut.

În loc să se uite-n pămînt, se uitase la ea. Căscase gura la ea. El era o curviştină pentru care ea, ca şi un bărbat cu dare de mînă, cu posibilităţi de a-şi satisface capriciile, găsise slujba asta. Îl cumpărase destul de ieftin la o adică, ca să-l folosească în nopţile cînd o apuca amocul. Îi era la-ndemînă, comod, locuia la o jumătate de oră de mers pe jos de şcoală, dar îi plăcea să vină cu maşina, cu BMW-ul ei valorînd o mică avere, o sumă de neconceput pentru el, uite-o călare pe treizeci de mii de euro, rulînd agale sau în viteză prin centrul oraşului luminat de firme de magazine şi localuri cu program non-stop, savurînd fiecare secundă şi fiecare milimetru de decor, mişcările, zgomotele, mirosurile. Tîrgul ei, oraşul, primul oraş peste care a deschis ochii pe cînd avea şapte ani, cînd maică-sa se îndurase s-o aducă, s-o plimbe prin magazinele din Piteşti ca să-i cumpere uniformă de şcoală. Mai încoace văzuse Parisul, Londra, Madridul, Ierusalimul, făcuse excursii pe banii lui Laurian, parcă doar pentru a afla că nicăieri nu-i mai pe sufletul ei ca-n drumurile noaptea prin tîrgul copilăriei.

În unele nopţi se grăbea. Scăpa ca din puşcă din şcoală, din braţele Diavolului şi din mădularul lui de foc, încărcată de ostilitate tăcută, gata să explodeze. Atunci îl folosea înnegurată de mustrări de conştiinţă. Nici vorbă că i-ar fi păsat de Laurian; dar că nu-şi putea ierta că-i privează pe copii de prezenţa şi ajutorul ei, de care se puteau lipsi altminteri. Îi era de ajuns o jumătate de oră cu Diavolul, în care vedea chiar diavolul în carne şi oase, viciul pe cale s-o tonifice, s-o remonteze pentru următoarele trei-patru zile, amînînd prăbuşirea, dezastrul şi totodată chemîndu-l apropiindu-şi-l pas cu

pas. Mai multe erau totuşi nopţile cînd, din drumul cu maşina aluneca direct, într-o transă a acuplării violente şi înlăcrimate, prin care întrevedea şi chema iubirea, pe bărbatul multaşteptat, uitînd de treburile de acasă şi de copii, de obligaţiile ei de profesoară şi directoare. Îi era de ajuns să vorbească pe mobil cu copiii, să-i îndrume cu indicaţii dictate de exigenţa ei de mamă iubitoare. Copiii nu-i ieşeau din cuvînt, vorbele ei le intraseră oricum în sînge şi-i călăuzeau în permanenţă, mai ales cînd nu era acasă: să mănînce, să strîngă unde au mîncat, să spele vasele, să-şi facă temele pe care ea le va verifica şi să nu care cumva să nu fie în regulă. De la ora de să se culce, da, fără televizor şi să-şi pună hainele-n ordine, să-şi facă ghiozdanul pentru a doua zi şi abia pe urmă să iasă afară la joacă. Să intre amîndoi în casă pînă se întunecă şi nu-ţi dau voie cu bicicleta, iubitul meu, şi nici ţie cu rotilele, iubita mea, fiindcă mi-e frică, sînteţi singuri şi-s maşini multe… Mîine, da, cînd o să fiu cu voi.

Fata şi băiatul, Greta şi Alin. Iubitul meu şi iubita mea. Erau ca şi părinţii ei de care n-a prea avut parte. Cu ei îşi împărţea viaţa şi socotea că trebuie să le spună şi să ştie tot: sînt cu Robert, da, sîntem în şcoală, în vreo două ore mă întorc acasă. Da, iubita mea, îţi promit că te las să te duci la ziua Lilianei la Braşov, am să te duc eu cu maşina. Poate-l luăm şi pe Robert cu noi. E şi el de-al nostru…

După două ore, cînd o sunau sperînd s-o prindă în drum spre casă, ea îşi amîna întoarcerea acasă cu o zi sau două: acum o jumătate de oră ne-am hotărît să dăm o fugă pînă la Constanţa, sau Bucureşti, sau Cîmpulung. Încotro îi dicta inspiraţia iubirii. Programul copiilor trebuia totodată să-şi urmeze cursul normal şi cînd lipsea de acasă mai multe zile. Să se ducă la şcoală, să mănînce, să se culce singuri, iubitul meu, o să-ţi cumpăr jocul ăla pe calculator, îţi promit, da, şi căţelul ăla de la bunica o să-l luăm acasă. Numai să nu muşte… Să nu fie bolnav… Lasă c-o să-l ducem la doctor să-l

vaccineze, să-l deparaziteze, dacă-l iubeşti atît de mult… Să fiţi cuminţi, să staţi cuminţi pînă mă întorc, să puneţi ceasul să sune, să vă treziţi mîine dimineaţă la şcoală… Ce fac? Nu v-am spus? Sînt pe drum, în maşină, în noaptea asta o să dormim la hotel… O să vă descurcaţi, nu-mi fac probleme, da, sînt mîndră de voi… Da, acum mîncăm, friptură de pui cu cartofi natur şi salată de roşii, da, şi salată de fructe, da, are ananas, bucăţi de banane şi boabe de struguri, bucăţele de măr, da, camera-i spaţioasă, cu două paturi mari, baie cu cadă, televizor, plasmă, terasă de unde se văd munţii… Ce să facem? Vorbim, stăm de vorbă, ne uităm la televizor, mai stăm puţin şi ne băgăm în pat la culcare… Vedeţi, aveţi grijă ce-i spuneţi lui tata dacă apare la noapte acasă. Ştiţi voi de fapt, nu-mi fac probleme… Nu, nu, în nici un caz. Îi spuneţi să nu mă sune. Nu vreau să fiu deranjată, vreau să mă odihnesc, să mă relaxez. Nu am nici un chef, îi spuneţi voi ce şi cum, ştiţi voi ce să-i spuneţi…

Alin şi Greta se pricepeau s-o descurce tot atît de bine pe cît ştiau să se descurce în lipsa ei. Deprinseseră rapid, din mers, jocul acesta al maturizării timpurii, necesarul compromis intrat în legea firii, în timp ce erau ţinuţi la curent cu toate mişcările mamei lor şi li se spunea tot, mai puţin lucrul cel mai important pentru care mama îl tîra pe Diavol după ea. Nu neapărat pentru că li s-ar fi impus o interdicţie pentru acum ne-o tragem, ne futem şi aşa mai departe, ci pentru că la o adică asta se subînţelegea, iar ei îi înţelegeau nevoile de felul ăsta, la fel ca nevoia de a fi liniştită în privinţa lor. Se versaseră în jocul complicităţilor, în complicaţiile lui inutile şi deopotrivă indispensabile, absurde şi obligatorii totodată: tata nu trebuie să ştie, deşi oricum ştie, dar trebuie să pară că nu ştie. Toate acele convenienţe îi făcuseră să-şi piardă inocenţa înainte de a şi-o împlini în zilele şi nopţile cînd înţelegeau că trebuie să stea singuri acasă, căci mama lor îşi făcea mendrele cu iubitul ei Diavolul, căruia de cîteva luni îi spuneau Robert, tot

aşa cum altădată diavolul purtase multe alte nume reţinute şi însuşite de la mama şi numaidecît uitate, ca şi cum n-ar fi fost, pentru a fi înlocuite cu altele. De cînd se ştiu, diavolul şi-a avut rostul şi locul lui important în familie, făcînd ca prin mîna bună a mamei lor să le vină distracţiile, jocurile pe calculator, bicicleta, rotilele, telemobilele cu cameră video, mesele la McDonald’s, excursiile şi vacanţele în Grecia, Egipt, Coasta de Azur… Mama li se dedica trup şi suflet altminteri, spre deosebire de tatăl lor pe care-l vedeau încă şi mai rar decît pe ea şi-l vedeau destul de des beat, gălăgios, dar de bună seamă că şi el era al lor şi avea rolul lui, bine stabilit, căci mama ţinea uneori să le amintească că-i tatăl lor, chiar dacă beat şi vorbind în dodii. Să se ducă la el să-l liniştească, să-l pupe, să-l mîngîie, să-l iubească, e şi el al lor…

Şi el şi mai cine? Zbuciumată cum era, armonia familiei lor îşi trăgea vlaga din aplecarea mamei lor spre diavol, oh, te iubesc te iubesc te iubesc… Cît de des i-ar fi spus-o, tot nu-i era de ajuns, iar datoria Diavolului era să ţină aproape, floricică, ţi-am spus doar că şi io, presimţind pasămite că asta ar fi o cale să-şi crească şansele de supravieţuire pentru următorii douăzeci de ani în slujba oferită de ea. Crezuse, i se păruse, dar nici pomeneală să fi intrat în anul morţii. Era tot mai sigur pe viaţa lui în timpul escapadelor cu floricica lui prin oraşe, staţiuni turistice, camere de hoteluri şi moteluri în care nu zăboveau mai mult de două zile, într-un soi de circuit fragmentat de lună de miere. Poate că tocmai Brînduşa intrase în anul morţii, după felul cum se-ndura să calce în gura lăcomiei: ce nu cheltuise vreodată cu alţii şi n-ar fi cheltuit nici în visele cele mai generoase cu mama şi surorile ei, risipise tot într-o veselie cu Diavolul ei decrepit şi priapic, luat de val, simţindu-se tot mai în largul lui în postura de gigolo în mizerie.

*

* *

Pe banii cui îşi făceau ei de cap? Bani de plimbări, de benzină, de hotel, de mese-ntinse prin localuri de fiţe, bani din banii lui Laurian. Băi găozare care scrii la ziare! Ce vrei de la viaţa mea? După ce că-i lăsa în plata lor, îi mai şi sponsoriza. Salariul Brînduşei nu le-ar fi ajuns nici pe o măsea. Bine c-aveau de unde să sugă şi totodată ea era liberă ca pasărea de obligaţii conjugale. Asta în vreme ce iubitul ei, Diavolul, catadicsea uneori la rîndu-i să i se confeseze, în treacăt şi pe sărite, cît s-o distreze, despre crizele de gelozie ale Andreei, pe care de altfel dintotdeauna i le provocase, cu femei nevăzute vreodată de vreunul din ei. În permanenţă a înşelat-o cu tot felul de vise, păreri, osteneli, încît abia de-şi dădea seama că se întîmpla s-o înşele cu o femeie în carne şi oase. O înşela de fapt cu serviciul ăsta după care umblase aproape un an. O înşelase şi cît umblase, stînd ca şi acum plecat de-acasă cîte două-trei zile şi uneori şi o săptămînă. Andreea îi ura serviciul ca şi pe o femeie cu care era nevoită să-l împartă, presimţind parcă în ce fel îl obţinuse. Nu mai conta că tot datorită banilor din banii lui Laurian o ducea ceva mai bine, că de bine de rău avea ce să pună pe masă. Asta n-ar fi avut cum s-o liniştească. Ea avea, vezi, o problemă mult mai importantă decît stricta supravieţuire: Cine-i garantează că-n timpul cît lipseşte de-acasă, e la serviciul ăla al lui, pasămite de parlamentar sau ministru, dacă trebuie să stea acolo atîta vreme…

Cine? Dracu’, da, numai diavolul i-ar putea-o garanta. Cuvîntul Diavolului, însă, n-a avut vreodată valoare sau putere să vindece boala suspiciunilor ei, măcar că lui i se păruse la un moment dat că scăpase de boala asta. Ba doar c-o slăbise puţin, ca s-o poată încolţi şi mai tare:

— Tu-ţi morţii mă-tii, tăticuţule, mai bine n-aş fi chemat Salvarea. Să te fi lăsat să crăpi, să mori ca un cîine. Boşorog împuţit şi curvar care mi-ai

mîncat viaţa din mine. Piei din ochii mei! Să nu te mai văd!

Se vedea iarăşi intrînd în anul morţii. Femeia asta parcă mereu i-a cerut mai mult decît îi poate da. Te mănîncă-n cur Andreuţo şi hai sictir tăticuţule şi el împăcîndu-se pasămite cu gîndul că nu se dusese să ceară la altul. Ce idiot. S-a prostit la bătrîneţe. Ea a cerut şi la alţii şi-o să mai ceară cît s-or găsi bărbaţi, bătrîni răpciugoşi şi pofticioşi ca să caşte gura la ea. Nu e aia care să rabde întru pocăinţă, sau să nu-şi dea pe faţă arama coclită, isteriile şi ameninţările cu sinuciderea pregătite în permanenţă pentru a fi puse-n practică, ca şi declaraţiile de dragoste pătimaşe ale Brînduşei, alt soi de nebunie şi hrană pentru sufletul Diavolului. Intra în anul morţii cu Andreea de gît şi cu Brînduşa de mînă – o cruce prea grea pentru puterile lui.

Nu există cheie pentru capul Andreei, dacă nu cumva el nu-i în stare să-i descuie mintea, încercînd s-o convingă că-i nebunie curată ce vrea ea: să-şi lase slujba aia de gardian pentru care face naveta tocmai la mama dracului, la Piteşti, şi să-şi ia ceva care să-i permită să vină seara acasă, păi cum făcea cînd lucra la firma aia de construcţii, unde cîştiga binişor… Păi ar putea, păi nu mai poate, da’ trebuie să poată, păi cine-i garantează ei? La care el că lasă şi slujba asta cum şi-a lăsat-o şi ea şi iarăşi rămîn amîndoi pe dinafară, ca să facă foamea şi de data asta chiar îi ia dracu’. Or să vîndă şi apartamentul ăsta şi s-or duce iarăşi la dracu’-n praznic, în fundul iadului. Acolo-i locul lor. Vede bine doar că el nu mai are vîrsta şi puterea să muncească la sapă şi la zugrăveli, iar ea nu-i în stare să se descurce nici ca să iasă la produs pe centură, care-i şi aia o muncă, dar ea nu-i făcută pentru aşa ceva. Ar fi cazul să se trezească.

Ba-i chiar foarte trează şi tocmai că el vrea s-o adoarmă cu aburelile lui, ca să-şi facă mendrele cu curvele, boşorog împuţit şi pervers.

— În fundul iadului, auzi, mi-e greaţă, îmi vine rău… Tu te duci acolo şi mă tragi şi pe mine. Şi ce mare chestie dacă vindem şi ne mutăm de aici?

Nu vezi că toată lumea se mută, se mişcă, pleacă? Aşa cum şi ţie îţi place să pleci şi să nu mai dai pe-acasă trei-patru zile.

— Care lume pleacă şi se mută, Andreuţo?

— Păi madam Friţ…

— Păi tu te compari cu madam Friţ? Trezeşte-te, Andreuţo!

Madam Friţ după ce şi-a pus centrală, a vîndut apartamentul şi s-a mutat cu ai ei într-un apartament închiriat, din care s-a mutat la altul. S-a mutat în cinci apartamente în Frăsineni, ca să se cîrpească cu banii, să achite ratele la bănci.

— Uite că madam Friţ n-a mai ajuns în fundul iadului, cum mă abureşti tu pe mine…

Madam Friţ i-a povestit Andreei despre toate pătimirile ei cu ratele la bănci şi trambalările din casă-n casă şi uite-o că nu-şi mai face probleme că n-o să mai aibă unde să pună capul jos şi c-o să moară de foame, cum încearcă Robert s-o sperie pe ea. Ce nu i-a spus însă lui Robert e că i-a cerut sfatul lui doamna Friţ, amintindu-şi cum cîndva, în noaptea cînd o văzuse în oglindă în Bucureşti, ea o învăţase de bine, compătimind-o din priviri ca s-o abată de la fapte şi gînduri rele. De astă dată, madam Friţ a învăţat-o iarăşi de bine. I-a spus să nu-şi facă griji în privinţa lui Robert. Nici ea nu şi-a făcut griji prea mari cînd ai ei au făcut datorii la bănci pînă au trebuit să vîndă casa. Sănătoasă să fie, dar uite că nici măcar sănătoasă, cu operaţiile ei vechi şi care o să le mai facă… Ce-o vrea Dumnezeu. Andreea să ia exemplu de la ea, care a ajuns să nu-i mai pese de nimic în afară de Friţ al ei, cîinele ăsta care doar el o iubeşte şi o ascultă…

Încerca să se ţină de sfatul doamnei Friţ, deşi Robert era departe de a fi un cîine care s-o iubească şi să şi-l poată face fidel ţinîndu-l din scurt de la căţele. Care casă s-o piardă? La o adică, pe el îl durea în cur de casă. Casa lui era şcoala aia din Piteşti unde-şi făcea serviciul, sau pe drumuri, pe

drumurile de unde-l adunase ca pe un cîine de pripas cînd se oploşise în garsoniera ei din Dristor, iar acum pe drumurile navetei. Altminteri, doamna Friţ o învăţase de bine şi-o liniştise cît de cît. Binele ăsta şi liniştea asta nu erau pentru ea, căci ea avea nişte probleme de rezolvat, nişte socoteli şi răfuieli care o aşteptau să le rezolve. O aşteptau, le aştepta, se aşteptau reciproc, se pîndeau, se adulmecau şi-şi dădeau tîrcoale pe aproape, din ce în ce mai aproape, aşa încît n-ar fi avut cum să nu se găsească. Într-o bună zi aşadar, a primit multaşteptatul semn. Un telefon. O voce de femeie, guturală, precipitată şi vindicativă, aşa cum şi-o dorea, abordînd-o cît se poate de civilizat altminteri, cu doamna Stan, dar fără să se prezinte.

— Înţeleg că sunteţi soţia domnului Stan Robert, nu?

— Da. Dumneavoastră cine sînteţi?

— Nu pot să vă spun cine sînt, din considerente care ţin de securitatea mea. Pur şi simpul mi-e frică. Vă rog să nu vă supăraţi.

— Nu mă supăr. Văd că mă sunaţi cu număr ascuns. Nu văd de ce v-ar putea fi frică. Vă e frică cumva de mine?

— Să lăsăm. V-am sunat să vă aduc la cunoştinţă ceva extrem de grav.

Suna deja extrem de palpitant. Dacă femeii îi era frică, Andreea se străduia la rîndu-i să se înfricoşeze.

— Alo, nu v-aud! S-a întrerupt cumva?

Asta ar mai fi lipsit. Să se întrerupă tocmai acum şi ea să n-o poată suna înapoi. Nu s-a întrerupt, doar că femeia tace, pîndindu-i parcă reacţiile.

— Sînt aici, doamnă, vă ascult cu cea mai mare atenţie.

— V-am sunat să vă aduc la cunoştinţă că soţul dumneavoastră vă înşală.

— Ştiam, jubilă Andreea. Nu ştiu cu cine, vă daţi seama, dar chiar sînt curioasă.

Altă pauză de zece secunde, menită desigur să întreţină suspansul, iar Andreea se conformă aşteptînd.

— Vă înşală cu o femeie de cea mai joasă speţă.

Din pricina emoţiei, nu distinse mare lucru din răguşeala femeii.

— Cu cine?

— Cu o curvă ordinară, ca să zic aşa notorie, care-i pur şi simplu o pată pe obrazul nostru, al oraşului şi şcolii unde ocupă abuziv funcţia de directoare adjunctă, dobîndită nu prin concurs, datorită unor merite profesionale, ci datorită relaţiilor lui bărbatu-său, alt specimen de cea mai joasă speţă, care se complace să ţină aşa ceva la uşă.

— Bănuiam, doamnă, că acolo-n şcoala unde-şi face serviciu'… Andreea se înecă de indignare şi deopotrivă de satisfacţie. Acolo se-ntîmplă murdăria, ştiam, vă mulţumesc din tot sufletul că mi-aţi spus. Dumnezeu să vă dea sănătate. Mi-ar face mare plăcere totuşi să ne vedem ca să vă mulţumesc pe viu, între patru ochi.

— Nu e nevoie să ne vedem, fiindcă aş avea mari greutăţi dacă s-ar afla că de la mine aveţi informaţiile. Prefer să nu.

— Vai, doamnă, nici să nu vă gîndiţi că aş fi în stare să vă fac rău, după ce mi-aţi făcut atîta bine. Mie nu-mi place să întind vorba, în privinţa asta puteţi fi liniştită…

— Nici eu nu vreau să vă fac rău. E de dorit însă să-mi păstrez anonimatul. Îmi fac datoria faţă de conştiinţa mea să vă spun că cea care a pus mîna pe soţul dumneavoastră este o femeie periculoasă. A spart case şi a destrămat familii şi a cam venit timpul să i se înfunde. Nu mă îndoiesc că dumneavoastră veţi şti să procedaţi în aşa fel încît s-o liniştiţi, pentru o vreme cel puţin. Numele ei este Brînduşa Susanu, căsătorită cu Laurian Susanu, după cum v-am spus, alt specimen josnic, patron al unei foi mizere, scoasă cu un fost miliţian securist. Foaia asta, închipuiţi-vă, împroaşcă cu

noroi valorile oraşului şi judeţului nostru. Patronul ei pretinde pasămite că face ordine în judeţ, în loc să-şi facă ordine în propria familie ţinîndu-şi în frîu curva pe care-o ţine la uşă. În momentul de faţă ea îl foloseşte pe soţul dumneavoastră, atît în timpul serviciului, cît şi în afara lui. Îl terorizează, a făcut din el jucăria ei sexuală…

— Îl terorizează?! exclamă Andreea mimînd stupefacţia, conform unei reguli a jocului inventată pe loc. Un joc care-i place la nebunie. Mdam, jucăria sexuală…

— O tîrfă nesătulă, doamnă. Cunoaştem marfa. O nimfomană, o femeie bolnavă definitiv, demnă de milă şi care ar trebui să se trateze, dar preferă să-şi bată joc de cine se pune la mintea ei şi-i dă apă la moară. Este aşa cum vă spun: îl terorizează, îl hărţuieşte, cum a procedat cu nenumăraţi alţii.

Andreea palpită. Îşi înfrînează şi-şi ascunde satisfacţia, scandalizîndu-se:

— Cred că eu sînt cea terorizată.

— Nici nu mă-ndoiesc, doamnă. Ştiu că suferiţi. De aceea am şi ţinut să vă informez. Ca să acţionaţi, pînă nu e prea tîrziu.

— Să acţionez? Cum? M-aţi putea învăţa?

— Nu-i mare lucru. Am să vă dau numărul de telefon al lui bărbatu-său, să luaţi legătura cu el şi să-i spuneţi ce aveţi pe suflet. Înainte însă, s-ar cuveni să faceţi un memoriu la Ministerul Învăţămîntului, în care să spuneţi toată povestea punct cu punct…

— Să vă spun drept, nu mă prea pricep la memorii.

— Ce mare pricepere! Eventual am să vi-l dictez eu la telefon. Dumneavoastră doar să-l scrieţi după dictare şi să-l semnaţi.

— Să vă spun drept, mi-e cam frică.

— Atunci cred că cel mai bine ar fi s-o aşteptaţi la poarta şcolii şi s-o abordaţi cum de bună seamă că merită: s-o jumulţi, s-o tăvăliţi niţel şi s-o

faceţi de rîsu’ lumii. Aşa merită curvele care iau bărbaţii femeilor.

— Cred că nici asta, doamnă…

— Eu aş zice să lăsaţi frica la o parte şi să luaţi taurul de coarne. E în joc viitorul familiei dumneavoastră. Nu-i de glumă cu astfel de treburi. N-are de ce să vă fie frică şi nici ruşine. Hai să n-o mai lungim. Notaţi numărul lui Susanu. Vă mai caut eu ca să vă ţin la curent şi să aflu ce-aţi mai făcut. Şi nu uitaţi: lăsaţi frica la o parte şi luaţi taurul de coarne. La revedere.

— La revedere, doamnă, şi vă mulţumesc din suflet.

Emoţia îi diluă de astă dată glasul şi stărui în ea mult timp după ce închise telefonul. Cineva îi întinde o mînă de ajutor. Un suflet de femeie, da, a învăţat-o de bine, deşi nici doamna Friţ n-a învăţat-o de rău. N-ar suporta totuşi să rămînă impasibilă, aşpteptînd ca lucrurile să se liniştească de la sine. Şi-a băgat diavolul coada şi trebuie să se lupte cu el ca să-şi pună viaţa la punct. Să-şi recupereze soţul, pe care e pe cale să-l piardă… Tot aşa cum şi-a pierdut garsoniera din Dristor lăsîndu-se la mîna Diavolului, tăticuţul ei Diavolul, care cică a salvat-o aducînd-o încoace, ca să-şi bată joc de ea. S-a luat după el în văgăuna Frăsineniului, în nădejdea că se vor pune pe picioare şi uite-i intrînd în a treia iarnă făcută-n frig, fără datorii la întreţinere la o adică, aşa încît n-o să-i mai gonească nici dracu’ de aici…

*

* *

Tot cu dracu’-n gură şi-n gînd, ori că frigul i-a luat minţile… O să-l sune pe tipul ăla, soţul tîrfei. S-ar zice că ştie cîte ceva despre el din *Foaia argeşeană pentru cuget şi minte*, care-i pică-n mînă cînd şi cînd. În pofida a ce i-a spus femeia aia răguşită despre el, că împroaşcă cu noroi, Andreea l-a

simţit mereu un om curajos şi drept, după felul cum loveşte în stînga şi-n dreapta la primari, prefecţi, consilieri judeţeni, dimpreună şi la grămadă cu Băsescu-Tăriceanu-Boc şi ce s-o mai găsi. A citit mai deunăzi cu mare satisfacţie despre fostul primar al Frăsineniului şi actualul, nişte fripturişti nenorociţi care numai rău au făcut după ce s-au văzut cu sacii-n căruţă şi au fost aleşi. Au făcut averi în contul proştilor care i-au ales şi i-au debranşat de la agentul termic. Astfel intră Frăsineniul în Europa, după cum atît de deştept scrie Laurian Susanu, fără căldură în calorifere iarna şi fără apă caldă… Ea a ţinut minte, fără să-şi închipuie că va ajunge vreodată să stea de vorbă cu omul despre lucruri atît de delicate şi deopotrivă pasionante. Andreea simte nevoia să-l ia pe departe, precum un anchetator versat:

— … n-aveţi de unde să mă cunoaşteţi, domnule Susanu. Sînt o admiratoare a ziarului dumneavoastră şi a cronicilor pe care le…

— Spuneţi repede care-i problema dumneavoastră. Chiar n-am timp de conversaţii.

— Sînt soţia lui Robert Stan, domnule Laurian. Numele ăsta vă spune ceva?

— Trebuie să intru într-o şedinţă, doamnă, spuneţi-mi repede ce vreţi.

— Soţul meu lucrează la şcoala din Piteşti, unde-i soţia dumneavoastră directoare…

— Sunaţi-o pe soţia mea. N-am nicio cădere să m-amestec în problemele ei.

— Soţul meu se numeşte Robert Stan! repetă Andreea, gata să izbucnească-n plîns.

— Aha, îmi amintesc, scuzaţi-mă. Am primit un telefon săptămîna trecută în problema asta. Vă ascult cu cea mai mare atenţie.

— Şi de la telefonul ăla v-aţi amintit de numele soţului meu?

— Cred că da. Robert Stan. Cineva m-a sunat şi mi-a spus o chestie oribilă. O calomnie mizerabilă: că soţia mea ar trăi cu acest tip. Nu vă faceţi probleme. Nu plec urechea la mizeriile de genul ăsta. Am o mulţime de duşmani în oraş, care mă atacă în fel şi chip. De mult aş fi fost terminat dacă le-aş fi dat satisfacţie.

— Ştiu, citesc *Foaia* dumneavoastră şi vă admir din tot sufletul. Aveţi o familie însă. Nu credeţi că ar fi normal să luaţi măsuri? Pentru binele dumneavoastră şi al familiei. Şi eu am primit telefon de la o doamnă care mi-a spus acelaşi lucru. Eram aproape sigură că soţul meu are o relaţie. Acum ştiu cu cine are această relaţie. Trăieşte într-adevăr cu soţia dumneavoastră de un an de zile. Am şi eu o familie, domnu' Laurian, pentru care mă tem…

Laurian Susanu asculta siderat: femeia asta vorbeşte ca-n filmele de la televizor şi ca-n reclamele cu care sînt împănate. Stă probabil toată ziua la televizor.

— Şi eu am o familie, mă rog, fiecare avem o familie cu care trebuie să ne mîndrim şi de aceea îmi repugnă să discut astfel de chestii. Cine v-a dat totuşi telefon să vă spună mizeria asta? Cum se numeşte persoana?

— N-a vrut să-mi spună numele. Mi-a spus că se teme şi mi se pare normal în astfel de situaţii…

— Sîntem în plin mister şi văd că vă place. Nu văd cu ce v-aş putea ajuta. Să ştiţi că nici la poliţie nu se iau în seamă acuzaţiile anonime. Sau n-ar trebui să se ia în seamă, dacă corupţia n-ar fi în floare. Eu vă sfătuiesc să vă vedeţi de treabă. N-are rost să vă implicaţi, să vă amestecaţi în ciorba asta. Repet, am foarte mulţi duşmani care se hrănesc din mizeriile astea. Nu vă lăsaţi folosită de ei. Vă faceţi rău şi-mi faceţi şi mie rău.

— V-am spus, repet, mă tem.

— Dac-aţi văzut chestia asta într-un film, spuse Laurian pe un ton mai repezit, care arăta că şi-a cam pierdut răbdarea, să ştiţi că eu nu joc în filmul ăla. Continuă însă cu o replică vădindu-l deja integrat în filmul Andreei: V-am spus, repet, nu văd cu ce v-aş putea ajuta.

— Să vorbiţi cu soţia dumneavoastră, să-i spuneţi să-mi lase soţul în pace…

— I-aţi văzut cumva împreună? I-aţi prins în fapt? Înţeleg că nu. Nu pot să cred că credeţi chestiile astea care, nu mă îndoiesc, vă fac rău.

— N-am nici cea mai mică îndoială, chiar dacă n-o cunosc pe soţia dumneavoastră.

— Chiar nu vă daţi seama c-aş fi îndreptăţit să mă supăr? Să vă dau în judecată pentru că faceţi nişte afirmaţii calomnioase, fără nici un fel de acoperire, la adresa familiei mele?

— E adevărat, domnule Laurian, dar sufăr prea tare ca să mai pot ţine cont. Mă apasă, nici nu ştiţi cît de tare…

Vocea transfigurată ca de o durere fizică insuportabilă, gata să devină geamăt, umezită de lacrimi, părea să ceară îndurare şi ajutor. Îl intuia pe Laurian sensibil, impresionabil. El avea într-adevăr o vulnerabilitate de acest fel, manifestîndu-se mai ales în preajma femeilor, dar pe care, cu oarece străduinţă învăţase de bine de rău să şi-o strunească. Să-ţi fie milă de femei e ca şi cum ţi-ar fi milă de dracu’. Ştia, învăţase cu asupra de măsură pe propria piele, dar destul de anevoie punea în practică. Ar fi putut spune că pica în capcane pe care singur şi le întindea, aşa încît erau de preferat capcanele din care s-ar fi eliberat mai lesne, după ce ar fi savurat momeala: ceva mai mult sau ceva mai puţin decît iluzia îndrăgostirii. Fiindcă lui îi plăcea să pună suflet, să sufere şi să provoace suferinţă, pe undeva la fel ca femeia asta formată-n spiritul telenovelelor şi reclamelor TV. Atîta că suferinţa lui a răscumpărat-o cel mai adesea cu bani peşin, mereu mai mulţi

decît ar merita. Ca şi cum s-ar lăsa furat din milă pentru hoţ, dar mila lui nu-i deloc dezinteresată. Vax. Tocmai că-n vremea din urmă încearcă să-şi impună faţă de femei o milă dezinteresată, care poate fi chiar iubire, iubirea de semen, da, un exerciţiu costisitor, dar la o adică interesant şi care uite cum de astă dată pare să i se impună de la sine.

— Cum aţi spus că vă cheamă doamnă?

— Andreea.

— Uite ce e, Andreea, dă-mi voie să te tutuiesc, fiindcă după glas presupun că sîntem cam de aceeaşi vîrstă. Eu am treizeci şi opt de ani. Tu?

— Sînt mai în vîrstă, domnu’ Laurian, am treizeci şi nouă.

— Zi-mi Laurian. Ascultă-mă, pur şi simplu nu merită să suferi. Scuză-mă, dar în cazul ăsta chiar eşti o proastă. Dacă iei lucrurile astea în serios şi faci atîta tevatură. Deşi nu sînt în măsură să ţi-o spun, mă văd nevoit: nevastă-mea şi-o trage cu oricine şi unde apucă. Nu ţine cont de nimeni şi de nimic. E complet lipsită de scrupule, în afară că are nişte gusturi cel puţin ciudate, pe care nu le mai comentez. Fă un efort şi gîndeşte-te ce ar fi însemnat ca şi eu să sufăr din pricina asta? Eram mort demult, aşa că am preferat să-mi iau mîna de pe ea. O soluţie salutară. Mai mult chiar, o ţin la depărtare, pentru că ştiu ce-i poate pielea. Femeile de genul ăsta sînt un pericol şi pentru ele însele şi pentru cei din jurul lor. Ne vedem fiecare de viaţa lui, dar avem doi copii, trebuie să-i creştem, să ne facem datoria faţă de societate. Laurian tuşi, îşi drese glasul abordînd alt registru, care ei i-ar fi mai la-ndemînă: îţi dai seama că la început am suferit şi eu, dar n-am avut ce face.

— Trebuia să divorţezi.

— Uşor de spus. Tu de ce nu divorţezi, dacă te simţi atît de lezată de povestea asta?

— Noi nu sîntem cununaţi legitim. Şi-apoi, sîntem prea săraci ca să ne permitem luxul. Să ştiţi că nu trăim ca-n filme…

— Tocmai pentru că nu trăiţi, v-ar plăcea foarte mult.

— Cui nu i-ar plăcea? Abia o scoatem la capăt să ne creştem copilul. Fără bărbată-miu nu m-aş descurca…

— Cine ţi-a spus că nu te-ai descurca? Probabil că bărbată-tu. O femeie se descurcă în orice situaţie pe lumea asta. Aşa a fost concepută din fabricaţie. Nu mă îndoiesc că ştii şi tu asta, dar te-ai delăsat, ai uitat, ai preferat să stai toată ziua cu ochii-n televizor.

— Situaţia mea nu se compară cu a dumneavoastră, domnule Laurian.

— Ştiu, eu nu mă uit atît de mult la televizor.

— Nu e vorba de televizor. Dumneavoastră văd că nu vreţi…

— Parcă ne-am înţeles să ne tutuim. Tu nu vrei, mă rog, n-aş zice că situaţiile noastre sînt foarte diferite. Sîntem amîndoi înşelaţi de parteneri; avem cum se spune, nişte similitudini în program. Necazul e că eu nu te pot ajuta cum ai vrea. Ţi-am spus, mi-am luat de mult mîna de pe soţia mea. Socot că-i mai bine s-o las să piară pe limba ei, după ce am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru ea, oferindu-i ce n-a visat neam de neamul ei: o situaţie materială strălucită, onorabilitate, poziţia socială… Am scos-o din mizerie, special parcă pentru a mă trage ea pe mine acolo. Urmă o pauză de cîteva clipe lungi, în care el păru să se gîndească dacă să se scape cu astfel de confesiuni. În definitiv, sînt lucruri ştiute de tot tîrgul: după ce că mă înşală cu toţi nespălaţii, se mai şi laudă cu isprăvile ei. Îţi spun chestiile astea, fiindcă se pare că m-ai provocat. Situaţia mea, că de la asta am pornit, e mai grea decît îţi închipui. S-ar putea să fie mai grea decît a ta. Soţul tău te înşală des?

Andreea se simte şi mai în largul ei. Asta-i muzica ce-i place şi uite c-a nimerit partenerul potrivit.

— Oh, numai la aşa ceva îi stă capul. E pur şi simplu posedat de diavol. Mereu i-a plăcut şi parcă înadins ca să-mi toace viaţa şi nervii. În afară de asta, nouă mereu ne-a mers greu. Am fost cu cuţitu' la os, ne-am mutat din Bucureşti în Frăsineni şi uite c-am intrat în a treia iarnă pe care o petrecem în frig.

— Ştiu, am tot scris în *Foaie.* Oraşul acela e ca şi blestemat. Primăria consideră acum nerentabilă rebranşarea la agentul termic, dacă majoritatea cetăţenilor şi-au băgat centrale termice şi şi-au făcut improvizaţii cu arzătoare şi sobe pe gaz. Iarna trecută au fost acolo mai multe explozii în apartamente şi intoxicaţii mortale cu monoxid de carbon decît în tot judeţul. Am vorbit cu noul primar, i-am luat un interviu, spune că nu poate să facă nimic. Optzeci la sută din locuitorii Frăsineniului, şi cei fără nici o sursă de încălzire, şi-au tăiat caloriferele şi le-au dus la fiare vechi.

— Noi le păstrăm, domnu' Laurian. Tot aşteptăm să se încălzească.

— Ar fi trebuit să ştiţi că aşteptaţi degeaba. Treziţi-vă! Trebuie să faceţi ceva, să vă mişcaţi, să nu muriţi îngheţaţi. Mai ales că aveţi un copil. Văd însă că singurul lucru care te frămîntă cu adevărat este că te înşală. E incredibil, îmi vine rău…

— Ţin la el, domnu' Laurian, îl iubesc.

— E in-cre-di-bil! repetă Laurian apăsat. Îl iubeşti pe dracu'. Nu-mi spune mie poveşti din astea telenovelistice.

— Ba nu, domnu' Laurian, noi sîntem altfel, ne iubim…

— Nu mă îndoiesc, sînteţi altfel, dacă nu sînteţi în stare să vă mişcaţi ca să nu mai staţi în frig. Faci în schimb un capăt de ţară din mizeria asta.

— Vedeţi, domnu' Laurian, d-aia nici nu pot să vă tutuiesc. Vă dă mîna să mă jigniţi, să mă umiliţi. Nu pentru asta v-am sunat.

— Iartă-mă, n-am nici cea mai mică intenţie să te jignesc. Mă mir doar că tu şi soţul tău nu sînteţi în stare să vă rezolvaţi problema cu căldura. În

sfîrşit, vă cred, n-aveţi posibilităţi. Sînteţi săraci. Am să mă gîndesc cum aş putea să vă ajut. Vreau să te ajut, Andreea, înţelegi?

— Daaa? Cu ce să mă ajuţi? Şi-a luat avînt, nu doar că-l tutuieşte, dar tonul ei uimit-ofensat pare încîntat de ceea ce ar numi o propunere indecentă, măcar că la o propunere de felul ăsta ar fi reacţionat favorabil, cel puţin favorabil…

— M-ai înţeles cu ce? Să-ţi bag căldură.

Andreea bălmăjeşte, pradă unui puseu de uimire:

— Să mă ajuţi, oh, nu m-am gîndit…

— Era normal să nu te gîndeşti. M-ai sunat ca să-mi spui că nevastă-mea şi-o trage cu bărbată-tu. Înţeleg că ar trebui să ne-o tragem şi noi ca să ne răzbunăm.

— Vă rog frumos să mă scuzaţi, dacă v-am dat de înţeles aşa ceva, face Andreea pe un ton ce se vrea civilizat. Eu doar v-am rugat să vă puneţi la punct soţia, să-mi lase soţul în pace.

— Ţi-am spus, ce dracului, că n-am cum s-o pun la punct. Nu ne mai rămîne decît s-o facem noi.

Laurian n-are decît să guste singur gluma asta, prea subtilă pentru interlocutoarea lui, care plescăie-n receptor şi oftează. Pare să tînjească.

— Oricum am fi făcut-o. Eşti un bărbat super, Laurian. Te-am văzut în poză în ziar. Un bărbat în puterea vîrstei, deştept şi bogat. N-aş fi îndrăznit totuşi. N-aş zice că duci lipsă de femei…

— Nu duc lipsă de nimic, i-o reteză Laurian, uşor agasat de felul cum pune problema, impunîndu-şi totuşi să fie calm şi afectuos. Oricît efort l-ar costa, are nevoie de această stare.

Andreea şopteşte abia auzită:

— Cînd ne întîlnim, Laurian? N-o să-ţi pară rău, ai să vezi.

— Refuz să cred aşa ceva. Cine-mi garantează că n-o să-mi pară rău? Mereu mi-a părut rău.

— Îţi garantez că de data asta n-o să-ţi pară rău. Dacă n-o să-ţi placă, îţi dau banii înapoi.

— Îmi place că nu mai vorbeşti ca la televizor. Vorbeşti cum ai învăţat acasă la mama ta. Totuşi, care bani?

— Vorba vine. N-o fac pe bani, că poartă ghinion. Te iubesc, Laurian. Abia aştept…

— Îţi baţi joc de bine, cocoană!

Oricît calm şi-ar impune, uite că femeia asta reuşeşte să-l scotă din sărite.

— Iar mă jigneşti, Laurian. Asta merit? Mi-ai spus că mă ajuţi şi acum te răsuceşti. Simţi nevoia să mă umileşti.

— Ţi-am spus că te ajut, nu că te fut. Apreciez faptul că te-ai dat pe brazdă, dar iarăşi vorbim limbi diferite.

— Care limbi? Mai ajutor decît să mă fuţi, nu există. N-o să-ţi pară rău nici dacă-mi tragi limbi. Iarăşi îţi garantez. Am o pizdă dulce şi-o să-ţi îndulcească existenţa. Ştiu că eşti nefericit, Laurian, eu sunt cea care am să te ajut. Dacă n-o să-ţi placă de mine, n-o să te oblig cu nimic. Nu sînt io aia care să pic pe capul omului.

— Chiar aşa? Nu vrei să te măriţi? Ar fi o idee bună să ne refacem vieţile cuplîndu-ne în necazul partenerilor.

— Crede-mă, Laurian, tot ce-mi doresc e să mă fuţi pînă-mi sar capacele.

— Eşti nebună! După atîta stat în frig nici n-ar fi de mirare. Ţi-a afectat creierul. Azi s-au anunţat minus cincisprezece grade în Piteşti şi-n Frăsineni a fost mereu mai frig cu cîteva grade. Cred c-a nins mai mult decît la noi…

— Oho! A pus-o de-un metru. E jale.

— Mă gîndesc la o chestie. Am să vorbesc cu primarul din Frăsineni, noul primar, îl cunosc…

— Dă-l dracului de primar. Vreau să ne întîlnim şi să ne futem.

— Am să vorbesc cu primarul să facă ceva să vă rezolve cu căldura. Ce, nu-ţi trebuie căldură? Mă ia pe mine cu frig cînd mă gîndesc cum stai în frig. Îl voi convinge pe primar. Am ceva influenţă. O să te sun peste cîteva zile. La revedere, Andreea.

— Pa. Te iubesc, Laurian.

— Parcă ziceai că-l iubeşti pe bărbatu-tău. Că d-aia suferi că te înşală.

— Dă-l în pizda mă-sii de boşorog împuţit. Îl urăsc! Pe tine te iubesc, te doresc şi te aştept. Abia aştept, Laurian.

— Nu mă mai stresa cu chestiile astea, dacă vrei să iasă ceva.

— O să iasă dacă mi-o bagi, Laurian.

— Eşti nebună!

*

* *

S-a dovedit o poveste mincinoasă aia cu încălzirea globală. Încălzire adusă pasămite de diavol, cu voie de la Dumnezeu, pentru a uşura soarta amărîţilor fără căldură în casă, parte dintr-un război nevăzut, care-i în fapt un genocid, consemnat de Laurian Susanu în „Cronicile” sale. Uite însă că pînă la noi ordine, iarna şi-a intrat iarăşi în drepturi, cu zăpadă pînă la brîu pe dealurile din jurul Frăsineniului şi viscole care scot lumea din ţîţîni. Ce să mai zici că-n casa Diavolului n-ai avea decît să te dai cu capul de pereţi ca să nu paralizezi de frig.

Un calorifer electric costă cam cît ar consuma el într-o lună. Una peste alta, cinci-şase milioane. Cu douăzeci de milioane ieşi din iarnă. Andreea îşi

alungă gîndul de la acest lux, inutil la o adică: în bucătăria de doi pe trei metri, aragazul duduie, cu cuptorul şi cele două ochiuri aprinse. Televizorul merge zi şi noapte. Aicea-şi face veacul cu Andrei şi pisicile pe lîngă ea, cîte-au mai rămas – Pufuleţ, Miţuc, Prinţesa, Rînjita şi Griuţul, un motan adolescent, aproape surd şi pederast, cu o pareză uşoară pe partea dreaptă, pe care frigul i-ar putea-o agrava, aşa încît îl lasă pe-afară doar o jumătate de oră pe zi, numai cînd nu se mai înţelege cu el. Patru pisici şi un motan aşadar. Cu atît a mai rămas după ce vecinii au dat cu otravă în subsolul blocului pretinzînd că vor să scape de şobolani, cînd de fapt în subsol nu mai există picior de şobolan de trei ani, datorită pisicilor ei. În felul ăsta însă, ei şi-au atins scopul otrăvindu-i cinci pisici şi două generaţii de pisoi. Toţi vecinii din bloc îi urăsc pisicile, în afară desigur de madam Friţ, care din păcate însă a vîndut şi a plecat din bloc. Plecarea ei le-a dat curaj şi apă la moară ţăranilor ăştia băşiţi, veniţi de la coada vacii, care s-au văzut la bloc şi-au făcut împrumuturi la bănci şi şi-au băgat centrale termice şi nu mai e nici dracu’ ca ei: le pute, nu mai vor să vadă picior de cîine sau pisică. S-a cîinoşit şi a-nnebunit lumea. Nu mai ai cu cine te înţelege. Dacă pînă şi animalele au luat-o razna: Griuţul o cheamă de-afară cu mieunatul lui ca un plîns de copil, după ce tot el face crize să-l scoată afară. O cheamă să-l salveze de trei motani, care-l încolţesc şi-l călăresc cu rîndul. Andreea l-a reţinut mai ales pe unul negru, mare cît un iepure, cu blana zburlită pe fălci ca o coamă de leu, cu ochii verzi ca veninul şi sălbăticit în ultimul hal: de o lună îi pune mîncare sub geam şi tot nu stă să pună mîna pe el. Vine totuşi zi de zi sub geam şi miaună după mîncare şi mai ales după Griuţul, care-n pofida surzeniei l-aude, e singurul gen de zgomot apt să-i deştepte auzul şi începe să se agite izbindu-se cu capul de geam de-ai zice că-şi dă duhul. Vrea afară, să i se facă felul, să-l facă poştă ăia trei motani. Păi dacă pînă şi animalele…

Andreea amestecă în cratiţa cu mîncare de cartofi de pe aragaz, în timp ce fiu-său îşi face lecţiile, caligrafiază exerciţii de gramatică în caiet, povestind despre noii lui colegi de clasă aduşi de la o şcoală acoperită de nămeţi dintr-un sat de rudari. Au nume ciudate, în spatele cărora Andreea le întrevede chipurile într-o ceaţă de viscol şuierător: Morfa… Baldomir… Chiţoi… Chelu… Brabete… Gulea…

— Domnişoara a zis, spune Andrei, că dacă pînă la sfîrşitul anului n-or să înveţe să scrie şi să citească, o să-i lase repetenţi…

Şi domnişoara are un nume ciudat: Viciu Dana. O domnişoară de douăzeci şi unu de ani, cică domnişoară pe bune, virgină, pe care o cheamă Viciu. O fată cuminte de la ţară, care se păstrează pentru soţul ei. O raritate în ziua de azi, dar că o cheamă Viciu, s-ar putea să fie şi ăsta un semn c-a înnebunit lumea. Pe Andreea o ia cu ameţeală de la gaze, de la aburul mîncării şi deopotrivă de la turuiala lui fiu-său, din care nu înţelege nimic.

— Andreuţ, ţi-am spus să taci. Tu te-auzi mai rău decît Griuţul. Concentrează-te la lecţii. Nu poţi să şi scrii şi să şi vorbeşti în acelaşi timp.

După cinci minute de concentrare tăcută la lecţii Andrei începe să turuie iarăşi. N-ai ce să-i faci. El tace doar cînd îi dai desene animate. Dacă muţi pe alt canal reîncepe să turuie. Acum îi povesteşte iarăşi întîmplări din serialul de desene animate „Liga Dreptăţii”, din care Andreea a reţinut de-a lungul timpului mai ales povestea Androidului Singuratic, locuitor al unei planete aflate la un milion de ani lumină de Pămînt. Într-o seară, Andrei i l-a arătat maică-sii la televizor: un soi de duh auriu-străveziu care-şi schimbă în permanenţă forma trupului şi chipul dimpreună cu caracterul. E ba bun, ba rău. Cînd ajută Liga Dreptăţii să facă dreptate, cînd îi ajută pe duşmanii Ligii. E imprevizibl, curajos şi laş, profitor şi plin de spirit de sacrificiu, pervers şi totodată integru moral. E plinuţ, seamănă cu o meduză şi străbate spaţiul galactic extrem de rapid. Androidul Singuratic, da, Andreea s-a

îndrăgostit de el de cum l-a văzut. Aduce extrem de vag a fiinţă umană şi totuşi din prima clipă a izbit-o asemănarea lui cu Laurian, pe care-l ştie din fotografia din *Foaie*. N-ar putea spune în ce ar consta această asemănare. Probabil că dorinţa de a face dreptate cu orice preţ, peste capul oricărei Ligi a Dreptăţii, e punctul comun al celor doi. Cînd se trezeşte uneori în toiul nopţii, simţind că se sufocă din pricina gazelor, Androidul pare să plutească la un metru deasupra patului avînd de astă dată chipul lui Laurian modelat într-un abur dulceag legănîndu-se pe melodia unui cîntec de leagăn.

Azi-noapte s-a trezit scăldată-n sudori reci, scuturată de frisoane. Gazele abia mai pîlpîiau. Dădeau să se stingă. S-a dus la baie, uitînd că de o săptămînă apa a îngheţat pe conducte şi pînă şi-n vasul closetului, deşi toarnă în fiecare seară în el cîte o oală de apă clocotită. Din oglindă o privea madam Friţ, pentru prima dată de cînd e în Frăsineni. De astă dată însă, nu se mai sperie ca atunci, în ultima toamnă petrecută în garsoniera din Dristor. Doamna Friţ nu mai e o străină. Uite-o spunîndu-i aceleaşi lucruri pe care i le spusese femeia aia răguşită, să fie hotărîtă, să lase frica la o parte şi să ia taurul de coarne… Ca şi pentru madam Friţ, pentru răguşită Andreea are numai gînduri bune, oricît de rău au înnegurat-o telefoanele ei. Ştia oricum că Diavolul o înşală. Şi totuşi pe lîngă porcăria cu tîrfa de Brînduşa, nu-i puţin lucru că a avut ocazia să-l cunoască pe Laurian, un bărbat deosebit care a incitat-o şi a excitat-o în aşa hal încît şi-a dat în petec. Şi-a pierdut controlul şi l-a abordat ca ultima tîrfă. Îi vine să intre-n pămînt de ruşine, dar nu poate uita că asta s-a întîmplat numai şi numai din pricina tîrfei de nevastă-sa, care-şi face mendrele cu tăticuţul ei… Al ei, da, îl simte şi-l ştie al ei, deşi îl urăşte de moarte. Diavolul bătrîn şi stricat, mîncat de stricăciune pînă-n străfundul rărunchilor, chit că stricăciunea aia a apropiat-o de el şi i-a făcut să atîrne unul la altul.

Răguşita, în tandem cu madam Friţ în oglindă, o ţinea la curent cu escapadele lor, vai de capul lor de nenorociţi şi iarăşi să nu mai stea cu mîinile încrucişate, să-şi salveze familia. Parc-ar fi vorbit în dodii răguşita, ca-n desene animate, pe lîngă că pornită de nu se poate împotriva dobitocului de Laurian care împroaşcă valorile oraşului şi-i dă mînă liberă nevesti-sii să curvăsărească. Andreea n-ar fi făcut greşeala să-i ia apărarea lui Laurian, dîndu-i de bănuit răguşitei c-are bucurie la el şi nici nu s-ar mai fi întins să-i povestească ce fel de familie să-şi salveze, dacă aia s-ar mai putea numi familie, cum o duc ei tot într-un balamuc, în frig şi sărăcie…

Andreea înghiţi cu noduri sejurul Diavolului cu iubiţica lui la Sinaia, povestit în amănunt de răguşită, dar se uşură şi se revigoră în seara cînd i-l regurgită în faţă tăticuţului ei. Ştie absolut totul, da, şi de tîrfă şi ce hram poartă parvenita şi ţăranca aia împuţită făcută de omul ăla mare cocoană, ca să-l înşele cu toată scursura tîrgului. Ştie şi la ce hotel au tras săptămîna trecută, ce au mîncat şi cît i-a costat ca să închirieze schiuri, cît au cheltuit cu totul, o grămadă de bani, în timp ce ea moare de foame şi de frig cu copilul în casă, blestemaţi să fiţi! Ce crede el? Ştie şi de cîte ori s-au regulat şi cum, cum se perpeleşte în frigarea Diavolului şi zbiară ca o vacă-n călduri şi cum la întoarcere s-au blocat în trafic şi ea a dat telefon la şcoală să roage o colegă s-o înlocuiască la clasă şi să-l învoiască şi pe el şi, dacă tot s-au învoit au zis să mai facă o escală de o zi la Bucureşti şi au tras la hotelul de cinci stele *La Belle Epoque* din spatele Cişmigiului, ca să vezi cum îşi plimbau amănţeala lor de rahat pe toate coclaurile, de cap să le fie! Andreea ştia pînă şi că plănuiau o vacanţă mai lungă, de o săptămînă-două, în care curva să-i ofere curvarului ei o excursie în Grecia sau în Turcia, ca să recupereze amorul ăla zbuciumat şi fragmentat, tot pe fugă şi pe grabă, dacă satana-i mereu pe urmele lor şi nu mai are mult pînă să-i prindă şi să le vină de hac, blestemaţi să fiţi!

De necrezut. Ca şi cum ar fi stat în permanenţă la fundul lor contabilizîndu-le gesturile, atingerile, zbaterile, vorbele, oh, te iubesc te iubesc te iubesc floricică şi io te iubesc dragostea mea soarele meu nu eşti bătrîn deloc eşti tot ce poate fi mai minunat te iubesc te iubesc… Oare de unde ştie? El n-ar face greşeala s-o întrebe, dar nici să tacă nu poate. De bună seamă că-l mănîncă în cur şi pe Diavol: păi în loc să-şi vadă de sărmăneala ei, de copil şi de pisici şi de ce bagă-n cratiţă, la o adică tot din banii aduşi de el de la tîrfa despre care pretinde că i-ar fi luat bărbatul…

— Chiar eşti nebună, Andreea. Cine ţi-o fi băgat în cap mizeriile astea?

A fost de ajuns pentru declanşarea unei scene de melodramă violentă într-un vîrtej de mieunături şi zbierete de copil provocate de zbieretele ei. Înşfăcă un cuţit şi prinse să tragă peste încheietura mîinii, însemnînd crestături noi pe răbojul unei iubiri veşnic trădate. I-o te-am iubit cu disperare, drept pentru care-i dispusă să-şi taie venele în faţa tăticuţului ei Diavolul, împinsă desigur de el, ca şi cum el cu mîna lui ar ucide-o, criminalul!

Pentru o clipă fu tentat s-o lase să-şi facă numărul pînă la capăt, idioata, vechea poveste, căcatu’ care fierbe-n cap. Descleştîndu-i degetele de pe plăselele cuţitului, catadicsi să-şi amintească în sfîrşit cît de benefice sînt în astfel de împrejurări cîteva dosuri de palmă care să zdruncine şi să reaşeze creierii în poziţia optimă.

— Morţii mă-tii de curvă dementă, care mi-ai mîncat viaţa din mine!

— Mă baţi pentru curve, ai?! Uite, tremur! M-am răcit toată! Am mîinile şi picioarele reci. Ia-mă-n braţe să mă-ncălzeşti…

— Ţi s-a făcut, Andreuţo? Iar te mănîncă?

— Mi s-a făcut, da, m-am excitat, tăticuţule…

— Văd că-ţi priesc masochismele şi tembelismele astea…

*

* *

O hotărîre extremă, neverosimilă, care a lovit-o din senin, ca şi un har: să renunţe la facultate, sau s-o întrerupă pe termen nelimitat, pentru a se dedica copiilor. Fusese totuşi constrînsă de nişte împrejurări, dacă nu cumva favorizată. Era în anul doi la Filologie şi născuse a doua oară, băiatul, pe Alin. O duceau cam pe muche. Timp de cîteva luni Laurian se arătă excedat, gata să-şi ia lumea-n cap – ce mi-ai făcut Brînduşa? Îi făcuse doi copii frumoşi, de care nu era în stare să se bucure şi aproape că-l înţelegea. Numaidecît însă el se răsuci, într-o vreme cînd nu-l lovise încă norocul cu *Foaia,* arătîndu-se dispus să-şi asume de unul singur întreţinerea familiei. Nu pretindea niciun fel de contribuţie bănească din partea ei, pretinzînd în schimb să aibă viaţa lui, separată, fără niciun fel de obligaţii în afara celor comune, pentru copii. Adică ea să aibă grijă de ei şi el să-i dea bani pentru strictul necesar. Asta însemna că venea acasă mereu tîrziu, abia de se vedeau şi aproape că nu-şi vorbeau. Brînduşa n-avea nimic de obiectat, ba chiar părea să-i priască. Se instală atunci între ei o răceală ce-i estompă treptat în memorie orice legătură trupească cu soţul ei. I-ar fi plăcut să se creadă frate şi soră, dar nu erau mai mult decît doi străini. Totodată nu mai concepea s-o atingă vreun bărbat. Îi pica bine regimul acela de abstinenţă sexuală în care intrase cumva silnic, anevoios. Trecuse desigur printr-o cumpănă, din care ieşise apucînd calea cea bună. Luase, cum se spune, calea bisericii, la douăzeci şi unu de ani doar. Amintindu-şi de perioada aceea, nu foarte îndepărtată în timp, dar aflată ca şi pe altă planetă, datorită rupturii lăuntrice prin care avea să treacă peste nici trei ani, nu-şi poate reprima regretul că n-a avut tăria să rămînă în ea.

În fiecare duminică se ducea cu copiii la biserică şi stătea la toată slujba. Ţinea cu stricteţe toate posturile, se spovedea şi se împărtăşea de cel puţin

patru ori pe an, se ruga încontinuu aşteptînd senină să i se scurgă viaţa, dînd slavă lui Dumnezeu că-şi poate creşte copiii sănătoşi. După ce i-ar fi văzut pe picioarele lor şi la casele lor, ar fi putut în sfîrşit să se ducă la mînăstire. Îşi impunea atîta asprime în post, rugăciune, priveghere şi-n nevoinţele treburilor gospodăreşti, încît duhovnicul ei îi atrăgea atenţia asupra păcatului trufiei care părea s-o pîndească. Fără să-şi dea seama prea bine, se socotea într-adevăr deosebită, deasupra lumii din jur pe care-o vedea vîndută trup şi suflet diavolului. Dispreţuia slăbiciunea, aplecarea spre păcat. Trebuie că de-acolo i s-a tras, din străfundul sufletului ei tînjitor, cu patimile pîndind ascunse în dosul unei spoieli străvezii de smerenie. De-acolo i-a venit desigur căderea şi pedeapsa. Simţea nevoia să vadă oameni, lumea căzută cu care să se compare şi să se semeţească. A început prin a-şi relua facultatea, cedînd treptat necesarelor compromisuri impuse de accederea la o carieră care, dacă nu să concureze, să rimeze cît de cît cu a lui Laurian. Acesta tocmai crease *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget* şi se învîrtea de-acum în lumea bună a elitei oamenilor de afaceri şi politicienilor din judeţ. Deşertăciunea deşertăciunii, de care dăduse să se rupă, să rămînă casnică, să aspire după propriile puteri spre sfinţenie, dar uite că prea repede ostenise pe calea strîmtă şi necăjicioasă. Se întorsese printre oameni, se sufoca, o presiune crescîndă îi apăsa pieptul, viscerele şi mintea, gata s-o strivească. Într-o duminică însorită de aprilie din Postul Mare pe care nu se mai simţea în stare să-l ţină, scăpă ca din puşcă de sub presiunea aceea căşunînd pe un cerşetor în cîrjă, cules din faţa bisericii. Un bărbat la cincizeci şi ceva de ani, cu barbă şi plete bogate, albe ca zăpada şi privirea de un albastru îndurerat, radiind de miluirea pe care o cerea şi destul de anevoie o primea, lat în umeri şi cu braţe de trăgător de galere, fortificate de povara propriului trup purtat în cîrje într-un echilibru precar, gata mereu să se destrame şi să se prăbuşească peste un picior inert, stafidit

şi nici celălalt nu era deloc zdravăn. Suferise un accident în copilărie, avea o pensie de handicap mizeră, din care n-ar fi putut supravieţui, aşa încît se oploşise cu cerşitul pe lîngă biserică. Acolo era locul lui, Brînduşa îl ştia dintotdeauna acolo. Era chiar străinul pe care-l iei acasă să-l miluieşti, iubindu-l ca pe copilul sau părintele tău – aşa îl văzu în duminica aceea, cum îi văzuse de altfel şi pe alţii în alte dăţi, pînă ce sufletul să-i alunece şi să se răsucească spre pierzanie. S-a întors acasă cu el şi cu copiii, precum o familie sporită în duh, dar de astă dată, pe lîngă bani, haine şi de-ale gurii, îl milui şi cu desfrîul trupului ei care nu mai putea răbda, fără să simtă vreo urmă de repulsie sau vină, amăgindu-se chiar să creadă că-l iubeşte ca pe soţul ei de care prea puţin a avut parte.

Vreme de cinci săptămîni l-a tot luat de-acolo, din faţa bisericii şi l-a dus acasă sau la şcoală, după care nu l-a mai găsit nici în biserica aceea şi nici în altele din oraş. Dispăruse fără urmă, nimeni nu ştia nimic de el. O trădase, se salvase ducîndu-se să cerşească în alt oraş sau murind în hruba dintre dărîmăturile de pe terenul viran unde-i spusese că locuieşte, şi de unde-l luase probabil primăria şi-l îngropase, fiindcă-l căutase şi nu-l găsise. Oricum pentru ea nu mai era cale de întoarcere din patima grea. La fel avea să căşune şi pe Robert, şi el un bătrîn cerşetor, chiar dacă de alt fason, miluit cu rămăşiţele durerii lăsate în ea de cerşetorul în cîrje. Pînă atunci însă, avea să treacă printr-un lung şir de cedări despre care catadicsi să se confeseze de-a fir a păr iubitului ei Diavolul, friptă să-i ştie părerea. Ce făcea ea nu era mare lucru la o adică: o corespondenţă pe net, intensă şi foarte diversificată, cu bărbaţi pe care-i vedea doar o singură dată-n viaţă în acuplări de o noapte, în camere de hotel din zone cît mai îndepărtate de oraşul ei. Din acel ritual bifat aproape săptămînal vreme de doi ani şi ceva, i se trage desigur obişnuinţa locaţiilor pe unde-l plimbă pe Robert după ea. Doar că atunci era de fiecare dată cu alt bărbat, în locuri destul de

îndepărtate pentru a nu risca să se întîlnească întîmplător cu vreunul din precedenţii. N-a mers pînă acolo încît să le ţină o socoteală strictă, în vreun jurnal fie şi numai pentru a le reţine numele şi numărul. Presimţea c-ar fi fost de rău augur, un rău supraadăugat, învîrtoşînd răul care şi aşa sporea de la o săptămînă la alta: o sută şi ceva de bărbaţi de toate vîrstele, la care cu doar doi ani înainte s-ar fi gîndit ca la o sută şi ceva de crime, dar acum făceau deja parte din ea. O sută şi ceva de aleşi din alte cîteva sute, protagonişti ai unei puneri în scenă care începu numaidecît să funcţioneze de la sine, fără eforturi şi bătaie de cap sau vreo urmă de vină. O adevărată maşinărie a diavolului: diavolul tînăr şi viguros, peren, atotstăpînitor, nepersonalizat, fără majusculă, mişcîndu-se dezinvolt-autist prin legea firii lumii care ne hrăneşte pe toţi.

Răspundea prompt acelei ample contorsionări a sufletului, care o ţinea în bună stare de funcţionare, o limpezea şi-i dădea putere. Îşi spunea că nu-i mai mult decît un tabiet, un drog la o adică, mai inofensiv decît alte soiuri de stimulente, prin care nu provoacă nimănui suferinţă. În nici un caz lui Laurian. De la el pornise în definitiv această horă a răului, pe care ea o preluase ca s-o ducă mai departe… Dar poate totuşi, cum se spune, tot răul spre bine: l-a cunoscut pe Robert, despre care ar putea spune că a vindecat-o de căutatul bărbaţilor pe net. I-a spus-o în mai multe rînduri, iar el n-are decît s-o creadă şi să se bucure. A mai făcut-o doar de două ori de cînd îl cunoaşte, cînd i s-a părut că Diavolul n-o mai iubeşte. Bineînţeles că s-a înşelat. Trebuie că din pricina bătrîneţii şi vicisitudinilor unui trai la limita subzistenţei, în frig şi-n arşită şi tot pe drumuri, el nu e mereu la înălţimea aşteptărilor ei. Uite-o însă cît de pornită să i se spovedească, posedată de un soi de frenezie masochistă: Ce părere are? Se mai simte în stare s-o iubească după ce a auzit de ce-i în stare? Merită să fie iubită o astfel de femeie? O desfrînată de cea mai joasă speţă, care nici măcar pe bani n-o

face, nevoile, viciul ei nesinchisindu-se de raţiuni financiare. Păi cum naiba? Ce ar aştepta de la iubitul ei, Diavolul, dacă nu s-o desfidă spunîndu-i pe nume, precum Andreei: curvă dementă, io te-am iubit cu disperare tu mi-ai făcut zilele-amare! Mai cu seamă că pentru el nu mai e niciun dubiu: tot ce ştie Andreea despre ei, comedia asta de tot rahatul prin care el umblă ca vodă prin lobodă, doar de la ea, de la Brînduşa, ar fi putut s-o afle. Trebuie că şi floricicăi îi priesc tembelismele şi masochismele de felul ăsta, ceea ce nu-l împiedică s-o iubească, mai cu seamă ştiind că-n orice moment ar putea s-o piardă. Şi ea ştie, mă rog, dar asta nu schimbă cu nimic: oricînd poate să dea peste un obsedat-sadic-criminal, care s-o facă dispărută, tot aşa cum şi pentru ea au rămas ca şi dispăruţi o sută şi ceva de bărbaţi. Doar că şi-a făcut mendrele cu ei, nu i-a omorît, dar pe undeva parcă ar rima. Poate că ea însăşi îşi doreşte ceva de genul ăsta…

— Ţi-o cam cauţi cu lumînarea, floricică. Îţi rămîn copiii pe drumuri dacă dai peste un nebun chitit să-ţi facă rău. Mare noroc ai avut pînă acum c-ai scăpat teafără. Degeaba zici că ţii la copii, să nu mi-o iei în nume de rău…

— Poate că gîndul la copii m-a mai ţinut în frîu. Pe de altă parte, se spune că tot din pricina copiilor… Nu mă puteam elibera altfel de presiunea aia, ca să fiu cum trebuie, în bună stare de funcţionare pentru copii. Dacă, Doamne fereşte, mi s-ar întîmpla ceva, copiilor le-ar fi foarte greu fără mine. Laurian îi iubeşte, dar n-aş avea nicio nădejde în el, cum e cu mintea rătăcită de băutură.

Nu doar copiilor, ci şi lui i-ar fi greu, îi spuse Robert. Găsi apoi iarăşi momentul să-i spună c-ar trebui ca ei să-şi unească vieţile pe veci. Asta-i soluţia. Iubitul ei Diavolul o va pune acolo unde-i e locul de drept. În inima lui, da, şi-n proţapul vînjos al mădularului său unde ar trăi fericită pînă la adînci bătrîneţuri. Ei sînt făcuţi unul pentru celălalt şi ar fi păcat de

Dumnezeu… Încerca iarăşi marea cu degetul, fiind iarăşi gata să se înece. La astfel de efuziuni, Brînduşa era mereu de găsit cu capul pe umeri, eliberată de presiune şi-n bună stare de funcţionare la o adică.

— Ţi-am spus doar că nu se poate, oricît de mult ne-am dori. Depind de banii lui Laurian mai mult chiar decît depinzi tu. Tu oricînd te poţi lipsi, dar mie mi-a intrat în sînge, sînt dependentă. Nu ne putem uni vieţile, trebuie să ne vedem fiecare de viaţa lui de nimic…

Zadarnic se umfla Diavolul în pene c-ar scoate-o din nimicul ăsta. Visele lui trăgeau a pagubă şi nenorocire. Ei n-aveau unde să fugă împreună, decît de aici pînă aici, întorcîndu-se permanent în oraşul ăsta, lîngă casă şi copii şi lîngă Laurian.

După cît de pornită-i să i se confeseze, va veni într-o bună zi momentul adevărului şi-n privinţa glumelor ei cu Andreea. Ce a îndemnat-o s-o bage-n joaca lor? Ce drac i-a sucit pînă într-atît minţile? Pînă una alta i se confirma ceea ce începuse de o vreme să bănuiască: picase la mijloc între două curve isterice. Nici nu se punea totuşi problema să se dezică de vreuna din ele. Io te-am iubit cu disperare, pe lîngă că Brînduşa îl miluise cu o slujbă din care-şi făcuse un scop în viaţă: s-o mai ducă cincisprezece-douăzeci de ani, agăţat de ea, sau sprijindu-şi în ea ca într-o cîrjă trupul tot mai nevolnic. Să stea aşadar la cheremul Brînduşei înteţind războiul cu Andreea, căreia nici ei n-ar fi avut cum să-i întoarcă spatele definitiv. Nu mai avea viaţă, bani de cheltuială, i se păruse şi se amăgise, te iubesc te iubesc te iubesc şi ce dragă mi-a fost viaţa şi-uite pier cum piere ceaţa – era singurul deznodămînt al acestei îmbîrligături pe cale să-i amintească de datorii neplătite, scadente, blesteme, păcate şi patimi duhnitoare, însemnate cu cuiul pe gheaţa de pe pereţii camerei în care se întorcea o dată la două-trei zile.

*

* *

Androidul ei iubit. Un om extraordinar, un bărbat deosebit, cum n-a prea întîlnit, deşi n-a prea dus lipsă la viaţa ei… Îi aştepta telefonul cu sufletul la gură. O să-nţepenească de frig, n-o să mai apuce să-l audă. Se încălzea masturbîndu-se, invocîndu-l, implorîndu-l să dea un semn. Promisese doar c-o s-o sune. Ea nu şi-ar fi permis. Felul cum decursese prima lor discuţie o bloca. Prima şi ultima. Umflatu' dracului, se vrea curtat, rugat… Lingea-m-ai, borţosule, cîţi ca tine n-am întors eu pe dos. Adevărul e că n-a prea dus lipsă de bărbaţi care să saliveze pe lîngă ea, doar că n-a avut parte şi noroc. D-aia, pentru c-a pus prea mult suflet. Cineva care s-o facă fericită, deh, n-ar fi timpul pierdut… Nu mai poate, o să-l sune. O să-şi calce pe inimă şi-o să-l sune. Sub un pretext anume. Să-i spună bunăoară că vrea doar să-i audă vocea, că poza i-o vede la ziar. După tot ce-au vorbit atunci, ar zice că-i nebună. Mai bine să-i spună că să-i spună nevesti-sii… Ce naiba să-i mai spună tîrfei ăleia? O lămurise doar că n-are nicio putere asupra ei şi niciun drept. Pînă la urmă asta-i mai bine. Înseamnă că nici ea n-are drepturi asupra lui, iar Androidul ei iubit e liber, fără niciun fel de obligaţii… Se tot pregătea, amîna să-l sune, îi era frică. Ce impresie, ce-o să creadă despre ea? În sfîrşit o sună el. Îl întîmpină cu un potop de dezvinovăţiri.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnu' Susanu, data trecută m-a luat gura pe dinainte. Ştiu, am sărit calul, mi-am permis nişte lucruri care… Să ştiţi că nu sînt genul. N-aş vrea să vă faceţi o impresie greşită. Chiar nu-mi stă în caracter să mă dedau la vulgarităţi. Pur şi simplu nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine. Probabil că m-aţi incitat. Fără să vreţi, desigur, nu vă fac nicio vină, dar nici eu nu-s vinovată. Sînt şi io om, femeie. Am şi io suflet, simţuri…

— Eşti prea instabilă, zău aşa. Parcă stabilisem…

— Ba nu sînt deloc instabilă, sări ofensată, jignită parcă de moarte. Umflatu' dracului, deh, Androitul ei iubit… Numaidecît se înmuie: Chiar dacă v-aş lăsa impresia c-aş fi, să ştiţi că de felul meu sînt o femeie cu simţul măsurii. Vă rog să mă credeţi însă, m-aţi făcut pur şi simplu să-mi pierd capul.

— N-ai fi nici prima şi nici ultima. Nu-ţi fă griji. Primesc zilnic zeci de telefoane, scrisori, emailuri de la tot felul de admiratoare. Stabilisem parcă să ne tutuim, Andreea.

Vocea ei vibră de emoţie:

— Ar trebui să te însori, Laurian.

— Sînt însurat, dragă, ce-ţi veni? M-am însurat o dată. Nu mi-ar mai trebui în veci.

— Ce-ţi lipseşte ţie, Laurian, este o femeie care să te iubească cu adevărat. Să te respecte, să aibă grijă de tine…

— Ce vorbeşti, dragă? pufni scandalizat-amuzat. Nu cumva oi fi tu femeia aia?

— De ce nu? N-ar trebui să mă subestimezi. N-ai apucat încă să mă cunoşti.

— Uite pentru ce te-am sunat…

Ea nu-l lăsă să continue. Îi luă iarăşi vorba din gură. Are prea multe să-i spună şi prea puţin timp la dispoziţie şi oricum n-are nicio importanţă pentru ce a sunat-o. E prea de ajuns c-a sunat-o şi-n felul ăsta lucrurile se leagă de la sine. El trebuie totuşi să ştie nişte detalii:

— N-aş vrea să-ţi faci impresia că te oblig cu ceva. Ţi-am spus-o şi data trecută şi văd că mă sileşti să ţi-o spun şi acum: Poţi să mă fuţi fără nicio obligaţie.

— Vai, Andreea, ce urît vorbeşti, miorlăi Laurian. Ziceai că nu le ai cu vulgarităţile.

— N-am încotro, dacă mă sileşti. Îţi stau la dispoziţie, dragule, şi te asigur că n-o să-ţi pară rău. Pot să-ţi trimit şi-o poză înainte, să vezi cum arăt, ca să nu-ţi închipui cine ştie ce. Adică alţii să se simtă bine şi noi să tragem ponoasele, în loc să ne-o tragem? Am nişte pretenţii de la tine. Ştii cum e: de le faci, de nu le faci, ponoasele tot le tragi. Mai bine ca să le faci, să ştii pentru ce le tragi. Diavolu-i mai deştept decît tine în privinţa asta. Trebuie să recunoşti c-ai avea de învăţat de la el…

— Stop, Andreea! Opreşte-te! Am să mă gîndesc la propunerea ta. Acum mă grăbesc, scuză-mă, chiar n-am timp de conversaţii. Te-am sunat pentru altceva. Fii atentă. Ar fi bine să-ţi notezi, ca să nu uiţi, că văd că-ţi umblă mintea pe coclauri. Deci: mîine dimineaţă la prima oră, îl iei pe bărbatu-tău de mînă şi vă înfiinţaţi la primărie. Să fiţi acolo înainte de ora nouă, cînd apare primarul. Intraţi primii în audienţă şi-i spuneţi domnului Costin Drăgulescu că veniţi din partea mea. Ar fi bine să-l laşi pe bărbatu-tău să-i spună: Am venit din partea domnului Laurian Susanu pentru centrala termică de apartament promisă. Vi se va da şi instalaţia aferentă şi oameni care s-o monteze. Noul primar mi-a promis c-o să vă ajute. Sper să-l prindeţi în toane bune şi să se ţină de cuvînt. Am să te sun să te întreb ce-ai făcut. Succes. Pa.

Închise înainte ca ea să se dezmeticească şi să-i mulţumească. Andreea simţi impulsul să-l sune înapoi şi să-i mulţumească. Mai bine nu. Să nu-l deranjeze. E un om ocupat. Îi spusese doar că n-are timp. Androidul ei iubit, Dumnezeule, îi pasă de ea că stă în frig… Prea lăudăros totuşi. Cică admiratoarele căzute-n limbă după el. Un butoi de osînză. Îl doare-n cur de mine. Cică o să mă gîndesc la propunerea… Ce labagiu ordinar! Se vrea rugat, gîdilat, un bărbat deosebit. Rahat! Vrea să-mi bage căldură. Mersi. A zis că se ţine de cuvînt. Primarul. Stau la mîna lor. Ţăranii ăştia băşiţi. Io născută-crescută-n Bucureşti m-am luat după Diavol în văgăuna asta. Şi să-l

găsim pe primar în toane bune. Dacă ăsta o fi mai de Doamne ajută decît ăla care ne-a tăiat căldura. Nişte ţărani băşiţi, împuţiţi şi corciţi. Nişte corcituri oribile, şi umflatu' de Laurian şi primarul şi tăticuţu' Diavolul.

Ca un făcut, a doua zi dimineaţă Robert n-a apărut la opt, ca de obicei cînd ieşea din tura de noapte. Andreei nu-i veni să treacă peste indicaţia lui Laurian de a se duce la primărie cu bărbatu-său de mînă, deşi o femeie singură, eventual cu copilul după ea, ar avea şanse mai mari să impresioneze. Dacă nu cumva o fi mai vulnerabilă. Cine s-ar mai lăsa impresionat în ziua de azi? Cine, dacă nu Androidul ei iubit, venit de pe altă planetă ca să facă dreptate? Un bărbat deosebit, care-şi face pomană cu amărîţii, fiindcă Diavolu-i regulează nevasta. E nebun. E dus cu pluta. Ba nu. Are bucurie la ea. Un umflat greţos, cică să se mai gîndească la propunerea…

Pe la zece şi jumătate catadicsi Robert să apară. Andreea îşi reprimă pornirea de a se lăsa pradă unei crize în contul tîrfei, care nu-l lasă să ajungă la timp acasă. Altădată. Bine totuşi c-a venit. Ar fi putut veni şi mîine sau poimîine, cînd s-ar fi terminat centralele termice de la primărie.

Ceva repede de mîncare, da, două ouă-ochi cu ciuperci murate şi s-o ia din loc, spre primărie. Noul primar Costin Drăgulescu îi aşteaptă. Chiar aşa. Cineva le-a pus o vorbă pentru o centrală termică de apartament.

— Ce te uiţi aşa, ca muta la măciucă? Să batem fierul cît e cald. Pînă nu se răzgîndeşte primarul. Şi aşa am întîrziat. La nouă au început audienţele.

Se pleoştise Robert, i se schimbase privirea, excedat de fantasmele Andreei, provocate desigur de frig. I-a îngheţat creierul pe ideea asta, plauzibilă în definitiv, la care şi el ar subscrie: cotropit de mustrări de conştiinţă că-i ţine în frig, primarul s-a hotărît să le bage căldură. Ce punere-n scenă! Sărmana Andreea! Îl podidi o milă vecină cu disperarea. Primarul ca primarul, îl doare-n cur, dar el unul, tăticuţul ei Diavolul oare

ce a făcut pentru ea? Dacă stă să se gîndească bine, n-a făcut atît cît ar fi meritat. Aşa putoare şi ţicnită cum e, Andreuţa i-a schimbat viaţa, i-a făcut un copil şi i-a oferit o familie la bătrîneţe. Nu e vorbă că el s-a străduit să facă pentru ea cîte ceva, dar n-a reuşit mare lucru…

*

* *

O urmă de-acum ca un cîine, spăşit, gîrbovit, fără să spună nimic. Nu mai era nimic de spus dincolo de deznădejdea, care-i purta paşii prin criza şi zbuciumul viscolului răsturnînd şi amestecînd străzile şi blocurile în drum spre primărie şi Andreea catadicsind în sfîrşit să-l pună-n temă, să-i spună de la cine a pornit, cine-şi face cu ei pomana asta mare. Laurian Susanu, da, ăla cu *Foaia argeşeană*, un om de toată isprava, un bărbat deosebit, care-i poartă stimă şi consideraţie ei, Andreei şi a vorbit şi a aranjat cu primarul.

N-are cum să-i ascundă, oricum Robert trebuie să ştie, ca să-i spună primarului din partea cui vine. Lui îi revine sarcina de a-l aborda direct, secondat desigur de Andreea, pe moştenitorul răposatului Vasilică Robu, un cretin criminal care le-a tăiat căldura, dar bine că s-a ţinut de cuvînt şi a ieşit din primăria Frăsineniului cu picioarele înainte. Atîta că n-a făcut-o cu trei-patru ani mai devreme, ca să nu mai apuce să împuşte cîini şi să taie căldura. A înnebunit lumea cu tot cu animale, pentru Andreuţa-i limpede asta, dar s-ar putea să nu fi înnebunit chiar de tot, de vreme ce şi-au amintit de nişte nenorociţi care stau în frig. Băi găozare care scrii la ziare! Ce vrei de la viaţa noastră?

Noului primar i-ar reveni sarcina de onoare de a obloji dezastrele predecesorului. El a dispus să se construiască un adăpost cu biobază şi

cabinet veterinar care să garanteze sănătatea şi un trai decent cîinilor comunitari, în conformitate cu normele Uniunii Europene. Şi totuşi asigurarea căldurii cetăţenilor în apartamente nu e stipulată în normele respective. Căldura în calorifere pentru cei care nu-şi permit, n-au de unde să se scarpine-n fund de cincizeci-şaizeci de milioane pentru o centrală termică cu instalaţia aferentă. Ar fi şi greu, dacă nu imposibil să-i rebranşeze la agentul termic pe cei rămaşi pe poziţie, în aşteptare, după ce mai bine de trei sferturi din Frăsineni s-au conformat strategiei primarului răposat, tăind caloriferele şi ducîndu-le la fier vechi, pentru a înlătura definitiv pericolul de a fi încărcaţi la întreţinere cu datorii cărora nu le fac faţă, drept pentru care au preferat să stea în frig sau şi-au pus sobe pe gaze, arzătoare improvizate cu risc de explozie şi intoxicaţie cu monoxid de carbon, godine cu lemne cu coşul scos afară pe geam, centrale termice artizanale, fără autorizaţie de funcţionare şi tot aşa, s-a descurcat fiecare după cum l-a dus priceperea şi buzunarul, fără să tragă însă nădejde la astfel de pomeni, asta în niciun caz: centrale termice împărţite pe barba primarului, la îndemnul unei persoane influente şi altruiste precum Laurian Susanu. Nu se prea leagă, e incredibil, mai cu seamă dacă ai avea cu respectivul o relaţie de genul celei pe care el o are cu Diavolul.

— Nu înţeleg ce glume ai tu cu tipul ăsta, îi strigă Robert Andreei prin viscolul care-i bate-n faţă şi-i bagă zăpadă în ochi şi-n gură.

— Nu ţi-am spus că mă place?

Asta da glumă, şi totuşi Andreea nu pare să glumească.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Tu niciodată nu-ţi aminteşti că sînt o femeie capabilă, care poate să mişte…

— Să mişte şi să întărească, mă rog, eşti o femeie fatală. Nu m-am îndoit vreodată. Dar Laurian Susanu, nu-mi dau seama totuşi…

— Nu fi bou, tăticuţule. E mort după mine. Îi place de pizda mea şi a vorbit cu primarul să ne pună centrală. N-are rost să fii gelos.

— P-asta de unde-ai mai scos-o? Gelos? Mă bucur că eşti o femeie care produce. În sfîrşit te-ai dat pe brazdă. Vezi bine că viaţa-i grea. Viaţa noastră, vreau să spun, şi ne mai şi mănîncă-n cur să ne-o îngreunăm. Înţeleg c-ai intrat pe fir cu omul ăsta, dar pe nevastă-sa de unde-o ştii?

Împroşcînd ace de gheaţă din viscol, ochii ei sclipiră de o plăcere sadică:

— Iubiţica?! Tîrfa aia ordinară?! Mizerabila aia nenorocită?! Scursura aia şi veceu' public?!

— Vezi că dacă află omu' cum îi denigrezi consoarta, te-ai lins pe bot de centrală.

— Mă piş!

— Te cam pişi contra viscolului şi-o să ţi-l sufle-n nas, tocmai acum cînd să facem şi noi o treabă.

Cum-necum treaba era pornită. Vor avea în sfîrşit căldură în casă şi ce ar mai conta că datorită Diavolului care şi-a băgat coada în familia Susanu? În pofida invectivelor care i se îngrămădeau la gură, Andreea nu-şi putea înfrîna bucuria, care o îndemnă la mărturisiri complete. Îi povesti lui Robert despre telefoanele femeii răguşite fără nume, de la care aflase de Brînduşa şi care o sfătuise să ia legătura cu Laurian şi să i-o pîrască pe nevastă-sa. N-a ştiut însă că el ştie ce tîrîtură ordinară ţine la uşă, vezi, spre deosebire de ea, de Andreea, care nu l-ar fi crezut în stare pe Robert să o trădeze şi să-şi bată joc de ea în felul ăsta, la anii lui de tataie scofîlcit cu părul alb şi te mai miri de ce le merge aşa rău, că nu-l mai satură Dumnezeu de pizdă pînă nu i-o ieşi pe nas… Şuierul viscolului îi arunca în faţă Diavolului vorbele cu iz de blestem, Andreuţo, blestemaţi să fim c-aşa-i cînd nu eşti în stare să-ţi vezi de rahatu' din capu' tău şi ţi se face să te-amesteci în rahatu' altora şi că

iar ai făcut-o nefăcută şi ca să vezi şi să nu crezi că d-aia ne merge cum zici, că-n loc să-ţi vezi de copil şi de pisici şi de ce pui în cratiţă, ori să-ţi iei de lucru ca să aduci un ban, pui botu’ la tot felul de minciuni şi nebunii. O femeie răguşită, auzi, dacă n-o mai vezi noaptea în oglindă ţi se face s-o auzi la telefon, cu număr ascuns, auzi, doar din asta să-ţi fi dat seama cu cine te încurci, că tipa-i pusă pe rele mari, ca şi tine de altfel, dacă-i dă mîna să-şi facă de lucru acolo-n creierul tău bolnav. Ce mai, le-ai băgat mortu-n casă oamenilor cu îmbîrligăturile tale. Ditamai patronu’ de ziar şi ditamai directoarea de şcoală, să le faci tu ordine-n familie, cine cu cine să se reguleze, eşti culmea, eşti de-a dreptul sinistră, poate mă dă afară şi, dacă pierd şi slujba asta, atuncea să vezi cîtă foame ai să faci peste tot frigul ăsta. Asta meriţi, Andreuţo, într-acolo tragi…

Striga, era rîndul lui şi ea dădea să-l calmeze, gîfîind şi şuierînd la unison cu viscolul:

— Lasă, tăticuţule, tot rău’ spre bine. O s-avem căldură.

— O s-avem pe dracu’, idioato!

Tocmai intrau în primărie, izbiţi în piept de un val de căldură care dădea să-i ridice pe o culme a ameţelii. Radiatoarele de tablă albă înşirate pe lîngă pereţii lambrisaţi ai încăperii octogonale, vastă, amenajată desigur după standarde occidentale, par să emane un abur euforizant – te iubesc te iubesc te iubesc şi multe lucruri bune şi frumoase care doar aici se pot petrece. Aici e un soi de sală de aşteptare dintr-un aeroport, de unde pleci spre tărîmuri de vis de la capătul lumii. Dale de gresie albă pe jos, geamuri enorme ca nişte vitrine, termopane, balustrade şi stîlpi de inox, aviziere şi fotografii-postere înfăţişînd clădiri obiective urbanistice din oraş şi judeţ, io te-am iubit, io te-am iubit cu disperare şi tu n-ai vrut şi habar n-ai avut… Funcţionari puşi la patru ace şi cetăţeni cu hîrtii în mîini urcînd şi coborînd scările care duc la birourile de la etaj şi alţii aşteptînd pe băncile-canapele

capitonate cu vinilin negru de lîngă uşa biroului primarului, unde se aşezară şi ei aşteptîndu-şi rîndul, cu un vraf de pliante colorate luate din aviziere, cu însemnele şi directivele Uniunii Europene, iar printre ele publicaţii din judeţ dătătoare de speranţă în privinţa prosperării cetăţeanului. Nu e visul de aur al omenirii promis de Ceauşescu în vremea tinereţii Diavolului, dar orişicît, ceva pe aproape. Înfometaţi şi-nfiguraţi, măcinaţi de tot felul de frustrări şi agresivităţi, picaseră unde trebuie. Găsiseră prin aviziere şi *Foaia argeşeană pentru minte şi cuget* a prietenului lor Laurian Susanu, cu care Robert îşi făcea vînt simţind cum moleşeala indusă de căldura de aici parcă ar fi dat să-l molipsească de nădejdea tîmpă şi deşartă a Andreei.

Pentru o vreme scăpaseră de frigul de-afară şi de cel din casa Diavolului bătrîn şi curvar. Picotiră pe bancă vreo jumătate de oră pînă să-i cheme secretara înăuntru. În ce problemă? Păi ne-a trimis domnu' Laurian Susanu – a fost de ajuns ca să li se dea drumul în biroul-sală de şedinţe, cu o masă lungă de cinci metri pe mijloc şi multe scaune şi cu primarul aşteptîndu-i pe unul din ele, nu cel din capul mesei, iar lîngă el o băbuţă smochinită, în negru, despre care Robert crezu iniţial că venise ca şi ei cu te miri ce problemă socială de ajutor bănesc sau abonament la cantină sau pe maxi-taxi. Ea însă, nu primarul îi invită să ia loc pe scaunele de lîngă masă şi li se prezentă: Nicoleta Robu, secretara oraşului, după care îi întrebă direct ce studii au.

Nevasta sau sora defunctului primar, s-ar părea. Uite şi fotografia lui pe perete, înrămată şi cu bandă de doliu peste colţ, veghind asupra capetelor din locul unde ar fi stat cîndva poza lui Ceauşescu, un alt defunct glorios din care s-a ivit clona asta defunctă cu trăsături ascuţite, agresive şi privire penetrantă, de cobră repezindu-se să muşte. La doi ani şi ceva după plecarea la cele veşnice, spiritul acestei clone veghează aşadar asigurînd prosperitatea clanului Robilor. Trecuseră ei pe la secretară, dar secretara

primarului, cu potenţial erotico-decorativ ferm şi la vedere, conform normelor europene la o adică, în blugi mulaţi pe buci cu talia joasă şi buricul la vedere pe căldura asta. Băbuţa-i secretara oraşului, s-ar putea ca asta să fie o funcţie suspusă, peste primar, mă rog, mai greu de înţeles de ce-i întreabă de studii… Aha, asta era.

— Mai avem trei posturi de oameni de serviciu şi gardieni în primărie. Dacă aveţi studii medii vă putem înscrie la concurs.

Robert se scutură scurt, ca de un vis urît. Trecuse parcă de faza asta, rezolvase. Gardian sau om de serviciu aici în oraş n-ar fi încercat şi n-ar fi acceptat, să ştie bine c-ar fi mîncat pămînt sărat. El trebuie să umble, să circule, are un drac în el care-l hărţuieşte încolo şi-ncoace. Care gardian şi om de serviciu? Se uita la Andreea şi ea se uita la el. Păreau că se consultă din priviri dacă rentează ce le propune băbuţa. Ba bine că nu.

— N-am venit pentru concurs, spune Robert. Repetă parola, cuvintele magice în care căpăta de la o secundă la alta tot mai multă încredere: ne-a trimis domnu’ Laurian Susanu.

Primarul tresări, părînd să-şi amintească. Un tip la treizeci şi ceva de ani, blond-roşcovan, bucălat, obez, cu figură de gestionar de magazin mixt sătesc din alte vremuri, doar creionul chimic pus după ureche i-ar mai lipsi. E freş însă, înşpreiat, parfumat, în costum gri, cămaşă albă şi cravată galbenă. Proaspăt şef de clan, desigur, lăsîndu-se deocamdantă ghidat de moştenitoarea directă a Robului defunct care şi-a tras tot neamul în fruntea bucatelor. El o strînse pe băbuţă de antebraţ surîzînd, adică să-l lase că rezolvă el. El ştie pentru ce au venit oamenii ăştia. Surîsul lui înghesuindu-se într-o schimă de compasiune este pentru Robert şi Andreea o confirmare. Primarul este alături de ei, de năpăstuiţi.

— Ştiu, dar trebuie să mai aşteptaţi puţin. Veniţi săptămîna viitoare, marţi dimineaţă la ora nouă.

N-a spus pentru ce să vină. N-a specificat şi oricum n-are nicio importanţă. N-are rost să-i forţeze mîna întrebînd de centrală. Ăştia le ştiu pe-ale lor, nu-i doare nicăieri de delirul Andreuţei, ivit desigur din frig, măcar că soţul Brînduşei o avea ceva putere, cît să mişte şi să înmoaie primarul.

— Noi am cumpărat un apartament aici, domnule Drăgulescu, îl abordează Andreea cu un zîmbet tîmp-candid, de pe picior de egalitate, într-o tentativă de conversaţie condimentată cu mondenităţi. Vă rog să ne credeţi, domnule primar, că pur şi simplu nu ne-a trecut prin cap că e posibil să stăm în frig şi fără apă. Pur şi simplu ne-a îngheţat apa în ţevi. Stăm în casă şi-i ca afară, cu un copil…

— Ar fi şanse să ne băgaţi căldură în iarna asta? întreabă Robert. Ca să ştim dacă mai rămînem sau vindem apartamentul.

La cine se văitau şi cereau sfaturi? Ca şi pe prim-ministru sau preşedinte, pe primar îl durea în fund că stau ei în frig, că rămîn în oraş sau vînd şi pleacă. Primarul este însă pregătit pentru astfel de discuţii lămuritoare, inclusiv pentru discuţii despre încălzirea oraşului.

— Facem demersuri pentru pornirea centralelor termice din oraş, deşi în condiţiile actuale ne va fi foarte greu. În secunda următoare se trezi ca din transă, dîndu-şi probabil seama că masa electorală pentru care improvizează acest discurs e inconsistentă şi nesemnificativă. Cei doi arată nu numai de condiţie foarte joasă, dar şi foarte străini de loc, pînă într-atît încît nu ştii de unde să-i iei, cum să te ajuţi de ei. Totuşi dacă i-a trimis cine i-a trimis, n-ar trebui să fie lăsaţi să plece cu mîna goală.

— Aveţi nevoie de bani? Îşi luă seama: hi-hi-hi, cine n-are nevoie? Să vă dau ceva s-aveţi de cheltuială. Şi v-aştept marţi, să nu uitaţi.

Se uitau iarăşi năuci unul la altul, în timp ce primarul băga mîna în buzunar. Scoase trei bancnote de un milion, nu din vreun portofel care l-ar

fi arătat cu nasul pe sus, de o condiţie superioară, aruncînd resturi de la masa lui milogilor, ci direct din buzunarul de la pantaloni. Bani pentru un tovarăş aflat în necaz, de la cineva care ştie ce-i necazul. Îi întinse peste masă lui Robert.

*

* *

Le lăsă o impresie bună noul primar. Mai cu seamă Andreei. Bineînţeles că omul avea bucurie la ea. În contul ei se scărpinase în buzunar de trei milioane şi tot în contul ei le va pune centrală. Lui Robert însă îi era limpede încotro trage omul, în pofida celor trei milioane cu care dăduse să-i anestezieze. Marţi Andreea se conformă, revenind în primărie şi i se spuse să revină marţea următoare. Mai umblă cîteva săptămîni cu cerşeala prin primărie, de una singură, dar nu tocmai de capul ei. Ţinea legătura la telefon cu Laurian, care o încuraja, pentru a fi pus totodată la curent cu mersul negocierilor. Doar el le iniţiase şi le coordona de la distanţă, fără nici un efect altminteri. Cînd a înţeles în sfîrşit ceea ce Robert înţelesese din capul locului, tot el i-a spus Andreei să renunţe. N-are rost, cei din primărie o duc cu vorba, o amăgesc. Dorind s-o ajute, şi el o amăgise. N-ar mai avea cum s-o consoleze, decît poate anunţînd-o că se desprimăvărează şi se poate descurca de-acum şi fără centrală termică.

Legile care făceau să funcţioneze sistemul erau mai presus de sentimente şi bune intenţii. Lui Laurian i se păruse că uitase, deşi scrisese în mai multe rînduri în „Cronicile” sale: Umilirea celor umili face legea în aceste vremuri, mai drastic decît pe vremea comunismului. Întrevedea totodată şi consecinţele acestui fel de genocid, mai subtil sau mai pe faţă, după cum cer strategiile conservării puterii politice şi economice,

consecinţe atît de catastrofale încît puteau întoarce pe dos şi paraliza sistemul cu tot cu legile lui: Vai de cei care umilesc. Se ştia unul din tagma celor care umilesc. Ce-l făcuse totuşi să uite pe moment în ce vremuri trăieşte, fusese asigurarea primarului Costin Drăgulescu că va rezolva problema încălzirii apartamentului protejatei sale. Prin Andreea, datorită ei în definitiv, a aflat cît valorează cuvîntul noului primar al Frăsineniului: nici şaizeci de milioane de lei vechi, preţul instalării unei centrale termice pentru un apartament cu două camere. Laurian crezuse că merge la sigur: primăria Frăsineniului tocmai primise un buget enorm, din care ar fi putut rupe fără probleme pentru cîteva zeci de cetăţeni defavorizaţi, avînd deja la activ două ierni fără căldură în apartamente. Dacă lui Drăgulescu i se părea totuşi aberant un astfel de gest, să fi lăsat barem să pice nişte firimituri de la ospăţul clanului de rude şi prieteni din primărie, creînd un precedent, o breşă, un prim pas în spălarea păcatelor răposatului Vasilică Robu. Cît de frecat era prin meandrele consolidate ca şi pe veci ale sistemului administrativ, Laurian nu l-ar fi crezut pe Drăgulescu pînă într-atît de ticăloşit deja, ca să nu se îndure să-şi miluiască izbînda, cîştigarea primăriei Frăsineniului pentru mulţi ani de acum încolo, poate pînă ar fi ieşit şi el din incintă cu picioarele înainte. Şaizeci de milioane însemna cheltuiala pentru un chef nu foarte amplu cu consilierii locali, într-un local din Piteşti. Atîta, da, care obraz şi care omenie?

Ru-şi-ne! Sub acest titlu Laurian trînti o „Cronică”. Porni astfel un fel de campanie de voie, pe cont propriu, împotriva primarului Costin Drăgulescu, ginerele defunctului Vasilică Robu. Începu prin a-şi pune cenuşă-n cap, depănîndu-şi regretele tardive de a-l fi susţinut în *Foaie* în timpul alegerilor locale, chiar şi conştient că Drăgulescu a ajuns pe cai prea mari ca să-l mai doară undeva de presă. Unde mai pui că de presa aia care scuipă unde a lins, care l-a susţinut pînă mai deunăzi. Laurian ştia că şi fără

sprijinul *Foii*, Drăgulescu ar fi cîştigat primăria. De aceea se şi oferise să-l susţină, dar şi pentru că nădăjduise că ar fi mai deschis şi mai dispus să lase de la el decît socru-său. Uite însă că-i mai nesătul şi mai pus pe jaf. Nu vrea şi nici n-ar avea cum să opereze vreo schimbare radicală în sistemul consolidat pas cu pas vreme de nouăsprezece ani, cu o tenacitate neabătută în rău, sporită continuu. Clanul Robilor ţine sub control Frăsineniul şi un sfert din judeţ, susţinut de sus, din Parlament, Guvern şi Preşedinţie, unde are oamenii lui care, chiar şi făcînd parte din partide adverse, îi cîntă-n strună pe motiv că Robii ar menţine echilibrul şi stabilitatea zonei.

Zona-i într-adevăr moşia lor pe care taie şi spînzură fără milă, împărţind sau făcînd pace între capii lumii interlope din care şi ei s-au ridicat. Sînt pe mînă cu poliţia, procuratura, magistratura în tot felul de afaceri, evaziuni fiscale, spălări de bani proveniţi din trafic de droguri şi trafic de carne vie. Laurian ştie multe despre felul cum au obţinut puterea în oraş şi-n definitiv nu-i un secret. Ştie că nimeni şi nimic nu i-ar mai clinti de pe poziţie, de vreme ce li s-a alăturat, stimulat întrucîtva de sumele puse la bătaie în campania electorală, deşi n-ar fi fost mare lucru zece mii de euro şi oricum a muncit din greu pentru banii ăştia. Tot atît, poate mai mult, ar fi primit de la gruparea adversă. Clanul Ciprienilor pregătise un candidat fără şanse, trecut în ultimul moment pe listele Partidului România Mare, cea mai populară grupare politică din judeţ şi mai ales din Frăsineni. Pe toate uşile de scări de blocuri, pe ziduri, panouri şi-n buticuri e inflaţie de postere cu Corneliu Vadim Tudor, unul din idolii de rutină ai umiliţilor. El ar scăpa lumea de sărăcie şi mafie, dar uite că n-a reuşit să-l impună pe candidatul Ciprienilor în faţa Robilor, deşi Ciprienii par familiarizaţi cu diversele moduri de a parveni prin politică. Ei au băgat în candidatura lor sume uriaşe de bani scoase din tranzacţii imobiliare. Acum abia, Laurian realiză că ar fi fost mai profitabil să-i susţină pe Ciprieni, chiar dacă n-aveau şanse la

primăria Frăsineniului. Ei i-ar fi rămas fideli însă şi l-ar fi ţinut aproape, în virtutea imaginii pe care le-ar fi confecţionat-o ca potenţiali candidaţi pentru următoarele alegeri. Ăştia-s mai buni pentru popor decît ăia, deh, ăştia mereu au fost mai buni – o pîine bună de mîncat pentru presă, în afară de capacitatea de a mima şi simula intransigenţa faţă de abuzurile puterii, scandalizîndu-se eventual pînă dincolo de limita extremismului, urmînd bunul exemplu al liderului PRM-ului, excelent prizat de electorat. Legea fiind făcută de umilirea umiliţilor, dă bine să te faci că încalci legea şi-i o bună strategie. Te faci că ţii partea umiliţilor pînă ajungi chiar să crezi că le ţii partea – aici cercul se închide şi dă să se rupă: ajungi să recunoşti faţă de tine însuţi că de fapt ţii partea celor care umilesc; eşti chiar unul dintre ei, ai un loc la masa lor pe care vrei să crezi că ţi l-ai cîştigat cu sudoarea frunţii. În fapt însă, ai ştiut să relaţionezi şi să te aliezi cu cine-i firesc şi de la sine înţeles, cu cine face şi desface şi împarte dreptatea în aceste vremuri ale lui Mamona, căruia fiecare-i dă obolul după posibilităţi. Laurian se poate linişti la o adică, ştiindu-se mic copil pe lîngă Ciprienii sau Robii făcuţi din acelaşi aluat de neam de slugi jegoase ajunse pe coama valului. Testul cu centrala termică a fost cît se poate de edificator. Informaţiile primite prin Andreea adeveresc zvonul că primarul Drăgulescu este manevrat din umbră de soacră-sa, care se prevalează de statutul de soţie a şefului de clan răposat.

Sinistru şi totodată extrem de sugestiv: un oraş ridicat din temelii de Ceauşescu pentru salariaţii unor obiective industriale puternice, care au supravieţuit cît de cît jafului instrumentat de clasa politico-economică postcomunistă, producînd o brumă de prosperitate, sesizabiă doar în comparaţie cu alte zone ale ţării, unde uzinele şi combinatele ridicate de comunişti cu ţărănimea muncitoare au ajuns mormane de fier vechi, ditamai

oraşul aşadar, cu tot cu primar ţinut sub papuc de o babă sclerozată. Ruşine şi iar ruşine. Iată ce am ajuns şi la mîna cui. Ru-şi-ne!

Vrăjmaşul din inimă

De cîteva luni înfiinţase în *Foaie* o rubrică nouă. Îşi propusese iniţial ca prin ea să echilibreze cumva pesimismul funciar al „Cronicilor genocidului”. Misiunea acestor cronici este desigur să povestească despre oameni care ucid oameni – o temă imemorială în definitiv. Ne tragem din Cain, lumea în care trăim se întemeiază pe trădare şi fratricid. Cruzimea, plăcerea de a face rău semenului e un dat al omului, un instinct al supravieţuirii la fel de puternic şi definitoriu ca cel al nutriţiei sau al procreaţiei. Cruzimea a scris istoria, continuă s-o scrie. Care istorie, în momentul de faţă, pare ajunsă la apogeu, sau la fundul sacului. Oamenii care ucid oameni din raţiuni pragmatice, în numele unor idealuri sau ideologii, pentru binele şi progresul omenirii, din considerente religioase sau pur şi simplu de amorul artei, i-au dat ideea titlului patetic-lacrimogen al noii rubrici: „Oameni care ajută oameni”.

Trebuie că dădea astfel curs unor puseuri de altruism obscure, fără să-şi facă altminteri iluzii că ar trebui să abată lumea vreun milimetru de la alunecarea ei tot mai accelerată spre rău. Ba tocmai că de ani buni, evaluîndu-şi detaşat iniţiativele, aşa-zisele idei lucrative care le declanşaseră, ajunsese la concluzia ireconciliabilă că, gazetăria de indiferent ce orientare este o îndeletnicire funciarmente rea, care răspunde la o adică acelui instinct al supravieţuirii prin cruzime. Pînă să se dedice trup şi suflet acestei îndeletniciri, Laurian cochetase cu opusul ei, cu literatura, cu poezia, ucenicind prin cenacluri literare, tot aşa cum după revoluţie ucenicise patru ani prin redacţiile mai multor publicaţii din

Bucureşti. Fusese un adolescent şi un tînăr provincial sentimental, aspirant la gloria literară, dopîndu-se cu lecturi din Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Marin Sorescu, Virgil Mazilescu, Borges, Poe, Kavafis şi alţii asemenea lor, cărora între timp le-a uitat şi numele, necum să-şi mai amintească vreun vers de-al lor. Creierul i-a fost invadat şi devastat de războiul oamenilor împotriva semenilor, dar n-ar fi totuşi mare lucru ca lecturile acelea să fi lăsat nişte urme, în afară că el, ca orice om de presă conştient de harul lui demagogic, e apt să cocheteze cu ideea că oamenii pot fi aduşi pe calea cea bună cu vorbe bune. Vorbele, cuvintele, nu-i aşa?, posedă capacitatea de a influenţa realitatea, ca o consecinţă firească a faptului că realitatea, dorindu-se povestită, generează cuvinte. Realitatea are însă infinit mai multă imaginaţie decît pot descrie cuvintele, creierul şi simţurile omului care le manevrează fiind finite, limitate. Genocidul real este la o adică mai atroce decît ce pot povesti cuvintele. Omul e mai rău şi mai crud decît se poate povesti în nişte amărîte de „Cronici ale genocidului”. Asta te-ar putea face să crezi şi inversul, şi anume că omul e mult mai bun şi mai aplecat spre sacrificiu pentru semen, decît ai fi în stare să închipui şi să povesteşti. Omul e cîine împuţit şi înger. Omul trebuie cunoscut pe viu, iar această cunoştinţă nu poate fi împărtăşită pe de-a-ntregul.

În fapt, cochetării de tot felul şi bune intenţii au contribuit aproape peste capul lui la punerea pe picioare a unei afaceri. Prima şi cea mai evidentă schimbare, produsă de rubrica „Oameni care ajută oameni”, a fost creşterea bruscă a tirajului *Foii* cu patruzeci la sută. Au urmat numaidecît perfectarea unor donaţii caritabile pentru dezmoşteniţi ai soartei de tot soiul: suferinzi de boli terminale care au nevoie de tratamente de zeci de mii de euro în străinătate, copii rămaşi ai nimănui, fără părinţi şi fără posibilităţi de întreţinere, pensionari bolnavi şi fără bani pentru medicamente, familii cu

mulţi copii lipsite de surse de supravieţuire, familii rămase fără locuinţă în urma inundaţiilor, incendiilor, alunecărilor de teren sau evacuărilor forţate. Mii de victime ale genocidului socio-economic legalizat de clasa politică, despre care Laurian nu mai prididea să povestească în „Cronicile” sale, şi de pe urma cărora încă-şi sporea cîştigul, de astă dată intrînd în contact direct cu respectivele victime. Căci peste banii din surplusul de tiraj, îi mai intrau în buzunar comisioane substanţiale din intermedierea unor sume donate de oameni bogaţi dornici de publicitate prin *Foaie*, sau dornici să rămînă anonimi, pentru a-şi antama un loc în Rai plătit cu bani peşin.

Vehicula prin *Foaie*, la vedere pentru masa de cititori, sume de zeci de ori mai mari decît îl solicitase să pună la bătaie pe primarul Frăsineniului pentru centrala Andreei. Nu l-ar fi crezut pînă într-atît de meschin. Uite însă că omul parcă ar fi dat s-o dreagă, Laurian ar vrea să creadă că influenţat poate şi de noua rubrică din *Foaie*. Pe de altă parte, mintea înceată a primarului Drăgulescu, afectată desigur de obezitatea morbidă care-l pîndeşte, ca şi pe Laurian de altfel şi la aceeaşi vîrstă de treizeci şi şapte-treizeci şi opt de ani, atîta că Laurian e conştient de pericol şi cochetează cu ideea unor diete drastice (altă cochetărie), mintea primarului aşadar s-a îndurat în sfîrşit să facă legătura între campania *Foii* împotriva lui şi felul cum rezolvase cazul unor nenorociţi care stau în frig, intermediat prin patronul *Foii*. Uite că mitocanului parvenit care-i Drăgulescu nu-i este indiferent, cum ar fi vrut să lase să se creadă. *Foaia* are oarece impact asupra populaţiei din judeţ, chiar dacă, Laurian ştie mai bine decît oricine, masa electorală n-are nicio putere în a-şi decide soarta prin rezultatul votului, indiferent pe cine ar vota şi indiferent care dintre candidaţi ar ieşi. Asta în afară că indiferent pe cine votează omul, iese tot cel desemnat să iasă înainte de a se purcede la numărătoarea voturilor. Altfel cum de a reuşit să stea Vasilică Robu în primăria Frăsineniului şaisprezece ani, pînă a ieşit

de-acolo cu picioarele înainte cum a promis, lăsînd primăria moştenire lui gineri-său? Primarii, prefecţii, consilierii, funcţionarii din administraţiile locale sînt mai trainic înfipţi în fruntea bucatelor decît pe vremea lui Ceauşescu, care avea bunul obicei să-i rotească, pentru a nu prinde cheag şi să se nărăvească la putere.

Măcar că începuse să-l plictisească şi să-l agaseze din cale-afară, Laurian încă-i răspundea Andreei la telefon. Informaţiile primite prin ea continuau să-i stîrnească interesul. De la ea află bunăoară înainte să apuce să afle prin presă, că Drăgulescu luase iniţiativa alocării unor fonduri speciale din bugetul primăriei pentru cetăţenii din Frăsineni asemenea ei. Pentru persoanele defavorizate, cum se spune, victime ale genocidului socio-economic în fapt. Defavorizate pasămite de o soartă vitregă, scrisă astfel în cartea vieţii lor, în care clasa politică n-ar avea nici un amestec, şi totuşi uite cum această jalnică şi sublimă clasă politică face dovada responsabilităţii civice, a iubirii de ţară şi de semen, strîngînd rîndurile şi subscriind la nişte sacrificii, ca nişte veritabili părinţi ai naţiunii, ai sinistraţilor cataclismului Iliescu-Constantinescu-Băsescu.

Acele fonduri speciale erau împărţite în primul rînd sub formă de ajutoare în alimente şi îmbrăcăminte, la care se adăuga o ofertă interesantă: două milioane de lei pe lună pentru cei cu venituri sub salariul minim pe economie, în schimbul prestării a douăzeci de ore de muncă pe săptămînă în folosul comunităţii, la curăţenie pe străzi, săpat şanţuri pentru canalizări, amenajări de parcări în faţa blocurilor şi altele asemenea. A fost un bun prilej pentru Laurian ca să noteze în una din „Cronicile” sale observaţia că pentru infracţiuni de gravitate medie, escrocherii mărunte, ultraj, tentative de tîlhărie, pedeapsa detenţiei se pretează la a fi înlocuită prin prestări de munci în folosul comunităţii, de unde se poate lesne trage concluzia că, în epoca tranziţiei postcomuniste, mai dihai decît în comunism, românii tind

să devină o populaţie de infractori, sinistraţi, emigranţi goniţi de sărăcie din propria ţară, într-un cuvînt – sîntem nevoiţi să ne repetăm, de vreme ce însăşi istoria se repetă – victime ale unui genocid socio-economic ridicat la cote incredibile. Concluzia concluziei nu mai lăsa loc pentru optimism şi vorbe bune, ci pentru un şir de imprecaţii vizionare de genul: Părinţi denaturaţi ai naţiunii! Veţi fi blestemaţi din neam în neam pentru ce aţi făcut din această ţară şi acest popor!

Lăsînd gluma la o parte, fiindcă acest soi de radicalism îi făcea să rîdă-n hohote mai ales pe cei vizaţi, inşi cu un pronunţat simţ al umorului de altfel, care-i aminteau lui Laurian că la noi caracterul e o chestiune de simţ al umorului, conform versului unui poet atins de aripa geniului: *O, ţară tristă, plină de humor…* Lăsînd gluma la o parte aşadar, în împrejurările date, oferta primăriei Frăsineniului era cît se poate de rezonabilă. Laurian o sfătui pe Andreea să nici nu stea pe gînduri. Patru milioane pe lună pentru ea şi bărbatu-său, ca să măture străzile Frăsineniului de trei ori pe săptămînă, nu-i de colea. Banii ăştia nu ţi-i dă nimeni pe rîs. Să nu uite Andreea că primarul lor, cît o fi el de bolnav de zgîrcenie, de cum i-a cunoscut le-a dat un impuls, scoţînd din buzunar trei milioane. E adevărat că i-a tratat ca pe nişte milogi, dar ce-ar mai conta? Bine că se mai găseşte cineva să-i miluiască, în vremurile astea grele, iar aranjamentul ăsta cu munca în folosul comunităţii este tot ce poate fi mai bun pe moment.

Laurian îi mai promise că între timp el îi va prezenta cazul la noua lui rubrică „Oameni care ajută oameni”, în aşa manieră încît e imposibil ca în cel mai scurt timp să nu se lege ceva. Nu-i va prinde încă o iarnă în frig, asta-i sigur, chiar de va fi nevoit să scoată el, Laurian, din buzunar şaizeci de milioane pentru o centrală termică. Ce o fi fost însă în capul Andreei, Laurian socoti că nu merită să-şi bată capul. Ea vroia să afle numaidecît, din gura lui, dacă se străduie special pentru ea, sau aşa-i el de felul lui, generos

cu toată lumea, un om şi un bărbat deosebit, căruia i s-ar cuveni o femeie… O femeie să-l merite şi să i se potrivească, desigur, o femeie deosebită.

Se abţinu cu greu să n-o repeadă. Îi mai băgase texte din astea şi-i spusese doar că nu gustă. Păruse să înţeleagă, dar se vede treaba că nu poate pînă nu-şi dă în petec. Ei bine, pentru ea se străduie, îi spuse, dar mai cu seamă pentru bărbatu-său, faţă de care se simte dator. În felul ăsta îi astupă gura pe moment. I-o astupă de fapt pentru totdeauna, fiindcă de atunci nu i-a mai răspuns la telefon.

*

* *

La ce să-i mai fi povestit lui Robert de promisiunile lui Laurian care uite-l că nu se lasă şi-i hotărît să-i rezolve cu centrala? Ar fi însemnat să-i dea satisfacţie, acceptînd în sfîrşit că de pe urma legăturii cu tîrfa lui Laurian, a curvăsăriei lor, au de cîştigat şi ea, Andreea, şi copilul. Toată familia se hrăneşte cu firimituri de la masa lui Laurian, asta e, mai bine s-o lase moartă. Uşor de spus… Într-o zi Andreea găsi prilejul să-l pună la curent pe bărbatu-său cu bunele intenţii ale primăriei în ceea ce-i priveşte. Îi dădu amănunte despre jobul acela convenabil şi onorabil, conform expresiei lui Laurian, şi c-ar fi bine să-şi depună amîndoi adeverinţele de venituri la primărie. Este vorba de două milioane de lei pe lună, pentru prestări de douăzeci de ore de muncă pe săptămînă… Robert tocmai se întorsese de la lucru şi se aşezase la masă. Surîdea, euforizat parcă de osteneală şi bătrîneţe, umblînd cu furculiţa prin cartofii prăjiţi din farfurie. Avea aceeaşi privire distrasă-sticloasă ca a lui fiu-său cînd se uita la desene animate.

— Ce să prestăm?

— Cică pe străzi la curăţenie. Doar douăzeci de ore pe săptămînă.

— Asta ar însemna trei zile pe săptămînă. N-aş avea cum. Doar dacă mi-aş lăsa slujba de la şcoală. N-ar renta. Vezi bine că din salariul ăsta ne cîrpim de bine de rău.

— Cu cît te costă drumul, naveta, tăticuţule, tot acolo ieşi. Ce iei pe mere dai pe pere. Mai bine rămîi acasă şi ne descurcăm, spuse şuierat, ca un descîntec menit să dea răul afară din el.

— Mai bine la mătură, Andreuţa, dacă zici tu…

Ea înţelese că nu-l va putea convinge. Descîntecul n-are efect. Îi aruncă o privire înveninată:

— Mai bine stai acolo cu curva aia!

— Dacă ţii cu tot dinadinsul…

— Ba tu ţii cu tot dinadinsul! Ţii cu dinţii de curvă!

— Bine. Mă duc să mă culc.

Se ridică oftînd din faţa farfuriei şi o luă spre camera cu pînză de apă şi mucegai pe peretele dinspre nord, în care dormea de trei sau patru ori pe săptămînă şi-n care ar fi avut şansa să zăbovească ceva mai mult dacă ar fi acceptat oferta primăriei. Andreea îl urmă ca o umbră, iar cînd se întinse în pat cu faţa la perete şi-şi trase pătura pe el, se aşeză pe marginea patului şi porni să se vaite – oh, cît o să mai înghit porcăria asta – adresîndu-se parcă altuia, care se plimba prin cameră şi într-un tîrziu se opri în faţa ferestrei s-o asculte.

Robert adormi instantaneu. Susurul respiraţiei dînd să se transforme în sforăit parcă ar fi îngînat-o în batjocură. Totuşi cel care o asculta răbdător, plin de solicitudine, stînd în picioare lîngă fereastră, era Laurian. Cel pe care-l ştia din poza din *Foaia argeşeană:* plin la faţă, cu o hălăciugă de păr negru şi creţ atîrnîndu-i pe ceafa puternică, un bărbat adevărat, cu ceva divin şi totodată sălbatic în înfăţişare. Androidul ei de pe altă planetă venit să-i facă dreptate, da, înalt, corpolent, elegant, într-un superb costum de

culoarea untului, cu pantofi de lac cu şpiţuri lungi de aceeaşi culoare. Stătea acolo cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, stingher, aşteptînd-o, cu jumătate de faţă spre ea şi jumătate spre fereastră, contemplînd împrejurimile, pajiştea abruptă de sub fereastră pe care păştea o vacă, faţada blocului din vale scăldată în lumina dimineţii de mai şi acoperişurile de ţiglă ale caselor satului Răchiţele care începea dincolo de blocuri şi urcau spre zarea crescută din coame de dealuri şi munţi cu urme de zăpadă.

— Ai venit, Laurian? şopti Andreea. Suflul şoaptei risipi fantasma lui Laurian, dîndu-i totodată consistenţa de abur galben a Androidului care o vizitase pe iarnă, noaptea în bucătărie, pe cînd dormea cu aragazul aprins.

O încercă aceeaşi senzaţie de leşin ca astă iarnă, doar că acum părea s-o cuprindă din altă parte a trupului şi avea un gust rău. Astă iarnă Laurian ar fi putut s-o ajute, dar acum e prea tîrziu. Nimeni n-ar mai putea s-o ajute. Oftă încercînd să scuture răul din ea, care părea un soi de mîrîit gata să se transforme în lătrat. Robert o auzea prin somn şi prin visul cu o haită de cîini care-l înconjuraseră şi mîrîiau dezvelindu-şi colţii. Se lăsaseră pe labele din faţă, gata să sară şi el la rîndu-i se lăsa pe vine, aplecat cu mîinile pe pămînt, în patru labe şi gata să se lungească pe burtă ca să vorbească cu cîinii, devenind el însuşi cîine. Unul din cîini îi sări după ceafă, trezindu-l brusc. Andreea îl zguduia cu mîna înfiptă în ceafă, dîndu-i o replică întîrziată, zbierată:

— Ba nu te culci deloc!

— Oh, ce m-ai speriat! Iar ţi-a venit nebuneala?

— Ieşi afară din casă! Imediat afară din casa mea! Să scapi de o nebună!

— Mdam, uitasem că-i casa ta. N-ai nicio grijă, o să plec, da’ acum n-am unde. O să-mi găsesc, n-ai nicio grijă… Acuma lasă-mă să dorm.

— Ba nu te culci deloc! Pleci acum, imediat! Chem poliţia! Serios. Nu vreau să te mai văd. Îmi faci rău.

— Cheamă poliţia şi du-te dincolo dacă nu vrei să mă mai vezi. Lasă-mă să dorm, Andreuţo, sînt obosit…

— Du-te la curvă să dormi! Du-te la ea!… Du-te de unde-ai venit! Zbiera cu o voce pe care n-o recunoştea. I se întîmplase în mai multe rînduri: ca şi cum mai mulţi inşi s-ar fi ascuns în trupul ei şi sub chipul ei, ca să se întărîte şi să se lase întărîtaţi. Patru sau cinci inşi disputîndu-şi dreptul asupra ei prin replicile pe care şi le aruncau: Îţi găseşte curva unde să stai! Te cazează cu bărbatu-său! Lui îi pare bine c-o fuţi! Îi convine! Îl scuteşti de o corvoadă! Îţi asigură el un pat unde să dormi ca să i-o saturi! Lui nu-i mai trebuie pocitania şi stîrpitura aia, ţiganca aia împuţită! Laurian e om ca lumea, ce-ai crezut? El se descurcă, ştie să trăiască în lume, nu-i trebuie să fută toate proastele, ca tine, ca să-şi ţină familia… Îşi permite să te ţină şi pe tine ca să-l rezolvi. Un om de nimic, un terminat, o epavă, o curvă masculină, asta eşti!

— Vai de capul nostru, Andreuţo, ce căcat ai în cap. Parc-ai fi drogată, nu te mai recunosc…

— O recunoşti pe mă-ta, tăticuţule! Drogat eşti tu! Să-ţi fie ruşine! Porc bătrîn!

— Ştii că mama-i moartă şi n-am cunoscut-o. Ţie să-ţi fie ruşine! După ce că te duc în spinare de atîta vreme, după ce că eşti vai de capu’ tău, te mai mănîncă şi-n cur…

— Pe care din noi îl mănîncă, ai?

— Pe tine! Te iei de mama, în loc să-ţi vezi de-ale tale.

— Ce să zic, mă iau de mă-ta! D-aia o fuţi tu p-aia, de supărare că mă iau de mă-ta.

— Aşa e, Andreuţo. Bine, hai, du-te şi lasă-mă să dorm că-s obosit. Vin de la muncă, Andreuţo, înţelege-te.

— Vii de la dracu’ să te ia!

— Ba să te ia pe tine! Obraznică şi tupeistă cît cuprinde! Chiar m-am săturat! Mă oboseşti, mă plictiseşti… Las’ c-ai să-ţi dai cu pumnii-n cap pentru toate chestiile astea!

— Ce să spun, abia aştept să-mi dau cu pumnii-n cap! Vii de la muncă, ai? Vii de la curve! Nu te mai saturi, Diavole! Uite ce e, hai s-o încheiem. Du-te. Acum, da, nu vreau să te mai văd…

— Vin de la curve şi mă-ntorc la curve. Curvă ordinară! Mă goneşti! Chiar mi-era dor de jocul ăsta. Nu-l mai jucasem de cînd am plecat din Bucureşti.

— Din cauza ta am plecat.

— Ba din cauza mă-tii, că nu ţi-a lăsat mai multe case ca să ai ce să vinzi şi ce bani să toci. Da, din cauza mea: te-am adus aici ca să te scap de crizele care nu te lăsau să te ţii de slujbă să-ţi plăteşti datoriile, da’ văd că tot degeaba. Oriunde te-aş duce, crizele se ţin după tine să-ţi mănînce minţile…

Se ridicase din pat şi umbla prin cameră dînd din mîini, perorînd. Ea îl făcu să stea înfingîndu-i mîinile în tricou, scuturîndu-l şi zguduindu-l şi zguduindu-se de plîns.

— Pleacă! Pleacă! Pleacă!…

— Acuma plec! Chiar plec! Fugi de-aici, lasă-mă să mă îmbrac şi să plec.

Nu-şi descleşta însă mîinile din tricou. Îi desprinse mîinile şi-i trase o palmă care o făcu să se clatine, după care îşi reveni numaidecît şi-şi înfipse mîinile la loc în tricou şi trase de el sfîşiindu-l în franjuri, jupuindu-l ca pe o piele şi totodată eliberîndu-l. Robert îşi trase peste cap resturile de franjuri

şi apucă să caute în cele două pungi mari de plastic cu haine de la capătul patului.

— Acum plec, stai liniştită, să mă îmbrac… Du-te dincolo, lasă-mă să mă îmbrac.

Ea rînji a bătaie de joc, rîse cu un rîs spart, alternînd tonalităţi lugubre cu tonalităţi piţigăiate, tot ale celor patru sau cinci fiinţe care-şi făceau de lucru în ea.

— Să te las să te-mbraci? Extraordinar! Hi-hi-hi… Ţi-o fi ruşine să te îmbraci de faţă cu mine, de cînd o fuţi pe vaca aia! O fuţi pe bani, ai? Te plăteşte s-o freci cum trebuie. O fuţi la normă, ai, curvă masculină! Porc bătrîn!

Se învîrtea în jurul lui şi izbea cu picioarele în pungile în care căuta. Iar o izbi cu dosul palmei, mai tare de astă dată şi o aruncă în pat.

— Revino-ţi, Andreuţo! Eşti femeie-n toată firea!

Ea se ridică din pat gemînd, cu dinţii încleştaţi şi-i trase din mîini un pulover, un tricou şi-o pereche de pantaloni cărora el le dădu numaidecît drumul.

— Nu mă laşi să mă îmbrac? Acuma plec şi te scutesc. N-o să mă mai vezi.

Era prea concentrată în lucrarea ei ca să-l mai audă. Scotea hainele din pungi şi le arunca prin camera, spre fereastra închisă şi spre tavan. Cu bustul gol, scheletic, cu mîinile-n şolduri, el asista aparent impasibil. Un balamuc de cămăşi, tricouri, pantaloni, chiloţi, cămăşi şi pulovere zburînd încolo şi-ncoace şi pe care le vedea ca pe nişte ciosvîrte sîngerînde ale trupului său. Ea îl hăcuia extaziată, sîngera din toate încheieturile şi nu mai putea îndura. Trebuia să se apere, să se bată pentru viaţa lui. Îi smulse hainele din mîini şi le adună de pe jos. Le aruncă în pat. O lovi cu pumnii şi o aruncă pe covor, după care începu să îndese hainele la loc în pungi. Ea se

smiorcăia şi se ştergea la nas, uitîndu-se la dîra de sînge rămasă pe dosul palmei.

— Mă baţi pentru curva aia! Să-ţi fie ruşine de ordinar!

— Fix pentru curva aia te bat. Cum de-ai ghicit?

— De ani de zile o fuţi şi nu te mai saturi de ea.

— Nu mă satur, că-i bună. Te pomeneşti că ţi-o fi necaz pe ea. Nu e bună gelozia. Te sapă, te seacă…

— Ordinarule! Tu mă sapi şi mă seci! Să nu te mai văd! Mă omori! Mi-ai mîncat viaţa din mine!

— Zbiară mai tare. Să te audă lumea cît suferi.

Pe fereastră se vedea într-adevăr lume. În faţa blocului din vale se strînseseră grupuri de bărbaţi şi femei care se sfădeau, se uitau la etaj şi unii din ei arătau cu degetele. În prima clipă Robert crezu că balamucul lor îi adunase acolo, uite că s-a strîns lumea ca la urs, s-o audă pe Andreuţa mea făcîndu-şi numărul, ce tîmpenie, cît de tîmpit pot să fiu, ea tot îmi spune să plec şi nu mă-ndur, îi ţin isonul să-şi facă numărul… Era acolo şi o maşină de pompieri care-şi ridica scara telescopică spre o fereastră de la etajul trei, pe sub care se insinua o dîră de fum, greu de distins în lumina dimineţii. Persista totuşi în aer un iz de fum. Nu pentru ei se adunase lumea, n-o făcuseră mai lată decît cei de peste drum… Aplecat peste pervaz, Robert adulmeca fumul, mirosul de cîrpă arsă şi de carne friptă, răscolindu-i parcă amintirea unor păcate ale tinereţii. Andreea părea să se fi liniştit. Ostenise desigur de cît zbierase. Ghemuită sub pătură în locul lui, gemea şi scîncea încetişor:

— Mi-e rău, mă ia cu frig… Vino să mă-ncălzeşti, tăticuţule, vino să mă iei în braţe să mă-ncălzeşti.

— Să mă mai gîndesc. Ai făcut ca toţi dracii şi acuma-ţi arde de frecuş… Arde, uite, au venit pompierii peste drum şi ţie-ţi arde să te fuţi.

— Nu-mi arde, înţelege-mă, mi-e rău. M-ai umplut de sînge. M-ai bătut, ai dat în mine ca-ntr-un animal. Oare asta merit io din partea ta? Să-mi dai omor? Pentru cine?

Îl moraliza blînd. Avea un ton cooperant de-acum. Avea soluţii, rezolvări, poate unde stătea cu faţa la perete, iar el stătea cu spatele la ea. În felul ăsta, spate-n spate şi la oarecare depărtare, ca într-un duel cu pistoalele, aşteptînd comanda de foc, parcă s-ar fi înţeles mai bine.

— Pentru o curvă ordinară, măi, tăticuţule, să-mi dai omor? N-aş fi crezut vreodată că ai fi în stare.

— O să plec să te las liniştită.

— Ba n-o să pleci deloc. Dacă mă laşi singură, mă omor!

— Te-ai mai omorît de vreo douăj’ ori de cînd te ştiu. Pînă la urmă o să mă omori pe mine. Sau aştepţi să te omor io? Mai bine plec, mai bine ne vedem fiecare de-ale lui.

— Ba nu pleci, dacă nu vrei să mă găseşti rece cînd te întorci… Uite că m-am răcit deja. Mi s-au răcit mîinile şi picioarele, pune mîna să vezi că m-am răcit toată. Vino să mă-ncălzeşti…

— Vino să vezi că se suie un pompier la etaj. Vrea să intre pe geam.

Se auzi atunci sirena unei ambulanţe, care o făcu pe Andreea să coboare din pat şi să vină lîngă el la fereastră. După ambulanţă sosi şi o maşină de poliţie. Pe uşa blocului intrau şi ieşeau pompieri, iar unul dintre ei urca precaut, în patru labe, pe scara întinsă pînă sub fereastra de la etajul trei. Odată ajuns sub fereastră, o încercă cu ştanga cu cap de harpon, ghemuindu-se sub ea, pentru a-şi feri capul. Se vedea că ştie la ce să se aştepte: rama ferestrei zbură în lături cu bufnet surd, eliberînd şi împroşcînd o rafală de fum negru amestecat cu scîntei, linguri, farfurii, cîrpe şi ziare care zburară peste stradă, la poala pajiştei în pantă. Jos, pe coama dealului, la doi metri de Robert şi Andreea, ca o proiecţie a lor în regnul animal, vaca

se oprise din păscut, cu privirea melancolică încremenită peste agitaţia din faţa blocului.

— Sînt morţi, răniţi, borborosi Andreea cumva fascinată. Uite, au băgat un sac în ambulanţă. A venit televiziunea, uite…

— Cînd vine copilul de la şcoală? o întrebă el.

— Acum, la douăsprezece. Mă duc înaintea lui, mă duc şi jos să văd ce e…

Îşi trase blugii pe ea şi numaidecît Robert o văzu coborînd panta, trecînd strada şi amestecîndu-se prin mulţimea din faţa blocului prin care îşi făceau de lucru doi cameramani şi nişte reporteri cu microfoane. Închise geamul şi se băgă înapoi în pat, sub pătură.

*

* *

Incendiul încununase o crimă pasională transmisă la cald,
de la faţa locului şi reluată în zilele următoare, cu desfăşurarea anchetei, de toate posturile de televiziune, comentată şi analizată din diverse perspective totodată de directorul *Foii argeşene pentru cuget şi minte.*

Cea mai oribilă şi incredibilă crimă din judeţul nostru din ultimii ani, poate că nu întîmplător a avut loc în Frăsineni, un oraş blestemat conform unor clarvăzătoare din zonă, practicante ale magiei albe sau negre; un oraş bîntuit de epidemii de sinucideri, cum le numea primarul răposat Vasilică Robu, fără să se abată prea mult de la realitatea de pe teren. Înclinăm să credem că atît epidemiile de sinucideri, cît şi debranşarea oraşului de la agentul termic şi crimele oribile de genul celei de săptămîna trecută, toate acestea şi altele din aceeaşi categorie dau seama de sentimentele omului faţă de sine şi faţă de semeni, de deriva ce i-a cuprins cugetul şi mintea

într-o lume căzută, unde nu mai e loc pentru dragoste şi milă, după cum faptele în toată atrocitatea lor ne-o dovedesc:

Ion Ciprian de 58 de ani, şofer de meserie şi membru al unui clan notoriu aflat de mulţi ani în luptă pentru controlul asupra oraşului, de curînd eliberat din Penitenciarul Frăsineni după o pedeapsă de doi ani pentru trafic de droguri, şi-a ucis concubina, pe Mariana Cimpoieşu, în vîrstă de 21 de ani, de loc din satul Furnicoşi, pentru care închiriase o garsonieră în Frăsineni. Vecinii martori spun că certurile în care degenerau petrecerile concubinilor şi prietenilor lor durează de circa şase luni, de cînd femeia s-a mutat în bloc. În urma ultimei certe, traficantul şi-a ucis concubina cu nu mai puţin de 23 de lovituri de cuţit, într-o escaladare a urii incredibilă, pornit s-o omoare şi după ce n-a mai suflat, tot nu i-a fost de-ajuns: după două zile s-a întors la locul faptei s-o mai omoare o dată: a acoperit cadavrul cu haine şi aşternuturi şi i-a dat foc, după care a încuiat şi a plecat. Nu era numai ura, ci şi încercarea de a şterge urmele crimei înscenînd un incendiu datorat neglijenţei femeii, deoarece în cazul găsirii cadavrului vecinii ar fi putut depune mărturie împotriva lui. Tot printr-un vecin însă, crima a putut fi descoperită dimpreună cu făptaşul. Alarmat că i se înfierbîntă podeaua, vecinul de deasupra a chemat pompierii înainte ca incendiul să apuce să se extindă, cuprinzînd eventual instalaţia de gaze, provocînd o explozie care ar fi avariat blocul ştergînd totodată urmele crimei.

Focul doar c-a perpelit cadavrul, fără să mistuie urmele crimei, ceea ce a uşurat considerabil cercetările anchetei. Ion Ciprian şi-a recunoscut de altfel numaidecît fapta, crima comisă la beţie şi pe fondul unor certuri mai vechi avînd drept mobil principal gelozia. El n-a pregetat să-şi justifice crima prin faptul că femeia îl înşela, aşa că-şi merită soarta.

Printre victimele colaterale, o consemnăm pe proprietara garsonierei – o bătrînă lipsită de venituri care se retrăsese la ţară pentru a se cîrpi cu cele trei milioane pe lună cîştigate din închirierea locuinţei sale. Din toată cîrpeala asta ea s-a ales cu deteriorarea locuinţei şi distrugerea mobilei. Garsoniera nu va mai putea fi folosită pentru locuit sau închiriat pînă nu se va milostivi cineva de bătrînă să-i dea bani pentru reparaţii. Ne vom face datoria să-i prezentăm cazul la rubrica „Oameni care ajută oameni”.

Extrem de sugestiv pentru starea de fapt şi imaginea României la începutul mileniului trei, conchidea Laurian Susanu. *O metaforă elocventă a locului şi vremurilor în care trăim, ca recent aderaţi la Uniunea Europeană: femeie tînără înjunghiată de bătrînul ei amant cu 23 de lovituri de cuţit şi incendiată, iar în urma acestui cataclism amoros, bătrînă rămasă muritoare de foame, lipsită de principala ei sursă de venit.*

Andreea citi dintr-o suflare şi sărută fotografia lui Laurian de deasupra editorialului – Androidul meu drăgălaş şi bucălat şi atît de inteligent. Îţi merge mintea, dar nu le ştii chiar pe toate… A doua zi ea comentă la rîndu-i pentru Robert crima de peste drum, legîndu-se în primul rînd de diferenţa de vîrstă dintre cei doi amorezi curvari, cam aceeaşi cu cea dintre bărbatu-său şi tîrfa lui cu nume de floare, fiind de la sine înţeles aşadar ce mari blesteme cad asupra unor porcării de felul ăsta, învîrtoşate de cei care, aflaţi la vîrsta cînd ar trebui să apuce calea bisericii, aleg calea desfrîului cu femei tinere, ca nişte fiice ori nepoate pentru ei. Fiice şi nepoate ale păcatului strigător la cer precum preacurvia, drept pentru care Dumnezeu le dă plata după cum şi-o merită ispititoarelor şi deopotrivă ispitiţilor, pedepse cu foc şi vărsare de sînge, puşcărie şi moarte veşnică, cum vor avea parte şi Robert cu iubiţica lui, vai de capul lor de nenorociţi.

Tonul Andreei se vădea altminteri cumpănit şi resemnat, mai calm decît altădată, în fazele dure ale confruntărilor lor. Îl pusese pe Diavol unde-i e

locul, blagoslovindu-l cu foc, sînge, puşcărie şi moarte veşnică, delicatese din care el degustase încă din tinereţe, în sfîrşit, nici ea şi nici el n-ar mai fi avut la ce să-şi facă sînge rău din pricina asta. Lui Robert doar că i se păruse pe moment că lumea aia strînsă în faţa blocului din vale cască gura la zbieretele Andreei, iar scandalul lor n-ar fi putut avea un deznodămînt asemănător. Diavolul care-şi făcea de lucru cu el şi Andreea lucra însă după alte strategii, luînd-o desigur în calcul şi pe Brînduşa.

*

* *

De o vreme n-o mai vedea zi de zi, ci doar de două-trei ori pe săptămînă. Brînduşa se transferase la altă şcoală, destul de departe de şcoala „Nicolae Dudescu”, undeva prin periferia Piteştiului. Prin relaţiile lui Laurian, ocupase acolo un post de directoare plină, care-i mînca ceva mai mult timp. La începutul anului i se ivise ocazia şi fusese nehotărîtă. Avea de ales între postul ăla şi să stea zi de zi aproape de iubitul ei. Nu se săturase de Diavol, ca să vezi, după aproape doi ani tot îl mai iubea, atît de mult încît îi părea rău că se lăcomise la postul de directoare plină. Îi spuse asta şi că va face demersuri să-l transfere şi pe el la şcoala aia. Pînă atunci îl plimba cu BMW-ul prin ploile interminabile ale acelui sfîrşit de mai cu lumina perpelindu-se, agonizînd sub cerul încercănat de îngrămădiri compacte de nori, cu înserări coborînd pînă-n prînz peste şosele, cîmpuri şi dealuri mîncate de ceţuri putrede.

Ştergătoarele munceau din răsputeri să cureţe parbrizul de pînza de apă. Ploua iarăşi torenţial, de nu se mai vedea la trei metri în faţă. În blugi şi-n tricoul galben strîmt, punîndu-i în evidenţă muşchii braţelor şi sînii mici şi fermi, Brînduşa avea un aer sportiv-adolescentin, de care Robert parcă ar fi

dat să se molipsească. Părul cu luciu tăciunos tăia pieziş un profil asiatic, de o semeţie gravă, care privea prin parbriz străduindu-se parcă să hipnotizeze ploaia.

— Unde mă duci pe potopul ăsta? Robert scînci duios: floricica mea scumpă, unde mă duci?

Alintul grotesc întrucîtva, dar pornit din străfundul inimii lui bătrîne, îndulci imperceptibil trăsăturile Brînduşei.

— Dacă nu stă ploaia, o să ne oprim la Cîmpulung. Dacă stă, vreau să mergem mai departe.

— Cred că cel mai cuminte ar fi să ne oprim acum, pînă se mai linişteşte. Azi-noapte am visat urît.

— Ce-ai visat?

— De obicei nu-mi prea amintesc. Mi-a slăbit memoria, m-am debilizat. Uneori mă trezesc speriat şi aproape resemnat, ca şi cum tocmai mi s-a spus că mîine am să mor şi încerc să-mi dau seama dacă merită să-mi pară rău, parc-aş visa ploaia asta nebuloasă şi îmbîcsită care nu se mai termină… Dacă rememorez imediat după ce mă trezesc, pînă să deschid ochii, reuşesc să-mi fixez cît de cît imaginile şi întîmplările. Azi-noapte se făcea că fugeam cu tine de mînă prin nişte hale mari de fabrică, prin bălţi fumegînde de acizi. Ni se jupuia pielea de pe picioare şi ne urmăreau nişte viermi uriaşi cu capete de copii. Pe urmă te-am pierdut şi m-am trezit strigîndu-te… Nu mai spun că alaltăieri cineva ne-a blestemat cu foc şi vărsare de sînge şi moarte veşnică.

— Cine ne-a blestemat?

— Opreşte, floricică! Nu vezi c-am nimerit în inima potopului? Nu se mai vede nimic înainte…

Ştergătoarele se legănau din ce în ce mai rar, curbîndu-se copleşite sub greutatea pînzei de apă, ca nişte bătăi de inimă tot mai slabe, nemaireuşind

să pompeze viaţă în lumina macerată. Brînduşa frînă în sfîrşit, opri şi motorul şi numaidecît nu mai văzură nimic afară. Se scufundau parcă în adîncurile unui fluviu învolburat, murdar.

— Ai tras pe dreapta? Nu cumva să fi rămas în mijlocul şoselei să ne ia în bot vreun camion… Ce-ar mai conta? Oricum o să ne ia viitura să ne ducă să ne înece. O să murim împreună, îmbrăţişaţi, fericiţi, oh, cît de mult te iubesc, floricica mea! Cred că şi Dumnezeu ne iubeşte dacă ne-a adunat… Cît te am lîngă mine nu-mi pasă, nu-mi e frică de potop, nici de blesteme. Azi-noapte chiar o băgasem pe mînecă, te pierdusem… Oh, bine c-a fost doar un vis. Vise de noapte, ispite de la diavol… Tizul meu nu se joacă, dacă e să-şi pună mintea.

— Cine ne-a blestemat?

— Cine dracu’ să ne blesteme?! se trezi el strigînd. Nu pot să cred că nu ştii.

De cînd nu se mai vedeau noapte de noapte în oficiul lui din şcoala „Nicolae Dudescu”, începuse să se dezveţe de conversaţia şi tonul ei molcome, pline de o solicitudine smerită, care adesea i-o amintea pe maică-sa, pe Lenţica cea din urmă cu treizeci şi ceva de ani… Revenise în prezent şi-n realitatea ieşită din ţîţîni, la vorba răstită şi răţoită a Andreei cea speriată, agitată, stresată, în permanenţă pe picior de război cu duşmani văzuţi şi nevăzuţi care o asaltează din toate părţile.

— Nu ştiu, Robert, iubitule, crede-mă că nu ştiu…

— Andreea, cine altcineva? Ştii bine că numai ea…

— Îmi pare rău pentru Andreea, dar n-ar trebui să-şi facă probleme. Nu-i pun în pericol căsnicia. Ai putea să-i spui asta.

— Degeaba i-aş spune. Nu vrea să ştie, nu vrea s-audă… Măcar că nu sîntem cununaţi nici legitim şi nici în biserică, ea are o căsnicie de apărat.

— Ai putea să-i explici…

El replică pe acelaşi ton arţăgos:

— Ce dracu’ să-i explic? Că ne-o tragem de amorul artei, fără să facem rău nimănui.

— Am înţeles, n-ai ce să-i explici. Oricum, nu văd de ce n-ar fi fericită cu un bărbat ca tine, pentru care o invidiez…

Prea multă risipă de vorbe frumoase. Ea simte nevoia să-l flateze. Mersi floricică, dar dacă tot veni vorba de Andreea, poate c-ar fi trebuit să ştii mai din vreme cine a stîrnit-o punînd-o la curent cu manevrele noastre… Brînduşei nu i-a păsat, n-a dat importanţă acestui detaliu, aşa încît el n-a avut decît să creadă că Andreea a aflat de la ea, de la Brînduşa. Abia după ce Andreea a răbufnit şi a simţit nevoia să se uşureze povestindu-i despre femeia asta răguşită care-i telefonează, el a început să ia în calcul posibilitatea ca Brînduşa să nu fie pînă într-atît de dementă şi masochistă încît să se fălească cu isprăvile ei amoroase tocmai la cea de care ar trebui să se ferească, nu pentru că Andreea ar periclita-o în vreun fel, ci pentru a-l proteja cît de cît pe iubitul ei Diavolul. Şi chiar s-o fi dus mintea la o astfel de porcărie, după cum o ştie, mai devreme sau mai tîrziu ea ar fi ajuns să se spovedească iubitului ei Diavolul. I-ar fi spus-o şi pe asta, da, ca celui mai de încredere duhovnic, aşa cum i-a spus destule mai rele şi mai grele.

— Las-o baltă, floricică. Îi strînse măna învăluind-o în privirea lui congestionată-înlăcrimată, de cîine bătrîn docil, care suferă. Un bărbat pentru care o invidiezi… Dacă ai crede cumva asta, ai face tot posibilul să putem…

— Ştii bine că-mi doresc asta din tot sufletul. Ştii că nu se poate. Pînă n-o să am banii mei, ca să nu mai depind de Laurian, sîntem ca şi legaţi de mîini şi de picioare, fiecare la locul lui. Dar poate-o veni şi vremea să putem fi împreună…

— Sînt prea bătrîn să mai aştept, deşi n-aş avea altceva de făcut decît s-aştept. Uită-te la mine că-s ca un vreasc uscat care a început să putrezească… Putreziciunea putreziciunii, care tînjeşte – o mare bătaie de joc: şi ce dragă mi-a fost viaţa şi-uite pier cum piere ceaţa… Am să putrezesc terciuit sub blesteme. E de tot rîsul: Andreea ştie şi-mi povesteşte tot ce facem, ca şi cum ne-ar urmări pas cu pas. Nu cred totuşi nimic, e dusă, cică primeşte telefoane de la o femeie răguşită care-i spune tot.

— În ultimele trei luni n-a mai avut ce să-i spună. Doar dacă n-o fi inventat. Femeia sau nevastă-ta, sau amîndouă. Porni motorul, fără să se hotărască s-o ia din loc. Ploaia încă se înteţea, traversînd o fază de coşmar.

— Inventţiile astea o ţin în priză. O macină şi o înviorează totodată. Îi fac rău, ca să-i facă bine. Are nevoie de drogul ăsta şi mi-l bagă şi mie pe gît… Ai idee cine poate fi femeia aia răguşită?

— Cine alta decît madam Ciochină, directoarea? Pînă acum trei luni îi povesteam de noi. Eram atît de fericită şi tîmpită, încît simţeam nevoia… Însemni mult pentru mine, mi-am găsit un sprijin în tine…

— Înţeleg că te sprijineai şi de madam Ciochină.

— Dădea atîta fericire din mine că nu mai puteam s-o ţin în frîu. Îmi găsisem o confesoare de încredere. Pînă mi-am dat seama că-i foarte pornită să mă desfiinţeze. E o femeie extrem de perversă, diabolică, în primul rînd din cauza ei am plecat din şcoală.

— Credeam c-ai plecat pentru postul ăla de directoare.

— Şi pentru post, dar mai ales din pricina ei. Nu-i mai puteam sta în coastă şi nici ea nu mai putea. Nu ne mai suportam una pe alta. S-a potrivit bine că am găsit postul.

— Nu ştiam că eraţi în război.

— N-am vrut să te-ncarc şi pe tine cu mizeria asta.

Robert oftă afectat, încărcîndu-se instantaneu.

— Ai plecat, m-ai lăsat singur cu scorpia aia… O să se răzbune-n contul tău, o să mă dea afară, o s-o iau iar de coadă să umblu chiaun după o slujbă…

— Nu te mai prosti. Ţi-am spus doar c-o să te iau la mine la şcoală. Oricum n-ar avea nimic cu tine madam Ciochină. De mine vroia să scape, a scăpat şi s-a liniştit. Văd însă că-ţi place să tragi a rău. Eşti fatalist ca de obicei.

— Nu-s deloc fatalist. Nu-mi permit. Dacă eram fatalist eram de mult mort. Rîde, ştie ce are de făcut: o să i se facă doamnei Ciochină s-o fut şi m-am scos. Rămîn pe poziţie, pot să casc gura şi la nişte înlesniri de la doamna directoare. Tot răul spre bine, floricică, sper că n-ai nimic împotriva acestui aranjament.

— Este puţin probabil că ţi s-ar scula la madam Ciochină. Este totuşi o femeie bătrînă.

— Nu pune mîna-n foc. Mă bazez pe boala mea din fragedă copilărie, dacă tot am neglijat să mi-o tratez. Ştii, priapismul se aseamănă în multe privinţe cu ulcerul. Adesea merg mînă-n mînă, de vreme ce deservesc sau afectează două funcţii principale şi ca să zic aşa decisive… În eventualitatea că omul s-ar trage din maimuţă, el este de fapt un tub digestiv cu funcţii sexuale. Ţi se scoală şi de foame, şi de îmbuibare, şi cînd te simţi epuizat, şi cînd eşti prea odihnit, şi cînd faci pe tine de frică, şi cînd dai pe-afară de curaj, şi-n cea mai neagră tristeţe, şi-n culmea bucuriei. Nu mai spun cînd îţi dă moartea tîrcoale, dar şi-n perioadele faste cînd te simţi nemuritor. Cînd eşti în vînă şi cînd te-ai floşcăit în ultimul hal. La tinereţe, ca şi la bătrîneţe. E o pacoste şi-un blestem, te roade cu încetul şi te năruie. E însăşi putreziciunea putreziciunii care n-o poţi ţine la depărtare decît cu post şi rugăciune: aşa ne scoate pe noi din laţurile cu care şarpele ne-a împiedicat prin patimile cele trupeşti, prin îndemnurile spre desfrînare şi prin trîndăvia

cea rea… Cu dietă şi tratament, dar cel mai sigur e să te operezi, ceea ce comportă totuşi nişte riscuri. E un nerv sensibil, mă rog, poţi să paralizezi. De aceea se spune că o operaţie mai sigură decît aceea de priapism ar fi castrarea, care şi ea presupune un tratament costisitor. Eu unul, dacă nu mi-am permis tratamente şi operaţii şi nici n-am avut tăria să mă pocăiesc îndeajuns, n-am decît să suport consecinţele.

Fişa asta de diagnostic personalizată, fantezistă dar verosimilă întrucîtva, nu părea s-o amuze pe Brînduşa şi nici măcar s-o destindă cît de cît. În schimb, parcă i-ar fi zgîndărit un soi de gelozie indecisă, nu numaidecît pe boala lui care-i crea nişte disponibilităţi, cît pe madam Ciochină, cu care avusese un conflict îmbîrligat, urît, deşi femeia ar fi vrednică de milă la o adică.

— Are şaizeci şi opt de ani, sărmana, şi o formă de cancer uterin destul de gravă. Spre deosebire de tine, ea s-a operat, se tratează, e vai de steaua ei. I-au dat toate organele afară şi aşteaptă de pe o zi pe alta metastazele. Mai rău e că nici nu vrea să audă să se pensioneze, ţine cu dinţii de postul ei de directoare. Cît am fost prietene o compătimeam din tot sufletul, vedeam că îi făcea bine să-i povestesc de noi. Nu e vorbă că-mi făcea şi mie bine. Asta pînă mi-am dat seama la ce o duce capul: mă vedea ca pe un mare pericol, venisem în şcoală special ca să-i iau postul de directoare, aşa că adoptase o strategie specială ca să mă înlăture: mă curta intens şi totodată mă discredita în stînga şi-n dreapta pe la toate cunoştinţele. Dădea pe brînci să mă desfiinţeze, îşi făcea rău singură, îţi dai seama, dacă pînă şi pe nevastă-ta a căşunat…

— A fost pe sufletul ei. Atîta aştepta Andreuţa şi am înţeles c-a intrat în legătură şi cu bărbatu-tău. Are posibilitatea de-acum să-şi verse oful şi la directoarea şcolii „Dudescu” şi la domnul director al *Foii argeşene*. E pe mînă cu lumea bună din judeţ.

— Ştii bine că Susanu nu dă curs.

— Ba dă. Fiind, înţeleg, un tip filotim şi milos, a pus o vorbă la primărie să ne dea o centrală termică. S-a pus la mintea Andreei, dar din păcate noul primar al Frăsineniului nu s-a pus la mintea lor.

— Vroiam să spun că nu dă curs, să-mi facă ordine în viaţă.

— Mă rog, tu nu stai în frig…

— Ştii bine că-mi pare rău de nevastă-ta că stă în frig şi, prin tine, o ajut cît pot…

— Ştiu, am glumit. Mai rău e că ea nu ştie şi nici nu vrea să ştie c-o ajuţi…

— Vroiam să spun de mine şi de Susanu, că sîntem fiecare cu viaţa lui. Aşa a vrut el şi mi-a fost destul de greu la început. Acum însă, ştii doar…

Ştie, ei îi pică bine că Susanu o lasă de capul ei, după cum şi lui îi pică bine: floricica lui îl plimbă cu maşina din oraş în oraş şi din hotel în hotel, se plimbă cu ea de mînă pe străzi ca un tată cu fiică-sa. Trebuie că nu le stă deloc rău, iar uneori i se pare că s-ar molipsi de tinereţea ei. Ca şi cum ar întineri, desigur, e o părere şi o iluzie, dar părerea şi iluzia asta îi pică iarăşi bine, îl uşurează, îl face să se simtă în al nouălea cer. Aşa umblau astă-vară prin briza fierbinte din centrul Piteştiului, plutind parcă peste Piaţa General Vasile Milea. Acel erou al revoluţiei a fost reevaluat drastic de Laurian în „Cronicile” sale: erou-martir precum Ceauşescu, ca şi acesta sacrificat pentru reuşita loviturii de stat prin care a fost salvat sistemul cu oamenii lui, securişti, activişti şi nomenclaturişti de diverse ranguri, propulsaţi de noi culmi ale propăşirii. E normal altminteri ca piaţa centrală să fie botezată cu numele unui general şi ministru ceauşist, în oraşul cu cei mai mulţi informatori şi securişti pe metru pătrat, unde a fost conceput şi pus în practică un sistem concentraţionar de reeducare unic în toate lagărele comuniste. Experimentul Piteşti aşadar, mai eficient decît tot ce au dat

sovieticii sau chinezii în domeniu. Copiii şi nepoţii acelor ingenioşi torţionari au reconceput promenada Pieţei Milea, dotată de-acum cu fîntînă cîntătoare, cu instalaţie nocturnă de lasere care-şi schimbă culorile în ritmuri nemuritoare de vals, o minune a tehnicii achiziţionată de primărie de la o firmă elveţiană pentru suma de trei sute de mii de euro. Pavajul pieţei din dale în formă de biscuiţi, galbene, albe şi roşii, închipuie tot felul de figuri geometrice, ca şi lanurile de lalele de toate culorile din ronduri, iar în faţa prefecturii tronează o scenă în aer liber pe care se produc în fiecare weekend cântece şi dansuri de pe plaiuri argeşene şi tot acolo se află expoziţia cu vînzare de automobile, jeep-uri, Toyote, BMW-uri, Forduri şi Dacii de ultimă generaţie, înconjurate de terase cu bere şi mici. Enorme investiţii din bugetul primăriei sfidează criza şi nivelul de trai al ţărănimii muncitoare muritoare de foame, consemnează Laurian în cronicile sale. Ţărănimea muncitoare rămasă fără agricultură şi fără fabrici unde să-şi cîştige pîinea, e liberă să se bucure de fîntîni cîntătoare, pavaj din biscuiţi pus de o firmă patronată de un cumnat al primarului, hectare de lalele şi automobile de lux la preţuri promoţionale de zeci de mii de euro, cîntec joc şi voie bună, bere şi mici. Cine zicea c-o duce greu românul? Că puterea şi clasa politică post-comunistă l-ar supune unui genocid continuu, subtil şi eficace, care a dus la o scădere a indicelui demografic nemaiîntîlnit de pe vremea ciumei lui Caragea? Cine altul decît smintitul de patron al *Foii argeşene pentru minte şi cuget*? Susanu îşi face şi el numărul, îl bîrfea Brînduşa Diavolului. Conform propriei expresii, înjură şi el puterea pe banii puterii, în mod reciproc avantajos, de vreme ce şi lui şi puterii le merge din plin. Altminteri nu le păsa, ciuguleau şi ei firimituri şi resturi de la acel ospăţ. Pluteau agale mînă-n mînă peste acea sărbătoare neostoită multicoloră, iar într-o zi chiar au dat nas în nas în piaţă cu Susanu grăbindu-se spre treburile lui pe care catadicsi să le amîne cîteva clipe ca să-i salute şi

să le surîdă încurajator. Nu-i venea Diavolului să creadă, părea să-i admire, trebuie că le stătea într-adevăr bine mînă-n mînă; omul se bucura la o adică c-o are pe nevastă-sa pe mîini bune. Îl vedea pentru prima dată pe viu: figura plinuţă senină, destinsă, primind şi emanînd lumina mare a amiezii de iunie şi la fel de înalt ca el, doar că de două ori mai gros şi mai lat. O grămadă de osînză strînsă într-un costum de in alb. Prin mintea lui Robert umbla un stih de pe cînd picotea pe o bancă într-un părculeţ din Frăsineni, cu nasul în *Foaia argeşeană:* Băi găzoare care scrii la ziare! Ce vrei de la viaţa mea? Nu vroia chiar nimic şi n-avea nimic de comentat. Brînduşa găsi cu cale să umple tăcerea cu ceva, făcînd prezentările: soţul meu Laurian Susanu şi Robert Stan, un coleg de la şcoală. Omisese să spună ce fel de coleg – paznic, gardian, comisionar. Evitase probabil să-l umilească, sau nu vrusese să intre în amănunte. Susanu ştie desigur ce-i între ei, dar nu trebuie să ştie prea multe. Oricum lui Robert îi e greu să înţeleagă cum merg treburile în familia lor, aşa încît Brînduşa nu socoate de prisos să-i explice iarăşi.

— Ne mai certăm, dar în niciun caz pe chestia asta, că-l înşel sau mă înşală. Uneori vine acasă beat la patru dimineaţa, face gălăgie, mă trezeşte să-i pun să mănînce şi ne certăm.

Privirea reflectată în parbrizul şiroind de ploaie îi e înecată în lacrimi. Spune nişte lucruri în care nu crede, dar pare constrînsă să le spună şi să creadă în ele. Ploaia parcă s-a mai liniştit. Se văd farurile aprinse ale unor maşini care se apropie încet ca nişte animale marine amuşinînd centrul potopului. Ca întotdeauna, ea plînge dintr-un motiv difuz, care lui îi scapă.

— Este totuşi o mare realizare postul de directoare plină la vîrsta ta. Mă bucur pentru tine, dar văd că tu… Chiar nu-mi dau seama ce nu te lasă să te bucuri, să fii fericită… Atît de tînără, frumoasă şi bogată şi plîngi, plîngi, plîngi…

— Aş fi vrut, m-aş fi bucurat să fim mereu împreună, să dormim noapte de noapte în acelaşi pat, să mîncăm zi de zi împreună…

— Iarăşi? exclamă el excedat. Adineauri doar ai zis că nu se poate. Că tu, că io, că Susanu, că banii lui Susanu şi aşa mai departe. Aceeaşi poveste mereu, vrei şi nu vrei… Nu mai plînge, te rog, îmi faci rău. Gîndeşte-te că poate-i mai bine aşa. Asta ni s-a dat. Tot ce ni se dă trebuie să primim cu braţele deschise. Dacă am dormi în acelaşi pat şi am sta bot în bot toată ziua, am putea să ne plictisim unul de altul…

Păru să-i facă semn să tacă, aplecîndu-se peste el şi sărutîndu-l pe toată faţă, ştergîndu-şi lacrimile de obrajii lui supţi, pungiţi de riduri adînci. Se aplecă şi mai mult, îi trase fermoarul prohabului şi-i desfăcu cureaua. Îi ridică tricoul peste torsul scheletic amuşinînd după vietatea zvîcnindă care-i trebuia şi o regăsea regăsindu-se iarăşi dedicată trup şi suflet Diavolului ei priapic, acelei erecţii fidele, apocaliptice peste care aluneca şi culisa lent sau alert pe lubrifiantul de salivă şi lacrimi sugînd şi lingînd plină de devoţiune invocată ca-n vis. De astă dată era vis cu prăvăliri grele de ape, prin care cutremurul tăcut al ejaculării inundă ca o lumină. Senină, înseninată, cu urme de spermă peste dîrele de lacrimi uscate, apasă pedala de acceleraţie pînă în podea.

*

* *

Străbăteau perdele de ploaie dense, ascultînd la radioul din maşină ştiri despre ravagiile de ultimă oră ale inundaţiilor, părînd nişte prelungiri ale blestemelor intermediate de Diavol între Andreea şi Brînduşa. După vărsarea de sînge, foc şi moarte veşnică, potopul: douăzeci şi unu de judeţe afectate de viituri, alunecări de terenuri, case, sate întregi luate de ape,

drumuri naţionale închise, previziuni meteo din cele mai sumbre, ploi care vor mai dura cel puţin două săptămîni, plus zvonuri contradictorii despre demisia primului ministru Tăriceanu, intrat în conflict deschis cu preşedintele. Brînduşa se închină:

— Ne-au ocolit inundaţiile. N-au ajuns încă aici şi nici nu vor ajunge cît vom mai zăbovi noi. Pe oriunde am merge, ne urmăreşte norocul. Şi Diavolul din dreapta ei întărind:

— Noroc şi bucurie tot la noi să fie. Da’ dacă plouă aşa şi mîine şi mergi la fel de încet, n-o să ajung la timp la şcoală şi mi-o pun în cap pe doamna Ciochină.

— Stai liniştit. O să-i dau eu telefon să te învoiască.

— Am înţeles că nu mai ai glume cu ea.

— Chiar dacă. Ar fi culmea să mă refuze după ce am plecat din şcoală şi am scutit-o de stresul concurenţei care n-ar mai fi avut mult pînă s-o omoare. Şi ţi-am spus doar că-ţi fac loc la mine-n şcoală. Pe dinafară n-ai cum să rămîi.

Îi spusese, mă rog, să-şi piardă slujba ar fi fost un dezastru mai mare decît inundaţiile, care n-ar fi avut la o adică ce agoniseală să-i distrugă. Slujba şi salariul e tot ce are. Banii de cheltuială, din care să-şi ţină hoitul, putreziciunea putreziciunii, viaţa lui de nimic, bună de dat pe mîna floricică, cioricăi, curviştinei… Nimicul ăsta despre care ai zice că înseamnă totul de fapt… Gîndul îi fugea şi-i aluneca spre pierderi. La radio se auzea vocea unei femei vorbind despre situaţia disperată a sinistraţilor rămaşi sub cerul liber, în ploaie, după trecerea viiturii. Ploaia biciuind parbrizul îi inducea o cîtime din disperarea aceea, legîndu-se de presupusa dorinţă de răzbunare a doamnei Ciochină, care l-ar fi dat afară din şcoală în virtutea relaţiilor cu fosta directoare adjunctă. Au fost bune prietene şi au ajuns să se urască de moarte, aşa încît doamna Ciochină n-ar pregeta să-l

concedieze pe amantul fostei concurente. Degeaba zice Brînduşa că l-ar rezolva în caz de ceva. Dacă ar rămîne pe dinafară, ar mai dura o vreme pînă să-i facă ea loc în şcoala unde-i directoare, înfiinţînd încă un post de gardian, sau procedînd şi ea ca madam Ciochină, dînd afară un gardian ca să-i facă loc iubitului ei Diavolul. Acum e la mîna ei mai mult decît oricînd.

Acum, cînd apele distrug sate întregi şi chiar vieţi omeneşti… retoriza vocea de femeie de la radio. Îi pică bine altminteri să se ştie la mîna ei. Mîna ei călăuzită de mîna lui Dumnezeu, care uite că nu vrea să-l piardă. *Tocmai acum, eforturile întregii naţiuni pentru ameliorarea situaţiei, sînt pur şi simplu subminate de confruntările politice, de jocurile derizorii pentru obţinerea sau menţinerea puterii şi privilegiilor aferente. Clasei politice nu-i pasă de starea naţiunii şi nici nu se mai osteneşte să ascundă această nepăsare.* Îi va fi ceva mai greu acum, că n-o mai are lîngă el, în şcoală, şi totuşi bruma de disperare care-l încearcă pare să fie a altcuiva. Chiar n-are pentru ce să se teamă. Nimicul acela care i se pare mult, tot ce are în definitiv, e chiar nimic. Un nimic la fel de consistent ca sporovăiala de la radio: vocea pomeneşte pentru a doua oară proverbul cu ţara care arde şi baba care se piaptănă. Ţara piere sub ape, Diavole, care ţară? Ţara lor. A lui Tăriceanu, Băsescu şi alţii ca ei. *E momentul însă cînd Guvernul şi Preşedinţia se luptă între ele, în loc să-şi concentreze forţele pentru interesul general…*

— Vezi, floricică, în loc să facem şi noi ceva folositor ţării şi interesului general, ne bălăcim în distracţia noastră meschină, în amănţeala noastră de doi bani, care ne mînă prin potop ca pe posedaţi.

— Ar fi trebuit să punem umărul la îndiguiri şi împăduriri şi am fi fost mult mai cîştigaţi. Ar fi avut de cîştigat şi interesul general. Oh, şi cît urăsc să conduc pe o vreme ca asta. Şi pe bărbaţi, în general, îi urăsc… Bineînţeles că tu faci excepţie. Tu eşti un specimen deosebit.

— Nu corespund interesului general?

— Ba corespunzi, nu se pune problema.

— Atunci prin ce m-aş deosebi?

Brînduşa tuşi dregîndu-şi vocea, prinsă-n jocul ăsta care tindea să devină serios.

— Te deosebeşti mai ales prin seriozitate, promptitudine… Asta am apreciat la tine, nişte calităţi rare în ziua de azi. Eşti prompt, serios, sîrguincios, constant, dotat, afectuos… Dacă m-ai şi iubi, aş fi cea mai fericită femeie din lume.

Robert înghiţi în sec. Simte nevoia să-l lovească, vezi, asta pentru că ea nu-şi poate permite să fie fericită. Nu neapărat fiindcă nu a primit destule dovezi de iubire, ci tocmai pentru că vrea să-şi dovedească nefericirea. Ar încuraja-o iarăşi, spunîndu-i că are toată viaţa înainte şi posibilităţi nelimitate. Tînără, frumoasă, bogată, deşteaptă, cu un soţ dispus s-o sprijine în carieră… Dar şi dacă i-ar spune-o din sfert în sfert de oră, tot n-ar scoate-o din ale ei. E nefericită, pe ea n-o iubeşte nimeni şi toată porcăria asta i se trage de la Susanu. Pînă într-atît a ignorat-o soţul ei legitim, încît a ajuns să umble din bărbat în bărbat, ca şi o pedeapsă grea. Toţi bărbaţii aceia parcă ar fi ţinut cu tot dinadinsul să-i semene lui Susanu… Chiar aşa, floricică? şi ea că oricît s-ar strădui, nu-şi aminteşte vreunul despre care să fi putut spune că-i sănătos la cap. Numai labili, obsedaţi, demenţi, beţivi, bădărani, roşi de felurite metehne… Oricînd le-ar fi putut cădea victimă. Lasă-i în plata lor, floricică, nu-ţi mai face singură sînge rău amintindu-ţi. Ea îşi amintea însă tocmai pentru a-şi spori preţuirea pentru iubitul ei Diavolul, cel mai echilibrat bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. El o ascultă atent, e blînd şi-i face voia, la fel ca şi copiii ei. N-o trata ca pe handicapată-viciată-dependentă de jucăria sexului, de care să-ţi baţi joc… Păi, cum naiba, asta ar mai fi lipsit, să-şi taie singur craca, după ce că nu-i în stare s-o facă

fericită. Înţelegea desigur că toţi îşi bătuseră joc, nevrînd şi neştiind să preţuiască… N-avea decît să-i dea apă la moară, asta o alina şi o întărea şi uite că nici părinţii n-o iubiseră, îşi irosise copilăria lîngă un tată prea acaparat de tovarăşii lui de beţivăneală ca să-i mai ofere vreun dram de dragoste sau atenţie, care a murit de altfel cînd ea avea opt ani, şi o mamă prea dedicată amanţilor ei. Lenţica? Da, Lenţica, ce-ai fi crezut? Din neam au fost aşa, tot aşa sînt şi surorile ei, cu viaţa făcută vraişte de bărbaţi şi tot pe-acolo-i şi ea, nu-şi face iluzii, atîta că şi-a dorit mult să aibă o familie şi aproape c-a reuşit. Cum, uite, iubindu-şi copiii şi închinîndu-şi viaţa lor. Datorită lor a strîns din dinţi ca să rămînă lîngă Susanu, care nu e vorbă c-o ajută cu banii şi relaţiile lui, dar cu ce preţ? Preţu-i enorm. Susanu a făcut din ea o curvă, iar ea nu-i în stare să se învinovăţească prea tare, de vreme ce n-a avut încotro. E ceva în ea care o sileşte şi n-o slăbeşte o secundă, oricît s-ar împotrivi. Vrăjmaşul care locuieşte-n inimă şi aprinde patima, cum spune duhovnicul ei. De acolo vine răul… Crîmpeiul de melodie al telefonului mobil parcă ar confirma. Dă-mi telefonul din geantă, iubitule. Da, iubitul mamei, făceţi-vă lecţiile şi ar fi bine să nu mai ieşiţi afară pe o vreme ca asta… Acolo a stat, aha, aicea toarnă cu găleata. Am ajuns la Cîmpulung. Sînt cu Robert, da, o să rămînem aici peste noapte. Poate o să mai rămînem încă o zi, ne întoarcem poimîine… Sînt teribil de obosită, trebuie să mă relaxez. Ştiu că mă-nţelegeţi, nu-mi fac probleme, ştiu că vă descurcaţi şi singuri. Pa, sună-mă mai încolo.Trebuie să căutăm un hotel.

Fuseseră de trei ori în Cîmpulung împreună şi de fiecare dată ea alesese altă cazare. Un hotel cu grădina de vară decorată în stil rustic, cu rogojini şi felinare între separeuri, căpiţe de fîn placate cu roţi de căruţă cercuite cu şină de fier, mese din bîrne şi ospătari costumaţi în haiduci; un hotel de patru stele în centrul oraşului, cu aer condiţionat, sală de fitness, sală de bingo şi piscină, iar altădată au tras la un motel camping cu căsuţe de pe

şosea, la cinci kilometri de oraş. Poate unde se străduia să fie stabilă, rămînînd fidelă iubitului ei Diavolul, compensa schimbînd cît de des oraşele şi cazările, în afară că o trăgea aţa spre cele mai scumpe restaurante. Altă patimă aprinsă de vrăjmaşul din inimă, căreia el n-avea decît să i se supună, chiar şi stîndu-i pe limbă să-i reproşeze că prea aruncă cu banii aiurea. Cît umblase brambura căutîndu-şi de lucru prin zonă, petrecuse destule nopţi prin autogări, scări de blocuri, ruine de case părăsite, parcuri sau crînguri de pădure, ca să-l mai mişte hotelurile prin care îl trambala floricica, încercînd parcă să-l rupă de nişte deprinderi adînc înrădăcinate. Prea tîrziu, n-ar mai fi avut cum să iasă din acea rutină a sărmăniei, care trebuie că avea şi partea ei bună: nelăsîndu-l să alunece în deznădejde în nicio împrejurare, nici cînd se nevoia de unul singur, nici cînd se întîmpla să depindă de alţii.

Acum depinde de Brînduşa căreia nu-i dădea mîna să-i reproşeze firea prea cheltuitoare, în rest nemaiprididing să-i fie recunoscător, fidel ca un cîine, lăsîndu-se mîncat de viu de o umilinţă agonisită cu trudă de-a lungul unei vieţi. Presimţise pasămite ce-l aşteaptă spre capătul acestei vieţi. Fără voia lui, pe nesimţite, soarta l-a îndreptat şi l-a călăuzit spre starea asta de perpetuă umilinţă, de care nu s-ar fi crezut şi nu s-ar fi vrut în stare în vremurile cînd a cunoscut-o pe mama Brînduşei. Pe atunci însă, el era cu totul altul şi vremurile erau cu totul altele şi pînă şi timpul curgea altfel. Curgea ca să-l ducă încotro?

*

* *

Se învîrt pe străzi pătrunşi pînă la piele de ploaia gonind şi gîfîind în averse piezişe, legănate, isterizate de vînt, acum liniştindu-se, părînd să contenească şi numaidecît înteţindu-se iarăşi. Brînduşa a parcat de un sfert

de oră şi pare dispusă să umble oricît prin ploaie ca să găsească ceva să-i convină, floricică, nici aici nu-i de nasul nostru… înţeleg, aici am mai fost şi parcă nu ţi-a plăcut… n-avea apa caldă presiune şi parc-ai văzut un gîndac în baie… Se simţea dator să-i susţină nehotărîrea şi pretenţiile, măcar că înţepenise de frig şi de mijloc şi abia aştepta să ajungă la căldură şi să se întindă într-un pat.

În sfîrşit a găsit ceva s-o aranjeze: o cameră înaltă şi spaţioasă, plină de mobilă întunecată şi grea, sculptată-ornamentată cu capete de îngeraş şi busturi de nimfe, cu picioarele servantelor şi fotoliilor în formă de labe de leu, o imitaţie de epocă potrivindu-se cu clădirea veche de o sută cincizeci de ani, fostă casă de negustori bogaţi, fostă casă de pensii şi agenţie imobiliară, recuperată de moştenitorii proprietarului dintîi, vîndută şi revîndută, renovată şi extinsă pentru a fi transformată în Hotel Carpatin.

Şi-au întins hainele să se usuce pe consola unui şemineu dezafectat cu gura blindată cu o bucată de tablă dreptunghiulară vopsită negru. Ca şi cum ar fi înfierbîntat-o ploaia, floricica ţine cu tot dinadinsul să aerisească. Draperiile grele de brocart cărămiziu trase-n lături şi uşile balconului cu balustradă de fier forjat curbat şi răsucit în lucrătură migăloasă, larg deschise spre hăul ploii frămîntînd lumina intermitentă a unui soare lipsit de har, captiv în alunecarea norilor. Brînduşa s-a instalat în vîrful patului imens, pe măsura camerei, în care ar mai încăpea lejer o pereche pe lîngă ei. Stă turceşte cu laptopul în poală, ca şi goală puşcă, doar în bikinii ei roşii cu aţa-n cur, nemişcată şi concentrată, într-o postură ofertantă; Robert o evaluează, nu fără oarecare mîndrie: e mai întremată decît în urmă cu doi ani, cînd a luat-o în primire. Conformaţia de pisică maidaneză a căpătat volum acoperindu-se de ceva muşchi, dîndu-i alura unei feline versate în lupta cu prăzile, dispusă să înfrunte nişte pericole care i-ar putea fi fatale. El le presimte, ar vrea s-o apere, minunîndu-se totodată în sinea lui: ce

înseamnă să fii tînără, să-ţi umble sîngele repede prin instalaţie, să nu simţi frigul… A rămas în pulover şi parcă tot îl ia cu frisoane văzînd-o dezbrăcată, inhibat desigur şi de tabietul ei idiot de a coresponda şi conversa pe net pînă şi-n zilele petrecute împreună. O altă patimă aprinsă de vrăjmaşul din inimă, care îl scoate pe el de-acolo, din inima ei… Într-o zi stătuse preţ de zece minute să i se holbeze ca o maimuţă peste umăr la ecranul laptopului, curios cum funcţionează acea maşinărie a diavolului, nicidecum interesat de ce pune ea la cale cu partenerii de conversaţie. O stînjenea, da, îşi băga nasul într-o intimitate mai îngrădită de interdicţii decît altele. Era ca şi cum i-ar fi cotrobăit prin gînduri, prin cele mai adînci şi tulburi mişcări ale sufletului. N-ar fi fost mare lucru să-l creadă gelos, deşi nu se pusese vreodată problema. O socoti necesar probabil s-o pună, după ce i se confesase despre felul cum îşi recruta amanţii aceia de o noapte, care o supseseră la o adică de vlagă, pînă ajunsese pielea şi osul. Nici pomeneală însă de gelozie. El o iubeşte prea mult ca să catadicsească să se scandalizeze de combinaţiile de genul ăsta. Nu-şi permite altminteri să se amestece în joaca cu laptopul, faţă de care nu-l mai încearcă niciun fel de curiozitate, ci poate doar o ură mocnită, simţind cum o însingurează şi o îndepărtează de el.

N-aude n-a vede, e ca şi dusă pe lumea ailaltă. O întreabă de trei ori pînă să-l audă, dacă s-a aerisit îndeajuns ca să poată închide balconul. În sfîrşit îi dă liber să închidă. Se întinde şi el în pat, tot în pulover, cu două perne sub cap şi ochii-n televizorul derulînd imagini de la inundaţii ce par să alunece şi să curgă pe lîngă el dimpreună cu Brînduşa. O ia apa pe floricica lui şi el gîndindu-se şi visînd la timpul acela al tinereţii care curgea altfel, oferindu-i parcă răgazul să păcătuiască şi totodată să se căiască. O căinţă iluzorie, desigur, dar care părea să-l întremeze: mintea şi sufletul convieţuiau în pace şi armonie în casa trupului, prin care nu bîntuiau ca

acum frigul şi umezeala şi damful pustiirii. Era bine, Dumnezeule, să am bani de cheltuială aş veni la primăvară cînd o da soarele iară şi tot aşa… Să se întoarcă, deh, unde dracu’ să te mai întorci? E iarăşi primăvară, înecată în ploi interminabile şi noi umblăm năuci prin potop şi ce dragă mi-a fost viaţa, răul din inimă unde locuieşte vrăjmaşul, putreziciunea putreziciunii putreziciunilor, blestemul cu foc şi vărsare de sînge, floricica mea, şi-uite pier cum piere ceaţa… Asta parc-ar suna mai acceptabil, să pieri, să dispari precum ceaţa, fără să laşi în urmă un hoit care emană duhori de amintiri, regrete, potop de lacrimi şi patimi, dorinţă de pocăinţă, am ispitit am ispitit am ispitit, am minţit am minţit, am ucis. Am umblat prin greşeli şi păcate cu voie şi fără de voie, făcute cu lucrul, cu cuvîntul, cu gîndul, cu lăcomia, cu îndrăcirea pîntecului şi îmbuibarea, cu beţia, cu deşarta cuvîntare şi cu multa cuvîntare fără înfrînare, cu trîndăvia şi somnul cel mult, cu îndărătnicia şi neascultarea, cu pizma, cu clevetirea, cu osîndirea, cu nebăgarea de seamă şi nesimţirea, cu pizma, cu clevetirea, cu osîndirea, cu iubirea de sine, cu nedreapta şi spurcata agonisire şi rîvnirea. Am pricinuit sminteli şi poticneli cu mînia, cu iuţimea, cu pomenirea de rău, cu urîciunea, cu iubirea de aur şi argint, cu scumpetea şi nemilostivirea şi cu toate simţurile trupului şi sufletului. Am greşit cu văzul şi cu auzul şi cu iscodirea, pînă mi-am spurcat inima şi sufletul şi mi-am slăbănogit mintea. Am curvit cu vederea doar, aşa de aproape învoindu-mă la păcat încît numai privind spre vreo faţă smintitoare mi s-a scurs sămînţa treaz fiind, fără să mă ating de acea faţă sau să ştiu cine este sau să-i vorbesc. Am curvit cu mirosul, cu gustul, cu pipăitul şi cu scurgerea sămînţei, iarăşi treaz, fără să gîndesc vreo spurcăciune şi numai din mişcarea trupului pentru care iarăşi mă simt vinovat şi mă căiesc. Am curvit iarăşi cu iscodirea, cu vorba, cu aducerea aminte, cu primirea gîndurilor şi cu învoirea, căci am primit gîndurile ca pe nişte muieri, vorbind şi curvind cu ele multe ceasuri în

inima mea şi iarăşi mă cunosc vinovat. M-am învoit şi la scurgerea prin somn a nălucirii şi iarăşi mă cunosc vinovat. M-am mîniat în deşert, am răsplătit răul pe care mi l-au făcut alţii tot cu rău şi nu i-am iubit pe toţi întocmai. Am fost făţarnic, am rîs de păcatele altora şi le-am dezvăluit. Am ascultat cu patimă clevetiri şi am vorbit vorbe spurcate. Am rîs nebuneşte şi am luat în deşert Numele Tău, Doamne Dumnezeul nostru şi L-am hulit şi m-am jurat pe Numele Tău. Am făcut drăcării şi alţii au rîs. M-am împodobit ca să plac oamenilor. Am fost nerecunoscător faţă de făcătorul meu de bine şi nu am avut inimă dreaptă către fratele meu. M-am lăudat cu inima şi cu gura, m-am înălţat cu mintea. Am spus cuvinte mari şi de mîndrie. Am crezut minţii mele şi părerii şi am ascultat gîndul meu şi am făcut voia mea. Întru tot locul am fost netrebnic şi nedrept. Am făcut strîmbătate, am judecat mai înainte de a cerceta şi am hotărît. M-am socotit înţelept mai cu prisosinţă decît alţii. Am avut mărire deşartă şi trufie şi m-am aprins de pizmă. Am avut mîndrie şi am arătat lucrarea mea ca să fiu slăvit de oameni. Toate aceste păcate şi alte asemenea încă şi mai multe le-am făcut din tinereţe pînă în ceasul de acum şi Te-am mîniat pe Tine Dumnezeu meu şi Făcătorul şi pe aproapele meu l-am nedreptăţit. Şi pentru toate părîndu-mi rău mă pun înainte şi mă pocăiesc. Doamne Dumnezeul meu, cu smerite lacrimi mă rog Ţie: ajută neputinţei mele şi toate greşelile şi păcatele mele iartă-le cu milostivirea Ta şi mă dezleagă de toate acestea prin care am greşit şi am păcătuit înaintea milostivirii Tale, Unule Bunule şi Iubitorule de oameni… Astfel se ruga, ca-n timpul acela cînd începuse să trudească agonisind umilinţă şi pocăinţă săpînd gropi pentru morţii pe care-i căra de colo-colo de la poarta cimitirului la capelă şi de la capelă la groapă, lăsîndu-se cotropit de mirosul lor ca să afle iarăşi şi iarăşi încotro l-ar trage aţa să se întoarcă. În primăvara aia, da, ce n-aş da să întorc anii să fiu iar fetiţa mamii… Ce ar fi fost s-o întîlnească pe Brînduşa atunci, în vremea

cînd a întîlnit-o pe mă-sa? Dacă ar fi nimerit Brînduşa cu el în viaţa aceea şi-n vremurile acelea, nu i-ar fi fost deloc bine. Ar fi lăsat-o numaidecît fără toţi banii în geantă şi fără laptop şi mai ales fără BMW-ul ei de treizeci de mii de euro, pe care l-ar fi vîndut repede la preţ de chilipir şi ar fi făcut rost în sfîrşit de bani de cheltuială, să vină, să se întoarcă, deh, pe unde-i umblă mintea putrezită de ploi care se ceartă cu sufletul, zguduind din temelii casa trupului? Ar fi jefuit-o aproape cu voia ei şi poate că tot cu voia ei ar fi omorît-o, ca să nu apuce să-i pară rău după agoniseala lui bărbatu-său, eventual să fie tentată să şi-o recupereze. Ar fi lăsat-o pe marginea şoselei s-o spele potopul şi s-o ia cu el… Văzînd-o cum piere în vîltoarea curgerii acelui timp, culmea e că la fel o vedea şi-n curgerea debilă şi inconsistentă a timpului ăsta, din care încearcă s-o salveze, fără nicio şansă de izbîndă însă, aşa încît se întoarce închipuindu-şi cum ar fi tras oarece profit din slăbiciunea ei pentru Diavol, lăsîndu-se călăuzit de un principiu susţinut de un instinct vital, care pe atunci nu-l lăsa să se întrebe dacă face bine sau rău. La vremea aceea şi în viaţa aceea, chiar n-ar fi avut de ales, tot aşa cum mai încoace acelaşi instinct vital s-a răsucit în fel şi chip în viscerele lui, pînă a ajuns să se lipească de una ca Brînduşa sau Andreea, aşteptînd te miri ce firimituri de afecţiune de la masa lor, tot fără să se întrebe sau să-i pese dacă face bine sau rău. Face exact ceea ce trebuie şi-i e dat să facă. Stă cu gura căscată la doleanţele floricicăi:

— Iubitule…

— Da, floricică.

Odată cu privirea înţepenită-n ecranul laptopului i s-au blocat şi vorbele. E dusă într-o vreme mai îndepărtată decît cea la care visează el, adulmecîndu-şi parcă pieirea. Într-un tîrziu rupe:

— Tu ai avut vreodată probleme de erecţie?

— Nu cred. Nu-mi amintesc. Ţi-am spus că sufăr de o boală care de-a lungul timpului s-a cronicizat în ultimul hal şi m-a adus în starea în care mă vezi. S-ar zice că ne prinde bine, dar nu-i mai mult decît o aparenţă binele ăsta. Cu toate părţile ei bune, boala-i boală. Te poţi baza pe mine, vezi, la nevoie i-aş face faţă, ţi-am spus, şi lui madam Ciochină… E blestemul meu care s-a întîmplat să se potrivească cu al tău. Bolile noastre nu sînt deloc uşoare, la o adică. Aş fi preferat să am nişte probleme de erecţie… Dar ce-ţi veni?

Răspunsul ei iarăşi se lasă aşteptat, iar el nu îndrăzneşte să insiste. Cînd o vede cu nasu-n laptop, o simte ca pe o rană deschisă, pe care a învăţat s-o oblojească şi s-o protejeze. Cît îşi face parcursul n-are decît să tacă şi totodată să fie pe faţă, în cazul cînd e solicitat cu un sfat, un sendvici sau un pahar cu apă. Mută în sus şi-n jos pe canale cu sonorul tăiat, alternînd imaginile cu inundaţiile din ţară cu imaginile ravagiilor făcute de tsunami în insulele Malaeziei. După cinci minute vine în sfîrşit răspunsul ei:

— Un tip din Costa Rica e interesat de chestia asta. Are probleme de erecţie şi mă roagă să-i dau un sfat sau să-i povestesc ceva care să-l ajute.

Oricît s-ar strădui, Robert nu se poate abţine să-i trîntească exact ceea ce gîndeşte:

— Ce porc ordinar! În locul tău nu m-aş încurca cu astfel de oameni.

Ea nu-i nicidecum lezată, ci mai curînd dispusă să-i explice. E interesant ce i s-a întîmplat tipului

— Spune c-a avut un şoc provocat de o deziluzie. De la asta i s-ar fi tras. L-a părăsit iubita, l-a trădat şi i-a dat peste cap funcţia. Ar avea nevoie de un fel de psihoterapie ca să-şi revină.

— N-o să-şi mai revină în vecii vecilor. Din pricina unora că ăsta vin cutremure, tsunami şi inundaţii peste noi.

Altă pauză şi tăcere lungă, ca şi cum ea nu l-ar auzi. De bună seamă că nu vrea să audă de lucrările diavolului, poate tocmai pentru că se freacă zi de zi de ele.

— Cine ar putea fi acest Robert Diavolul? murmură într-un tîrziu stins, ca pentru sine.

— E o poveste, o legendă despre un cavaler din Normandia, foarte interesantă…

— Închipuie-ţi că atîta lucru ştiu şi eu.

— Eu am auzit-o prima dată cînd aveam trei ani, de la o mătuşă care mă alinta aşa, cu Robert Diavolul. Poate unde mi-a plăcut aşa tare, s-a lipit de mine.

Brînduşa arată spre ecranul laptopului.

— Spuneam de Robert Diavolul ăsta de aici. De o lună mă tot sîcîie şi pare să ştie destule despre mine. Aş fi putut crede că eşti tu.

— N-ar fi mare lucru.

— Doar dac-ai avea un computer în cap.

— Nu-i de rîs. Închipuie-ţi că într-o zi m-a acostat un tip care pretindea exact asta şi nici măcar nu era beat. Cerea bani ca să se lase accesat. Spunea că-i pregătit să facă orice fel de servicii de poştă electronică şi să furnizeze informaţii de pe net. Cu cîteva luni înainte să te cunosc a fost asta. Dacă l-aş fi întîlnit mai încoace, l-aş fi pus să mă pună în legătură cu tine… Vezi bine, floricică, lucrările diavolului sînt extrem de îmbîrligate. S-ar putea totuşi ca cel care te caută pe tine să fie tot madam Ciochină. Pe ea chiar o duce capul la astfel de îmbîrligături.

— Exclus. E un bărbat, sînt sigură că nu minte în privinţa asta. Un bărbat foarte dornic să mă cunoască. E foarte insistent. Din pricina poreclei ăsteia, care-i şi a ta, am unele reţineri.

— Cred totuşi că destui îşi spun aşa. E un nume de scenă care dă bine în împrejurări de tot felul. Robert Diavolul a fost fiul diavolului şi iniţial a făcut pe placul tatălui său, după care s-a pocăit şi-a devenit un sfînt, după care a devenit un fel de erou prin nişte fapte de arme, după care s-a căsătorit şi s-a retras la casa lui cu aleasa inimii, aşa cum visez să mi se întîmple şi mie cu tine cîndva. În Robert Diavolul sînt mai mulţi, în afară că viaţa lui e un basm plin de pilde şi tîlcuri. Cred că prea puţini din cei care-şi zic Robert Diavolul ştiu, au habar, de aceste pilde şi tîlcuri…

— Nici ăsta nu pare prea dus la biserică, dar nici din cale-afară de prost. O să trebuiască oricum să-l întîlnesc, să văd despre ce e vorba…

— Spuneai c-ai renunţat la întîlniri din astea. Treaba ta, dar să ai grijă. Suspină: nu-mi dau seama cum de te distrează în aşa hal joaca asta de doi bani.

— Apropo de distracţie. Cu ploaia, am uitat să cumpărăm prezervative.

— Poate c-ar fi mai distractiv fără. Oricum e mai ieftin. Dacă ai bani, nu înseamnă că trebuie să-i risipeşti pe toate nimicurile.

— Nu-s pregătită şi dispusă pentru distracţia de a rămîne gravidă, eventual să nasc…

— Oh, de ce nu, floricică? Un copil al nostru, născut din marea noastră dragoste, ar însemna o mare fericire…

— Iarăşi o luăm de la capăt cu povestea asta?

— E o poveste frumoasă, e tot ce ne-a mai rămas…

— Uite ce e: văd că s-a pus ploaia tare iarăşi. N-aş mai avea chef să ieşim în oraş să mîncăm. Ar trebui să cobori să cumperi ceva de mîncare şi prezervative.

Privirea încremenită pe ecranul laptopului şi degetele umblînd pe tastatură parcă ar fi întreţinut răpăitul ploii în geamuri spunîndu-i totodată să plece, s-o lase singură. El îşi luă hainele de pe consola şemineului şi se

echipă rapid. Ca de obicei, n-avea nici un fel de obiecţii cînd i se fixează programul, pătruns de solicitudinea gardianului-paznic care face zilnic zeci de drumuri la cumpărături pentru profesori, întărită de fidelitatea canină pe care o simte mereu în prezenţa ei.

— Pa, floricică. Mă duc după tîrguieli şi să iau aer. N-o să mă întorc prea repede, fiindcă văd că ai treabă.

— Sună-mă peste două ore, spuse ea, fără să mişte privirea de pe ecran.

*

* *

O boare de vânt îi înceţoşă vederea – l-a trimis la plimbare pe o vreme de n-ai da nici un cîine afară din casă. Cîinele ei credincios, cîinele ei iubit… I-a dat totuşi destui bani de cheltuială la el, nu doar pentru prezervative şi mîncare, dar şi ca să-şi treacă timpul făcîndu-şi de cap în orice fel de local ar fi poftit să se omenească… Două ore, da, cît s-ar fi săturat de conversaţie cu celălalt Robert Diavolul; de o lună insistă să o cunoască, s-o întîlnească şi-o ispiteşte cu propuneri incitante şi deopotrivă aberante. Un nebun, un obsedat periculos, aidoma celorlalţi pe care-i cunoscuse fără să-i vadă sau ajunsese să-i vadă, să-i cunoască pe viu, lăsîndu-se posedată şi totodată lăsîndu-se pradă beţiei pericolului. Ştia şi presimţea, viciosului îi e dat să se chinuie şi să piară devorat de propriul viciu, drept pentru care încercase compromisul de a se dezice de viciu, dedicîndu-se iubitului ei Diavolul, cîinelui ei credincios, străduindu-se să-i fie credincioasă, aproape reuşind. Credea chiar cu tărie că, iubindu-l mai mult decît merită pe îngerul ăsta decrepit, ros de felurite feluri de vicii, el însuşi sortit pieirii prin viciile sale, s-ar salva rămînînd pe picioarele ei şi-n rostul ei – copiii, familia, slujba, cariera, onorabilitatea, imaginea în lume la

care ar mai fi avut de lucrat, să arate că nu-i chiar aşa cum vor ei s-o vadă; viaţa ei întreagă pînă la urmă, adunînd lucruri de care ajunge să ţi se facă lehamite în răstimpuri, dar fără de care te-ai risipi şi ai pieri. Toate astea parcă ar fi dat să se stabilizeze şi să se echilibreze prin Robert. Cineva care-i purta numele-poreclă ca pe o mască sau travesti, un ins din cei o sută cu care se încurcase timp de doi ani, nu putea decît s-o intereseze. S-o intrige de fapt, înclinînd să creadă că nu-i o coincidenţă pur şi simplu. Are de-a face cu o persoană cunoscută, care urmăreşte ceva. I-o spusese chiar în cîteva rînduri, iar omul negase vehement. Cică nu-i stă în caracter şi nu vede rostul unor astfel de farse de doi bani. Îşi luase numele ăsta, Robert Diavolul, ca pe o minimă măsură de securitate şi fiindcă-i place cum sună; la fel de bine şi-ar fi putut spune Zorro Mascatul, sau Omul Invizibil sau Corsarul Negru sau nu importă ce personaj cu care ne jucăm să ne treacă timpul, în afară că el i se prezentase din capul locului, neavînd desigur nimic de ascuns: un om de afaceri prosper din Germania, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, care vine de cîteva ori pe an în România pentru a cumpăra cherestea. Are o fabrică de mobilă în Hamburg, e cetăţean german de origine română, fugit din ţară în 1984 – o poveste banală, de găsit pe toate drumurile, conchidea omul, la fel de comună ca şi numele ales pentru corespondenţa lor, ales de fapt de dragul ei, dat fiind că numele lui real nu i-ar spune nimic…

De dragul meu? a întrebat, iar răspunsul îi întări bănuiala iniţială că are de-a face cu un cunoscut, care vrea să-şi bată joc sau să-i facă rău urzind cine mai ştie ce lucrătură de genul celei puse la cale de madam Ciochină… De dragul ei, da, ceva îi spunea că ea şi-ar dori cu multă ardoare un bărbat cu numele ăsta. Brînduşa jubilă şi se oripilă în sinea ei: tipul o subestimează în ultimul hal, la o adică o crede chiar idioată. Nu-i pomenise nimic de cîinele ei credincios şi iubit, iar de numele lui poreclă nici atît. Atunci?

Ce anume ţi-a spus că mi-aş dori să te cheme aşa? întrebă, iar el catadicsi iarăşi s-o aburească într-un stil destul de jegos altminteri: Ceva care ne atrage unul spre altul.. Cu asta încă-şi dădea arama pe faţă, alimentîndu-i curiozitatea: trebuia să descopere cine-i poartă sîmbetele, cine se ascunde, care-i adevărata identitate a celuilalt Robert Diavolul. Dorinţa şi curiozitatea asta n-o lăsa să taie legătura cu tipul, propunîndu-şi totodată să nu cedeze propunerii reînnoite în permanenţă de a se întîlni. Cine ştie ce surpriză neplăcută, dacă nu de-a dreptul oribilă i-ar fi rezervat această întîlnire. Lăsîndu-se atrasă pe terenul lui, i-ar fi făcut jocul şi fără doar şi poate c-ar fi plătit scump. Uite însă că de-acum era pusă în situaţia de a alege. Se pare că omul intrase într-un soi de criză, de timp sau de altă natură. La o jumătate de oră după ce Robert ieşi pe uşă, primi un mesaj patetic-înnegurat de la celălalt Robert Diavolul:

— Trebuie neapărat să te văd. Reticenţa, îndărătnicia ta mă umplu de cea mai grea tristeţe şi-i de foarte rău augur, nu mă îndoiesc, şi pentru mine şi pentru tine. Ea poate provoca o tragedie comună. Nu pot să cred că nu simţi asta. Nu pot să cred că nu-ţi dai seama şi nu vei acţiona spre binele amîndurora. Poimîine trebuie să plec din ţară pentru mai multă vreme şi mi-aş dori foarte mult să vii cu mine.

Răspunsul Brînduşei fu cît se poate de tranşant:

— Nici să nu te gîndeşti. Pur şi simplu nu sînt genul, chiar dacă cochetez cu ideea în sine. Ţi-am mai spus: am aici un rost, nişte obligaţii, nişte nenorocite de deprinderi, tabieturi, vicii, o închisoare a rutinei zilnice din care nu pot şi nici nu vreau să mă eliberez, fiindcă m-aş pierde, aş pieri înainte de un termen rezonabil, ca să zic aşa. Sînt îndeajuns de tînără ca s-o iau de la capăt, dar am construit deja prea mult pentru viaţa mea, ca să mai fiu în stare să renunţ. Am o profesie, un soţ, o familie, nişte copii, un amant stabil capabil să-mi întreţină iluzia fericirii. Exact aşa cum ai spus: o

poveste comună, de găsit pe toate drumurile. E povestea mea totuşi, pe care n-aş da-o pe nişte vorbe în vînt, deşi vorbele astea îmi întreţin şi ele nişte iluzii care pînă la un punct îmi fac bine. Dacă vrei să continuăm, să nu mai insişti în sensul ăsta, să mă iei cu tine-n lume, să-mi schimbi viaţa, să-mi oferi marea cu sarea…

— Bine, bine, am înţeles. De acord. Nu mai insist. Te înţeleg perfect. Tot ce-ţi propun este doar să ne vedem pînă plec, pentru că n-am să mai revin prea curînd în România. Ce părere ai?

— Părerea mea e că n-are rost să ne complicăm inutil. Ne e foarte bine schimbînd vorbele astea în vînt. De ce ţii cu tot dinadinsul să ne vedem?

— Ţi-am spus de nenumărate ori, dar văd că nu vrei să reţii. Te doresc, te visez zi şi noapte, ai ajuns un chin pentru mine…

— Cum să visezi?

— Şi asta ţi-am mai spus. Mi se pare că tragi de timp, sau vrei să mă duci cu vorba. Să ştii însă că dacă apuc să plec fără să ne cunoaştem, n-o să mă mai tragă inima să conversăm.

— Cum să visezi?

— Dacă asta te-ar îndupleca să ne întîlnim, ţi-aş face iarăşi hatîrul să-ţi povestesc.

— Fă-mi-l!

Suna ca o poruncă a unui copil, care se socoate în drept, dat fiind ardoarea dorinţei. I se cuvin, desigur, vorbele astea-n vînt şi restul. Îşi băgă mîna în bikini înfrigurată şi-şi trecu degetul mijlociu prin vagin lent, de cîteva ori, după care începu să-şi frămînte clitorisul cu ochii aţintiţi în ecran, concentrată asupra literelor şi frazelor care creşteau adăugîndu-se una alteia. După cîteva minute, efortul concentrării vizualizării textului îi încremeni mişcarea degetelor. Ca şi altădată, frazele şi paragrafele care umpleau ecranul produceau şi întreţineau un alt soi de orgasm, mai subtil şi

mai rafinat decît cea mai aprigă împreunare cu cel mai aprig bărbat, şi care îl subsuma totodată pe acela. Se putea lipsi de degete, de trup; citind, satisfacţia ei era mai mult decît trupească.

— … ieri noapte însă, m-am visat cu tine într-o cameră de hotel din Nisa, unde am fost astă-vară. Se făcea că locuiam singur în tot hotelul ăla. Moţăiam întins într-un şezlong pe terasă. M-am trezit ca dintr-un vis cu tine, un vis într-un vis, ca să vezi. M-am trezit în unul din cele două sau trei sau mai multe vise, fiindcă asta făceam, visam că dormeam şi visam că dormeam şi visam. În sfîrşit, am deschis ochii şi te-am văzut îngenuncheată între genunchii mei. Mi-o sugeai în timp ce apăreau pe rînd pe terasă toate cele treizeci de cameriste ale hotelului. Făceau cerc în jurul nostru şi suspinau admirativ masturbîndu-se cu ambele mîini. Mi-a rămas mai ales această imagine, înconjuraţi de cercul cameristelor, ţinîndu-şi poalele rochiţelor şi şorţurile sub bărbii şi umblîndu-şi între picioare cu ambele mîini, privindu-se între picioare, privindu-se una pe alta şi privindu-ne, acompaniindu-ne într-un soi de cor…

— Văd că eşti obsedat de astfel de scene porno…

— Nu mai mult decît orice bărbat normal. Obsesiile mele sînt specifice oricărui bărbat care cunoaşte şi iubeşte femeile. Apropo: am citit de curând o carte despre care am auzit că-i bestseller naţional: *De ce iubim femeile.* La un moment dat autorul inventariază nişte motive, în marea lor majoritate contrafăcute în ce mă priveşte, pentru care bărbaţii iubesc femeile. L-am reţinut mai ales pe acela că femeile merită iubirea noastră pentru că nu se masturbează. Se subînţelege că spre deosebire de bărbaţi, ceea ce m-a scandalizat întrucîtva. Tipul care a scris cartea nu numai că nu cunoaşte femeile, dar nici nu se pune problema că le iubeşte. Se iubeşte prea mult pe sine şi propria-i masturbare, ca să se aventureze în afara acestei masturbări, din interiorul căreia cultivă o imagine a femeii aberantă şi nocivă.

— Cartea a avut succes totuşi, mai ales la publicul feminin.

— Probabil că tocmai din pricina asta a avut succes. Femeile vor să afle despre ele lucruri inedite neadevărate, cum ar fi de exemplu inapetenţa lor funciară pentru masturbare.

— Sînt episoade care se cer trecute sub tăcere, mă rog, mi se pare o delicateţe, o dovadă de iubire din partea unui bărbat, să-şi preţuiască iubita pentru că nu se masturbează, eventual s-o laude în public pentru această virtute.

— Ca să aibă şi mai mult succes, ar fi putut să pluseze spunînd despre femei că nu se cacă, nu transpiră, nu miros, nu rîgîie, nu se băs şi aşa mai departe.

— Ăsta ar fi de fapt rostul vorbelor în vînt, să povestească despre fiinţe, eventual femei ideale, ştergîndu-le căderile. Mie una îmi sună extraordinar să mi se spună de către un bărbat că mă iubeşte, mai ales din pricina acestui ascendent pe care-l am asupra lui, că nu mă masturbez. Noi cu vorbele noastre-n vînt, n-am şters însă nimic. Doar feţele, înfăţişările. Nu ţi-am trimis o poză a mea şi nu ţi-am ccerut nici ţie aşa ceva, urmărind, abia acum îmi dau seama, să aflu cum aş arăta în închipuirea ta. Cum de reuşesc să te obsedez fără să ştii cum arăt, doar din vorbele astea în vînt? Ce înfăţişare am în visele tale?

— Ce-aş putea să-ţi spun? Întîmplările din visele cu tine se repetă, pot fi numărate, sînt limitate, în timp ce înfăţişările, chipurile tale din acele vise sînt practic infinite. Norocul meu că nu reuşesc să ţin minte decît foarte puţine din aceste înfăţişări. Odată erai înaltă, cu picioare lungi şi suple şi, scuză-mă, cam ţigănoasă la faţă, cu ochi mari şi verzi şi părul bogat, învolburat, de un roşu aprins. Aveai un aer languros de dizeuză într-o cîrciumă mizeră. Altădată te-am văzut ca pe o copilă de paisprezece ani jucîndu-te pe o plajă, cu urme de nisip pe sînii bronzaţi abia înmuguriţi, iar

alteori aveai o conformaţie atletică, bărbătească aproape, cu musculatura bine definită şi intens vascularizată. Erai o luptătoare impetuoasă, violentă la o adică, cu instincte de prădător, senzuală şi pofticioasă totodată, cu care trebuie totuşi să te porţi precaut. Pe cînd încercam să mă apropii de tine şi mi se părea că mă doreşti, m-ai lovit cu pumnii şi picioarele pînă mi-ai scos toţi dinţii, mi-ai zdrenţuit buzele şi m-ai umplut tot de vînătăi şi răni sîngerînde.

Această ultimă înfăţişare o făcu pe Brînduşa să simtă iarăşi că are de-a face cu un cunoscut care vrea să-i facă rău. Poate că un rău mai mare decît să-i scoată dinţii şi s-o umple de vînătăi şi răni sîngerînde. Ca şi cum i-ar fi auzit gîndul, el îi transmise:

— Nu înţeleg totuşi de ce ţi-e frică de mine. Ce rău ţi-aş putea face?

— Nu ştiu. Poate că-n momentul ăsta nici tu nu ştii ce-mi vei face. Ceva îmi spune totuşi că urmăreşti să-mi faci rău.

— Într-o lună de cînd ne cunoaştem ai fi putut să-ţi dai seama ce urmăresc de fapt.

— Tocmai că mi-am dat seama.

— Atunci n-aş mai vedea rostul să continuăm.

— Ba eu văd rostul.

— În cazul ăsta, trebuie neapărat să ne vedem, să ne cunoaştem pe viu. Te întreb pentru ultima dată: vrei să ne întîlnim?

— Să mă mai gîndesc.

— Am spus pentru ultima dată, pentru că va trebui să te grăbeşti. Ţi-am spus, plec, şi e foarte posibil să nu mai revin niciodată în România. Vreau să închei mai multe socoteli, cum se spune. Dacă nu vrei să ne întîlnim, va trebui să punem capăt acestor vorbe în vînt. N-ar mai avea niciun rost conversaţia noastră pe net.

Suna ca un ultimatum. O constrîngere, în definitiv, bazîndu-se pe intenţiile ei pe care părea să le presimtă: că nu i-ar fi picat bine să fie lăsată baltă de Robert Diavolul ăsta, să fie silită să renunţe pînă nu şi-ar fi satisfăcut curiozitatea de a afla cu cine are de-a face. Curiozitatea este şi ea o patimă aprinsă de vrăjmaşul din inimă, la fel de devorantă şi năruitoare pentru trup, suflet şi duh precum acuplările multiplicate-diversificate prin chipurile şi conformaţiile trupeşti ale partenerilor, extinse pînă la pierderea conştiinţei de sine, disipîndu-te în toţi acei bărbaţi, pînă ajungi nimeni şi nimic. Ştia şi degeaba ştia, dacă nu se putea înfrîna. Stropul de teamă care ar mai fi reţinut-o i se trăgea din amintirea felului cum se fripsese cu madam Ciochină. Nu-i puţin lucru însă că pînă la urmă tot ea, Brînduşa, a ieşit deasupra. Vrînd s-o desfiinţeze, madam Ciochină o silise de fapt să devină cea mai tînără directoare de şcoală generală din oraş şi una din cele mai prestigioase, în pofida bîrfelor care circulau pe seama ei, sau poate tocmai datorită acelor bîrfe i se menţinea prestigiul. De aici n-ar mai fi fost prea mulţi paşi pînă să-şi depună candidatura pentru un post de consilier în primărie, de unde i s-ar deschide drumul spre o carieră politică. O ajutase Laurian, dar de astă dată şi inconştienţa şi naivitatea ei crasă de a-şi oferi sufletul pe tavă oricui şi mai ales cui nu trebuie, recte doamnei Ciochină, cam tot aşa cum e pe cale să facă şi acum. E dispusă să creadă într-un om care-i poate face rău. Ca şi altădată, jocu-i prea ispititor ca să-i vadă pericolele şi să renunţe. O clonă a iubitului ei Diavolul o încolţea şi o îmbia în fel şi chip.

Îi transmise că-i în Cîmpulung şi acceptă să-l întîlnească undeva în afara oraşului sau într-un oraş din apropiere. El îi transmise la rîndu-i că cel mai bine ar fi la Sibiu, fiindcă are o casă acolo în care s-ar simţi în largul lor. În cît timp ar avea posibilitatea să ajungă? În două-trei ore, îi spuse ea şi

stabiliră şi un loc de întîlnire: în faţa Bisericii Protestante de pe strada Orhideelor.

O curvă ordinară

Biroul directorului *Foii argeşene pentru minte şi cuget* se află la ultimul etaj, al treisprezecelea, al uneia dintre cele mai înalte clădiri din oraş – un bloc de locuinţe ridicat pe la mijlocul anilor ’80. Mintea şi cugetul lui Laurian Susanu conlucrează intens, alergînd în mai multe direcţii, în timp ce ecranul computerului reflectă falca stîngă şi guşa revărsată peste gulerul bluzei de trening Adidas, potopite de ţepii unei bărbi de o săptămînă, peste care curge lumina tulbure a amiezii ploioase dimpreună cu perspectiva vastă a oraşului, desfăşurîndu-se din centru spre nord-vest. Ca şi Frăsineniul, Galaţiul sau Craiova, Piteştiul este un oraş roşu, înconjurat, penetrat, dominat de cvartale de blocuri, obiective culturale, industriale şi aşezăminte de tot felul construite de-a lungul a patruzeci şi cinci de ani de comunism. Nu-ţi trebuie totuşi prea multă imaginaţie ca în acest birou să te închipui directorul unui concern multinaţional care-şi conduce afacerea din vârful unui zgîrie-nori, inhalînd în răstimpuri prin toţi porii oraşul pe cale de a fi luat în stăpînire, aşternîndu-se sub ochii şi la picioarele tale: Piaţa General Vasile Milea pavată cu dale-biscuiţi galbene şi roşii, cu fîntîni arteziene şi ronduri de lalele galbene şi roşii, Prefectura şi Primăria, Centrul cultural, Pasajul Magnolia, Blocul Mobilux, Hotel Muntenia, Biblioteca Municipală, Teatrul Davila, Autogara Nouă şi Autogara Veche, Parcul Strand şi Bazinul Olimpic de pe cheiul Argeşului, stadionul şi pădurea Trivale şi cartierele de blocuri-ghetouri Găvana Unu şi Găvana Doi ramificîndu-se spre periferia oraşului continuată de dealuri înverzite. Peisajul se prelinge peste fruntea, falca şi guşa lui Laurian, care adună informaţii, le selectează, le pune cap la

cap alcătuind fraze, le combină cu frînturi de gînduri direcţionate de străfulgerări de sentimente difuze.

Mînăriile şi abuzurile strigătoare la cer ale primarului Drăgulescu şi ale Robilor săi au devenit de cîteva săptămîni material pentru „Cronicile genocidului” – o muncă şi o distracţie de zi cu zi, în afară că-l ridică pe Laurian în propriii ochi. El se doreşte un spirit justiţiar autentic, de alt soi decît un Vadim sau Păunescu, care nici ăştia n-ar fi de lepădat, chit că-i doare-n cur de suferinţele sărăcimii, dar prestează un har, se pricep să impresioneze. Laurian s-ar vrea însă un fel de sătul care crede flămîndului, chiar aşa, o excepţie de la regulă. Cît l-ar ţine osînza, cele o sută douăzeci de kilograme din care negreşit va da jos în următoarele trei luni cel puţin treizeci, dacă nu patruzeci – s-a pus deja pe dietă severă, e hotărît, nu mai e cochetărie, ci altă muncă de zi cu zi, deloc distractivă, ba tocmai dimpotrivă – cît l-ar lăsa osînza flămînzind în draci, punîndu-se în pielea flămînzilor, se apleacă în „Cronici” şi-n rubrica „Oameni care ajută oameni” la durerile umiliţilor care-şi tîrîie viaţa-n frig şi foame şi umblă cu cerşeala prin primării.

Ştie, el n-a uitat de unde-a plecat, părinţii lui au lucrat în Combinatul Petrochimic de unde s-au lăsat la vatră după revoluţie cu nişte pensii mizere. Dacă nu-i ajuta el, erau de mult terminaţi. Nici fraţii lui n-au reuşit să se ridice din tagma umiliţilor. *Copii săraci şi sceptici ai plebei proletare.* Lui Laruian i s-a lipit de suflet versul ăsta, deşi nu s-ar mai întoarce în veci în sărăcia plebei. Şi totuşi nu poate şi nici nu vrea să uite. De unde-a plecat. Rahat. Îi încondeiază şi dă de pămînt cu ciocoii mîrlani, care învîrt politica şi banul pe spinarea încovoiată a sărmanului român. Tonusul moral erect – *vai de biet român săracul îndărăt cum dă ca racul.* O campanie împotriva unui primar corupt, ticăloşit în ultimul hal, pornită de amorul artei poetice, dat fiind c-a ajuns la un nivel la care, indiferent pe cine ar înjura în *Foaie*,

aceasta produce bani frumoşi. La nivelul zero al conştiinţei, el se descoperă revoltat şi pîndit de remuşcări că n-o s-ajungă vreodată să-şi împartă averea săracilor, fiindcă aşa ceva nu se face, pur şi simplu nu se face, şi totuşi mila, mila pustiitoare, vai de biet român, apăsat şi umilit cum n-a fost nicicînd, niciodată…

Laurian tastează începutul unei „Cronici”: *La douăzeci de ani de la revoluţie putem spune despre comunism că a fost un rău care a avut părţile lui bune, deoarece a ţinut în loc un rău mult mai mare, pe care românul îl simte acum pe propria piele cu asupra de măsură. Vai de biet român săracul, îndărăt cum dă… Spiritul vizionar al poetului naţional ne urmăreşte în veac…* Lăsă fraza în suspensie ca să se întrebe: Oare comunismul a avut părţi bune? A avut, desigur, dar nu simte niciun fel de chemare să le pună în lumină. N-ar avea ce să regrete, aşa încît şterge şi reformulează ideea iniţială: *Comunismul a fost un rău care a generat un rău mai mare.* Continuă să scrie înfierbîntat de înlănţuirea logică a cauzelor şi efectelor, care dau la iveală adevăruri evidente, ocultate sau mistificate de demagogia actualei clase politice. Laurian se lasă pătruns de misiunea sa, munca şi distracţia asta de zi cu zi, vizînd victimele genocidului socio-economic legalizat de clasa politică. Să nu uite tragedia plebei din care s-a ridicat, pentru ca soarta să nu-l întoarcă iarăşi acolo.

În timp ce scrie, gîndul îi zboară prin împrejurimi. Brînduşa, da, traiul îndestulat şi luxul pe care i l-a oferit a ridicat-o pe culmile curviei, de unde va da desigur cu ea de pămînt de o să se-aleagă praful şi pulberea. Uneori parc-ar vedea-o trăgîndu-l după ea. În şaisprezece ani de cînd locuiesc împreună sub acelaşi acoperiş, Laurian n-a reuşit să întrevadă vreodată un viitor alături de soţia sa legitimă. Pe măsură ce-i cotropit de penumbrele jilave ale trecutului, viitorul căsniciei lor se cufundă într-o beznă prin care orbecăie tot mai panicat.

Privind în urmă, aproape că nu se recunoaşte. O naivitate încrîncenată care friza imbecilitatea; un tînăr cu veleităţi poetice dîndu-se de ceasul morţii să se menţină pe linia de plutire în vînzoleala publicaţiilor bucureştene spre care făcea naveta zilnică din Piteştiul natal. Naveta asta îi intrase în sînge dinainte de revoluţie, cînd umbla prin cenacluri literare din Bucureşti, şi devenise un fel de a doua natură, toxică întrucîtva. I se cam aplecase, nu-şi mai vedea rostul în Bucureşti. Vremurile, într-o continuă schimbare şi prefacere, păreau să alunece pe lîngă el. După schimbarea pe care i-o adusese revoluţia oferindu-i şansa să se facă ziarist, aştepta şi-şi dorea altă schimbare. O presimţea, ceva îl îndemna să-şi găsească de lucru prin împrejurimi, în presa locală. A fost o hotărîre cu dus şi-ntors, şi rea şi bună, cu consecinţe nu tocmai uşor de evaluat. S-a reaşezat în tîrgul natal ca să-i ia Dumnezeu minţile şi să se însoare la douăzeci şi patru de ani. Brînduşa – au picat unul în braţele celuilalt, pasămite ca să se susţină reciproc, să se ajute, să-şi ţină curajul treaz… Chestiile astea nu se prea lipeau de el. Li s-ar fi potrivit probabil mai spre bătrîneţe, după patruzeci de ani, sau i s-ar fi potrivit doar Brînduşei, maturizată deja în penultimul an de liceu, vădind aptitudini de tovarăşă de viaţă de nădejde, soţie şi mamă şi totodată vădind dorinţă şi vocaţie pentru studiu. Corupsese o minoră precoce, doldora de calităţi, chitită să le facă pe toate, familie, copii, facultate… Se simţea întrucîtva vinovat, neştiind încotro s-o ia în naivitatea lui. Pînă să se dezmeticească, se pomeni tată a doi copii. Ce mi-ai făcut, Brînduşa? Ba tu mi-ai făcut mie.

S-ar fi culcat de-acum cu aproape orice femeie în afară de soţia lui cu cununie, fără să-i stea capul să se întrebe dacă-i bine sau rău. Femeile acelea schimbate cît de des îi procurau la o adică vitalitatea şi curajul care-l menţineau pe linia de plutire ca să nu-şi ia cîmpii. Stăteau cu chirie pe atunci. În trei ani au schimbat zece gazde. Se cîştiga tot mai prost în presă.

La şapte ani de la revoluţie lumea părea să se fi săturat de ziare. Ar fi trebuit să se mişte şi nu vedea încotro. De jur împrejur toate căile închise: copiii mici, Brînduşa înscrisă la facultate şi zor nevoie să se ţină de ea, toată povestea asta atîrnînd la banii lui. Care bani? Banii de beţivăneală şi curvăsăreală, viciile care-l menţineau. Altfel s-ar fi scufundat, altă poveste. Cît de tîmpit putuse să fie renunţînd la Bucureşti, unde şi-ar fi putut găsi o amăgire de refugiu, ar fi avut şanse să avanseze şi poate să cîştige mai bine. Ar fi avut nişte amici în presa bucureşteană la care să apeleze, dacă s-ar fi întors. Prea puţini însă dintre aceştia ar fi avut posibilităţi, iar în ultimă instanţă nu vedea vreunul dispus să-l ajute. Acolo-i lumea mai stresată, mai disperată şi mai cîinoasă decît în provincie, unde fiecare cunoaşte pe fiecare, fie numai şi din vedere şi la o adică te poţi simţi ca-n familie. Şi lumea presei din capitală e un fel de familie, pe care o vedea totuşi închisă pentru unul ca el. Rămăsese pe-afară. Nu mai avea cale de-ntors. Aştepta ceva ca o sentinţă, slugărind la *Curierul de Piteşti* cu reportaje despre gunoaiele de pe străzi şi războiul primăriei cu firmele de salubrizare, despre situaţia cîinilor comunitari sau proliferarea fenomenului cerşetoriei. Îşi făcea datoria cu rîvnă şi pasiune altminteri, dar salariul acela minim pe economie nu-l lăsa practic să respire. I se lua pur şi simplu aerul. Cît de curînd ar fi murit asfixiat. Probabil că asta-i era sentinţa.

Uite însă c-a ieşit soarele şi pe strada lui. După trei ani de umilinţe, osteneli, angoase, scîrbe de tot felul, beţii şi curvăsăreli dezminţitoare… Ba după şapte ani, dacă-i pune la socoteală şi pe cei patru petrecuţi în Bucureşti ca angajat sau colaborator la *Glasul Revoluţiei*, *Baricada*, *Drapelul*, *Expres*, *Viitorul Liberal*, *Caţavencu*, *Românul*, *Dreptatea*, *Adevărul*, *Infractorul*, *Gardianul* şi cîte or mai fi fost. Nu-şi găsea locul nicăieri, în afară că publicaţiile alea apăreau şi dispăreau de la o zi la alta, schimbîndu-şi parţial sau integral numele, şefii şi angajaţii. Au trebuit să treacă aşadar şapte ani

de rodaj pînă să intre pe fir cu persoana providenţială a destinului său: Doru Bădănău, fost miliţian şi securist, devenit om de afaceri potent şi membru al unei loji masonice.

Îl ştia. Îl cunoscuse îndeaproape cu un an pînă-n revoluţie, într-un cenaclu literar din Piteşti. Domnul Doru îl agăţase atunci în virtutea admiraţiei stîrnite de un poem citit de Laurian în faţa unei asistenţe compozite – elevi, studenţi, profesori pensionari, aceştia din urmă arătîndu-se de-a dreptul oripilaţi de libertăţile de expresie pe care şi le permitea puştiul cordit care, de mare poet ce se crede, nici măcar bacalaureatul nu se învrednicise să şi-l ia. Versul care pasămite îl unsese pe suflet pe domnu'-tovarăşu' Doru (zi-mi mai bine simplu, Doru), *Căutaţi-mă-n vagine de fete virgine*, iscase după cum era de aşteptat mari controverse. Laurian n-ar mai subscrie efortului de a şi le aminti. Şi-l aminteşte totuşi pe Doru cel de-atunci: un tip ceva mai în vîrstă decît el, la vreo treizeci de ani, brunet, cu mustăcioară potrivită artistic din foarfecă şi privire inexpresivă, îngustă, pîndind ca printr-o vizieră de coif de armură. Era mai scund cu aproape un cap decît Laurian, care de la înălţimea lui de un metru optzeci şi cinci i-ar fi putut privi pe mulţi de sus. Omul arăta însă atletic, de o solicitudine iute şi agilă şi de o insistenţă suspectă, care-l intimidă într-o primă fază. O fi poponar? Numaidecît însă află că-i ceva mai rău. Era securist, avea deja o funcţie pe la Comitetul Judeţean de Cultură. Un tînăr securist de viitor aşadar, contacta un şi mai tînăr poet de viitor, care se freca prin cenacluri din Bucureşti şi Piteşti şi părea îndeajuns de dezgheţat pentru a se iniţia în munca informativă. Au avut o relaţie cordială, punctată de discuţii de la bărbat la bărbat şi de la patriot la patriot. Laurian era încîntat că i se acordă credit şi un angajament semnat. De-a lungul a şapte luni i-a dat patru note informative despre nişte poeţi care îl desfidau pe Ceauşescu şi cenzura că le

ţine-n loc volumele în edituri. Nu-şi puteau publica capodoperele, idioţii şi cretinii, cine se credeau ei?

A fost un moment de graţie. Se simţea un ales. Auzise şi i se confirma: Securitatea se orientează mai ales spre oamenii de valoare. Oricum, ei au pîinea şi cuţitul, dacă e să-ţi taie şi ţie o bucăţică. Eşti la mîna lor. A fost revelaţia acelui moment de graţie, care a lăsat în el nişte urme, deşi peste mulţi ani avea să afle că unii din colegii de cenaclu îşi valorificaseră harul creator dîndu-l în gît la rîndul lor prin note informative, punîndu-i în gură nişte vorbe care făceau din el un potenţial pericol pentru statul socialist. Cică ar fi spus căutaţi-mă-n vagine unde m-am ascuns de comunişti, mă rog, chiar nu-şi amintea să fi spus asta, deşi aceea era într-adevăr o ascunzătoare şi un refugiu la care recurgeau mulţi, mai cu seamă cei care mai apoi a spus c-au rezistat prin cultură vicisitudinilor dictaturii, în afară că toată tevatura asta cu Securitatea era un joc, o leapşa pe furate şi o ruletă rusească garantîndu-le tuturor frica, şi glonţul pentru cine se nimerea. Revoluţia a întors jocul pe dos demonizînd Securitatea, în timp ce securiştii şi-au văzut de treabă prosperînd şi pricopsindu-se cum neam de neamul lor n-ar fi visat pe vremea cruntului dictator, mizînd iarăşi pe oameni de valoare. Pe Laurian se pare că-l uitaseră. Dar pînă cînd, Doamne, pînă cînd? Ar fi avut nevoie de nişte semne certe ca să poată crede şi nici atunci, nici chiar atunci… În aşteptarea acelei entităţi oculte, de esenţă divină la o adică, care te trage din mizerie ca să te cocoaţe pe coama valului, se intersectase de mai multe ori prin oraş cu Doru Bădănău, conversaseră în amintirea altor vremuri, cîteva minute doar, căci omul se grăbea la afacerile lui. Timpul înseamnă bani, mă rog, cică muncea mult şi alerga mult, ca şi Laurian de altfel, care spre deosebire de unii ca domnu’ Doru îşi pierduse stima de sine şi încrederea în propria valoare de om de presă talentat, doldora de idei şi disponibilităţi de care uite că nimeni nu avea nevoie.

Aşteptarea însă nu-i fu zadarnică. Într-un tîrziu, Doru (parcă ţi-am spus să nu-mi mai spui domnu' Doru, mă face să mă simt bătrîn…) catadicsi să-l contacteze iarăşi ca în urmă cu şapte ani, venind dinspre acea entitate ocultă, de esenţă divină, camuflată desigur sub un înveliş profan (se cunoaşte omul din popor, popular, care nu-şi dă aere de intelectual de doi bani şi mai e vorba aia: foaie verde bob de linte neamu' prost nu se dezminte – domnu' Doru umbla prin oraş cu o Toyota 4x4 cît un tanc, mereu la costum Armani şi cu lanţ gros de aur la gît). Ca să nu bată la ochi, desigur, asta era menirea acelui înveliş profan, dar totodată te şi avertiza cu cine ai de-a face. Păi să nu se işte confuzii, da' pentru tine sunt Doru, doar am lucrat cîndva împreună, deh, alea erau vremurile… De astă dată Doru-i punea la dispoziţie logistica şi banii pentru a-i scoate un ziar ca soarele sfînt de pe cer. A fost prima lui vorbă, aşa încît prima întrebare a lui Laurian a fost dacă vrea un ziar legionar. Ba bine că nu. Nu importă culoarea politică. Ar fi de preferat chiar să n-aibă nicio culoare. Ce-l interesează în primul rînd e să fie un ziar frumos, înţelegi? Laurian înţelese mai bine decît cînd îl cunoscuse ca securist: deşi un relaţionist de soi rar, uns cu multe alifii şi totodată absolvent de Filozofie, omul era afon în privinţa ideologiilor politice şi nu citise prea multe cărţi în viaţa lui. *Ca soarele sfînt de pe cer* era o sintagmă pe care o prinsese din zbor şi i se lipise de suflet, poate la fel ca versul acela al lui Laurian cu vaginele. Un ziar frumos, da, cum l-ar tăia capul pe el, pe Laurian. Tot atunci Doru îi spuse că el unul nu se pricepe la presă, că se lasă cu totul la mîna lui, aşa încît lui Laurian îi fu limpede că omul vroia să spele nişte bani.

Ce-a ieşit din povestea asta i se datorează în exclusivitate lui Laurian, măcar că fără banii lui Doru Bădănău ar fi salahorit şi acum la reportaje despre gunoaie şi cîini pe un salariu de vînzător la butic. Ce mai, i s-a dat prilejul ca să-şi dovedească sieşi, lui Doru Bădănău, oraşului şi judeţului

valoarea de om de presă prin această *Foaie Argeşeană pentru Minte şi Cuget*, cotidian de informaţie politică, culturală, divertisment, publicitate, probleme cetăţeneşti de actualitate şi altele. Deşi lumea se săturase de presă, pas cu pas, cu paşi din ce în ce mai mari, *Foaia* a purces la cucerirea pieţei judeţene de presă.

*

* *

Răsuflă uşurat. I-a dat liber să iasă la plimbare, n-ar mai fi avut ce să facă pe lîngă ea. Ploaia măruntă, aşezată, veşnică de-acum; se lasă-n voia ei şi-l duce pe o culme a oraşului. În zarea eliberată printre două clădiri vechi din spaţiul unei grădini, apar în depărtare lanuri de blocuri ale oraşului aşa-zis nou, devenit vechi şi el pe lîngă clădirile de sticlă ale băncilor şi complexele de hale ale supermarketurilor.

Toate oraşele din zonă au cartiere sau doar străzi cu case vechi, cu ferestre înalte, arcade împodobite cu tot felul de brizbrizuri şi clanţe enorme din fier forjat. Casele astea îl atrag, dîndu-i senzaţia că s-ar pune la adăpost în vremuri mai sigure, care i-ar fi dat poate un rost… Numai în Frăsineni sînt doar blocuri, printre care a nimerit de voie sau de nevoie, împins de vreun blestem sau de amintirea unui sat înghiţit de curgerea unui timp debil. N-are niciun rost în Frăsineni, după cum n-a avut nici în Bucureşti. Nici lîngă floricica lui nu mai are niciun rost, îşi spune, în timp ce o vede prin înserarea cotropită de ploaie, sorbită prin ecranul laptopului, potolind foamea unui monstru căruia el îi dă tîrcoale, îndepărtîndu-se şi apropiindu-se de el. Toată viaţa a mărşăluit ca un soldat robotizat pe lîngă fălcile monstrului. Asta făcea şi cînd patrula pe bucata de trotuar de pe Mihai Bravu, noaptea prin ploaia cu spic de zăpadă şi tot asta face şi acum. Mersul

prin ploaie e un drog care-l menţine în stare de funcţionare. Îl şubrezeşte şi totodată-l întăreşte. N-are nevoie de umbrelă. Mereu i-a fost de ajuns gluga hanoracului, iar apa răzbătînd prin adidaşi îi răcoreşte prin tălpi muşchii picioarele încinşi de efort. Ca întotdeauna singur pe străzi prin ploaie… Ba uite că nu-i singur. Trece pe lîngă el o femeie cu umbrelă, în canadiană roşie ca a Brînduşei şi de statura Brînduşei. E ea, ba nu… Nu-i în regulă dacă ai început s-o vezi peste tot, floricica şi ciorica mea. Tresare auzind-o pe femeie strigînd:

— Nene!

Parc-ar fi glasul Brînduşei. Dac-o şi auzi, înseamnă că-i gravă.

— Da, floricică, care-i treaba?

Cică i-a spus mai devreme şi n-a auzit-o. Asta e, i s-au şubrezit nu doar muşchii, oasele şi măruntaiele, dar şi auzul. S-a tot cocîrjat şi uite-l cocîrjîndu-se încă, pentru a intra sub umbrela femeii. Îi arată urechea, n-a auzit, i-a slăbit auzul, e bătrîn. Ea e tînără, mai tînără şi decît Brînduşa. Are o faţă bălaie, îmbujorată, cu ceva sfidător în privirea ochilor verzi. Aerul sfidător-obraznic o face să semene puţin cu Andreea.

— Am zis dacă vrei o fată, nene.

A înţeles în sfîrşit, dar simte nevoia să se joace făcînd pe prostul.

— O fată? Ce să fac cu ea?

Ea îl priveşte lung, cercetătoare, cu gura întredeschisă, ca pe o arătare de la care nu ştii la ce să te aştepţi. Într-un tîrziu pare să fi înţeles, iar aerul sfidător se accentuează, atinge un apogeu.

— Eşti de la ţară, tataie?

— Sînt de la dracuuuu’, face el pe un ton cîntat, cooperant. M-a pătruns ploaia. Hai să intrăm undeva. Ştiu un local pe-aici.

— Spune-mi dacă vrei, tataie, n-am timp de plimbări aiurea prin ploaie. Nu-mi văd capu’ de treburi, de ce nu vrei să mă-nţelegi?… Îl urmează

totuşi, în timp ce el tace şi-şi continuă drumul. Se agită: Ce, n-ai bani? Spune dacă n-ai. Trei sute de mii, nu-ţi iau mai mult şi-i mai dai o sută la femeia cu camera, care ne primeşte. Spune cît ai. Pare dispusă să negocieze, eventual să-i facă o reducere substanţială, fără să-şi dea seama că astfel îl jignejşte mai tare şi decît adresîndu-i-se cu tataie.

— Cum să n-am bani?! replică ţîfnos. Am io faţă de sărăntoc?

E dispus să facă pe ofensatul. Oricum i s-a luat de sărăntoci, iar fata asta-i necăjită-n ultimul hal, dacă umblă pe străzi după clienţi pe o vreme ca asta. Îl urmează parcă împotriva voinţei ei, adăpostindu-l sub umbrelă şi bombănind:

— Să nu mă pui pe drumuri degeaba, că te bate Dumnezeu.

— Doar n-oi fi nebun să te pun pe drumuri. Am io faţă de neserios? Uite c-am ajuns. Hai să intrăm. Haaai, nu te mănîncă nimeni, spuse trăgînd-o uşor de mînă pe uşa localului.

Cîrciuma de lîngă autogară e plină ochi de ţărănime muncitoare navetistă. Pereţi încropiţi din panouri de placaj, mese şi scaune de plastic şi ciment îmbîcsit de noroi pe jos. Cînd nimereşte singur în Cîmpulung, mai ales pe aici îşi trage sufletul. Lumea îi e familiară din maxi-taxi-urile şi autobuzele cu care circulă prin zonă. Aici sînt cele mai mici preţuri şi se simte ca şi acasă în sînul acestei lumi de la care ştie la ce să se aştepte. Nici Brînduşa n-ar fi strîmbat din nas, dar spre deosebire de el, nu vede rostul: e imună la astfel de tabieturi, nostalgii, chiverniseli. De cîţiva ani buni ea nu mai circulă cu maxi-taxi şi frecventează localuri de alt fason, de fiţe, care oricum s-au înmulţit, sînt de găsit la tot pasul. Altă lume vine peste cea familiară lui şi-n care a trăit mai bine de jumătate din viaţă, fără să o întrevadă pe cea de acum, în care nu-şi găseşte locul, deşi nici aici parcă n-ar avea loc: localul e plin ochi, mai aglomerat decît îl pomenise vreodată. Ploaia i-a gonit şi i-a adunat pe toţi încoace.

Aşteptau la coada formată din cîţiva inşi în faţa barului. Palma lui Robert poposise protectoare pe umărul fetei în timp ce căuta avid din ochi o masă sau un scaun liber prin rumoarea şi fumul venind şi coborînd parcă din timpul după care tînjea. Timpul întorcîndu-se, da, ce n-aş da să întorc anii. Timpul nu se întoarce însă, pentru că stă pe loc şi lumea-i aceeaşi dintotdeauna. Bărbaţi şi băieţi de la ţară îmbrăcaţi după ultima modă de la oraş, în blugi strîmţi sau semibufanţi, înzorzonaţi cu etichete, tricouri multicolore, hanorace, cercei şi inele în urechi şi-n nări, telefoane mobile cu camere video şi doar două sau trei femei în local în afară de cea pe care o ţine el de umăr, ţinînd totodată timpul în loc. E de vîrsta băieţilor ăştia, timpul e o sălbăticiune pe care tocmai a capturat-o şi a imobilizat-o cu precauţie, ca s-o pună în cuşcă fără s-o vatăme. Din moment în moment simte însă că n-o să mai reziste, o să-i dea drumul şi-o s-o lase liberă, dacă nu găseşte un scaun să se aşeze, să-şi odihnească ciolanele bătrîne. N-ar mai sta în loc priponită-n cuşcă sălbăticiunea timpului, după cum nici Brînduşa sau Andreea n-ar mai sta şi nici fata asta…

— O fată, da, de care fată ziceai? Nu cumva tu?

— Da, io, ce eşti aşa greu de cap, tataie?

— Aha, am înţeles. Crezusem că tu eşti agentul doar, dacă m-ai întrebat dacă vreau.

Palma odihnindu-i-se pe umăr parcă ar fi dat să absoarbă şi să răspîndească un flux de energie în trupul lui bătrîn, sau poate doar ar fi vrut să creadă asta în timp ce simţea că n-ar mai fi rezistat prea mult în picioare. I-a înţepenit spatele şi încă se încovoaie şi se cocîrjează, văzîndu-se aplecat peste cazmaua cu care săpa gropi pentru morţi. Spatele şi picioarele dau să cedeze, eliberîndu-l ca să se rostogolească şi să se prăvălească în groapă. Rezistă însă, hai, încă puţin…

— Asta-i o chestie deşteaptă, că lucrezi pe cont propriu, că eşti pe picioarele tale, că nu depinzi de nimeni. Sfidarea din ochii ei viră spre un soi de trufie tîmpă.

Oh, e vai de capul ei. Junghiul din spate îi declanşă o erecţie dureroasă, un junghi încă şi mai puternic, pe cale de a-i risipi gîndurile. Se străduí să-şi abată atenţia de la el continuînd s-o căineze: ce-o fi în capul ei e de Doamne fereşte, s-ar putea să fie ceva la fel de rău ca junghiul ăsta. Arsura reverberînd în mădularul întărit cobora din spate spre picioare. O durere, un junghi şi o arsură care trebuie că tot de la cap porneşte. Atît de tînără, n-are nici douăzeci de ani, şi atît de dusă. Spuse:

— Ţi-ar trebui totuşi un agent care să aibă grijă de tine. E periculos să lucrezi aşa de capul tău.

— Nu mă ţine, nene, de poveşti. Ţi-am spus că mă grăbesc.

Trufia i se răsucise în nerăbdare ţîfnoasă. Părea şi puţin speriată, dar mai ales dusă. Dusă cu capul, cu soarta, nu mai pridídea căinînd-o şi căinîndu-se, gîndind că mai ales din astea trag la el. Ciudăţenii din astea, da, trag ca musca la împuţiciune, trebuie că simt ele ceva, deh, sărmane la cap, la maţe, la noroc. Atunci zări prin aglomeraţia de la mese o figură familiară. Tovarăşul lui, Miron Geană, de vreun an l-a scăpat din vedere. Uite-l, prosper parcă, îmbrăcat tinereşte şi curăţel de la second-hand, în blugi prespălaţi şi geacă de tercot, cu un tovarăş tinerel lîngă el, la treizeci şi ceva de ani, brunet, perciunat, cu părul ridicat în creastă şi un cîrlionţ răsucit pe frunte. Ăsta trebuie să fie, chiar este…

— Uite ce e, fetiţo. Să nu te mai aud că te grăbeşti. Meseria pe care ţi-ai ales-o, de voie sau de nevoie, de plăcere sau durere, nu contează, nu se face pe grabă. Asta dacă vrei într-adevăr să-ţi iasă un cîştig. Ce-i aia să umbli aiurea pe străzi prin ploaie să-ţi cauţi clienţii? Clienţii tăi sînt aici. Uită-te

bine în jurul tău şi ai să vezi că unii din ei chiar au bani şi-s dispuşi. Hai să ne aşezăm la masa aia.

Sfaturile lui parcă ar fi pus-o pe gînduri, cel puţin atît cît să-l urmeze docilă la masa lui Miron, care-l avea lîngă el chiar pe Elvis din Frăsineni: un tip cu oarece faimă. Robert citise despre el în *Foaia argeşeană* şi-l văzuse la televizor. De cîteva luni îşi deschisese localul-discotecă de dincolo de Penitenciarul Frăsineni, a cărui fundaţie o săpase Miron.

— Ce cauţi, Diavole, pe-aici? se hlizi, bucuros de revedere. Eşti în misiune? Numai pe-aici nu te mai văzusem, că prin Frăsineni n-am mai trecut de-o grămadă.

— Sînt în misiune cu Tatiana, spuse, improvizînd un nume pentru fată. Ei păru să-i placă, după surîsul ce-i înflori pe faţă, în timp ce Robert exclama admirativ: El e domnul Elvis, desigur, vă ştim de la televizor, din spectacole… La discoteca dumneavoastră n-am ajuns încă, dar cît de curînd vă vom vizita. Nu-i aşa, Tatiana?

Ea încuviinţă dînd repede din cap de cîteva ori, surîsul invadîndu-i încă faţa şi lăţindu-se, susţinînd însă altă mască şi altă stare de spirit, fără să îndrăznească totuşi să rupă o vorbă, copleşită poate de personalitatea şi carisma domnului Elvis. Are ochii albaştri pe un chip ca de gheaţă, iar părului negru-tăciune i se văd rădăcinile blonde, arătîndu-l că-i vopsit. Pare mai slăbuţ şi mai fragil decît şi-l aminteşte Robert de la televizor şi surîde la rîndu-i afabil, bucuros de a fi recunoscut şi prezentat ca o sosie a unei celebrităţi, pe cale de a deveni ea însăşi o celebritate.

— Vă aşteptăm la discotecă. Avem nevoie de animatoare, spuse arătînd cu capul spre fată.

Robert se uită la rîndu-i spre fată. Adică vezi, ce ţi-am spus eu? Lasă-te la mîna mea şi-o să ai de cîştigat. Oricum animatoare e mai onorabil şi mai rentabil decît să se livreze noaptea pe străzi, lăsîndu-se la mîna

nenorociţilor şi ciudaţilor de tot felul. Acolo unde este invitată a apărut unul din cele mai puternice stabilimente pentru distracţie din zonă: Discoteca-club Elvis. De un an Robert vede din maxi-taxi ridicîndu-se în cîmp clădirea aia pătrăţoasă cu două etaje, scări şerpuite pe dinafară şi pe dinăuntru, cu stîlpi şi balustrade inox, geamuri-termopan albastre-fumurii, rotunde, imense, de doi metri în diametru, ca hublourile unui transatlantic gigant, şi-n faţă statuia lui Elvis Presley cu chitara agăţată de gît, cu stînga arătînd spre lanul de porumb de peste şosea, spre dealurile şi munţii din zare şi dreapta ridicată profetic spre cer – o copie fidelă, o păpuşă uriaşă la scara trei pe unu, cocoţată pe un soclu înalt de trei metri şi vopsită în alb, roşu şi negru. Gardurile laterale imită un zid de cetate cu piatra de rîu încastrată în ciment, iar cel dinspre şosea, cu poarta, e din vergele de ţeavă şi ornamente din imitaţii de fier forjat vopsit negru şi auriu prin care se văd din şosea clădirea, statuia şi curtea imensă pavată cu gresie, concepută ca un peron-parcare pentru limuzinele clientelei care ar fi dat năvală. Lumea a zis că-i nebun. Să bagi o grămadă de bani, împrumuturi din bănci în hulubăria aia. Ce vad ar fi avut el acolo-n cîmp, la trei kilometri de cea mai apropiată aşezare şi stabiliment care-i Penitenciarul Frăsineni? Omul a făcut însă dovada unei inspiraţii de zile mari, înrudită desigur cu aceea care i-a sugerat alegerea travestiului şi numelui de scenă, botezîndu-şi cu el şi afacerea, jucăria pusă-n şosea, în calea traficului tot mai aglomerat. Jucăria diavolului lucra de-acum din plin, duduia: în serile de vineri, sîmbătă sau duminică cînd trecea pe-acolo, Robert vedea din maxi-taxi curtea plină de maşini şi prin termopanele-hublouri balamuc de muzici şi lumini de lasere colorate, ciopor de lume şi programe de rock, folk, manele şi dansatoare la bară, Diavole, distracţie la maximum.

— O facem pă treabă cu domnu’ Elvis. Ie o sută sau cincizeci de mii intrarea, după cum se lasă şi pe cine aduce domnu’ Elvis la program. Numai

vedete se vede: Adi de la Vîlcea, Adrian Minune, Florin Salam sau Pepe sau trupa Blondi… Mare noroc pe capu’ meu cu domnu’ Elvis. M-a luat cu el de la-nceputu’-nceputului, cînd am bătut primu’ ţăruş…

Domnu’ Elvis tăcea contemplînd-o pe Tatiana. Robert ştia deja că Miron intrase-n domeniul *showbiz*-ului, măcar că slugă la domnu’ Elvis, la ţăruşi. Auzise de la Brînduşa, deh, care asta auzise de la mă-sa şi Lenţica auzise de la mă-sa lui Miron… Lumea asta mică-n care ne-nvîrtim pînă ameţim, pînă cădem cu nasu-n balegă, ca să ne-aducem aminte de unde am plecat şi unde-am ajuns. Tot acolo am ajuns, de unde am plecat. De la sapă, lopată şi tîrnăcop, ciulama de mortar şi metri cubi de ciment şi roabe de nisip şi cărămizi, Diavole, asta-i temelie cît te mai ţin bojocii. Miron a muncit pînă i-a ieşit os prin os, cu doar doi zidari plătiţi cu ziua şi cu domnu’ Elvis şef de şantier, adică din economii, fiindcă domnu’ Elvis ie dator vîndut la bănci. ‘Ceam că murim, Diavole, şi n-o mai terminăm. Bine c-o terminarăm şi-o băgarăm în pîine…

Miron e trup şi suflet pe lîngă domnu’ Elvis. Mîna lui dreaptă. Vinde bilete la intrare şi are grijă de maşinile din curte. Cei care vin cu maşina îi dau cîte cincizeci-o sută de mii ca să aibă grijă. Nu prea eşti în siguranţă acolo-n cîmp şi cu porţile larg deschise. Maşinile vin şi pleacă toată noaptea. Un du-te vino continuu şi un balamuc pe care Miron stă cu ochii-n patru. N-are deloc viaţă uşoară. Uite-l c-a intrat şi el în branşa paznicilor şi gardienilor, ca Robert, măcar că zicea cîndva să nici n-audă. Paznic şi gardian şi alte treburi. Acum a venit la Cîmpulung cu domnu’ Elvis după nişte materiale. Ciment, fier şi cărămidă. Domnu’ Elvis vrea să facă nişte anexe şi-n subsol, o cramă, un bar, o bucătărie cu linii de fabricaţie fast-food.

N-ai zice că-i aşa pricopsit văzîndu-l că trage-n cîrciuma asta infectă, pasămite ca să economisească, mă rog, domnu’ Elvis are bani pe care ştie

să-i învîrtească, în afară că domnu’ Elvis ie un suflet mare, care are grijă de Miron ca de taică-său, dacă el s-a mutat şi s-a stabilit, Diavole, la domnu’ Elvis în discotecă. N-a mai dat pe-acasă-n Frăsineni dinainte de Crăciun. Nu-mi trebuie şi nu mai vreau, Diavole, copiii ie mari, nu mai am ce să le dau, decît poate ei să-mi dea mie. Să-mi dea omor. Luminiţa-i asmute-mpotriva mea, după cum o-mbîrligă soră-sa, madam Friţ, lua-mi-ar căcatu’ la labă, să le zică la copii c-ăsta nu-i tată aşa nenorocit de alcoolist care toată viaţa v-a ţinut în foame şi mizerie şi ca să vezi cum pune copiii mînă de la mînă ca să-l bată pe tac-su care i-a făcut şi-a muncit la Combinat şi şi-a tras de la gură ca să aivă ei ce să crape. M-au tot bătut şi m-au gonit pînă mi s-a luat. M-am tras definitiv dincoace de puşcărie, la domnu’ Elvis. Domnu’ Elvis ie familia şi casa mea.

Vine desigur o vreme cînd simţi nevoia, sau eşti constrîns, silit de-a dreptul să-ţi simplifici viaţa printr-un aranjament de felul ăsta şi Robert întrebîndu-se, oare lui cum i-ar pica să se mute definitiv în şcoală, după atîta vreme de tras barca pe uscat cu Andreea? Adică ea în barcă şi el înhămat la edec şi albia rîului demult secată, plină de nisip şi bolovani. O să-mi fie dor de tine ochi de peşte, da’ crede-mă că mi-a ajuns la os. Să se ducă-n şcoală cu două pungi de plastic cu haine, instalîndu-se permanent în oficiul unde-şi petrece nopţile cînd e de serviciu. Adică să doarmă acolo şi cînd e liber, dacă l-ar primi, dacă nu s-ar împotrivi doamna Ciochină. Şcoala generală „Nicolae Dudescu” să fie casa lui şi familia lui, tot aşa cum Neghiniţă fusese cîţiva ani buni familia lui şi nu ţi-ai mai face probleme, în felul ăsta ai sista drumurile cu maxi-taxi între Piteşti şi Frăsineni care mănîncă bani şi timp… Care bani de cheltuială să te-ntorci la primăvară cînd o da soarele iară. Nu mai ai nici bani şi nici timp. Un timp făcut din lehamite, oboseală, ploi interminabile care cheamă înserarea. O înserare veşnică, Diavole, te-ai întoarce şi nu te-ai întoarce.

— Te luăm cu noi cu maşina dacă te-ntorci la Frăsineni, spuse Miron. Avem loc şi pentru Tatiana. Pe ea o luăm cu noi la discotecă şi pe tine te lăsăm la colţ, la puşcărie.

— Aha, dacă mă lăsaţi la puşcărie, e bine, zîmbi Robert moale. Chiar mi se făcuse dor, n-am mai fost pe-acolo de mult. De treizeci şi ceva de ani…

— Plecăm imediat ce terminăm berile astea. Nu mai avem nicio treabă pe-aici. Nu-i aşa, domnu’ Elvis?

Domnu’ Elvis dădu din cap distras, preocupat să-i arate Tatianei nişte imagini pe telefonul lui, cu obrazul lipit de obrazul ei şi ţinînd-o strîns cu braţul pe după bust ca un şarpe sugrumîndu-şi prada. Domnu’ Elvis e de fapt prada, sărmanul de el. Ce ar fi fost ca Robert să-i spună că tocmai a cules-o din stradă şi că-i în căutare de clienţi? Poate că atunci, domnu’ Elvis nu s-ar mai fi întrebuinţat cu atîta sîrg s-o cucerească arătîndu-i imagini cu domeniul lui de vis, clădirea-vapor din sticlă albastră-fumurie şi inox, cu statuia în faţă, starul starurilor, regele rockului, chiar el, turnat în ciment, dat cu vopsea anticorozivă, să reziste la ploi, viscole şi arşiţi. Domnu’ Elvis îi arăta şi imagini din interior, ca s-o pună în temă cu atmosfera din Club, unde va lucra, uite, dansatoare, la bară, crăcănîndu-se, contorsionîndu-se prin jocuri de lumini colorate şi uite-l şi pe el pe scenă cîntînd, în costum alb cu strasuri, cămaşă tot cu strasuri şi ciocaţi din piele de şarpe, care l-au costat cu totul o mie de euro, ca pentru regele rockului din Frăsineni producîndu-se în propria discotecă alături de crema vedetelor de manele. Tatiana-i încîntată-intimidată, trufia pare să i se fi topit în umilinţă, neam de neamul ei de curve pe bani umblînd prin ploaie n-a avut de-a face cu vedete rock. Să ia aminte la tataie, să-l asculte, dacă vrea să-i meargă bine…

— Nu mă-ntorc aşa repede. Abia am sosit azi la prînz. Mai avem ceva treabă-n Cîmpulung. Sînt cu Brînduşa. Sînt şi eu mîna ei dreaptă, cum eşti tu cu domnu’ Elvis!

Miron hohoti:

— Mîna dreaptă cu care ţine vibratoru’!

— Mîna dreaptă pentru tot ce-i nevoie, aprobă Robert.

În sfîrşit, chiar şi absorbit să se arate Tatianei pe scenă, domnu’ Elvis îi interceptă. Îl întrebă pe Robert ce gînduri are cu Tatiana. Le-o dă s-o ia la discotecă?

— Nu depinde de mine, domnu’ Elvis. Nu pot să vă spun decît după ce mă consult cu Brînduşa. Ea decide, e sub tutela ei.

Robert socotea că Brînduşei i-ar pica bine s-o cunoască pe fata asta care face de nevoie lucruri pe care ea le face de amorul artei, sau din alt soi de nevoie. Numai bine că Tatiana nu schiţează niciun fel de obiecţie. Dacă i-a dat un nume, se cuvine să-l considere pe Diavol stăpînul care-i decide soarta. Domnu’ Elvis n-are nici el nimic de obiectat. Închide clapeta telefonului şi-l lasă să cadă pe masă plictisit. Îşi scutură plictiseala scuturîndu-şi capul, punctînd cîteva acorduri bubuitoare de rock and roll din repertoriul maestrului său, care acoperă pe moment rumoarea din local şi fac pe mulţi de la mese să întoarcă capetele. Tatiana şi Robert se scutură la rîndul lor frisonaţi de admiraţie uimită. Omu’-şi merită cu asupra de măsură renumele şi faima. E mai ceva decît Elvisul original şi are mai degrabă sonoritatea lui Tarzan.

Se împliniseră cele două ore; punctual, Robert o sună pe Brînduşa. În caz că floricica lui şi-o fi încheiat parcursul pe net, ca şi altădată în astfel de împrejurări, o întrebă pe un ton precaut-persiflant dacă o deranjează şi dacă poate să se întoarcă. Tocmai dădea să-i spună că umblînd după tîrguieli a găsit pe drum o fată pe care i-ar face poate plăcere s-o cunoască, cînd Brînduşa îi spuse că a plecat din hotel, fiindcă s-a ivit o problemă urgentă. El să înnopteze însă acolo şi mai are încă o zi plătită, de care ar trebui să profite. I-a lăsat cheia la recepţie şi nişte bani de cheltuială, două

milioane… Oh, floricica mea iubită, generoasă-inimoasă ca-ntotdeauna. O să am şi bani de cheltuială, da’ tare mi-aş fi dorit… Brînduşa îl asigură că vor recupera săptămîna viitoare. E-n regulă? Da, floricica mea. N-ar fi trebuit totuşi să plăteşti şi pentru mîine. Fără tine n-aş mai avea la ce să întîrzii pe-aici şi oricum mîine ar trebui să fiu la slujbă… Bine, întreabă la recepţie, poate poţi să recuperezi banii. Acum lasă-mă că am treabă. Te sun pe marţi-miercuri. Pa. Pa, floricica mea.

Se cam înnegurase Diavolul. Lui Miron îi era limpede că nu primise veşti prea bune.

— Te-a certat floricica? Oh, Dumnezeule, ce-mi place cum îi spui! Îmi place şi că te pui la mintea ei, da-i pericol. Toată lumea ştie ce-i poate osul…

— Adică? Ce ştie lumea?

— C-o duce capu’ la rele, că-l ţine de fraier pe bărbatu-său ăla, om ca lumea, cu bani şi situaţie, ditamai patronu’ de ziar care a făcut-o ditamai cucoana. Mama mi-a spus. Ştie de la mă-sa, de la Lenţica, ca să vezi cum o bîrfeşte şi-o bălăcăreşte pe fiică-sa. Tot lumea asta mică în care ne-nvîrtim pînă ameţim şi cădem cu nasu-n balegă. Nu-ţi mai spun cît m-am bucurat cînd am aflat că s-a-ncurcat cu tine. Din cauza mea, Diavole, că te-am dus la Mohaci la Lenţica…

Robert dădu din mînă a lehamite şi dădu şi restul de bere din sticlă peste cap, încercînd să scape de înnegurare, fără să reuşească. Se trăsese la faţă, arăta cu cîţiva ani buni mai bătrîn decît pînă să vorbească la telefon cu floricica lui. Se ridică de pe scaun oftînd, în timp ce Miron şi domnu’ Elvis îl priveau cu reţinere respectuoasă impusă de suferinţa ce i se citea pe faţă şi fata stînd cuminte pe scaun, aşteptînd să i se decidă soarta. Nu mai era nerăbdătoare, nu se mai grăbea, nu scosese nici un cuvînt şi nici n-avea de gînd.

— O să plec. Mă duc la hotel să mă odihnesc… Tresări, amintindu-şi de un detaliu părînd foarte îndepărtat: Pe Tatiana v-o las, s-aveţi grijă de ea.

*

* *

Foaia a fost lovitura vieţii. I-a schimbat radical destinul. N-ar avea cum să uite totuşi că a plătit un preţ. A trebuit să se întoarcă şi să se lege de tîrgul natal, familia asta mare unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, fie şi numai din vedere, ca să se salute, să-şi zîmbească pe stradă sau să se ignore ostentativ, în timp ce gura tîrgului toacă mărunt bîrfe otrăvite, mîncătorii, legături amoroase ilicite scandaloase… Alt soi de lovituri, pe care le-a recepţionat în plin. La o adică, l-au afectat. Lumea începuse s-o pună la curent pe Brînduşa cu escapadele amoroase ale soţului pe cale de a deveni o persoană publică de primă mărime în oraş, ceea ce în loc să-l facă mai precaut, îl dezinhiba, desigur, căutaţi-mă-n vagine. Numai bine însă, că Brînduşa n-avea absolut nimic de reproşat-obiectat. Îşi vedea de-ale ei, părea să fi apucat calea bisericii, dovedind precocitate şi-n privinţa asta. O situaţie ideală la o adică, prea ideală ca să dureze. După un an şi ceva, poate doi, realiză că şi ea la rîndu-i începuse să-l înşele. Poate nu numaidecît ca o răzbunare, dar ce-ar mai fi contat, de vreme ce o făcea extrem de consecvent şi aplicat? Deşi i-a picat destul de greu, a decis să o lase-n plata ei. Se socotea un gentleman doar, o persoană deosebită de-acum, ca statut social, dar şi din punct de vedere intelectual. Boala căsniciei lor dădea semne că vrea să se lungească, amînîndu-şi vindecarea spre a viza moartea. O boală boierească, precum diabetul sau guta, care cere tihnă, confort, lux la o adică, şi tocmai că nu duceau lipsă de aşa ceva. În Laurian lîncezea gîndul să-şi mai schimbe viaţa o dată, după ce şi-o schimbase cu *Foaia* şi cu

Doru Bădănău. Cocheta cu ideea divorţului, amînînîndu-l de la un an la altul, lăsîndu-se acaparat de muncile şi distracţiile de zi cu zi, „Cronicile” şi roboteala din redacţie, întîlniri cu consilieri locali şi oameni de afaceri, conferinţe de presă şi negocieri de comisioane, strategii şi bani direcţionaţi şi redirecţionaţi prin întrevederi lungite toată noaptea în localuri de lux. La beţie se întîmplă nu doar scandaluri, nenorociri de tot felul, ci se pun la cale şi alianţe lucrative, profitabile, măcar că Brînduşa are oroare să-l ştie venind acasă la patru dimineaţa duhnind a băutură, bodogănind dezarticulat şi-n gol, ca motorul unei maşini răsturnate-n şanţ, încercînd eventual să-i explice eforturile lui de a-şi pune familia la adăpost în calvarul acestor vremuri, chiar dacă viaţa lui de familie e praf şi pulbere.

Şi-a sacrificat viaţa de familie revenind în familia mare a tîrgului natal. Ăsta a fost preţul, mă rog, sau aşa ar vrea să creadă. Oricum n-ar mai fi avut timp şi energie pentru familie, nici dacă Brînduşa ar fi continuat să rămînă cum fusese cînd se cunoscuseră. Uite însă că şi viaţa ei se schimbase. Banul schimbă omul, e foarte adevărat, şi totuşi dincolo de tot felul de nesiguranţe, nelinişti, angoase, un lucru e sigur: el trebuie să facă bani. A făcut bani şi-o să facă. S-a rodat în îndeletnicirea acestui veac. Toate problemele mari sau mici, inclusiv viaţa de familie, despărţirea de Brînduşa, doar cu bani pot fi rezolvate. Pînă şi banii lăsaţi pe mîna Brînduşei ca să-şi facă de cap, să se reguleze cu tot felul de ciudaţi şi nespălaţi, pot duce la o rezolvare. Banii aceia pot fi costul unei întîmplări cu potenţial tragic, care să-l scape de nevastă-sa. Banul care cheamă nenorocirea, da, Laurian mizează pe o astfel de întîmplare, ca şi o pedeapsă şi o răzbunare a sorţii, după atîta terfeleală şi bătaie de joc îndurată de la o curvă de doi bani. Nu-i stă în caracter să se victimizeze. De o vreme însă, îi pică tot mai greu s-o ştie pe Brînduşa regulîndu-se pe banii lui, cîştigaţi oricum cu sudoarea frunţii, scremîndu-şi mintea la rele, e-adevărat, fiindcă gazetăria e în ultimă

instanţă preacurvie, dovadă că banii scoşi din ea se întorc în bună măsură în preacurvia lui şi-a nevesti-sii. Bineînţeles că răul nu poate fi retezat din rădăcină, dar e de dorit să fie cît de cît curăţat, ajustat, să n-ajungem chiar de rîsul rîsului. Chiar şi ajunşi de mulţi ani la un acord tacit, fiecare cu viaţa lui, el nu-şi poate scoate din minte cu nici un preţ absurdul dezminţitor al situaţiei: n-are viaţă de familie şi totuşi trage-n jug pentru familie, pentru copii, să nu treacă prin ce au trecut părinţii lor, să n-ajungă şi ei nişte copii săraci şi sceptici ai plebei proletare. Familia, da, şi uite ce face ea din familie. Terfeleala şi bătaia de joc, pentru care într-o vreme n-a lipsit mult ca să-şi iasă din minţi, aşa cum de bună seamă că ea şi-ar dori să-l aducă în stare, nemernica. S-o omoare, da, să putrezească în puşcărie şi să le rămână copiii pe drumuri. Ar fi perpetuat astfel blestemul neamului de curve pe care Laurian îl vedea trăgîndu-se de la soacră-sa, Lenţica, o curvă notorie şi aia, ca toate odraslele ei cu nume de flori. Laurian a trecut la mustaţă pe lîngă faza asta, reprimînd-o în ultimul moment, culmea, graţie celor mai aprigi şi mai perverşi duşmani din presa locală, care perorînd pe seama nimfomaniei soţiei patronului *Foii argeşene*, atacîndu-l furibund mai cu seamă din direcţia asta, au reuşit să-l imunizeze. Urmărind să-l distrugă psihic, l-au întărit.

S-a-ntărit în luptă, mă rog, preacurvia atotcuprinzătoare. De jur împrejurul lui tot felul de jigodii parvenite cu damfuri de pamfletari şi ifose de intelectuali, care tot aşa vruseseră să-l deruteze şi să-l discrediteze în faţa opiniei publice întrebîndu-se la ce universitate o fi învăţat semidoctul de Laurian Susanu istoria României. Urmăreau desigur să-l lovească unde l-ar fi durut mai tare, ştiindu-l intrat în presă ca băiat din popor, o origine de toată fala în ce-l priveşte, chiar aşa, copil sărac şi sceptic al plebei proletare din şase fraţi şi părinţi muncitori, fără posibilităţi să-l fi ţinut în facultate, dar nici el n-a subscris îndoctrinării şi idiotizării la care l-ar fi supus

învăţămîntul superior anulîndu-i libertatea de gîndire în schimbul unei diplome care i-ar fi asigurat o carieră, dar nici măcar atît. Numai bine că revoluţia a avut şi părţile ei bune făcînd ordine în cariere, care de la parlamentar şi europarlamentar, pînă la ultimul funcţionar public se fac pe bani. Banu' vorbeşte şi aici. Te caci pe ea de diplomă, care la o adică tot cu bani o cumperi. E plină ţara de cretini licenţiaţi şi doctoranzi care pun umărul la genocidul poporului român. Laurian i-a încondeiat pentru posteritate în „Cronicile genocidului", onorîndu-şi cu asupra de măsură vocaţia de gazetar şi poet autodidact, priceput să facă şi bani, drept pentru care într-un tîrziu şi-a completat studiile absolvind Dreptul la o universitate particulară. Ca să le bage pumnu-n gură mai cu spor lingăilor şi mîncătorilor de rahat pe la mesele baronilor locali, consilierilor, prefecţilor şi primarilor, plini de venin şi tupeu cît încape altminteri: auzi că-n ce istorie a învăţat el despre genocidurile din România. Cică la noi în ţara lui Foaie Verde nu s-a întîmplat vreodată
aşa ceva, în afară de cazul cînd el, Laurian Susanu, un parvenit semidoct asociat cu un securist notoriu, ar ţine cu tot dinadinsul să provoace un genocid cu „Cronicile" lui de rahat, care tăvălesc în rahat tot ce are mai bun judeţul nostru şi ţara noastră, cei mai valoroşi oameni. Oare nu i-a trecut prin mintea şi cugetul ăla estropiat, că tocmai aceşti oameni îi asigură libertatea de a lătra şi împroşca?

Şi pentru atacurile din direcţia asta, s-a întărit şi s-a imunizat. Îl doare-n cur. De vreo zece ani *Foaia* tronează în fruntea topurilor vînzărilor din presa judeţeană. E imbatabil totodată şi în privinţa libertăţii de a lătra şi împroşca, cum numesc ei dreptul la opinie. Libertatea asta are desigur cuantumul ei de preacurvie, din care Laurian îşi trage prosperitatea. E foarte conştient de felul cum funcţionează acest mecanism, uns de existenţa permanentă a unor duşmani ai duşmanilor lui, pe care şi-i iau drept aliaţi în

acest simulacru de război. Războiul celor care învîrt politica şi banul pe spinarea sărmănimii aruncate într-un război adevărat, cu gust de genocid, în timp ce lingăii şi profitorii îl tot întreabă, care genocid? În ce istorie şi la ce universitate a învăţat?

*

* *

Tocmai îşi îndesase hainele şi laptopul în rucsac şi dădea să iasă pe uşă, cînd o sună Robert. Pur şi simplu uitase de el. Se întoarse să facă ce-i spusese c-a făcut: lăsă două bancnote de un milion pe consola şemineului. Posedată însă de gîndul la ce o aşteaptă la capătul drumului pînă la Sibiu, uită iarăşi, de astă dată să încuie uşa şi să lase cheia la recepţie. Plonjă direct în încă trei ore de mers cu maşina, noaptea prin ploaie, deşi urăşte să şofeze pe o vreme ca asta şi urăşte bărbaţii. Ura o împingea şi o tîra spre bărbatul care o aştepta în faţa Bisericii Protestante, comprimînd timpul. Cele trei ore au trecut ca trei minute şi uite-l pe multaşteptatul Robert Diavolul, tot cu maşina şi el, şi ce maşină. Un Mercedes negru de ultimă generaţie, care o îndeamnă să se simtă ca-n filme, protagonistă a unei scene de duzină dintr-un film de duzină: doi şefi de clanuri mafiote aşteptîndu-se şi întîlnindu-se în noapte, ca să schimbe între ei genţi-diplomat cu teancuri de dolari sau punguliţe cu droguri… Cînd apuci pe calea destrăbălării prin senzaţii tari, viaţa sfîrşeşte prin a semăna cu filmele de duzină. Brînduşa se vedea adunîndu-şi puterile pentru a merge înainte pe calea asta, pînă nu i-ar mai fi rămas nici un strop de putere să dea înapoi.

Omul cu Mercedesul arăta mai tînăr cu cel puţin zece ani decît cei patruzeci şi cinci mărturisiţi în schimbul de emailuri şi extrem de reţinut. Intui numaidecît că-i altul decît cel cu care a conversat, căzînd de comun

acord că schimbul de vorbe e mai palpitant cînd nu include schimburi de imagini foto sau video care ar fi presupus nişte obligaţii în plus. Bănuise că cineva cunoscut se ascunde spre a-i face rău, iar bănuiala rămîne deschisă: omul nu-i unul cunoscut, dar se pare că nu-i ăla. Are ten măsliniu, păr negru uleios aranjat într-o freză de Don Juan interbelic, trăsături ferme, colţuroase şi plăcute totodată, de actor specializat în roluri de justiţiar dur. Nu, nu-i cel aşteptat, a nimerit în alt film – gîndul ăsta o îndemna să se întoarcă în maşină şi s-o pornească înapoi spre Cîmpulung în cea mai mare viteză, comprimînd iarăşi timpul şi atunci el ar porni s-o urmărească şi nu s-ar lăsa pînă n-ar prinde-o, ca s-o aducă înapoi cu forţa în filmul ăsta. O urmărire ca-n filme poate că i-ar prinde bine, ar revigora-o, mai cu seamă dacă ar reuşi să scape, fentîndu-l pe urmăritor pînă i-ar face vînt într-o prăpastie cu Mercedesul în flăcări… Să rămînă însă mai bine aici, să vadă filmul ăsta pînă la sfîrşit. Un film nu doar de duzină, ci de tot rahatul, frizînd o culme a penibilului şi absurdului: Pentru a treia oară îl întreabă dacă el este Robert Diavolul şi omul scutură din cap evaziv, la nevoie poate fi şi ăsta de care spune ea, dar totodată-i de preferat, ţine să precizeze, ca să meargă amîndoi cu maşina lui. Casa-i aproape, aşa încît îşi poate lăsa domnişoara maşina parcată în faţa bisericii. Mîine sau cînd doreşte să plece, o s-o aducă tot el cu maşina aici… Politicos în ultimul hal, afabil, bătut în cap, dar fără îndoială că la nevoie ferm şi violent. De-acum ea nu mai avea decît să accepte, dacă tot a coborît din maşină, lăsîndu-se de bună voie la mîna lui.

După doi ani şi ceva i se întîmpla iarăşi. Se redescoperea ca şi paralizată de vechea dependenţă pentru situaţii de genul ăsta, în care să se arunce cu capul înainte, pînă să apuce să înţeleagă ce i se întîmplă. Şi-o căuta cu lumînarea, cu sufletul la gură, gîfîind, uite, după o zi întreagă de condus prin ploaie, deşi urăşte să şofeze pe o vreme ca asta şi urăşte bărbaţii. De astă dată-i într-un Mercedes, lîngă un actor de duzină dintr-un film de

duzină, cufundat într-o amuţire ce deşteaptă în ea o senzaţie intensă de suprareal. Alunecă pe nesimţite într-un vis din care pare să se elibereze doar pentru a aluneca în altul şi-n altul. Visează că visează că visează, cum îi scrisese celălalt Robert Diavolul. Se visează-n maşină rulînd în noapte pe nişte străduţe întortocheate şi se trezeşte în faţa unei porţi cu gratii încastrată într-un gard înalt de zid. Adoarme şi cade iar în vis în clipa cînd poarta se deschide automat, ridicîndu-se ca uşa unei cuşti pentru animale sălbatice mari. Este o cuşcă sau o puşcărie, sau un domeniu. Farurile luminează nişte boscheţi, iar după douăzeci de metri parcurşi pe o alee betonată se opresc în faţa unei vile cu etaj. Coboară şi intră într-un salon vast în patrulater, cu canapele de piele neagră pe lîngă pereţi şi un covor verde în mijloc. Actorul o îndrumă spre o scară interioară, pe care urcă ajungînd pe un hol întunecos, la capătul căruia intră într-un dormitor luminat intens de o lustră cu multe braţe de sticlă mată în formă de gîturi de lebădă. E singură deja în momentul cînd vede patul din centrul camerei, la fel de mare ca cel din hotel, pentru cel puţin patru persoane, dar în formă de inimă, cu tapiţerie, aşternuturi şi perne din catifea şi mătase de diverse nuanţe de roz şi roşu. Un perete întreg este ocupat cu uşile unor dulapuri placate cu oglinzi. Arată destul de interesant. Trebuie că-şi dorise chiar atmosfera şi decorul ăsta de film de duzină, de care a tot avut parte de cînd a început să-i meargă bine lui Laurian şi ea s-a bucurat că a scăpat de pericolul sărăciei care-i pîndea la tot pasul. Pericol, blestem… Oare chiar fusese blestem, de care dorise cu tot dinadinsul să scape? Ce-şi dorise de fapt?

După indiferenţa aproape ostilă pe care o afişa omul, se vădea a fi un executant al dispoziţiilor celuilalt Robert Diavolul. Îi arătase o uşă, acolo-i baia şi ieşise numaidecît pe uşa pe care intraseră împreună, înainte ca ea să se hotărască să-l întrebe ceva. Ar fi vrut să afle amănunte despre punerea

asta în scenă, de prost gust la o adică, care i-ar fi scopul, mă rog, să aibă răbdare şi va afla… O rodea curiozitatea, un soi de curiozitate care n-o mai încercase dinainte de a-l cunoaşte pe Robert. O curiozitate-viciu, desigur, de care fără să ştie şi fără să vrea, Robert o îndepărtase, o ţinuse la o distanţă convenabilă vreme de doi ani…

După zgomotul pe care l-a făcut uşa trîntită, trebuie că s-a încuiat automat. O uşă solidă din tablă matisată, pentru siguranţă şi protecţţie, care nu poate fi forţată şi spartă cu una, cu două. O încercă, este într-adevăr încuiată, o surpriză stresantă la o adică, dacă ar stărui asupra ei mai mult decît merită… Chiar nu merită să-şi bată capul. E prizonieră, şi-a dorit-o, şi-a căutat-o cu lumînarea. E la cheremul unui necunoscut suspectat că l-ar cunoaşte şi pe care zadarnic l-a sîcîit să se deconspire… Un film de duzină, dar palpitant. Din experienţa încurcăturilor cu ciudaţi de tot felul pescuiţi de pe net, nu-şi aminteşte ceva asemănător: sechestrată într-un decor de alcov, singură şi-n aşteptare de mai bine de o oră… Pînă acum poate o fi evitat, fără să-şi dea semaa, sau nu s-a priceput să incite pînă într-atît un bărbat determinîndu-l să recurgă la astfel de rafinamente şi mistere… Şi dacă a fost răpită în ideea unui şantaj sau recompensă, de obţinut de la Laurian? Alt film de duzină, care începe să devină interesant doar copiind pas cu pas realitatea: Laurian n-ar concepe să pună un leu sau să mişte un deget s-o salveze, măcar că vrea să lase să se creadă că-i pasă foarte tare de ea, şi pînă şi ea, Brînduşa, vrea să creadă; că cheltuieşte însă şi apelează la relaţii ca să-i obţină posturi de directoare şi alte înlesniri, nu e mai mult decît o aburire, o inducere crasă în eroare a rudelor, a cunoştinţelor, a ei şi chiar a lui însuşi. O parte din el, cea care-l domină, o urăşte de moarte, pînă într-atît încît ar fi dispus să cheltuie oricît ca să scape de ea. Spre asta o duce gîndul la indiferenţa lui, încît la un moment dat simţise nevoia să-i spună că n-are nicio şansă să scape de ea. N-o să plece vreodată din casă şi din viaţa lui.

Singura soluţie ca să scape de ea, ar fi s-o omoare, ceea ce-i mai complicat… Amintindu-şi de privirea lui de atunci, ar înclina să creadă că a luat-o ca pe o provocare. O horă a răului, da, oare de ce trebuie să rememoreze tocmai acum acel episod? De la cine a pornit? Nu contează, dar uite că pentru ea contează. Laurian se uita la ea s-o mănînce, ameninţător de nu se poate, ca şi cum i-ar fi spus că războiul de uzură dintre ei îşi va găsi cît de repede deznodămîntul. O ura şi-l ura, nu doar cu o parte din ea, ci din întreaga fiinţă. Se simţea şi se dorea aidoma luptătoarei cu instincte şi puteri de prădător din visul povestit de celălalt Robert Diavolul. Ca şi cum pentru asta o chemase aici, ca să se închipuie lovindu-l pe Laurian cu pumnii şi picioarele pînă sare sîngele din el.

Ura, curajul, frica şi iar curajul – o să iasă singură din încurcătura în care a intrat singură, de capul ei. Se agăţa de gîndul ăsta dînd ocol camerei, cercetînd-o şi totuşi de astă dată nu mai e chiar sigură că a vrut şi şi-a dorit cu tot dinadinsul, că de capul ei… Fereastra de termopan nu se deschide. Ciocăni în geam presupunînd că i-ar fi cam greu să-l spargă şi nici n-ar ajuta-o prea tare. După cît se poate vedea în întuneric, sînt vreo zece metri pînă jos. Dulapurile din perete sînt goale, doar cu cîteva umeraşe pregătite parcă pentru un chiriaş cu garderobă sumară. Intră în baie, un soi de oficiu auster placat cu faianţă albă, veche, closet cu capac de plastic jegoşit şi crăpat şi un duş în dosul unei perdele din folie de polietilenă agăţată pe inele de plastic. Deschise robinetele şi ţinu mîna în apă aşteptînd să se încălzească. Nu e apă caldă, baia nu e din acelaşi film cu camera, deşi iniţial a fost chemată pentru nişte prestaţii pe care nu le concepe în lipsa apei calde… Deja nu mai ştie pentru ce a fost chemată de fapt. Ce o vrea de la sufletul ei Diavolul care a chemat-o încoace. Se dezbracă. Rămasă în chiloţeii roşii îşi dădu cu apă rece pe faţă, pe ceafă şi pe umeri. Se întoarse în cameră şi se aşeză în mijlocul patului cu laptopul în poală, în aceeaşi

poziţie ca la hotel. Şi-ar putea închipui că nu a plecat de-acolo, că drumul pînă la Sibiu face parte dintr-un vis, care a alunecat în alt vis şi-n altul şi tot aşa. Îşi verifică mobilul. Apelul primit de la Robert în urmă cu patru ore, amintindu-i de ce i-a spus şi ce intenţiona atunci, i-ar putea confirma eventual că nu visează, că-i sechestrată şi se poate aştepta la ce e mai rău. Şi dacă l-ar suna pe Robert să-i ceară ajutor? E singurul la care ar putea trage nădejde că ar salva-o. Ar face tot ce ar depinde de el, chit că-i un bătrîn nevolnic, inapt la o adică să joace vreun rol în filmul ăsta. Nu Laurian, nici maică-sa sau vreuna din surorile ei, ci numai şi numai Robert. I se făcu dor subit de el. Un dor care-i încleştă maxilarele. Se abţinea cu mare greutate să-i telefoneze. Dacă i s-a lăsat telefonul, e foarte posibil ca Diavolul care a sechestrat-o tocmai asta să urmărească, să ia legătura cu cineva, să se facă de baftă, să se compromită… Cum să se compromită şi-n faţa cui? Nu e ea destul de compromisă graţie unor colegi-prieteni precum madam Ciochină, sau a unor figuri de doi lei din presa locală ostilă *Foii* lui Laurian? Altceva o reţine să-l sune pe Robert. Poate că vina pe care o poartă de o vreme în ea şi deja o resimte ca pe un coagulant care-i îngreunează sîngele şi-i gata să-i pietrifice inima. L-a trădat, a ascultat vrăjmaşul din inimă şi a venit încoace. A dat curs ispitei, viciului curiozităţii… Cum-necum, Robert o menţinuse pe linia de plutire. Trăiseră ca soţ şi soţie, cea mai fericită perioadă a vieţii ei şi uite-o acum răsucindu-se şi întorcîndu-se precum cîinele la borîtură. Îi e mai silă de ea însăşi decît la început, cînd n-apucase încă să se rodeze în viciu şi să nu-l mai simtă cu atîta pregnanţă. A fugit de Robert înapoi în viciu, poate unde n-a mai putut rezista apăsării acelei iluzii: să plece cu el în lume, să renunţe la tot, pînă şi la copii ar fi renunţat şi unde mai pui că-n felul ăsta i-ar fi dat satisfacţie şi lui Laurian. N-a avut tăria sau slăbiciunea să le facă pe plac şi lui Robert şi deopotrivă lui Laurian şi uite unde a ajuns. Poate că oricînd ar fi amînat complicîndu-se în fel şi chip în filmul ăsta de

duzină, mai devreme sau mai tîrziu tot aici ar fi ajuns. Te iubesc te iubesc te iubesc şi iar i se încleştară maxilarele. Cînd îi trimisese mesajul ăsta, după ce-l văzuse la maică-sa şi pe urmă de două ori întîmplător pe străzi, în Piteşti şi-n Rîmnicu Vîlcea, poate că nici cinci minute cu totul, presimţise parcă. Te iubesc. Robert, iubitul meu Diavolul, singurul bărbat şi singura fiinţă… Cu cine vorbeşte? Cu laptopul din poală. Şi telefonul şi laptopul i le-au lăsat, ceea ce înseamnă că-i liberă. Liberă să ce? Să asculte glasul vrăjmaşului din inimă, să se întoarcă la păcat precum cîinele la vomitătură.

Se conectă la netul mobil şi tastă un mesaj pentru celălalt Robert Diavolul: După cum bine ştii, am ajuns la locul faptei. Sînt foarte curioasă ce urmează. Nu primi niciun răspuns. I se amplificară neliniştea şi îndoielile. În definitiv, Robert n-a silit-o şi n-a obligat-o cu nimic. Ea a simţit nevoia, şi-a băgat singură pe gît povestea asta, auzită mai întîi de la el, e adevărat, să plece sau să fugă împreună în lume… Cum au dus-o însă doi ani, văzîndu-se pe fugă, cîte două ceasuri pe zi sau cîte două zile pe săptămînă, ar fi putut s-o mai ducă încă douăzeci. Te iubesc te iubesc te iubesc… Tînjea după ceva mai mult decît atît, aşa că i s-a luat şi ce avea. Robert, singura fiinţă adevărată din tot filmul ăsta de duzină. Sări din pat, se îmbrăcă, începu să umble iarăşi prin cameră cercetînd şi căutînd o posibilitate de evadare.

Sună telefonul şi asta o făcu să se însenineze pe moment: Greta, fiică-sa. De dimineaţă o dusese cu maşina la şcoală. De atunci, cu atîtea drumuri făcute prin ploaie, se întîmplaseră multe… E tîrziu, da, fetiţa mamei. De ce nu v-aţi culcat pînă acum? Ni s-a făcut dor de tine, mami. Am închis televizorul şi nu putem să adormim. N-a apărut nici tati, nici tu, sîntem singuri şi vroiam să te auzim ce faci. Eşti cu Robert. Da, cu Robert. În momentul următor îşi dădu seama că-i pentru prima oară cînd o minte pe fiică-sa. Nu mai contau motivele, că nu-i putea spune Gretei unde e şi cum

a ajuns aici, fie numai şi pentru că ar fi speriat-o. I se tăie instantaneu dispoziţia şi dorinţa s-o mai audă, ca şi cum Greta ar fi silit-o să mintă. O expedie, cum nu-i prea stătea în obişnuinţă: Ne-am băgat în pat şi ne pregătim să ne culcăm. Culcaţi-vă şi voi, copii. Noapte bună. Noapte bună, mami.

Nu era o mamă cum s-ar fi cuvenit şi şi-ar fi dorit, cum fusese în primii ani după ce născuse. Crezuse atunci că are tot timpul din lume ca să se dedice copiilor. Îi avea pe ei şi nimic altceva, dar mai apoi viaţa ei a luat-o la vale şi a constrîns-o să-şi apropie copiii tratîndu-i ca pe nişte adulţi, grăbindu-le întrucîtva maturizarea. Fără să intre în detalii intime, îi ţinea la curent cu aventurile şi escapadele ei amoroase. Socotea că satisfăcîndu-le curiozitatea cu poveşti de felul ăsta, adaptate pe cît s-ar fi priceput vîrstei lor, i-ar fi simţit mai puţin lipsa şi totodată ea, la rîndu-i, s-ar fi simţit mai puţin vinovată. Vina o constrîngea să fie sinceră, uneori pînă la ultimele consecinţe: vedeţi, asta-i mama voastră – o curvă. Ea nu-i deloc un bun exemplu, aveţi grijă să nu-i călcaţi pe urme… Ce-i aia o curvă, mami? O femeie uşoară, slabă de înger, care umblă din bărbat în bărbat… Ce înseamnă, mami, slabă de înger? Înseamnă că eşti slab la minte şi la suflet… Şi tu, de ce, mami, eşti slabă? Gata, ajunge pentru azi. La culcare, mai vorbim şi mîine.

De astă dată însă, sinceritatea nu mai avea rost. Ar turna gaz pe foc. Dacă le-ar fi spus copiilor unde e şi cum a ajuns aici, frica ei indecisă li s-ar fi transmis amplificată… Oare chiar îi e frică? Poate mai degrabă este scandalizată, revoltată, dornică de o confruntare oricît de dură… Care confruntare? Dacă ar avea de-a face cu cineva pornit, decis să-i facă rău, numai confruntare nu s-ar putea numi aia. Slabă la minte şi la suflet, deh, dar mai cu seamă la trup. În trup ţi se scurg toate slăbiciunile. N-ai decît să te legeni în iluzia că tot ce ţi se întîmplă e o iluzie. Un film prost, da, deşi

fără îndoială că-i ţinută sub observaţie, lăsată să aştepte, eventual pentru a ceda nervos. Presupunerile îi fură confirmate de răspunsul primit la întrebarea trimisă în urmă cu o jumătate de oră. În tonul violent se puteau citi intenţiile omului, dar şi deruta. Parcă i-ar fi simţit tremurul din glas: Urmează pedeapsa pe care o meriţi, curvă ordinară! Extrem de îngrijorător, îşi spuse Brînduşa, şi deopotrivă incitant. Cu gura uscată de emoţie aştepta continuarea textului, amănunţirea intenţiilor celuilalt Robert Diavolul care, în sfîrşit, după o lună de teatru prost, îşi dădea arama pe faţă. Se lăsase ademenită de teatrul ăla prost, crezîndu-l altceva, o dovadă de mare prostie din partea ei. Oare ce o fi vrut să dovedească şi cui? Să-şi dovedească probabil sieşi, trufiei curveşti din ea, cine este şi de ce-i în stare. Curvă ordinară, îi reverbera în minte. Omul o cunoaşte, o ştie de-a fir a păr cine este şi-i chitit să-i amintească. Nu-i un lucru lesne de ţinut minte pentru ea, curvă ordinară, aşa că trebuie să i se reamintească. Uite că textul nu mai continuă. Urmează spaţiul alb, tăcerea, care sugerează destul de explicit altminteri că i se pregăteşte o pedeapsă. Aşteptarea face parte din pedeapsă, aşa încît trebuie să îndure păstrîndu-şi calmul, luciditatea. Tastează: Din nou sînt curioasă. Ce pedeapsă merit? Ce vină am şi faţă de cine? Cine mă acuză? În baza căror fapte? Aş vrea, dacă eşti amabil, să aflu din timp ce intenţii ai, ca să mă pot pregăti sufleteşte. Brînduşa aşteptă cîteva minute lungi, simţindu-l pe om acolo, în spatele ecranului laptopului, amuţit de ură. O urăşte, n-are nicio îndoială. Îi vede degetele înţepenite de ură deasupra tastaturii şi are totodată o viziune de o sutime de secundă: un chip apărînd la fereastra unui tren în plină viteză, venind din sens invers, pe o linie paralelă cu a trenului care o duce pe ea tot în plină viteză. Tastează, în timp ce gîndu-i fuge după imaginea acelui chip, încercînd să-l fixeze pe retină şi-n memorie: Să zicem c-ai intuit corect, deşi o ştiai din capul locului: sînt o curvă ordinară. O curvă de plăcere totuşi, de amorul artei, nu pe profit.

Uneori o fac şi ca un act caritabil, închipuieşte-ţi, ceea ce în nici un caz nu justifică ura ta, susţinută oricum de o muncă întrucîtva istovitoare: o lună de înscenări de tot rahatul, dar uite că n-a fost în zadar. Ţi-ai atins scopul, m-ai atras în acest loc de pedeapsă, tortură şi execuţie probabil. Mi se pare totuşi o întreprindere destul de aberantă: atîta desfăşurare de forţe pentru o curvă ordinară, ca să te satisfaci pedepsind-o.

Dacă stătea bine să se gîndească, mai avusese de-a face cu specimene de felul ăsta, cărora le scăpase însă printre degete. N-ajunseseră să meargă pînă la capăt, să-i administreze pedeapsa aia pe care o merită, ceea ce îi întărise încrederea în norocul ei. Se jucase cu focul şi-i mersese. Încă se juca cu focul, în afară că de astă dată se simţea obligată să-şi moralizeze agresorul, trăgînd nădejde pasămite să-l facă să se ruşineze, căindu-se, cînd de fapt ea ar fi trebuit să se ruşineze şi să se căiască. Asta sugera replica lui tranşantă, brutală, rizibilă în definitiv: Ţi-ai bătut joc de soţul tău, de omul care te-a scos din rahat şi drept mulţumire îl tragi tu pe el după tine în rahat. Să-ţi fie ruşine! Omul ăsta te-a făcut ceea ce eşti.

Brînduşei nu-i venea să creadă. Omul se complăcea într-o confuzie pur şi simplu. O cunoştea şi totuşi se adresa alteia. Ar fi trebuit să-l lase să-şi desfăşoare aberaţia, să se dea în fapt, dar nu se putu abţine să-i replice: O curvă ordinară, da, asta a făcut din mine soţul meu. Acum ştiu cine eşti, nu-mi mai fac niciun fel de probleme. Imaginea zărită din fuga trenului prindea contur şi pregnanţă, spălată parcă de jetul violent al textului curgînd pe ecran: Mamă denaturată! Curvă netrebnică! Uiţi ce ai fost şi ce ai ajuns! Uiţi ce datorezi soţului tău! Nu el te-a făcut curvă, cum îţi place să spui cui te-ar crede!

Cine atunci dacă nu tu, Lauriane? şi iarăşi tăcere, spaţiu alb, pustiu, mistificare perpetuă… Robert Diavolul alias Laurian a fost deconspirat. Asta-l sperie, se retrage, se ascunde în propria mizerie. Tace mîlc, laşul!

Brînduşa se relaxează. Încordarea cedează, se topeşte zăgazul de oboseală acumulată într-o zi plină de emoţii şi şofat prin ploaie. În sfîrşit s-a liniştit ştiindu-se în familie, în îmbîcseala mesajului din care tot dă să se desprindă şi, cu cît se zbate mai tare, cu atît se împotmoleşte mai vîrtos. Ce ar fi să le dea telefon copiilor, să le spună că nu mai e cu Robert, ci chiar cu tăticul lor pus pe glume proaste? După atîtea schimburi de replici incitante şi excitante, a dat peste idiotul de Laurian pe care nu-l ştiuse gelos, ci doar plin de ură. O ură după care chiar l-a recunoscut, ura neverosimilă şi inutilă a unui schizofrenic, care-şi caută orbeşte justificarea şi obiectul şi sporeşte hrănindu-se din ea însăşi, producînd puroi ca să împroaşte victorioasă de jur-împrejur.

N-o să trezească copiii telefonîndu-le. La ce bun să le strice somnul cu povestea asta de tot rîsul? O să-i distreze cu ea în zilele următoare, îşi spuse întinzîndu-se în pat, îmbrăcată în blugi şi-n pulover de astă dată, pe picior de plecare, pregătită să scape de aici şi oricum n-are nimeni nevoie de ea în bikini.

O năpădi somnul ca o moarte subită, la două secunde după ce piciorul ei schimbîndu-şi poziţia atinse laptopul, care căzu pe covor deschis, într-o poziţie şuie, ca o carte proptită în picioare, expusă în aşa fel încît să i se vadă paginile şi coperţile. Adormi cu gîndul la laptop, ar trebui să-l ia de jos şi să-l pună în rucsac, ţine mult la scula asta care-i înlesneşte comunicarea cu bărbaţii… Adormi părîndu-i rău totodată că nu şi-a etalat suficient argumentele şi reproşurile: bineînţeles că Laurian a împins-o pe calea curviei. El îi poartă păcatele, dar de-acum nu mai putea să spună nimic, i se tăiase glasul, în timp ce vorbe îmbăloşate de ură curgeau într-un şuvoi gros din laptopul răsturnat pe covor şi o împresurau ca un lătrat agresiv-batjocoritor: Brînduşa! – O curvă! – Brînduşa! Brînduşa! – O curvă ordinară!

Cine a furat şi cine a ucis

Îi spusese la un moment dat, ar vrea să creadă că-ntr-o străfulgerare de luciditate, că n-ar avea cum să scape de ea decît poate omorînd-o. O ameninţare, desigur, adică o să-i atîrne de gît pe veci, ca o piatră de moară, oricît s-ar da bietul Laurian de ceasul morţii să şi-o scoată din viaţă. Mai apoi însă nu i-a mai sunat atît de limpede încotro bate ameninţarea asta. Parcă ar fi sunat ca un îndemn… Bineînţeles că nici ei nu-i convine, dar nici n-ar divorţa. Cu doi copii de gît, piatra ei de moară, nu i-ar fi deloc uşor să-şi refacă viaţa; după cît de rău s-a nărăvit la bani, n-ar concepe decît un partener potent financiar. Prost a-nvăţat-o cine a învăţat-o, Lauriane, aşa că tot mai bine cu prostul ei. O fi totuşi îndeajuns de deşteaptă, ca să-şi dea seama că el doar face pe prostul. De bună voie şi totodată constrîns. Nici lui nu i-ar veni la-ndemînă să divorţeze. Un sacrificiu fără rost, care ar fi cireaşa de pe tort a sacrificiului celor şaisprezece ani de căsnicie. Te ustură-n cur, partajul averii făcute din munca lui, pensiile alimentare, copiii lăsaţi în custodia ei… N-ar renta să lupte-n instanţă ca să obţină copiii. Copiii sînt prea legaţi de ea. Pentru Laurian pot fi cel mult un decor tonifiant, pentru care cotizează din greu, fără ca ei să-şi dea seama deocamdată.

În faţa computerului, evaluează diverse posibilităţi, împotrivindu-se totodată pornirii de a se duce la frigider, unde-l aşteaptă un pachet cu două sute de grame de şuncă de Praga. Va avea dreptul peste o oră şi jumătate abia. Dieta severă la care a subscris extrem de hotărît, îi va asigura un ritm de slăbire de circa trei kilograme pe săptămînă. Pur şi simplu te ustură-n cur de foame. Schimbarea de regim, trecerea de la shaorme, pizze şi fripturi, la

legume, fructe, carne slabă cîntărită, cît să nu-i ajungă nici pe o măsea, i-a iritat sfincterul. Merită însă sacrificiul. Are toate şansele ca-n zece săptămîni să ajungă la nouăzeci şi cinci de kilograme, iar de-aici încolo ar mai avea puţin de tras pînă să se stabilească la optzeci… Şi cînd te gîndeşti că uneori ea joacă comedia asta de doi bani: se face că încearcă să-i apropie pe copii de el – e tatăl vostru care munceşte din greu pentru voi, iubiţi-l… Cîtă falsitate! Cîtă perversitate! La fel ca-n exaltările ei fataliste: s-o omoare. Ca şi cum asta şi-ar dori. N-ar fi exclus. Să fie omorîtă de bărbatu-său. Ucisă, sacrificată… Vorbele astea urcă din străfundul cugetului odată cu foamea şi se înfig în creier ca nişte săgeţi de oţel, eliberînd, prin cine ştie ce conexiuni obscure, ideile lucrative. Laurian nu duce lipsă de idei lucrative. Se pricepe să facă bani, să-i investească inteligent, vizînd în permanenţă cîştigul. Se poate considera un cîştigător. Un învingător. Va ajunge la greutatea ideală de optzeci de kilograme, de la care a plecat de altfel în urmă cu şaisprezece ani, cînd s-a căpătuit cu Brînduşa. Atunci va merge mai mult pe jos, ar alerga eventual, ar frecventa sala de forţă. Va redeveni suplu, rezistent, puternic, plutind pe deasupra mizeriilor… Şi-n definitiv la ce s-ar mînji s-o omoare? S-o omoare ăia care-o regulează. Asta-i soarta curvelor. Astfel defilează ele prin „Cronicile genocidului”, hăituite de demonii fornicaţiei, înjunghiate, incendiate, ştrangulate, crucificate, torturate… Te ustură-n cur, ei nu-i pasă că-i împroaşcă numele şi dă apă la moară duşmanilor. Îl dă legat pe mîna duşmanilor, aşa încît se poate spune fără teama de a greşi că-şi cere singură pedeapsa. El la rîndu-i e constrîns să mizeze pe pedeapsa asta, în care-i dispus să investească la o adică.

Şi dacă ar fi să dea timpul înapoi… Opintindu-se cu dieta. Acum şaisprezece ani el avea optzeci de kilograme şi o foame grea în el, moştenită ca şi un blestem de la părinţi şi bunici. La douăzeci şi patru de ani era un veritabil atlet al foamei, înalt de un metru optzeci şi cinci şi cîntărind

optzeci de kilograme. Trebuie că la douăzeci de ani era şi mai şi. Cînd îl contactase Doru Bădănău, care făcuse box la viaţa lui, a ţinut să-l complimenteze spunîndu-i că are conformaţia ideală pentru un semigreu. Era totuşi prea tîrziu la douăzeci de ani ca să mai facă performanţă în box, dar pentru formarea în munca informativă era vîrsta ideală… La şaisprezece ani cînd a luat-o, Brînduşa avea tot în jur de cincizeci de kile, ca acum. S-a menţinut. Căcat! Pentr-o salbă de mărgele apucaşi pe drumuri rele. O să rabzi foame şi usturime-n cur pînă ai să dai timpul înapoi la optzeci de kilograme. Te vei rătăci iarăşi dezinvolt prin vagine virgine. Unde dracu' s-or fi dus anii ăştia? S-au pierdut, s-au scurs într-o gaură neagră. De mulţi ani nu mai vrea să ştie nimic de curvăsărelile ei. I s-a făcut totuşi vînt pe firul lor, tocmai cînd presei locale i se vlăguise interesul pentru scandaloasa viaţă intimă a soţiei directorului *Foii argeşene pentru minte şi cuget.* Articolele alea imunde trebuie că-i gîdilau orgoliul Brînduşei şi întărîtau şi mai tare demonii fornicaţiei. Cine ştie ce prinţesă Diana sau Elenă Udrea s-o fi crezut proasta. Pentr-o salbă de mărgele. Marş la căcat că mămăligă ţi-am dat. O căţea perversă, care nu e vorbă că şi-a găsit prostul. Drept mulţumire c-a scos-o din rahat şi a pus-o-n rîndu' lumii bune… Mănînci de şase ori pe zi, între o sută şi două sute de grame de alimente, fără pîine, dulciuri de niciun fel, fructe din două-n două zile, ceaiuri diuretice neîndulcite la discreţie, de te ustură-n cur şi te ia cu leşin. Prin banii şi relaţiile lui, i-a găsit posturi de directoare… Atunci a intrat pe fir doamna directoare Georgeta Ciochină, care a preluat din mers, discret, subiectul epuizat de presă şi s-a apucat să zgîrme sîrguincioasă rahatul cu telefoane anonime. Astfel a intrat Laurian în legătură cu Andreea, consoarta amantului fatal. Cică Robert Diavolul. Te doare capul, îţi vine rău şi nevastă-sa o femeie din cale-afară de obositoare, muncită şi ea de demonii fornicaţiei, vai de steaua lui de Diavol. S-a rătăcit şi el în vagine, dar nu mai

are nicio şansă să iasă la lumină. Ca justiţiar filotim, aplecat la durerile plebei, Laurian i-a promis femeii c-o va ajuta şi de bună seamă că se va ţine de cuvînt. A sistat însă legătura cu ea. N-avea rost, nu mai prezenta niciun interes. L-ar fi interesat în schimb bărbatu-său. Nu-şi dădea încă seama pentru ce, avea un soi de presimţire şi uite că s-a întîmplat să-l contacteze pe viu. Era inevitabil, în tîrgul ăsta unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Pe vară s-a intersectat cu el şi Brînduşa prin centru. Brînduşa le-a făcut cunoştinţă, şi-au zîmbit, s-au întreţinut preţ de o jumătate de minut… *Ecce homo*: un bărbat înalt, încovoiat, scheletic. Un spectru răpănos, cu plete cenuşii şi ochi urduroşi, de un albastru cenuşiu îmbîcsit de frustrări străvechi. Chiar că-ţi vine rău şi te doare capul. Sărmana Brînduşa, rău a mai ajuns… O figură dubioasă altminteri, de boschetar periculos. Figura aia îi reveni în minte după o lună şi ceva, pentru a-şi spune iarăşi, pe un ton schimbat: ăsta-i omul! Omul în care să-şi pună nădejdea, el şi deopotrivă Brînduşa. Omul care să-i scape unul de altul, în condiţii reciproc avantajoase… Nu, nu se pune problema că Brînduşei i-ar da prin cap să fugă cu el în lume, deşi relaţia lor pare stabilă. Diavolul se pricepe s-o frece, s-o atingă unde-i place, să-i înteţească şi să-i potolească mîncărimea… O mare iubire, un subiect care se pretează a fi preluat şi dezvoltat de presa locală de scandal, şi care presupune, desigur un deznodămînt imprevizibil. Tragic eventual. Pasiunea şi demonii fornicaţiei cheamă nenorocirea. Foamea doare de-ţi vine să zbieri. Merită însă. Dac-ar fi să dai timpul înapoi. Era speriat şi înfometat pe atunci. Foamea a atins apogeul durerii. Sau poate că nu. Vreme de şaisprezece ani a tot pus carne şi osînză pe el, aşteptînd ce? Ceva trebuie făcut, oricum. Cu preţul unei dureri oricît de mari. Ceru ajutorul asociatului, omului providenţial al vieţii sale. Cine, dacă nu el? Omul ăsta i-a schimbat viaţa, deşi nu-i mai puţin adevărat şi valoarea lui… Doru Bădănău se puse pe săpat: prin relaţiile de la Poliţia şi Oficiul

Stării civile din Frăsineni, reuşi să-i pună la dispoziţie lui Laurian datele de care avea nevoie. Era exact aşa cum intuise. Ideile lui lucrative merg mînă-n mînă cu flerul în privinţa oamenilor. Oameni care ajută oameni, sau îi ucid. Tot un drac. Oamenii lui Bădănău au săpat adînc în biografia omului, a cărui specialitate-i veche de peste treizeci de ani, trainică care va să zică, foarte preţioasă în ce-l priveşte pe Laurian: furt, tîlhărie, tentativă de crimă şi ce-o mai fi să fie la curul sărmanei Brînduşa.

Ochii lui Laurian se umplură instantaneu de lacrimi. O specialitate veche de cînd lumea. Păcătuieşti ca să te poţi pocăi mai cu spor. Tranzitul intestinal stagnează. Treci printr-un moment critic, dar obligat îl vei depăşi. Organismul este conceput pentru a face faţă şi unor suprasolicitări de felul ăsta, în afară că el a avut dintotdeauna predispoziţie pentru constipaţie. A fost constrîns la sedentarism. Condamnat, s-ar putea spune. Toţi ai lui şi-au cîştigat traiul muncind din greu cu braţele. Alt fel de condamnare, munca fizică, care-ţi oferă totuşi nişte posibilităţi de eliberare. Munca fizică şi munca-n general te pot salva de multe, dar nu şi de sărăcie. Ideile lucrative sînt altceva, ca şi creativitatea de altfel. Omul nu e făcut să muncească, deşi a fost blestemat în acest sens. Omu-i făcut să creeze, să speculeze, să se scuture de blestemul muncii, al cîştigării traiului cu sudoarea frunţii, dar asta face să crească hoitul şi întreţine constipaţia. Banii, foamea, durerea… Laurian tastează titlul „Cronicii” pentru ziarul de mîine: „Năravul din fire n-are lecuire”.

Se ivea o problemă totuşi. Se iveau mai multe probleme, dar asta conta cel mai mult pentru el: Dacă omul nu se va dovedi vrednic de specialitatea lui? Dacă, odată cu înaintarea în vîrstă şi-o mai fi pierdut din abilităţi? Apelă tot la Doru, care iniţial păru să nu înţeleagă, sau doar se făcea că nu înţelege. El e la curent cu vicisitudinile vieţii de familie ale lui Laurian şi-l admiră chiar pentru felul cum reuşeşte să se detaşeze. De o vreme însă, dă

semne c-ar vrea să ia măsuri, dacă a început să strîngă informaţii despre actualul amant al nevesti-sii… Sînt probleme de familie foarte frecvente în ziua de azi. Doru Bădănău bunăoară, pătimeşte de ani de zile cu un fiu care se droghează. A disperat umblînd cu el pe la cure de dezintoxicare şi n-a lipsit mult ca să-l piardă. Curvăsărelile Brînduşei sînt nimic, mă rog, iar cu ce scop strîngea Laurian genul ăla de informaţii nu-i treaba lui Doru. Nu-i dădea mîna să fie indiscret, cît o fi fost el de securist. Laurian însă îl edifică asupra planului său, dat fiind că numai el îl putea ajuta. Au făcut doar atîtea împreună.

S-a potrivit aşadar bine ca asta să fie specialitatea omului şi el ar fi omul potrivit ca să-l scape de Brînduşa… Doru îl fixă tot mai atent cu privirea lui scrutătoare. În sfîrşit arăta că înţelege. Dar în cazul cînd omul nu s-ar dovedi vrednic… Da, în cazul ăsta se pot găsi nişte specialişti. Cine l-ar putea îndruma spre aceşti specialişti? vru să ştie Laurian. Doru însă părea epuizat de cît de multe îi spusese. Tăcu o vreme asupra acestui subiect, oricît l-ar fi ispitit Laurian. Într-un tîrziu îi spuse că-l poate pune în legătură cu nişte specialişti care să rezolve. El are nişte relaţii, iar cu banii poţi rezolva aproape orice. Noi nu ducem lipsă. Banii, da, durerea şi leşinul. Agonia. Nu s-a făcut încă ora pentru cele două sute de grame de şuncă de Praga. Dacă mănîncă acum, peste o oră cînd ar trebui să mănînce i s-ar face iarăşi foame. Oricum îi e foame tot timpul. Foamea, durerea, nebunia… Doar respectînd orarul meselor, gramajul, numărul de calorii, poţi intra în ritmul de trei kilograme pe săptămînă.

Laurian scutură capul aruncînd de pe frunte şi de pe falca stîngă lumina tulbure a amiezii reflectată-n ecranul computerului dimpreună cu piaţa centrală, fîntînile arteziene, rondurile de lalele, clădirile Primăriei şi ale Prefecturii, cvartalele de blocuri din Găvana Unu şi Găvana Doi. De aici de la etajul treisprezece poţi lua totul în stăpînire. În sfîrşit, stăpîn. Afacerea lui

de rahat pentru care n-a fost de-ajuns cîtă foame a îndurat. Căutaţi-mă-n vagine de lalele virgine. Preţul a fost c-am ucis poetul din mine. Oftează tastînd primele fraze ale cronicii, extrăgîndu-le parcă din scursura de acid de pe fundul stomacului: „Cine a furat va mai fura. Cine a ucis va mai ucide”. Sare de pe scaunul ergonomic tapiţat cu piele neagră, ca împins de un resort. Şunca din frigider. Gustul cărnii. Chinul, delirul, genunchii înmuindu-se. Cade la loc pe scaun. Două dîre de lacrimi simetrice i se scurg pe obraji, săltînd la vale ca nişte pîrîiaşe peste ţepii bărbii.

Lasă „Cronica” în suspensie, cum nu-i prea stă în obicei. Ritmul de slăbire de trei kilograme pe săptămînă poate deregla ritmul scrierii zilnice a „Cronicilor”, munca şi distracţia lui de zi cu zi. Ceea ce n-ar fi deloc cinstit. Cinstit din partea cui? Usturimea din cur, ameţeala, durerea de cap, acum şi ţiuitul urechilor. N-ar fi mare lucru să moară. Cine a furat şi a ucis ca să mănînce. Las-o baltă.

Se apucă să-şi verifice corespondenţa electronică. Sare peste grosul ei, format din e-mailuri ale cititorilor şi corespondenţilor *Foii* şi trece direct la corespondenţa privată, zăbovind îndelung la cea în care-şi falsifică identitatea. E un joc pasionant, care uneori îi abate gîndul de la foame. E mai mult decît un joc. E chiar viaţa lui în joc. Tortura foamei, de intensitate insuportabilă, imprimă jocului gravitate şi-l îndeamnă să-i întrevadă scopul şi finalitatea.

Cine a ucis, da, demonii foamei şi fornicaţiei sapă în carne şi lasă semne. Scăldată-n lacrimi, figura lui Laurian înclină uşor spre ecranul computerului.

*

* *

N-ar fi fost pentru prima dată cînd floricica îi face astfel de figuri – o ieşire, un sejur pe care ea şi-l doreşte din tot sufletul, sfîrşindu-se înainte de a începe, în virtutea unei toane de moment, pur şi simplu pentru că aşa i se năzăreşte. Pînă şi Miron ştie că o duce capul la rele, doar din ce a auzit de la maică-sa, care a auzit de la dada Lenţica, care asta o bîrfeşte pe fiică-sa. Altminteri, Miron n-are nici un fel de glume cu Brînduşa. Ea nu-l înghite: un tîrîie-brîu, un pierde-vară, un beţiv împuţit, mă rog, în privinţa asta se potriveşte cu Andreea. Amîndouă îl desfid, poate unde-l simt că le miroase, le ghiceşte de la depărtare. Ştie despre ele mai multe decît ar fi dispus Robert să creadă. Diavolu-i cam bătut în cap, în naivitatea lui imbecilă amăgindu-se că Brînduşa face rele mai cu seamă împotriva voinţei sale, îndemnată pasămite de vrăjmaşul din inimă, luată de val, deh, nu s-a întîmplat decît de vreo cinci-şase ori în doi ani, să-l lase baltă-n felul ăsta. Şi ce să mai spună că, de fiecare dată, l-a asigurat cu bani de cazare, de mîncare, de buzunar… Să am bani de cheltuială aş veni la primăvară. Adică venim împreună şi, înainte să ne aşezăm, plecăm de chiauni care încotro. Uneori ea simţea nevoia să se justifice: probleme neprevăzute, copiii, surorile, nepoţii, mama, toate neamurile trag de ea dac-o ştiu mai avută şi totodată colegii de cancelarie, relaţia sinuoasă cu madam Ciochină directoarea, cea mai bună prietenă şi confesoare care a devenit mai apoi perversă şi periculoasă… Trebuie că ceva de felul ăsta s-a întîmplat şi de astă dată, iar dacă a plecat cu un bărbat, ar fi cam acelaşi lucru. Ar fi putut totuşi s-o facă înainte să se hotărască pentru ieşirea la Cîmpulung, sau după aceea. Nu-şi permitea să-i reproşeze, să-i dea sfaturi, să se amestece în treburile ei… Îşi vedea lungul nasului la o adică, neuitînd vreo clipă de cine a avut noroc să se lipească. În pofida atîtor slăbiciuni hrănite de vrăjmaşul

din inimă, sau poate tocmai datorită lor, ea ştie să se mişte bine şi cu mare folos într-o lume care lui îi e străină, îi alunecă printre degete indiferent de unde ar încerca s-o apuce. Şi-a irosit puterile încercînd să dibuie rostul acestei lumi, făcută parcă pe potriva unei curviştine precum Brînduşa. Nu-i puţin lucru însă c-a avut parte de ea şi-i în mîna ei ca o jucărie a diavolului însufleţit de crize de priapism prevestitoare de mari dezastre, precum comedia asta în care ei fac pe îndrăgostiţii, uneori fiecare pe cont propriu şi-n contratimp, alteori amîndoi deodată, la unison, dispuşi să împartă pîinea suferinţei de a nu fi împreună, bot în bot, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, toată viaţa, cît ar mai avea de trăit şi după aceea, te iubesc te iubesc te iubesc şi-n veşnicie. Veşnica pomenire, Diavole, plecarea ei de-acum îl apasă mai rău ca oricînd. Durerea difuză din tot trupul reverberînd pînă-n străfundul sufletului pare să-i spună că de astă dată a fost trădat definitiv, părăsit pentru totdeauna.

A plecat să nu se mai întoarcă floricica lui. Să am bani de cheltuială aş veni n-aş mai veni. Oricîţi bani ai avea nu-ţi mai sînt de niciun folos. Şi tocmai cînd ai fi avut mai multă nevoie de ea, ca să-ţi mai tîrîi o vreme hoitul prin lume, putreziciunea putreziciunii… Să i-o fi dus pe fata aia, să stea căteştrei la poveşti pînă ar fi alunecat de la sine într-o orgie bicisnică, care i-ar fi dislocat Diavolului rămăşiţele minţii şi sufletului spre alte vremuri şi altă viaţă, din tinereţea lui irosită. Să-l regăsească pe cel din viaţa aia poate, pe cel care fusese şi aproape că-l uitase pînă să nimerească iar în Frăsineni, după treizeci de ani, cu o femeie şi un copil de gît, ca să tragă barca pe uscat spre care liman? O familie ţi-a trebuit, Diavole, că-n rest nu-ţi lipsea nimic. Te-ai fi vrut ca tot omul, uitînd că tu nu eşti aşa, oricît te-ai da de ceasul morţii şi ori de cîte ori te-ai da peste cap ca să te schimbi. Dăduse peste Lenţica, ca să-i amintească încă cine a fost şi cine este. Robert Diavolul cică, fiul Diavolului şi mai apoi a dat şi peste Brînduşa, ca să se

amăgească, să caşte gura la ea… Cît ar mai fi putut să dureze? Doi ani e prea destul, trăgînd totuşi nădejde că ea ar fi continuat să-l ajute şi după ce îl va fi schimbat cu altul mai de Doamne ajută, tratîndu-l ca pe un părinte bătrîn faţă de care are sau îşi impune nişte obligaţii, poate că-n virtutea unor nostalgii, mă rog, asta-n cel mai fericit caz, că-n rest Dumnezeu cu mila.

Se întorcea la hotel prin ploaia înteţită iarăşi, cotropit de presimţirea că de astă dată o pierduse pentru totdeauna. Nu găsi cheia la recepţie, cum îi spusese, dar uşa era descuiată, cu cheia în broască pe dinăuntru. În cameră persista mirosul ei şi căldura trupului ei, care-i spunea că plecase doar de cîteva minute, hotărîndu-se chiar în momentul cînd o sunase şi uite că şi banii, cele două bancnote de un milion de pe postamentul şemineului, păstrează căldura mîinilor ei. Trebuie să fie pe undeva pe aproape. Trebuie neapărat s-o găsească. Fără ea e pierdut şi ea la fel fără el. Se întoarse în bezna suprasaturată de umezeală prin care umblă o vreme pînă îl ajunse din urmă şi-l depăşi o maşină care părea să fie BMW-ul Brînduşei. O luă la fugă după el strigînd-o. Alerga pe o stradă-n pantă, cu o pînză de apă curgînd la vale. Plescăia fugind cu apa pînă la glezne, strigînd în întuneric şi după ce maşina dispăru, rătăcindu-se într-un vis în care totul se întîmpla după o logică stranie: maşina Brînduşei venea acum din urmă, urmărindu-l cu intenţia vădită de a-l călca. Într-un tîrziu scăpă de urmărire cotind pe o stradă îngustă ca un gang, prin care dibui prin beznă drumul înapoi spre hotel. Ajunse în cameră şi se prăvăli în pat epuizat, cu hanoracul ud pe el şi încălţat în adidaşii rupţi prin care-i pătrunsese apa fleşcăindu-i şosetele. Îl cuprinse un somn greu, ca o ruptură şi o cădere într-un hău adînc, din care reuşi cu greu să se întoarcă. Cînd se trezi, Brînduşa era lîngă el în pat. O găsise în sfîrşit, floricica mea, te iubesc te iubesc te iubesc. O găsise, o convinsese să se întoarcă, ştii doar că pe mine mă ai şi numai eu te iubesc şi ea răspunzîndu-i prin unduirea şi zbaterea sincopată a şoldurilor, strîngîndu-

l şi absorbindu-l în îmbrăţişarea coapselor, te iubesc te iubesc te iubesc… Se contopeau în unul şi acelaşi trup palpitînd şi pulsînd ca o inimă, în timp ce laptopul răsturnat pe covor palpita împroşcînd prin ecran numele ei, iar el începea s-o simtă în braţe tot mai inertă. Îşi văzu penisul plin de un sînge roşu aprins şi o întrebă dacă-i la ciclu. În loc de răspuns ea îi luă în gură penisul devenit instantaneu o lamă de cuţit. Îşi dădu seama cu întîrziere că, fără să ştie, o înjunghiase, o hăcuise. Zbaterea ei fusese a agoniei morţii. Faţa şi pîntecul îi erau tot o carne zdrenţuită-însîngerată, te iubesc te iubesc te iubesc…

Se trezi mahmur, cu capul greu, năclăit tot de umezeala hainelor amestecată cu sudoare. De la care beţie i-ar fi putut veni răul ăsta? Nu băuse mai mult de trei beri cu Miron, Elvis şi fata aia, dar trebuie că s-a dezvăţat pînă şi de bere de cînd umblă cu Brînduşa. Ei îi repugnă mirosul alcoolului de orice fel, fiindcă-i aminteşte de bărbatu-său venind beat acasă la patru dimineaţa şi trezind-o să-i pună de mîncare. N-o bate, n-o înjură, n-are stilul ăsta, dar ei îi e prea de ajuns c-o trezeşte şi bodogăneşte un soi de discurs înfocat-vindicativ din care nu se înţelege niciun cuvînt. Are desigur o boală nervoasă care se manifestă în felul ăsta, iar alcoolul e gaz pe foc. Se întîmplă doar de cîteva ori pe lună, dar pentru ea e ca un coşmar pe care-l asociază cu mirosul alcoolului. Fără să i se fi impus explicit, Robert se străduie s-o protejeze făcînd pe abstinentul. Cînd a intrat cu fata aia în localul de lîngă autogară, parcă a presimţit că poate să bea liniştit, că n-o să mai aibă cine să-l miroasă. Uite însă că i-a fost de ajuns, dezvăţat cum e, trei sticle de bere, să-i facă rău făcîndu-i vînt în coşmarul ăla. Chiar a crezut c-a omorît-o, pasămite din prea multă iubire.

Nu era nici şase dimineaţa, dar n-ar mai fi putut să doarmă, iar zăcutul în pat i-ar fi accentuat mahmureala. Îşi puse hainele pe calorifer să se usuce. Băgaseră căldură peste noapte. Ar fi trebuit să-şi spele hainele. Aseară ar fi

trebuit, în loc să se ia cu alte treburi care nu i-au adus niciun folos. Tîrfe proaste şi înfometate care umblă prin ploaie, vedete rock şi proprietari de discoteci, Elvis din Frăsineni la care atîrnă sărmanul Miron, coşmaruri peste coşmaruri, carne hăcuită şi sînge. Acum nu mai e timp să-şi spele hainele, dar se poate pregăti pe îndelete. Se bărbieri şi făcu baie. La opt şi jumătate coborî la restaurantul de la parterul hotelului să-şi aleagă micul dejun dintr-un bufet suedez îmbelşugat, etalat pe douăzeci de metri de etajere: peşte de trei sau patru feluri, copane şi piepţi de pui, mezeluri şi brînzeturi de mai multe feluri aranjate pe platouri, porţii de omletă cu costiţă, boluri cu ouă fierte, tăvi cu roşii şi felii de castraveţi, salată de morcov, ţelină şi sfeclă roşie, fructiere cu mere, banane şi portocale, iaurturi, gemuri, miere, trei feluri de pîine şi chifle, cozonac, chec, plăcintă cu mere, vişine, struguri şi termosuri de doi litri cu lapte, ceai şi cafea şi carafe de sticlă cu sucuri de fructe… Ia de crapă, Diavole, cine ştie cînd te mai întîlneşti cu bunătăţi din astea? În altă viaţă, desigur, alta decît cea de-acum sau cea de acum treizeci de ani. I se clătina în cap ceva ca o bilă de biliard din gelatină gata să se rostogolească la vale şi totodată să se topească şi să curgă, rostogolindu-l şi pe el, topindu-l şi făcîndu-l să curgă în altă viaţă. Îşi umplu farfuria cu de toate, mîncă şi o umplu iarăşi. Mîncă pe îndelete simţind cum pe măsură ce i se umplea stomacul i se risipea mahmureala şi i se uşura capul. La masa din faţa sa era un grup de vreo zece inşi cu alură de ţărani activişti cu bărbii şi cefe duble, puşi la patru ace şi cu ecusoane de gît, veniţi desigur la un congres al consiliilor locale. I se păru că-l zăreşte printre ei pe Drăgulescu, primarul Frăsineniului. Nu, nu e el şi odată limpezit îşi aminti în sfîrşit, banii, bani de cheltuială să mă-ntorc… Să recupereze banii plătiţi în avans de Brînduşa. Recepţionerul de serviciu, un tînăr grăsuliu cu privirea încercănată, cu lanţ gros de aur etalat peste tricou şi frizură gelată ridicată-n creastă de cocoş, se uita la el uşor derutat. Parcă n-ar fi ştiut de unde să-l ia,

poate din altă viaţă, aşa sărit din normă, nici ţăran activist îmblănit cu osînză şpreiată şi ambalată în costum, cămaşă albă şi cravată, nici om de afaceri în trecere şi nici turist străin şi deja dîndu-se în fapt că-i un intrus pe aici, dacă cere înapoi banii plătiţi pentru noaptea următoare, care nici n-ar fi trebuit daţi în avans, iar acum dacă i-a înregistrat-facturat… După un sfert de oră de negocieri-milogeli reuşi să-l înduplece, chiar în momentul cînd hotărî să cedeze: bine, îţi las chitanţa, eliberez camera şi n-ai decît s-o mai închiriezi o dată şi de astă dată fu rîndul lui Robert să nu mai ştie de unde să-l ia, văzîndu-l cum pare să sară din normă: se duse să se consulte cu şeful său, de la care se întoarse după cinci minute. Şi el negociase şi se milogise, vezi, apărîndu-i cauza, răcindu-şi gura pentru el, manevra nefiind în regulă, camera-i ca şi o marfă care odată vîndută, în sfîrşit, recepţionerul îşi opri cinci sute de mii din cele două milioane recuperate.

O luă spre autogară cu o grămadă de bani în buzunar. Aproape patru milioane. Dimineaţa însorită crescînd sub cerul senin, luminat după mai bine de două săptămîni de ploaie neîntreruptă, îi însenina gîndurile făcînd să-i umble prin cap trilurile Privighetorii Carpaţilor. Îi era bine, un bine venit din altă viaţă, care-l liniştea: n-a fost decît un vis, n-a omorît-o de-adevăratelea. Mi-e tare dor de tine, floricica mea, am să te caut şi am să te găsesc.

*

* *

Stă să vină vara şi tot frig în casa Diavolului. Ropotul dezesperant al ploii macină, roade, năruie. Hrăneşte răceala din ziduri şi oase. Andreea doarme tot în bucătărie, cu fiu-său şi pisicile şi aragazul aprins. O schimbare totuşi a făcut. Un soi de tentativă de extindere, în aşteptarea

căldurii: a mutat televizorul în sufragerie, unde-i cît de cît acceptabilă atmosfera. Nu se compară cu cealaltă cameră, unde doarme Robert cînd se nimereşte acasă şi curge apă pe perete ca din izvor. Cu atîta ploaie, ce-ai mai putea să aştepţi? Bine că nu ne-a măturat viitura şi nu ne-a acoperit apa, cum văzuse Andreea la televizor – un coşmar din care se trezea uneori după miezul nopţii. Oprea aragazul şi se ducea să se întindă pe canapeaua din sufragerie. Trecea în revistă filmele pornografice de pe toate canalele, care o linişteau parcă mai trainic decît Androidul din desenele animate urmărite în compania lui fiu-său.

Oricît de rău ar fi dormit, cel tîrziu la şase şi jumătate era trează, sorbind din cana cu cafea şi continuînd să-şi facă de lucru cu telecomanda printre crîmpeie de filme şi seriale în reluare, talk-showuri, videoclipuri muzicale de tot felul, ştiri şi mai cu seamă buletine meteo, în care fete echipate ca de discotecă, în blugi mulaţi, strech, şorturi, tricouri decoltate, vorbesc despre zone de viitură, cantităţi de precipitaţii pe metrul pătrat, coduri galbene sau portocalii… La şapte-i dădea deşteptarea lui Andrei, să-l pornească la şcoală. Pînă la urmă a învăţat ceasul, iar cu şcoala s-ar zice că se descurcă. Nu-i premiant, dar a ajuns în clasa a patra luînd an de an menţiune. Are încă probleme cu legatul şireturilor la pantofi şi încheiatul nasturilor cămăşii. E mai mototol de fel, ceea ce-i departe de a o deranja pe Andreea. Ba tocmai dimpotrivă. Ajutatul la îmbrăcat e un moment special al zilei. Îi induce un sentiment de afecţiune maternă senzual-tonifiant, de întoarcere într-un timp mai voluptuos şi mai sigur pe sine, cînd tocmai născuse şi învăţa de una singură să-l îmbăieze şi să-l înfeşe pe Andreuţ al ei. Învăţa ştiind deja, tot aşa cum învăţa exersînd pe trupurile bărbaţilor contorsionismul, forţînd treptat mobilitatea încheieturilor şi creînd iluzia înmuierii oaselor apte să se îndoaie şi chiar să se înnoade. În privinţa acestui soi de îndemînare, Andrei nu-i seamănă deloc. Degetele lui se mişcă greu, mă rog, la unsprezece ani ar

fi trebuit să ştie să se îmbrace singur şi repede. Bine totuşi că ştie să se ducă singur la şcoală. Ea doar că-l conduce cu umbrela pînă la buticul de la parterul blocului din vale, de unde cumpără o pîine şi o cutie de pateu de ficat pentru ea, iar pentru el un corn Magic cu ciocolată să mănînce în pauză, după care îi lasă umbrela şi se întoarce acasă fugind prin ploaie. De o lună de cînd au început ploile şi s-a lăsat păgubaşă să mai bată drumul pînă la Primărie, e singura ei ieşire din zi: cincizeci de metri de coborît treptele de beton pe coasta dealului, pînă la butic şi încă cincizeci de urcat înapoi.

În dimineaţa aceea însă, stătuse ploaia şi cerul parcă ar fi dat să se lumineze, aşa încît decise să-l conducă pe Andrei la şcoală. Drumul de un sfert de oră pe şosea printre casele satului Răchiţele, aerul umed îmbibat de miros de grajd, străbătut de lătrăturile şi cucurigurile dimineţii, o învioră şi-i răsuci dispoziţia. Simţea nevoia s-o vadă pe domnişoara învăţătoare Dana Viciu, făcîndu-şi totodată reproşuri că nu se învrednicise în vremea din urmă să meargă la şedinţele cu părinţii. O aşteptă aşadar în clasă un sfert de oră după ora opt, laolaltă cu copiii strigîndu-se pe porecle, maimuţărindu-se în faţa tablei şi catedrei şi fugărindu-se printre bănci. Apariţia domnişoarei însă, îi făcu să încremenească cu mîinile la spate la locurile lor şi să-şi potrivească glasurile răspunzîndu-i în cor la bună dimineaţa. Pe cît de micuţă, sfrijită chiar, pe atît de autoritară. E urîţică chiar această domnişoară Vicioasă, îşi spuse Andreea, răstălmăcindu-i totodată numele. Fără îndoială că-i va fi greu să se mărite, măcar că-i din familie pricopsită, din ţărani parveniţi. Andreea ştie că taică-său are firmă de construcţii, i-a făcut domişoarei o vilă de se-nvîrte după soare. I-a cumpărat şi maşină, ce să mă fac, toate urîtele şi nefututele umblă cu maşini de fiţe ca să sucească minţile bărbaţilor… Şi ce să mă mai fac, bine crescută. Se scuză c-a întîrziat. Face naveta cu maşina dintr-un sat de la douăzeci de kilometri şi cu alunecările

de teren produse de ploi… Andreea surîde îngăduitoare – nu-i ţine ea socoteala. Se strîmbă totodată dezgustată în sinea ei, auzind-o cum se dă lovită:

— Guvernu’ ne-a adus la disperare cu tăierile de salarii la bugetari. Am ajuns de nu mai am nici cu ce să-mi plătesc benzina. Dacă n-ar fi tata, n-aş mai avea nici cu ce să vin la şcoală, ce mai, mi-aş pierde slujba. Stau pe banii părinţilor, mai mare ruşinea.

— Lăsaţi, domnişoară, bine c-aveţi părinţi cu posibilităţi. Să vă trăiască. Io în locu’ dumneavoastră nu m-aş mai chinui cu naveta. Sînt atîtea garsoniere şi apartamente de închiriat ieftine în Frăsineni…

— Credeţi că n-am vrut? Da’ ce mă fac cu bătrînu’? Nici să n-audă. Zice că d-aia mi-a făcut casă, să stau acolo lîngă el şi mama şi să mă mărit. Ca şi cum te-ai mărita aşa, cît ai bate din palme.

— Mie-mi spuneţi, domnişoară? Andreea se zbuciumă aproape isteric, ea fiind pasămite mîncată pînă la os de manevrele astea cu măritişul. E tare greu de găsit în ziua de azi un băiat sau bărbat serios, să-i ardă de casă şi familie, să nu fie beţiv sau afemeiat. Ce mai, trebuie să caşti bine ochii. Nu vedeţi cîte divorţuri? Tinerii din ziua de azi s-au smintit definitiv. Se iau, mare dragoste de nu se poate şi, după trei luni, auzi c-au divorţat. Sau o duc într-o curvăsăreală-prieteneală pînă se satură unul de altul şi schimbă partenerul. Prieten-prietenă, amănţeală-curvăsăreală fără obligaţii, de la cinşpe-şaişpe ani. Pe vremea părinţilor noştri nu se pomenea aşa ceva. Căsătoria era sfîntă. Cum e vorba aia, împreună şi la bine şi la rău toată viaţa. Nu ca acuma-n democraţie. E ca o loterie căsătoria: tot tragi şi tragi pînă să zici că-ţi iese. Ba decît să dai peste tot felul de golani, mai bine lipsă. Mai bine rămîi domnişoară – Andreea făcu o pauză semnificativă, din care domnişoara să înţeleagă că i se adresează, direct, cu un sfat din inimă,

pe care şi ea, Andreea, l-ar urma. Mie una dac-ar fi s-o iau de la început, nu mi-ar mai trebui să mă leg la cap, Doamne fereşte.

O spune plină de convingere. În răstimpuri, chiar are revelaţia că viaţa şi destinul i-ar fi decurs cu totul altfel, mult mai bine, dacă ar fi rămas virgină. Dacă n-ar fi stat cu gura căscată la bărbaţi cerşind linişte trupească şi sufletească, siguranţă şi să i se dea tocmai dimpotrivă, numai zbucium şi nenorocire.

Domnişoara răsfoieşte preocupată catalogul de pe catedră. Nu-i dispusă să intre în jocul conversaţiei despre măritiş şi bărbaţi agrementat eventual cu aluzii şi confesiuni fierbinţi, cum de bună seamă că ar vrea Andreea, care nu-i inspiră niciun fel de încredere. O femeie ciudată, venită cică din Bucureşti şi n-are niciun fel de slujbă sau ocupaţie. Din ce o trăi? Refuză parcă să se mişte, îi e greu şi să vină la şcoală să se intereseze de fiu-său. Trăieşte cu un bătrîn care i-ar putea fi tată. A auzit, i-a povestit o profesoară care locuieşte în zonă, că se ceartă şi se bat ca chiorii. Nu-i de mirare că nu i-ar mai trebui măritiş. O femeie de nimic, periculoasă la o adică, cu care nu e bine să te-ntinzi şi uite-o că n-are de gînd să plece, s-o lase să-şi ţină ora. Nu se simte, aşteaptă poate să i se spună de la obraz şi poate că nici atunci… Tăcerea ostilă întrucîtva a domnişoarei o determină pe Andreea să schimbe subiectul. Andrei, da, cum se mai descurcă la clasă, doar pentru asta a venit, nu s-o iniţieze pe domnişoara în meşteşugul măritişului.

— Andreuţ? Parcă a început să se mişte ceva mai bine de cînd v-am văzut ultima dată. Pe iarnă mi se pare… Andreea ignoră reproşul subtil. Nu se deranjează să se scuze sau să se justifice. Ar mai fi însă destul de lucrat cu Andreuţ. V-am mai spus, e neatent la clasă. Odată-l vezi că pică-n visare, încremeneşte cu ochii pe pereţi şi nu-l mai trezeşti nici cu tunul. Trebuie să strig la el. Dacă-l întreb despre ce vorbesc, habar n-are. La ce se gîndeşte?

Iarăşi tace. Cu chiu cu vai îl înduplec şi-mi povesteşte de monştrii ăia din desene animate… V-am mai spus: nu-l mai lăsaţi atît de mult la televizor.

— Ai auzit, Andreuţ, ce spune domnişoara? Desfiinţăm televizorul.

Glasul ei e ferm, dar Andrei ştie că asta-i regula jocului în prezenţa domnişoarei. Poate aceeaşi regulă a jocului care-i incită părinţii la ceartă, pe el ocolindu-l balamucul ăla, chiar dacă uneori parcă i-ar fi frică. Oricum televizorul nu va fi niciodată desfiinţat, asta o ştie cel mai sigur. Domnişoara nu trebuie însă s-o ştie. Privirea ei rece-zîmbitoare, susţinută de răsteala maică-sii, îl făcuse să se ridice din bancă. E blond şi uşor bucălat, cu trăsături bine proporţionate şi ochi mari, albaştri. Seamănă leit cu un îngeraş pictat pe tavanul boltit, de culoarea cerului, al unei capele. Doar aripile îi mai lipsesc. Chipul lui de un rozaliu extrem de deschis contrastează cu chipurile celorlalţi copii, bătute de soare şi de vînt la munca cîmpului. N-o fi el premiant, da-i cel mai frumos din clasă, îşi spune Andreea. Nu se compară cu ţărănuşii ăştia. Un îngeraş, da, îl pune totuşi să promită domnişoarei că va fi atent în clasă. Andrei întîrzie cu promisiunea, în timp ce colega lui de bancă, o ţigăncuşă cu codiţe lungi, împletite la capete cu funde roşii, îl face atent trăgîndu-l de poala hainei uniformei foindu-se şi chicotind înfundat. Andrei îi dă peste mînă ţigăncuşei, imitîndu-i foiala, legănîndu-se de pe un picior pe celălalt. Toţi cei optsprezece copii comunică de altfel între ei folosind un limbaj de chicoteli şi foieli la care domnişoara Viciu şi Andreea n-au acces. În sfîrşit, Andrei promite că va fi atent în clasă. Figura micuţă şi înghesuită a domnişoarei pare să se destindă. Dacă tot a prins-o la clasă pe femeia asta, ar mai avea să-i spună cîte ceva.

— Acum ne-a venit în şcoală un psiholog care o să lucreze cu copiii. Să ştiţi că nu ne e deloc uşor. Copiii sînt în formare, par maleabili, dar te loveşti de nişte încăpăţînări şi năravuri de nu mai ştii ce să le faci. Unii zic

că-i floare la ureche, dar ia să vină aici la clasă să stea cu ei, să se chinuie cu toţi şi cu fiecare-n parte, să-i înveţe nu doar carte, să scrie, să citească, să socotească, dar şi ce n-au învăţat în cei şapte ani de-acasă, cum se spune.

La care Andreea, iarăşi:

— Mie-mi spuneţi, domnişoară? Io cu unul, dar dumneavoastră cu atîţia? Da' chestia asta cu psihologul… Nu ştiam că şi la copii.

Văzuse psihologi în filme, dar nu-şi amintea decît de bărbaţi şi femei cu probleme sentimentale care apelau la ei.

— Mai ales la copii. Ei au probleme de adaptare, comunicare, exprimare… E adevărat că noi şi părinţii noştri n-am crescut cu psiholog, dar în epoca actuală au devenit necesari. Cu copii precum Andrei bunăoară, cu care se lucrează destul de greu, e nevoie de un ajutor specializat.

Ajutorul ăsta specializat, faptul că fiu-său avea nevoie de un psiholog, tindea să se contureze în mintea Andreei ca un motiv de mîndrie. Pe lîngă că-i cel mai frumos, are nevoie şi de un psiholog.

— Şi încă ceva. O să înscriem copiii în nişte programe ale Uniunii Europene şi vom avea nevoie de date şi semnături. Va trebui să ţinem legătura mai strîns. Vă rog frumos, dacă se poate, veniţi mai des la şedinţele cu părinţii.

În sfîrşit, Andreea catadicseşte să se justifice:

— Nu mi-a fost prea bine cu ploile astea. N-am prea ieşit din casă.

— Aţi fost răcită?

— Îhîm. Am făcut febră şi frisoane.

— S-aveţi grijă. Bîntuie o gripă periculoasă.

— Ştiu. Aviara. Am văzut la televizor. D-aia mi-a fost şi frică să ies din casă pe vremea asta oribilă. Atîta ploaie, de-am zis că ne îneacă. Mă mir cum de ne-au ocolit inundaţiile.

— În zona noastră nu prea sînt. E relieful de aşa natură. Curge apa pe dealuri şi se duce-n Cerna. Rîul se umflă ce se umflă, dar n-ajunge la case şi blocuri. Aţi ales bine cînd v-aţi mutat de la Bucureşti aici.

— Vai de ea de alegere, domnişoară. De trei ierni stăm fără căldură.

— Dacă nu mai plătea lumea întreţinerea, au fost nevoiţi s-o taie.

— Asta-i bătaie de joc, domnişoară. Stau în bucătărie înghesuită cu copilul şi ne gazăm cu aragazul.

— Astea-s condiţiile, doamnă.

După ce că mică, sfrijită şi urîtă, domnişoara mai e şi rea. O doare-n fund de frigul pe care-l îndură Andreea, dar în schimb ea s-ar vrea compătimită că i-a tăiat guvernul din salariu.

— Ce condiţii, domnişoară? Nu vedeţi că vor pur şi simplu să ne omoare? Sînt mai răi decît Ceauşescu, care dumneavoastră nu ştiţi da' io l-am apucat şi p-ăla…

— Lăsaţi, lăsaţi, să nu facem politică. N-avem competenţa necesară.

— Ce politică? Vor să ne omoare şi gata.

*

* *

Cînd se trezi îi stătu inima. Laptopul şi mobilul dispăruseră. Ce porcărie! Era de aşteptat. De mirare-i cum de nu i le-au luat cînd au închis-o aici. Trebuie că celălalt Robert Diavolul (iarăşi se întrebă ce urmăreşte omul alegîndu-şi tocmai numele ăsta) n-are în ce o priveşte niciun plan prestabilit, bătut în cuie. Îşi schimbă intenţiile după cum i se schimbă dispoziţia. Cu laptop sau fără… Poate se răzgîndeşte şi n-o mai pedepseşte. Pînă una-alta, uite-l că a hotărît să-i taie toate legăturile. E pe de-a-ntregul la mîna lui şi la mila lui. Oare s-o răzgîndi sau îşi ia în serios misiunea de

justiţiar? E de rîs, dar nu-i de glumă. A dat peste un nebun periculos, care nu se dă în lături de la nimic.

Se lumina de ziuă. Prin fereastra care nu se deschidea, vedea prima dimineaţă însorită după o lună de ploaie continuă. Ar fi trebuit s-o prindă la Cîmpulung dimineaţa asta, în pat cu Robert. Lumina părea să urce de undeva din stînga zidului aflat la cinci metri în faţa ferestrei, înalt, cu porţiuni de tencuială căzută formînd hărţi de cărămidă mucedă, roasă de umezeală, iar între cele două clădiri o fîşie de teren viran cotropit de buruieni crescute printre gunoaie şi sfărîmătură de moloz. Întorcînd capul în stînga şi-n dreapta, nu reuşea să vadă altceva în afara zidului. Închisă ermetic, ca şi sub pămînt şi deja îi e foame… Simte că leşină de foame. De ieri dimineaţă de cînd e pe drumuri, n-a mîncat decît un sandviş. Bău apă cu căuşul palmei de la chiuveta din baie. E foarte posibil ca tipul ăsta, Laurian alias Robert Diavolul sau cine dracu’ o fi, să-şi fi propus s-o pedepsească prin înfometare, dacă nu cumva l-o duce capul la ceva şi mai rău. De la Laurian s-a aşteptat mereu la tot ce poate fi mai rău, măcar c-a ajutat-o cu banii şi relaţiile lui şi n-a arătat că i-ar păsa că-şi face de cap. Peste tot s-a ştiut însoţită de ura lui scrîşnită, zîmbitoare, laşă, care într-un tîrziu o fi explodat, îndemnîndu-l să scape de ea pedepsind-o. Acum abia îşi dă seama că, fără să ştie, fără să vrea i-a tot forţat mîna de-a lungul anilor petrecuţi alături de el. Ar fi trebuit să fie mai precaută. În pofida aparenţei de cumsecădenie, a unei jovialităţi vecine cu imbecilitatea, Laurian are-n el o ruptură adîncă, o crevasă ducînd în fundul iadului, la care ar fi trebuit să ia aminte, s-o ocolească pe departe.

Cu fruntea lipită de geam, încerca să vadă în stînga şi-n dreapta un colţ al clădirii din faţă şi încotro duce terenul viran. Nu reuşea. Ar fi trebuit să scoată capul pe geam. Geamul e blocat şi pare incasabil şi oricum sînt şapte-opt metri pînă jos. N-ar avea şanse să scape de aici, nici dacă ar avea

nişte calităţi atletice care să-i permită să se încumete. Gîndul ăsta o făcu să se retragă o jumătate de pas înapoi. Îşi contemplă în geam figura mică, de copil păstor, trasă de foame şi osteneală, care părea să nu-i mai aparţină şi o privea cu un reproş amar, învinuind-o: Numai şi numai din vina ei a nimerit aici, în porcăria asta. A ignorat animalul, n-a ştiut să se poarte cu el, l-a subestimat, i-a lăsat uşa de la cuşcă deschisă. Animalul de Laurian, sau ea e animalul, care s-a lăsat ademenit şi prins în capcană…

Zgomotul cheii răsucindu-se-n uşă şi uşa deschizîndu-se abia de-o făcură să tresară. Îşi reprimă impulsul de a se întoarce. Trebuie să ignore pînă la capăt. Nu-i curioasă şi nici speriată, ci doar debordînd de dispreţ. Dintotdeauna l-a dispreţuit pe Laurian. Soţul ei legitim e un laş în definitiv. N-a avut curajul să divorţeze, n-a avut curajul şi nici nu şi-a bătut capul ca s-o ţină din scurt, s-o păstreze doar pentru el, inspirîndu-i frica sau încrederea, tratînd-o cu asprime, cruzime, sau tandreţe, blîndeţe… Silueta bărbatului înalt, solid, fără chip, reflectată în geamul fumuriu nu se mişcă din faţa uşii. O umbră aşteptînd-o, provocînd-o să se întoarcă, să-i vadă figura, poate să se înspăimînte şi uşa deschizîndu-se iarăşi. Altă siluetă, pe care o recunoscu: mocofanul cu faţă de justiţiar din filme care o adusese aseară cu Mercedesul. Maşina fusese desigur închiriată pe banii lui Laurian, ca să impresioneze, sau mai ştii dacă nu e chiar maşina lui, ca şi vila asta de altfel… Laurian are viaţa lui, banii şi afacerile lui, bunurile lui separat de ale familiei. Uite-l că are şi oamenii lui: doi zdrahoni solizi specializaţi în misiuni de pedepsire a soţiilor infidele. Laurian pare să vegheze prin preajmă. Brînduşa îl simte. E prea laş ca să se arate. Zdrahonii şuşotesc între ei. Totodată unul şuşoteşte la mobil, primind probabil indicaţii şovăielnice, contradictorii, îmbibate de spaimă şi demenţă. Se simte în aer spaima şi demenţa iradiate de Laurian. Brînduşa se retrage în sine scîrbită.

Gîndu-i fuge iarăşi departe, la Robert. Bineînţeles că pe încrederea ei în Robert s-a bazat cel care i-a preluat numele-poreclă ca s-o atragă aici.

— Ţi-e foame? Vrei să mănînci? o întreabă cel cu mobilul la ureche. Îi transmite desigur întrebările lui Laurian, care nici măcar prin telefon n-are curaj să vorbească cu ea. Se arată în schimb grijuliu, să n-o înfometeze, cretinul.

— Nu vreau să mănînc, cretinule! Vreau să plec numaidecît de aici. Daţi-mi laptopul şi mobilul şi lăsaţi-mă să plec.

Laurian trebuie c-o auzise. Omul cu mobilul la ureche părea să aştepte indicaţii. Ea se lăsă cu coatele pe pervazul ferestrei, arcuindu-şi coapsele şi încordînd muşcii feselor, ţuguindu-şi fundul obraznic spre cele două siluete. Dintr-un reflex de apărare prostesc, inutil, îşi încleştă mîinile pe ţeava caloriferului de sub pervaz. Mocofanul justiţiar o prinse într-o îmbrăţişare strînsă aplecîndu-se peste ea şi o smulse cu o violenţă senzuală din încleştarea de calorifer. O întoarse cu faţa spre celălalt în momentul cînd ea închise ochii. Refuza îndîrjită să-l vadă. Omul ţinea cu stînga telefonul la ureche, iar cu dreapta o lovi de două ori cu dosul palmei peste faţă. O izbise parcă cu o grindă groasă, imprimîndu-i avînt să se rotească în volute largi, risipindu-se-n ameţeală. Cinci secunde după aceea mîinile bărbatului o prinseră de gît şi o strînseră cu aceeaşi disperare inutilă cu care ea strînsese ţeava caloriferului. Cînd deschise în sfîrşit ochii, ajunsese dincolo de crepusculul agoniei. Nu-l vedea pe ucigaş, dar auzea în schimb un rest din vorbele emise de mobilul care i se pusese la ureche:

— … Adio, Brînduşa, n-ai ştiut să preţuieşti… Păcat. Mare păcat…

Vorbele lui sunau ca nişte răgete de animal pe moarte, care aduceau în ea vocea lui Laurian. De astă dată ea nu mai avea niciun dubiu şi numaidecît îl văzu în biroul său de director al *Foii argeşene pentru minte şi cuget*, cu chipul scăldat în lacrimi înclinînd spre ecranul computerului. E

primul care o jeleşte cu lacrimi abundente, adevărate, în timp ce imaginea lui se suprapune peste imaginea celor doi bărbaţi foind în jurul trupului ei ghemuit pe mochetă într-o poziţie sugestivă: vîrful inimii care întruchipează patul pare să i se înfipt între omoplaţi. Pare un fluture fixat în insectar cu un ac cu gămălie enormă, în formă de inimă. Imaginile pulsează, se înceţoşează şi se limpezesc alternativ, iar ea e acolo fără să fie, nutrind sentimente contradictorii faţă de cei doi bărbaţi şi Laurian. Îi urăşte că i-au luat viaţa şi totodată înclină să le fie recunoscătoare, fără să ştie deocamdată pentru ce. Cei doi îşi continuă treaba cu mişcări rutinate, de profesionişti. Îi scot din dormitor carcasa trupului de care ea nu s-a desprins încă definitiv. Îi urmează pe cînd o coboară pe scări, ţinînd-o de mîini şi de picioare, strivită de o suferinţă insuportabilă, care o împiedică să le vadă feţele. Nu-i curioasă altminteri. Oricum ei au chipul lui Laurian şi chipurile celor o sută de bărbaţi asupra cărora îşi exersase ura pentru a se face iubită sau cît de cît acceptată, cît de cît plăcută, dar n-avea dreptul. Pur şi simplu nu i-a fost dat. A trebuit să moară în floarea vîrstei, ca să reuşească în sfîrşit să înţeleagă asta.

Ei o îmbracă în canadiana ei roşie. Trebuie să plece de aici îmbrăcată aşa cum a venit, iar BMW-ul de culoarea cernelei o aşteaptă în curtea vilei. Dimineaţa însorită de primăvară încă-i amplifică suferinţa şi dorul neostoit de viaţă. Unde se va duce acum? Nu mai are unde. Drumul ei s-a înfundat. Cei doi bărbaţi o pun în maşină, pe bancheta din spate, ca într-un sicriu de lux, plătit în definitiv de soţul ei. Un sicriu şi un car mortuar, iar asasinarea ei se presupune că l-a costat şi ea o grămadă de bani. Au omorît-o în floarea vîrstei, la treizeci şi unu de ani. Lumea o va jeli cutremurată de soarta pe care a avut-o, urîndu-l totodată din inimă pe ucigaş şi dorind să fie răzbunată. O vor plînge copiii ei, surorile, nepoţii, maică-sa, colegii profesori, elevii de la şcolile unde a fost profesoară de limba română.

Laurian nu va mai pridídi nici el s-o plîngă, pînă ce va închide şi el la rîndu-i ochii, dacă nu cumva şi după aceea, mai mult chiar decît pe soţia şi mama copiilor lui, pentru că îl va copleşi căinţa şi va roade din el năruindu-l înainte de vreme. Într-un tîrziu şi-n taină o va plînge şi Robert, mai cu seamă că pe el va pica vina. Totul va fi astfel înscenat încît Robert Diavolul, ucigaşul tuturor, să fie şi ucigaşul ei. Pentru această crimă neînfăptuită, el va fi pedepsit, tot aşa cum ea a fost pedepsită de Laurian, care învîrte suficient de mulţi bani ca să-şi poată permite să plătească ucigaşi. Acum el vorbeşte pe mobil cu tovarăşul mocofanului, care vrea să afle cum să acţioneze în continuare. Să facă să dispară cadavrul cu tot cu maşină, sau… Pe Laurian îl doare inima de maşină, nu se poate lipsi de ea, după ce şi aşa l-a costat destul toată afacerea asta. Totodată ţine ca soţia lui să aibă parte de o înmormîntare creştinească şi să aibă un mormînt unde să poată fi plînsă de familie. Spre deosebire de cei doi meseriaşi ucigaşi, Laurian pare pătruns de tragismul momentului. Dă indicaţii codificat, crispat şi după ce închide telefonul izbucneşte numaidecît în plîns. Omul a înţeles, îi spune tovarăşului său ce au de făcut:

— Vrea să i-o lăsăm pe şosea, la noapte, între Cîmpulung şi Piteşti, cu tot cu maşină, laptop şi mobil. Dar înainte de asta să verificăm cazările la hotelul Carpatin din Cîmpulung, dacă reiese că azi-noapte a stat acolo şi să facem în aşa fel încît să reiasă, în caz că nu. Să-i ducem laptopul şi mobilul ca să umble în ele. Hai, c-avem o grămadă de treabă. Omul plăteşte separat tot deranjul ăsta. Ai văzut că-i de cuvînt, nici nu se pune problema.

Mai apoi îi auzi vorbind despre banii pe care-i luaseră şi-i mai aveau de luat de la Laurian. Nişte sume destul de mari. Viaţa ei are un preţ şi totuşi costă mai puţin decît BMW-ul, carcasa care-i adăposteşte carcasa. Vrăjmaşul din inimă pune preţurile şi face jocurile, dar ea a scăpat în sfîrşit de acest vrăjmaş. Suferinţa aluneca treptat în uşurare. A scăpat, s-a eliberat.

Sub vederea ei atotcuprinzătoare, imaginea celor doi bărbaţi se diluează în lumina umedă a dimineţii de mai, urmărită o vreme de dorinţa şi neliniştea care-şi schimbă culoarea şi direcţia. Înainte de a ajunge la alţi oameni şi alte locuri prin care a umblat în viaţa ei, ce a mai rămas din obsesiile şi sentimentele ei se îndreaptă spre Robert.

*

* *

Sună de ieşire de la prima oră, ora de religie, cînd Andreea se îndură să se despartă de domnişoara. Dacă tot dă rar pe la şcoală, să recupereze barem cîte ceva din reputaţia ei de mamă responsabilă, căreia nu-i e indiferent… Da’ las’ că şi domnişoarei îi place să se-ntindă la bîrfă. Afară soarele pripea. Dogorea chiar, zvîntînd şoseaua şi iarba pe buza şanţurilor în care băltea scursura ploilor din ajun învîrtoşată de nămol. Altă viaţă, deh, vara şi-a intrat în drepturi. Dinspre pădurile de pe dealuri, din străfundul frunzişurilor, cobora cîntecul cucului. Un uguit îndepărtat, tainic şi însingurat, auzit pentru prima dată pe anul ăsta de Andreea. Acolo, în străfundul frunzişurilor se punea ceva la cale. Cînd auzi cucul prima dată, îi spusese madam Friţ cîndva, e bine să ai bani în buzunar, cît de mulţi, ca să nu duci lipsă tot anul şi uite că n-are la ea decît bani de pîine şi de un plic de cafea Nova Brasilia. Deja se simte stoarsă de vlagă. Mai ştii dacă n-o fi deochiat-o domnişoara Vicioasa. Urîta şi nefututa, mai tînără cu vreo douăj’ de ani, da’ nu se dă pe ea… Sigur a deochiat-o. Andreea se deoache numaidecît, chiar şi singură cînd se uită-n oglindă, ca să vadă că nu-i tîrziu ca să-şi refacă viaţa, după ce i-ar da cu flit Diavolului, ca unui gîndac de bălegar, gonindu-l în fundul iadului, de unde a apărut desigur în viaţa ei ca să i-o strice. S-ar putea mărita chiar înaintea domnişoarei Vicioasa. O

contorsionistă genială şi o blondă fatală ca ea, n-ar trebui să stea în loc de toţi jegoşii.

Viitorul cu gînduri bune şi totuşi nu-i era bine. Ar mai fi avut cîte ceva de făcut pe acasă, de gătit, de încălzit apă, să spele, dar îi pica greu chiar şi efortul de a se gîndi la treburile astea. Abia îşi tîra picioarele, scăldată toată în sudori. Soarele iute îi prinsese tîmplele într-o menghină şi strîngea. Trebuie c-a picnit-o aviara, cu toate găinile astea care cotcodăcesc prin curţi şi pe şanţuri. Îi apăru brusc în faţă tabla indicatoare de la ieşirea din sat: „Răchiţele – sat înfrăţit cu localitatea Obwald din Elveţia”. Îşi aminti ca prin vis că în urmă cu patru ani, cineva din şcoală, domnişoara sau directorul, îi spusese că Andrei va beneficia de excursii la preţuri promoţionale în localitatea aceea din Elveţia… Sau poate unde n-a mai mers de o lună atât de mult pe jos, d-aia îi e rău, i s-au dezvăţat picioarele. Se oprise lîngă scări, la poalele dealului. Mai are puţin şi deja se vede pe canapea cu telecomanda în mînă, repetîndu-şi eventual: desfiinţăm televizorul, Andreuţ, desfiinţăm televizorul, desfiinţăm televizorul… Ordin de la domnişoara Vicioasa, ca să ne putem concentra la clasă, să nu mai visăm de-a-n boulea la desene animate, monştri, androizi dementi, mapeţi şi tot felul de lighioane şi spurcăciuni.

Trăgînd de ea în draci – deochiul, aviara, atrofierea picioarelor şi funcţiei mersului – ajunsese în sfîrşit pe canapea. Îşi revenea savurînd reluarea ultimului episod, al 3026-lea din serialul ei de suflet *Tînăr şi neliniştit*. De şapte-opt, sau poate zece ani, e implicată trup şi suflet în povestea asta. Zece ani sau mai mult? Nu mai ştie dacă se încurcase cu Robert sau nu, cînd îi picaseră cu tronc cei doi magnaţi din Genoa City, care se duşmănesc de moarte, în timp ce familiile lor relaţionează amiabil peste capetele lor. O intrigăraie pasionantă, delicioasă, o poveste de viaţă care te învaţă să trăieşti. Altă viaţă, desigur, adevărata viaţă – idile, sentimente,

pasiuni, sex, droguri, alcooluri fine, maşini luxoase, confruntări între bărbaţi adevăraţi şi mai ales case, curţi cu peluze şi interioare, dormitoare, balcoane, bucătării, băi, cum tot omul normal şi-ar dori. Andreea se vede în sfîrşit o femeie normală în acel sanctuar al civilizaţiei. Altă viaţă, da, cu siguranţă că-n altă viaţă a trăit sau va trăi acolo şi deja se simte mult mai bine. Serialul i-a luat cu mîna deochiul, aviara, febra şi frisoanele şi toate relele. Ca de obicei însă, episodul s-a terminat prea repede. Gata cu distracţia. Să trecem la treabă. Închide televizorul şi ia mobilul. Va trebui să dea nişte telefoane, să lămurească nişte chestii…

Îl sună mai întîi pe Laurian, care iarăşi nu răspundea, umflatu' dracului! Labagiule ordinar, să-ţi fie de cap, cu tîrfa aia împuţită care o ţii la uşă. Mă lingi în pizdă, boule, avea dreptate răguşita: eşti un jegos care împroaşcă valorile oraşului! Răguşita îi dăduse totuşi şi numărul de telefon al tîrfei, în ideea s-o bălăcărească, s-o facă ca la uşa cortului. Nu se simte în stare. Oare-i e frică? Ba bine că nu. La ce i-ar fi frică? Cine, ce i-ar putea face? Mai degrabă nu vede rostul. Tot ce ar avea să-i spună tîrfei, îi spune prin mijlocirea Diavolului. Asta desigur pînă cînd o să pună piciorul în prag, ca s-o rupă definitiv, să-i dea cu flit… Mai încoace, pînă şi madam Friţ i-a spus că ar fi cea mai bună soluţie… Ia s-o sune pe madam Friţ. Dacă-i dă sfaturi, poate că i-o da şi nişte bani împrumut. Să n-o mai prindă cucul cu cinci lei în buzunar. Madam Friţ n-a refuzat-o niciodată, măcar că-i e datoare nişte sute de lei. N-a ţinut socoteala, dacă madam Friţ nu i-a băgat sula-n coaste…

N-o refuză nici de astă dată madam Friţ, ci doar c-o amînă, cu promisiunea din toată inima că săptămîna viitoare îi va face rost de un milion şi cu tot regretul (mi se rupe sufletul, Andreuţa…) că prietena ei se zbate-n lipsuri. Îl sună apoi pe Robert. De trei zile n-a mai dat pe acasă, iar

ieri, cînd l-a sunat, avea mobilul închis. Acuma sună, sună şi în sfîrşit se înduplecă să răspundă.

— Ce faci, tăticuţule? Unde eşti?

— Umblu după treburi. De ce m-ai sunat?

— Care treburi, Roberţel?

— Să fac rost de bani. Să ai ce să crăpi.

— Mersi. Eşti un drăguţ. Ce m-aş face fără tine? Cînd vii acasă, tăticuţule?

— Mîine sau poimîine.

Vocea Andreei se schimbă brusc, devenind vehementă şi autoritară. E vocea unui patron care-şi aduce la ordine salariatul:

— Vino acum! În momentul ăsta! Sau nu te lasă curva?

— Dacă începi iarăşi cu chestiile astea…

— Uite ce e. Dacă nu apari în maxim o oră…

— Ştiu, te sinucizi.

— De data asta chiar o fac.

— Fă-o, nu mai arde gazul de pomană.

— Ştiu că te doare-n cur de mine, tăticuţule, da’ o să mă ai pe conştiinţă.

— De-abia aştept să te am pe conştiinţă.

— Cu cine eşti acolo? Se aude gălăgie.

— Sînt în maxi-taxi.

— Iar mă minţi. E gălăgie ca la o nuntă. Te-a scos curva la…

— Da. M-a scos la nuntă.

— Porcule! Să ştii că de data asta chiar o fac. Asta meriţi.

— Hai, fă-o. Să mă suni pe urmă să-mi spui dacă ţi-a ieşit. Pa.

A închis. Tu-ţi morţii mă-tii, tăticuţule! Adică ce crede el? Dădu toate pisicile afară pe geam. Sînteţi libere, curve penale! A venit vara, duceţi-vă să mîncaţi vrăbii şi cărăbuşi! Nu mai am ce să vă dau! Închise geamul şi

trase perdeaua de doc peste lumina zemoasă care dădea să intre în bucătărie. Înfundă cu cîrpe pragul uşii şi tocul ferestrei, cum făcuse toată iarna, să nu intre curentul. Ce urmează? Mă lingi în găoază, tăticuţule. Căută iarăşi pastile prin sertarele bufetului şi iarăşi nu găsi. Scoase din bufet şi răsturnă în mijlocul bucătăriei cele două sertare – ghemotoace de liţă, cuie, şurubele, patroni de siguranţă electrică, dopuri de plută, prize stricate, ştechere, piese dintr-o broască de uşă demontată… N-o să mai ard gazul de pomană. Ce urmează-i un film de groază. Deschise cele două ochiuri ale aragazului şi cuptorul, fără să le aprindă şi se întinse în pat cu ochii închişi şi mîinile încrucişate pe piept. De data asta o să-i iasă. O să se ducă direct în Genoa City sau pe planeta Androidului Singuratic.

Să fi trecut zece minute cînd ameţeala dulce care o învăluia fu străbătută de bătăi în uşă şi apoi în geam. Cine o deranjează? O fi Robert. S-ar cuveni să-l lase să spargă uşa şi s-o găsească aşa cum i-a promis. Robert însă are cheie. Ar descuia. Ar fi trebuit să-i ia cheia şi să-i spună că nu mai are niciun drept în casa asta, mai cu seamă dacă nu vine cînd îi spune ea, pentru că acum chiar îi e rău şi nu mai e de la deochi sau aviară. Şi Andrei are cheie. A învăţat să descuie uşa, iar în lipsa ei, o să înveţe şi să se lege singur la şireturi.

Dacă nu e Robert şi nici Andrei, atunci sigur e Laurian. Nu i-a răspuns la telefon, fiindcă a preferat să vină personal s-o vadă. Androidul ei iubit a venit s-o salveze, să facă dreptate. Gîndul ăsta o făcu să se ridice din pat împleticindu-se. Închise gazele şi deschise geamul. Soarele urcase mult deasupra blocului din vale, iar pe pajiştea în pantă păşteau vaca şi iapa împiedicată cu mînz după ea. Andrei, cu ghiozdanul rucsăcel în spate, stătea pe vine sub geam şi mîngîia pisicile. Ridică privirea încărcată de un reproş candid.

— Ce faci, mami, de ce nu răspunzi?

— Ţi-am spus să nu mai baţi. N-ai cheie la tine?

— Am uitat-o acasă azi-dimineaţă.

*

* *

În autogara din Cîmpulung urcă într-un maxi-taxi cu doar trei pasageri. Se umpluse deja să dea pe-afară după trei staţii, cînd îl sună Andreea. Traseul ăsta-i mai aglomerat decît altele. E la nuntă, normal, ciopor de ţărănime muncitoare adunată din cătunele înşirate de-a lungul şoselei şi cocoţate pe dealuri. L-a dus curva la nuntă. Angajaţi la firme de construcţii şi firme de pază, la Filatură, Petrochimie, magazine, parcări, spălătorii auto; se găseşte, e loc pentru toată lumea, mă rog, numai Andreuţa lui nu vrea şi că de data asta chiar o face. Nu contează, ţărănimea muncitoare merge înainte, cu aceeaşi sporovăială de glume groase şi isteţe de acum douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, cu năduful gregar benign pornit să facă ordine peste scăfîrlia Diavolului, somîndu-l pe şofer să nu mai oprească în toate staţiile, să-i ia pe toţi, să-nghesuie lumea mai rău ca vitele.

— Nu vă mai săturaţi de bani, neică, ne-nghesuiţi pînă ne omorîţi!

— Eşti nebun?! Unde-i mai bagi şi pe-ăştia?!

— Huooo! Vă bateţi joc de lume!

— Vai de capu’ tău, cine ţi-o mai fi pus volanu-n mînă!

Alţii însă, îi iau apărarea şoferului:

— N-are omu’ nicio vină, oameni buni. De ce sînteţi aşa răi? Slugă şi el la patron, ca orişicine. Patronu-i de vină, că nu suplimentează cursa, că nu mai bagă înc-o maşină.

Încurajat, şoferul prinde glas:

— Nu înţelegeţi, oameni buni, că io nu pot peste capu’ patronului? Dacă nu vă convine, de ce nu vă certaţi cu patronu’? Io-s dator să opresc în toate staţiile, să-i iau pe toţi. Gîndiţi-vă oameni buni că toţi vrea s-ajungă la servici. Dacă vă văzurăţi în maşină, de ce nu vă gîndiţi şi la altu’ că vrea şi el s-ajungă la lucru să-şi cîştige o amărîtă de pîine? Nu mai fiţi aşa răi, oameni buni. D-aia nu ne-ajută Dumnezeu pe pămîntu’ ăsta şi-n lumea asta. D-aia se strînge laţu’ pe zi ce trece. Nu vedeţi? Tot scumpiri, scumpiri şi salariile rămîne tot aşa.

Sfătoşenia şoferului – nu mai fiţi aşa răi, oameni buni – pare să tragă după ea maşina printre dealuri cu păduri şi pajişti potopite de lumină, în timp ce o voce îndărătnică, atoateştiutoare, apostrofează:

— D-aia, d-aia, că nu se mai satură de bani nici patronii şi nici şoferii. Toţi vrea să se pricopsească. Toţi trage pe amărîţi să-i înghesuie mai rău ca-n ratele de pe vremea lui Ceauşescu.

O femeie negricioasă aprinsă la faţă strigă ca scoasă din minţi deasupra capului lui Robert, gata să se prăvălească peste el pe scaun:

— Ceauşescu băga autobuze pe toate liniile şi l-aţi omorît! Nu mergea lumea-nghesuită! Aşa vă trebe, dacă l-aţi omorît pe Ceauşescu! Să mergeţi ca vitele-nghesuiţi! Asta meritaţi! Şi mai mîncaţi borş că ierea rău atuncea! Huooo!… Aşa vă trebe!

Glasul ei pluteşte o vreme peste vacarmul general şi se risipeşte ca ceaţa unei duhori. N-ai fi avut cum să uiţi, Diavole, aşa ne trebuie. Femeia asta ştie ce rahat mănîncă. Ca un destoinic dispecer ce era, Ceauşescu băga autobuze pe toate liniile. El avea grijă de ţărănimea muncitoare, ca să ajungă la muncă fără să se înghesuie prea tare… Ca un destoinic şi harnic constructor, el a ridicat aşezări precum Frăsineniul. A făcut blocuri, milioane de apartamente pentru ţărănimea muncitoare, vom face totul vom face totul vom face totul… Metrou, fabrici, uzine, combinate. A dat oricui o

pîine de mîncat şi un acoperiş deasupra capului. A dat decrete de amnistie ca să uşureze puşcăriile, tot omu' să se bucure de viaţă şi libertate şi, drept răsplată, ei l-au omorît şi uite pier cum piere ceaţa… Nu-nu, n-am omorît-o io! Io am iubit-o, n-aş fi avut cum s-o omor… L-au omorît ca pe un cîine turbat, tot în necazu' ţărănimii muncitoare, care l-a iubit şi-l regretă şi-l plînge şi azi… Aşa curviştină cum era, io am iubit-o şi-am ţinut la ea ca la ochii din cap, fiindcă ea mi-a dat un rost, cînd nu s-ar mai fi uitat nici dracu' la un milog ca mine care cerşeam şi mîncam din gunoaie şi ea mi-a întins o mînă şi mi-a înseninat viaţa, oare cum aş fi putut s-o omor? Cum aţi putea crede aşa ceva? Ce, că s-a găsit cineva să-mi fure numele ca să mi-o pună-n cîrcă, fiindcă ne ura pe-amîndoi? E pur şi simplu o făcătură ordinară. Ce dacă am făcut cîndva rele pentru care m-am căit prin puşcării aşteptînd decretele lui Ceauşescu? Mai încoace m-am pocăit. Cum adică s-o omor? Ba tocmai c-am vrut s-o fac fericită, să-i dau la rîndu-mi un rost în viaţă, dar n-a fost să fie, pentru că vrăjmaşul din inimă, cum îi spune ea, a ispitit-o pe alte căi şi n-am mai avut nicio putere ca s-o ţin în loc lîngă inima mea care-i vroia binele, fericirea şi degeaba m-am dat de ceasul morţii fugind noaptea după ea prin ploaie ca s-o salvez. Dispăruse, o-nghiţise bezna, floricica mea iubită, te-am pierdut. Sărmanul şi nenorocitul de mine, n-aş mai fi avut cum să-i dau de urmă, da' să ştiţi că de omorît n-am omorît-o, asta-n niciun caz, ba tocmai că io i-am spus în mai multe rînduri că se joacă cu focu' şi şi-o caută cu lumînarea încurcîndu-se cu cine-i vrea răul şi ea tot dădea vina pe vrăjmaşul din inimă care-o tot îndeamnă, oh, floricica mea, mi-ai rupt inima.

Cînd maşina opri iarăşi în staţie, printre cei bulucindu-se spre uşă să urce, văzu pe geam silueta micuţă a unei fete în canadiană roşie şi blugi. Nu reuşi să-i vadă faţa, dar îşi dori cu ardoare să fie Brînduşa, deşi ea n-ar fi avut cum să ajungă în microbuzul ăsta şi-n staţia asta, decît poate doar dacă

el ar fi vrut cu tot dinadinsul s-o vadă şi totodată şi ea să vrea să-l vadă… Are vedenii, deh, moţăie, visează, în timp ce Andreea vorbeşte singură, ca proasta. O căsuţă-n vîrfu' muntelui, tăticuţule. Tot n-am înţeles, cînd zici c-ai mai fost pe-acolo? Păi să tot fie… o casă micuţă şi ieftină în pustietate, să nu mai văd pe nimeni… Andreea, te mănîncă-n cur? Tupeistă şi inconştientă şi ce dragă mi-a fost viaţa, deh, împuţiciunea împuţiciunii, cimitirele, fabricile, combinatele, puşcăriile. Ţarcurile! Ţarcurile! Ţarcurile! Ca pe un cîine turbat l-au împuşcat. În numele poporului român. Foc! Şi pe el şi pe nevastă-sa! Ce moarte şi ce blestem! Ba tocmai că i-au mai uşurat de păcate. Au suit agale la ceruri cu lacrimile şi regretele poporului, iar ucigaşii au luat asupra lor păcatele ucişilor şi-uite pier cum piere ceaţa veşnica lor pomenire veşnica lor pomenireeee… Hai sictir, tăticuţule, nu fi porc! Oare de unde voi începe a plînge faptele vieţii mele celei ticăloase? Cerşeam şi mîncam din gunoaie. Cerşeam şi mîncam din gunoaie, gîndeşte-te, suflete al meu, la ceasul cel amar al morţii şi la judecata cea înfricoşătoare, că îngerii întunecaţi te vor lua pe tine, suflete şi te vor duce în focul cel de veci şi ce dragă mi-a fost viaţa şi-uite pier. Uite pier uite pier tăticuţule mă lingi în pisszzz, du-te la curvele tale care ţi-au mîncat capu', ba să nici nu vă gîndiţi c-aş fi omorît-o io.

Suflete al meu nu nădăjdui la sănătatea trupească cea trecătoare, nici la dulceţile vieţii, nici la frumuseţea cea degrab trecătoare, ca să vezi cum cei puternici şi cei tineri mor, ci strigă: Miluieşte-mă, Iisuse, pe mine nevrednicul! Aşa că ce-ai văzut tu în oglindă Andreea, era chiar vrăjmaşul din inimă, şarpele şi viermele care roade şi te ispiteşte să faci nefăcute. Aminteşte-ţi însă! Cum nu voi plînge amintindu-mi de moarte? Că am văzut pe fratele meu zăcînd în groapă fără mărire şi fără chip şi ce aştept şi ce nădăjduiesc numai pe Tine Doamne pe care Te rog înainte de sfîrşit să mă îndreptezi, oh, floricica mea, cum ai putut să.

Adormise cu tîmpla sprijinită de geamul microbuzului. Plutea deasupra hurducăturilor şi sporovăielii ţărănimii muncitoare, cu gura întredeschisă şi saliva scurgîndu-i-se pe bărbie. Îl trase la loc pe scaun şi-l trezi soneria mobilului din buzunarul hanoracului.

— Da?… Nu te mai auzisem de mult, Miroane. Ţi s-o fi făcut dor de mine de-aseară.

— Te sunai să-ţi spui să nu-ţi faci griji pentru Tatiana. Am cazat-o. E-n regulă, bine sănătoasă.

— Nu-mi făceam nici un fel de griji. Ştiam c-am lăsat-o pe mîini bune.

— Oricînd ţi s-o face dor de ea, o poţi găsi în bună stare de funcţionare la Discoteca-Club Elvis. De mîine o băgăm în pîine. Aseară o spălai, o despuţii, o pusei să dea probă de lucru şi văz că se descurcă. Corespunde. Chicoti îndelung, după care abordă lucruri mai serioase: Tu ce naiba faci? Cînd ne vizitezi? I-ai promis doar lu’ domnu’ Elvis.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc să-i fi promis.

— Lasă prostiile, Diavole! Vii sau nu vii? Ori te-a sechestrat în Cîmpulung stricăciunea aia de Brînduşa? Nu mă face s-o înjur. Ţi-am mai spus să nu te pui la mintea ei, c-aduce numai pagubă şi nenorocire.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus, şuieră stins. Îşi înăbuşi cu mare greutate un suspin: Brînduşa a plecat. A dispărut. Nu ştiu ce m-oi face fără ea.

— Vino repede-aici la Discotecă! strigă Miron. Era un ordin şi totodată o ofertă extrem de generoasă. N-o mai lălăi aiurea! Vino-acum cînd îţi spun!

— Acum chiar nu pot. Intru în tură la şcoală şi ies mîine seară abia. Pînă mîine seară aş avea timp să mă gîndesc. Ar fi o idee să mă cazez la Discotecă pentru o vreme, dacă m-aş înţelege cu domnu’ Elvis. Pare om de treabă. Ce zici? Tu-l ştii mai bine. Crezi că m-aş putea baza?

Aşteptă răspunsul lui Miron cîteva secunde, pînă îşi dădu seama că nu mai e ascultat. Lui Miron i se terminase creditul sau i se descărcase telefonul. Îl cheamă acolo, ca pe moşia lui. Ce glume să aibă Robert cu domnu' Elvis? Miron e mînă largă, fiindcă n-are ce da de la el. La o adică fiecare le ştie pe-ale lui. N-ai ce împărţi cu străinii şi nici cu fraţii, decît numai praful şi pulberea drumurilor şi trambalărilor de colo-colo. Oricum cu Andreea îi e limpede c-a ajuns la fundul sacului, la capătul drumurilor şi trambalărilor. O să se mute pentru o vreme în Şcoala Nicolae Dudescu sau în Discoteca-Club Elvis. O să-mi fie dor de tine, ochi de peşte… Lăsă mobilul să cadă în buzunarul hanoracului, eliberînd suspinul înăbuşit cît vorbise cu Miron: un şuier prelung, care suna ca suflarea de pe urmă. Pentru o vreme… Mai bine aş fi murit, floricica mea, pînă să fiu învinuit… Cum adică s-o omor? Ce tîmpenie! Ce ticăloşie! Eu am iubit-o. Io te-am iubit cu disperare tu mi-ai făcut zilele-amare.

Canadiana roşie văzută mai devreme pe geam ajunsese lîngă el. Oare cum reuşise să se strecoare prin aglomeraţia navetiştilor? Sări de pe scaun ca electrocutat de fericire. E ea, e Brînduşa, v-am spus doar că mă învinuiţi degeaba. Oh, floricica mea! Credeam că te-am pierdut. Prin ce mi-a fost dat să trec, oh, te iubesc te iubesc te iubesc… Stai aici. Ea îl apăsă pe umăr, să se aşeze.

— Stai liniştit. O să cobor la prima.

— De ce? întrebă el înghiţind în sec.

— Au intervenit nişte probleme, trebuie neapărat să fiu într-un loc.

— Ca-ntotdeauna au intervenit…

— Da, ca-ntotdeauna. Atîta că de astă dată nu-ţi mai pot promite c-o să te sun marţi-miercuri. M-am urcat în maşina asta doar ca să-ţi spun…

— Ştiu, floricica mea, şi io te iubesc.

— … şi c-o să-mi fie tare greu fără tine. O să mă căiesc în veci pentru că n-am fost destul de hotărîtă ca să fac pasul. Să rămînem împreună ca soţ şi soţie.

— Încă nu-i timpul pierdut, floricica mea. Aş mai duce-o cîţiva ani de acum încolo, mai ales dacă tu te hotărăşti… Totuşi azi-noapte unde-ai fost? Să nu mi-o iei în nume de rău că te întreb. Ştii doar că nu-mi permit să mă amestec în viaţa ta mai mult decît mi-ai da tu voie. Da’ ai dispărut atît de ciudat. Şi cînd mi-ai spus la telefon că pleci, aveai o voce atît de schimbată. Nu mai ştiam ce să cred. Toată noaptea te-am căutat. Am fost foarte îngrijorat şi mi-a fost frică. Unde-ai fost, floricica mea?

Ea nu părea să-l audă. Turuia încontinuu ca o placă de patefon stricată: te iubesc te iubesc te iubesc… Microbuzul opri iarăşi în staţie, într-un loc unde şoseaua făcea o buclă largă pe lîngă poalele unui deal împestriţat de resturile trunchiurilor mai multor copaci retezaţi cu drujba supurînd umezeală. Semăna cu un cap tuns chilug dealul acela, plin de bube aşteptînd să se vindece, sub mîngîierea binefăcătoare a razelor soarelui. Soarele era un adolescent blond-roşcovan cu ochi albaştri limpezi-inocenţi, înalt, costeliv şi totuşi plin de vigoare, care umbla pe cer şi prin ierburile băltind de apa ploilor din ajun şi urca agale pe coama dealului.

Robert se văzu pentru o clipă pe geam lunecînd prin lumina ca un foc lichid, din altă lume şi din altă viaţă. Să am bani de cheltuială aş veni. E primăvară iarăşi, floricica mea. Atunci o văzu făcîndu-şi loc uşor şi scurgîndu-se prin înghesuiala navetiştilor. O văzu apoi pe geam coborînd din maşină şi luînd-o înainte pe şosea pe urmele soarelui adolescent. După ce maşina porni şi o depăşi, o văzu oprindu-se şi făcîndu-i cu mîna cîteva clipe, pînă dispăru şi se contopi cu lumina.

SFÂRŞIT

2006 – August 2012,
Neptun – Mioveni – Bucureşti –
Tescani – Paris – Casa Monteoru